

လရောင်ကျေးရင့်

ဇာတ်လိုက်က ကျွန်တော်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇာတ်လိုက်က ကျွန်တော်

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/
အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း (၁)

“ဖြန်း ..”
“အား ..”

ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းတော့မည်ဆိုတာကို သိလိုက်ပေမယ့် ရှောင်နိုင်သည့်အကွာအဝေး မဟုတ်တော့သဖြင့် မျက်လုံးတွေကိုတော့ မိုတ်ထားလိုက်နိုင်၏။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးနှင့် ပခုံးမှစ၍ တင်ပါးထိ ရွံ့ရေ တွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ပြေးရိုက်သွားကြ၏။

“ဟာ!... ကာလ ..”

စတိုးဆိုင်ထဲမှာ မုန့်ဝယ်နေရင်း သားချစ် ဟာ .. ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

သူ ပြေးထွက်လာပေမယ့် ရွံ့တွေနဲ့ ကာလ ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက မြင်မကောင်း ..။

“ကာလ .. ဟာ!... ဒီကား ကြည့်စမ်း ..”

ရွှေသမင်စာပေ

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

လရောင်ကျူးရင့်
ဇာတ်လိုက်က ကျွန်တော် လရောင်ကျူးရင့်၊ ရန်ကုန်။
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။
၃၃၆ စာ ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ဇာတ်လိုက်က ကျွန်တော်

ဒီဗွတ်အိုင်ကြီးကို ရှောင်မောင်းသွားလို့ ရသည်။ ကားတွေလည်း ရှုပ်နေတာ မဟုတ် ...

“တောက်!...”

နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည့်ကားကို မြင်လိုက်တာနှင့် အထဲမှာ ဘယ်သူဆိုတာ ကာလ တန်းခနဲ သိသည်။

တက်ခေါက်သံသည် လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည့် ဒေါသများ နှင့် ဖြစ်ကာ ...

“ဒီဒေး ..”

သားချစ် ကတော့ ကာလ နှုတ်ဖျားမှ ခေါ်လိုက်သံ ကြားမှ သိ လိုက်တာဖြစ်ကာ ကားက သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်၏။

“ဒီဒေး ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ မှန်ကျသွားသည့် ကားထဲမှာ ဒီဒေး မျက်နှာက ပီကေဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းခပ်လှုပ်လှုပ် မချိုမချည် မဲပြုံးနှင့် ...

“ငါ အရင်လိုလာလို့ ဆောရီး ..”

“ဘာဆောရီးလဲ ..၊ နင် အဲဒီလို တမင်တကာ မိုက်ရိုင်းတတ်တာ တွေ သိတယ်၊ လာပြောမနေနဲ့ ..”

“ဟုတ်လား ..”

သူက တံခါးဘောင်မှာ လက်တစ်ဖက်ကွေးတင်၍ ကာလ နဲ့ သားချစ် ကို တစ်လှည့်စီ စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ငါကလည်း အပိုတွေ ပြောတာ ဝါသနာမပါဘူး .. ငါ့ကားက သူ့သခင်အလိုအတိုင်းပဲ သွားတာ၊ နောက်ဆို ငါ့ကားသွားမယ့်လမ်းမှာ ခုလို ပူးတွဲ ပူးတွဲနဲ့ မျက်စိရှုပ် အောင် မလုပ်နဲ့ ..”

“အံ့ဗာ ..”

ကာလ ဒေါသတွေနှင့် လက်သီးဆုပ်မိပေမယ့် ဒီဒေး မျက်နှာက သူ့မဘက်ကို မလှည့်ဘဲ သားချစ် ကို ရန်လိုစွာ စူးစိုက်လျက် ...

“ကြားတယ်နော် ..၊ လိုနေတာက မင်း နေတတ်ဖို့ပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် ဒီဒေး ..”

ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တက်၍ ဒေါသတကြီး ခေါ်မိပေမယ့် ဒီဒေး က မှန်တင်လိုက်ပြီဖြစ်ကာ ဂရုမစိုက်စွာ မောင်းထွက်သွား၏။

“တောက်!... တော်တော် မိုက်ရိုင်းတုံ့ကောင် ..”

ဒေါသတွေ နှစ်ယောက်ပူးပေါင်း၍ အင်အားကြီးစွာ ဖြစ်ထွန်းသွား ခဲ့၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဒေါသတွေ .. တုံ့ပြန်မှုတွေက ဒီဒေး ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စူးရောက် ထိရှ ခဲ့တာ မရှိ ...။

တကယ်ဆို ဒီဒေး ဆိုသည့်နာမည် မဟုတ်ပါ။

ဒီနေ့ ဆိုသည့် နာမည်ဆန်းနှင့် သူ့ကို အားလုံးက ဒီဒေး လို့မ ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပါ။

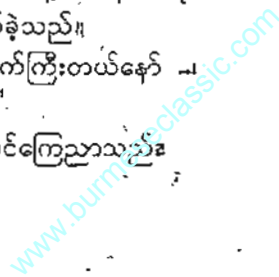
သားချစ် နဲ့ ဆောင်းကာလ ဟာ တစ်မြို့တည်းသားချင်း အိမ်နီး ချင်း သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ဒီဒေး က နောက်ကျမှ ခင်ခဲ့ကြတာဖြစ် သည်။

ကိုးတန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနှစ်မှာ ဒီနေ့ က နောက်တိုး သူငယ်ချင်းဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် လာမိတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက မင်းတို့ထက် အသက်ကြီးတယ်နော် ..”

ရှစ်တန်းမှာ တစ်နှစ်ကျလို့ နှစ်ခါဖြေခဲ့ရတာ ..”

လို့ ပြောရင်း သူ အသက်ကြီးတာကို တမင်ကြေညာသည်။

သားချစ် က ကြင်နာတတ်သလောက် ကြောက်စရာရှိရင် ကြောက်တတ်သည်။ သားချစ် ရဲ့ နူးညံ့သည့်စိတ်ထားအပေါ်မှာ ဒီဒေး က ဆောင်းရိပ်တစ်ခုလို မိုးထားခဲ့သည်ဆိုလည်း မှန်သည်။

ထို့ပြင် ဒီဒေး တို့က ချမ်းသာသလောက် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းကြတာ သားချစ် တို့က စံနစ်ကြီးသလောက် နေရာတကာမှာ ချုပ်ချယ်မှုတွေနဲ့ နေရ၏။

ထိုကွာဟချက်တွေပေါ်မှာ သားချစ် ကိုယ်တိုင်က ဒီဒေး ကိုဆိုအထင်တကြီးရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းနှစ်ကုန်ခါနီးလောက်မှာ ဒီဒေး က ကာလ ကို ချစ်ရေးဆို၏။

“နင်တို့နဲ့ငါ လာမိတ်ဖွဲ့တာ ခင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အစတည်းက ချစ်နေခဲ့တာ ..”

“ငါက ဦးအောင်ပြောထားပြီးပြီ သားချစ် ..၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ ထုပ်ပိုးပြီး တစ်ခါတည်း မြောင်းထဲ သွားထည့်လိုက်တော့၊ ကာလ ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့ ..”

“ငါ နင်ကို ရအောင်ယူမှာ ..”

“မတွေ့ဖြစ်ကြရင်လည်း မမေ့နဲ့နော် ..၊ ငါက နင်အတွက် ..”

ဒီဒေး ရဲ့ မကောင်းခြင်းတရားတွေကို ပြန်တွေးမိကာ ကာလ တက်ခေါက်မိပြန်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတွေပေါ်မှာ တင်နေသမျှ ရှံ့ရှေ့တွေကို ပွတ်သုပ်ခါချရင်း ...

“ဒီသတ္တဝါက ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အလကားနေရင်း ရန်လိုနေတဲ့ကောင် ..”

ဒီမိန်းကလေးကို ချစ်နေပါသည်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရက်တာလဲ ...။

ပတ်ဝန်းကျင်က သနားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြကာ ဝန်းနေရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကာလ တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်လိုမှ မြင်ရက်ဇွယ် မရှိ ..။

“အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ သားချစ် .. ငါ့ကို ကားသွားငှားပေး၊ ဒီစိုင်း ဆက်မလျှောက်ချင်တော့ဘူး ..”

“အေး .. လာ .. ဒီဘက်မှာ ကပ်ပြီး ခဏစောင့်နေ ..”

သားချစ် မှန်ထုပ်တွေကို သူ့ရဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်ထည့်၍ အပြေးတစ်ပိုင်း လစ်သွားသည်။ ဒီနေ့ကျမှ ကားက ခပေါ ..၊ ကစားကွင်းထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး သင်တန်းချိန်ကျမှ ဝင်ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြတာလည်း ပျက်ပြီ ဖြစ်၏။

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ ..”

“ကားတွေက တားလို့မှ မရတာ ..”

ကားရှာရတာ ဖက်ဖက်မောလာပေမယ့် အမေအမေပြေ ..၊ ကားထဲ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ကာလ က အပြစ်တင်၏။

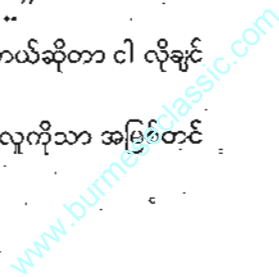
“ငါလည်း တားတာပဲ ..၊ ရှေ့တစ်စီး တားလိုက်တော့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က ရုံးချိန်းနောက်ကျမှာစိုးလို့ သူတို့ကို ပေးပါဆိုပြီး ပြေးတက်သွားလိုက်တာ ဈေးတောင် မမေးဘူး ..”

“အဲဒါတွေလည်း အားနာလို့ ပေးလိုက်ရတာပဲလား ..၊ ငါ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ ရပ်စောင့်နေတာကျတော့ .. နင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ကာလ ရယ် .. ငါက ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင် လူတက်ရမှာလား ..”

“မသိဘူး .. ငါ့အတွက် နင် ဘာလုပ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ လိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ ..”

“တကယ်ဆို ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူကိုသာ အမြစ်တင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ရှေ့မှာ ကားသမားက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသဖြင့် သားချစ် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းပါ။ ရှက်သလိုလို ကြောက်လန့်သလိုလို ...။

“သိတယ် .. နင် ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်ဖို့က နောက်၊ သူများအတွက်က အရင် ဦးစားပေး ..”

ကာလ ကလည်း ပြောနေတုန်းဖြစ်ကာ အပြစ်တင်နေတာနဲ့ မတူဘဲ ကလေးတစ်ယောက် အပြစ်လုပ်ခဲ့လို့ မာန်မဲနေတာနှင့် တူလာ၏။

“ကဲ .. ကျေနပ်ပါတော့ ကာလ ရယ် ..၊ နောက်ဆို ငါ နှင့်ကိုလုံးဝ ဦးစားပေး လုပ်ရှားပါ့မယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့အကြောင်း သိရဲသားနဲ့ .. တမင်တကာ လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ..”

ရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရတာကို ခဏ ဘေးချိတ်ပြီး ထပ်တောင်းပန်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ ကာလ က မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ဟိုဘက်လှည့်သွား၏။

ဆောင်းကာလ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ မျက်နှာလေးစာ မျက်တောင်ကော့ကော့ နှာတံလုံးလုံးစင်းစင်းလေးနှင့် နုထွေးနီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကြောင့် အရုပ်လေးနဲ့ တူအောင် လှ၏။

ကိုယ်လုံးလေးကျတော့ အရုပ်မြင့်မြင့် .. တင်းပြည့်သွယ်လှသည် ကိုယ်ဟန်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် ပါရမီရှင်လေး ...။

ဆယ်တန်းတုန်းကဆို သူက ကာလ ရဲ့အလိုကျ အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့သူဖြစ်ကာ ဒီဒေး က ကာလ ကို ရည်းစားစကား ပြောပြီးကတည်းက သူ့ရဲ့ မရမက ဂျစ်ကန်ကန်ညှဉ်ဆိုးနှင့် အရိုင်းဆန်ခဲ့သူ ...။

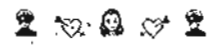
ထိုအခါ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ကာလ က မယ်သီတာလို မိန်းကလေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ပြောရလောက်အောင်လည်း လှသည်မို့ ...

“ကာလ မယ်သီတာလို လှပေမယ့် မင်းကတော့ ရာမမင်းသား ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ..၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ .. ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါ ဒဿ .. ငါပဲ ရာမ” တဲ့ ...။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲကို ဒီဒေး ဝင်လာတာကိုက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဒုက္ခများရဖို့ ဖြစ်လာတာနှင့်တူကာ ဒီကောင်ရည်ရွယ်ချက်ကိုက ကာလ ကို ချစ်ခွင့်ရဖို့ ...။

ပြောရဲတဲ့သူတွေကျတော့လည်း ချစ်ရင် ချစ်တယ်၊ ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်ပြောပြီး ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် စိတ်ချမ်းသာသွားကြသည်။

သူ့မှာသာ ဒီနေ့ထိ ကာလ ကို မချစ်ရဲ .. မပြောရဲ ...။ သူငယ်ချင်းလေးလိုတော့ မချစ်ချင်တော့ပေမယ့် ...။

အခန်း (၂)

“ဘာ!... သူ လာတယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ ငါတောင် နင်တို့ လမ်းမှာ စကားပြောလာကြတာလို့ ထင်နေတာ ..”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ...”

ကာလ မျက်နှာလေး ညိုသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်သွား၏။ သူမ ဒီသင်တန်းကာလပြီးရင်တော့ ဖေဖေအလုပ်တွေကိုပဲ ကူတော့မှာပါ ..။

ထို့ပြင် အရှုံးပေါ်နေသည့် ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကြောင့် သင်တန်းတက်နေရပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်တွေက ဝေဝါးနေခဲ့သည်။

နောက်ထပ် စိတ်ရှုပ်စရာတစ်ခုအဖြစ် ဒီဒေ့ နဲ့ ပတ်သက်တာတွေက ကြားလာရပြီဆို ဆက်တိုက် ..။

“အရပ်ကြီး ရှည်လာတာများ ခြေထောက်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ကိုင်ပြီး ဆွဲဆန်ထားတဲ့အတိုင်းပဲနော် ..၊ ရေရေလည်လည် မိတယ်၊ အသားတွေကလည်း ဖြူ ဆံပင်တွေ အရှည်ထားပုံက လန်းတယ် ..”

“မာယာ ..”

“ဟင် ..”

“နင် အဲဒီလောက်ထိ သဘောကျသွားတာလား ..”

“ခစ် .. ခစ် ..”

မာယာ က ကိုးတန်း ဆယ်တန်းမှာတည်းက အတန်းအတူတူ တက်ခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ သားချစ် လောက် မရင်းနှီးပေမယ့် ခင်ခင်မင်မင် ရှိခဲ့သူတွေ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် သားချစ် ကိုလည်း သူမက ရင်းနှီးချင်သည်။ ဒီဒေ့ ထိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းပြောခဲ့တာ မရှိ ..။

“သူ့ကို ငါက ပြုံးပြမလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ကြီးက အရမ်း အရမ်း တို ဘဝင်ဖြင့်လာတဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့ ပါကင်နားမှာ ခဏရပ်ပြီး ထိုးတောင် မထိုးဘူး .. ပြန်ဆုတ်သွားတာ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..၊ နှုတ်ဆက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“ကာလ ရယ် .. နင်က ငါ့ကို တင်းနေပြန်ပြီ၊ သူက နင်တို့နဲ့ လာတဲ့တုန်းကရော ငါ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခေါ်ဖူးတာ ရှိလို့လား..၊ ခုလို နှစ်တွေကြာကာမှ ပြန်တွေ့တော့ ဝေးပြီပေါ့၊ ဟဲ့ .. နင်တို့ တကယ် မခေါ်ကြဘူး .. ဟုတ်လား ..”

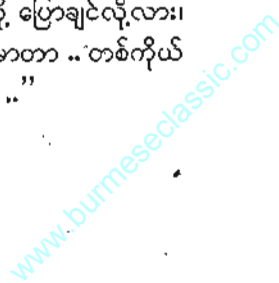
“ဟုတ်တယ် .. သူ့ကြောင့် မဆိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် မသေသင့်ဘဲ သေသွားခဲ့ရတာ ..”

“အဲ့ဒါကြီးကဟယ် ..”

“ဘာလဲ ..၊ သူ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား၊ ငါ့မျက်စိရှေ့တင် ငါ ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ခေါင်းမာတာ .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ၊ အရမ်း ကောက်ကျစ်တဲ့ကောင် ..”

“ငါဖြင့် အဲ့ဒါကို ..”

“မယုံလည်း နေ .. ငါ သွားမယ် ..”

“ဟဲ့ - နေဝါဦး .. ငါ လိုက်မှာပါဆို ..”

မာယာ က ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ နှုတ်ပေါက်ဖွာကုန်အောင် အမြင့် ဆီတ ခုနီဆင်းချလိုက်ပြီး ကာလ နောက်ကို အပြေးတစ်ဝိုင်း လိုက် သည်။

ဒီမှာပဲ ထိုင်နေဦးမလိုလို အကျအန ထိုင်ပြီးမှ သွားမယ်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ..။

“နေဦး .. အဲဒီ အလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့လား။ ဆိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့လား ..”

“နှစ်ခုစလုံး ..”

“မင်္ဂလာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ကြီးက အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေအကုန် မီးစက်ကြီးတွေထိ ရှိသည်။ ထိုဆိုင်က သားချစ် တို့၏ဆိုင် ဖြစ်နေ ကာ ..”

“နင်နဲ့ သားချစ် ကလည်း ဘာမှမဟုတ်ကြသေးဘူးနော် ..”

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အတူသွားနေရင်း ကာလ က မဖြေ ..။

“ငါက သင်တန်းမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့လည်း နင်တို့ အတူတူ ပဲဆိုတော့ အဟွန်း .. ချစ်နေကြပြီ ထင်တာ ..”

“နင်တို့ အဲဒါတွေ့ခက်တာ .. ကျောင်းမှာတည်းက သူငယ်ချင်း မှန်း မသိ၊ ရည်းစားမှန်း မသိ၊ ဆယ်တန်းရောက်လာတာနဲ့ စာကြိုးစား မယ် မရှိဘူး .. ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူ ချစ်နေကြသလဲပဲ လိုက်ကြည့်နေကြ တာ ..”

“ဒါကတော့ ဆယ်တန်းမှာ မချစ်ရဲကြသေးရင်လည်း ဟိုလိုဒီလို လေးတွေနဲ့ ချိတ်တိတ်တိတ်လေးတွေတော့ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။ တက္က သိုလ်လည်းရောက်ရော ရည်းစားထားခွင့်ပါမစ်တွေလည်း ရကုန်ကြ ရော .. ချစ်သူဆိုတာတွေ အဲဒီမှာ ကြတာပဲ ..”

“တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားခွင့်ပါမစ် ရတယ်လို့ ဘယ်သူပြော

အဲ ..”

“ပြောဖို့မှ မလိုတာ .. ငါတို့ကအစ လက်ချင်းတောင် ချိတ်ထား ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်နော် တချို့ဆိုရင် ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ချွတ်နှာချင်းဆိုင်မိတာတောင် လက်ဆွဲဖြုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က ဆရာတွေ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ လက်တွဲတွေ ဖြုတ်ပြီးသား ..”

“ကျေးဇူးတောင် ကောက်ကပ်တင်ရဦးမယ် ..”

“ပြောပြတာပါ ..။ နင်နဲ့ ငါ တက္ကသိုလ်ထက်တော့ ကွဲသွားခဲ့တာ ပဲဟာ ..။ ဒါပေမယ့် ငါတို့လိုလူတောင် ရည်းစားနှစ်ယောက် ထားခဲ့ သေးတာ .. နင့်လို လှတဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် .. ပြီးတော့ ချားချစ် က လည်း ချော၊ ဒီဒေး ကလည်း မိုက်တိမိုက်ကန်း ခိုက်စရာလေး၊ နင့်မှာ တိုယ်ရုံတွေ တစ်ဖက်တစ်ယောက် အချောတွေချည်းပဲ ..”

“မာယာ .. ငါ အဲဒါတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တော်ပါတော့ ..”

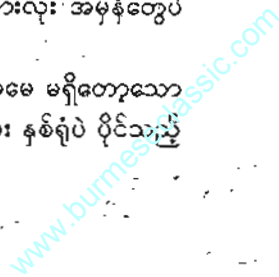
“အေးပါ ..”

“အခု ငါခေါင်းထဲမှာ စီးပွားရေးပဲ ..”

“အင်း .. နင်တို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ကြားရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး။ ငါတို့ စတိတ်ကျောင်းတုန်းကဆို သားချစ် တို့က အနိမ့်ဆုံးပဲနော် .. ငါ့အထင် အဲဒီတည်းက ဒီဒေး က အားလုံးထဲမှာ ချမ်းသာဆုံးနော် ..”

အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းထိ အတူတက်ဖူးကြတာမို့ ဟိုတုန်း ကအကြောင်းတွေကို မာယာ သိနေတာလည်း အားလုံး အမှန်တွေပဲ ဖြစ်လေသည်။

သားချစ် နဲ့ သူမက မိစုံဖစုံ ရှိကြပေမယ့် အမေ မရှိတော့သော ဒီဒေး က အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ကာ ဆန်ပွဲရုံသေးသေး နှစ်ရုံပဲ ပိုင်သည့် သားချစ် တို့က မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသူ ..။

ခုတော့ သားချစ် တို့က ကုန်မာဆိုင်ကြီးတွေကနေ အားလုံးကို ခုခေါင်း၍ အလက်ထရွန်နစ်ဆိုင်ကြီးတွေ ပြောင်းကုန်သည်။

ဘယ်မြို့နယ်မှာမဆို 'မင်္ဂလာ' အလက်ထရွန်နစ်ဆိုင်ခွဲတွေ ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေမှာ အရှုံးပေါ်နေခဲ့သည့် ကာလ တို့ စီးပွားရေး လည်ပင်းအစ်နေချိန်မှာ သားချစ် က သူဌေးသား ...။

"နင်တို့သုံးယောက် ခုချိန်ထိ ဟိုအရင်လို တွဲကြတုန်းပေမယ့် စီးပွားရေးတွေကတော့ ပြောင်းလဲကုန်တယ် ထင်တယ်။ ဒီဒေး ပုံစံက နိမ့်ကျသွားတဲ့ပုံတော့ မရှိတာ အမှန်ပဲ ..."

"နင် ထပ်ပြောတိုင်း ဒီဒေး က မပါမပြီးပဲ ...။ တော်တော့ ..."

ကိုယ်စိတ်ကူးတွေထဲမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ် ဘာမှမပါနိုင်သည့် အဖြစ်က နှိပ်စက်နေတုန်း ဒီဒေး အကြောင်းတွေချည်း လှည့်ပတ်စေနေသဖြင့် စိတ်တိုကာ ...

"ငါတို့ ဘာတွေဖြစ်နေနေ ... ဒီကောင် ဘယ်အဆင့်မျိုးထိပဲ ရောက်ရောက် လုံးဝ အထင်မကြီးဘူး။ သူ့အကြောင်းလည်း ..."

"ကျွဲ ..."

"အါ! ..."

ဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီး တိုးကပ်ရပ်သွားတာ ကာလ လက်တံတော်ခံတစ်ဖက်ကိုပါ တိုးတိုက်၍ ...

"သေပါပြီ ...။ ဘယ်လိုဖြစ် ..."

လက်လေးပွတ်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ဖဲလ်မက်ကို ချွတ်၍ ပြုံးပြလိုက်တာ ဒီဒေး ...။

"နင် ...။"

ခုပဲ သူ့ကားကို သင်တန်းရှေ့မှာ တွေ့လိုက်သည်လို့ မာယာ ပြောခဲ့သည်။ "ခု ထပ်တွေ့တော့ ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ ...။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ပါနေသေးသည်။"

"ကာလ .. သင်တန်းလစ်ပြီး ထွက်လာတာလား .."

"ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ..."

"လက်နာသွားလား .. ဆောရီးပဲဟာ ...။ ဘယ်သူ ငါ့အကြောင်း ခြုံနေလဲ မသိဘူး .. ဆိုင်ကယ်လ်မောင်းရင်း လျှာကိုက်မိတာနဲ့ ဒီအကျွေးမှာ လက်ကိုင် ခါသွားတာ ..."

ကိုယ်ကလည်း ပဲလက်ဖောင်းပေါ်က အမှတ်တမဲ့ ဆင်းလိုက်မိသည့်အပြစ်ကြောင့် ...

"ဟွန်း ...။ လာ မာယာ ... သွားမယ် ..."

"ဟ .. နေပါဦး ..."

သူက ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး နောက်က လူကို လက်လှည့်ပေးခဲ့လျက် ...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...။ လက်နာသွားတာကို တောင်းပန်နေတာ.. ခကျေနှပ်သေးဘူးလား ..."

"ဘာကိုကျေနှပ်ရမှာလဲ ...။ နင် ငါ့ကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးခဲ့တာ တွေလေ ... ငါက ..."

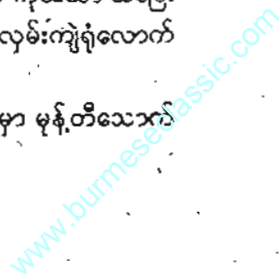
"နေဦး .. ငါ လုပ်သမျှ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ဘူး ..."

"ဟုတ်တယ်.. နင် လုပ်သမျှ မှန်နေတာ ...။ ငါတို့ကပဲ မှားတယ်"

"မမှားပါဘူး ...။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါ မှန်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အတွက် နင့်အပေါ်မှာ အပြစ်လုပ်မိထားတယ်လို့ မထင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ ..."

သူနဲ့အတူ လျှောက်နေရတာကို စိတ်တိုပေမယ့် ကိုယ်သာ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်နေရသလိုဖြစ်လာကာ သူ့က ခြေလှမ်းကျုံ့ရုံလောက် နင့် အေးဆေး ...။

"ငါ လမ်းလျှောက်ရင်း ဝိုက်ဆာလာပြီ ...။ ဒီမှာ မှန်တိသောက်ရင်း နေခဲ့တော့မယ်ဟာ ..."

မာယာ အသံလေး ကြားမှ သူမကို သတိရကာ ကာလ ခြေလှမ်း တွေ ရင်သွား၏။ ပြေးလွှားပါနေရသလိုဖြစ်ကာ မာယာ မျက်နှာလေး နီနေရတာ၏။

ထို့ပြင် သူမ ဒီဒေး ကိုလည်း လန့်နေသည့်ပုံလေး ရှိနေကာ ခရေတရ် မျက်လွှာပင့်ကြည့်၍ ...

“နော် .. နင်တို့ ဆက်သွားကြတော့ ..”

လမ်းဘေးမှာ သေသေသပ်သပ်လေး ရှိနေသည့် မုန့်တီဆိုင်ရဲ့ စားပွဲဝိုင်းလေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ...

“ငါ ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ် သိလား ..”

ကာလ ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်ရင်လည်း ဒီဒေး ပါလာမှာကို သိကာ အတူတူ တွဲသွားရမှာလည်း စိတ်ညစ်ကာ ...

“နင်က အခု ဘယ်သွားမလို့ လိုက်လာတာလဲ ..”

“ဪ .. ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေနေတယ်။ နင့်နောက်ကို လိုက်လာတာလေ။ ဘယ်မှ သွားမလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါက သားချစ် နဲ့ ချိန်းထားလို့ ..”

“ဒါဆို သွားမနေနဲ့တော့ ..။ သူက လေဆိပ်မှာ ..”

“ဘာ!..”

ချိန်းထားတာ မဟုတ်တော့ သားချစ် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကာလ မသိပေ။ သူ့ဆိုင်ကို သွားမှာဖြစ်ပေမယ့် တွေ့ရင်သာ သင်တန်းကိစ္စ ပြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ ..။

“တကယ်ပြောတာ .. ငါ့ကို သူပဲ လာခေါ်တာ။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် လာမှာမို့လို့ လာကြိုတာတဲ့။ ဂျပန်ပြန်ဆိုလား ..”

ဒီဒေး က ကာလ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောလိုက်တာကို သူ့ခိုးဖမ်း လိုက်တာနဲ့ မတူဘဲ ရိုးရိုးသားသား ရှင်းပြနေတာမျိုး ..။ မျက်နှာသေ လေး တမင်လုပ်နေ၏။

ညာမိလို့ မျက်နှာပူသွားမိတာတွေ ပျောက်ကုန်ကာ မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သားချစ် ကိုပါ စိတ်တိုသွား၏။

ဒီကောင်ဟာ အားငယ်တတ်သလောက် သူများအပေါ် အထင် ကြီးလွယ်တတ်သည်။ ထို့ပြင် ကြွားချင်စိတ်လို့ ပြောရမလား .. မိမိ ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူနေတာလို့ ဆိုမလား ..။

ဒီဒေး ကို တမင် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်တာဟာ သူ့ အရင်တုန်းက သားချစ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ပြောကို ပြောချင်နေတာလည်း ဖြစ် နိုင်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ..။ မယုံရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်မလား ..”

“မလို့ပါဘူး ..။ ငါ သူ့ဆိုင်ကို သွားမှာ၊ သူ့အမေက ခဏခဏ ခေါ်လွန်းလို့ ဒီနေ့ သင်တန်း တမင်ဖျက်ပြီး ထွက်လာတာ ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အမေနဲ့ ချိန်းထားတယ် ပြောပါလား ..”

ချက်ချင်း ဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာက မချိုမချင် ..။

“ဒီဒေး ..”

“ပြော ..”

“ငါ ဘယ်သူနဲ့ချိန်းချိန်း နင့်ကို ဆက်မလိုက်စေချင်လို့ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..။ ငါက နင့်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေ တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

ကြည့်စမ်း ..။

“နင့်ဟာနင် ဘယ်သူနဲ့ သွားတွေတွေ ငါ လိုက်လာလို့ မရဘူး လား ..”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေနှင့် သိုလှဲသော မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်သွားတာကို ဒီဒေး က တည်တည်တံ့တံ့ စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ...

ဘာသာစစ်စီး ဟွန်းတီး၍ ပွတ်ကပ်မောင်းသွားသဖြင့် ဒီဒေး က ဘာလ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ စွေ့ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ဖက် ဘားလိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ချင်း ထိကပ်မတတ် ဖြစ်သွား ၏။

“ဟေး .. ပန်းခြံသွားကြ၊ လမ်းပေါ်မှာ သေကုန်လိမ့်မယ်”
နောက်ကားတွေက သံဖြဲတွေနဲ့ အော်သွားကြ၏။

“ဖယ် ..”

ကာလ ရှက်ရှက်နှင့် သူ့လက်တွေကို ပုတ်ခတ် ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“တွေ့လား .. ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေး မပြောဘူး”

“မပြောဘူး ..၊ နင့်ကိုပဲ ထုရိုက်ပစ်ချင်တာ ..”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်လေ ..၊ ဒီနားမှာပဲ လုပ်နော် .. ခုနကလို သူများတွေ အော်ဟစ်သွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက် အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ သူ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေနဲ့ ဝေနေသလောက် ကာလ မျက်နှာလေးက စူပူနေ၏။

ပြီးတော့ ‘မင်္ဂလာ’ အလက်ထရွန်နစ်ကို မဟုတ်တော့သည့် ခြေ လှမ်းတွေကို ဘယ်ကို ဆက်ရွေ့ရမှန်းလည်း မသိ ..။

“ဘယ်သွားရမှန်း မသိရင်လည်း ခြေထောက်တွေ ညောင်းအောင် ဆက်လျှောက်မနေပါနဲ့ ..၊ ဟိုဆိုင်မှာ ဒိုးနပ် ဝင်စားရအောင် ..”

“တောက် ..”

ကိုယ်က တွေးလိုက်တိုင်း သူက အစဖော်ပြီးပြီ ..၊ ဒေါသထွက် နေပါသည်ဆိုမှ မျက်နှာက မချိုမချင် ရယ်ချင်ပက်ကျိပုံနှင့် ...

“ဒီဒေး .. နင့်ကို ငါ အပြတ်ပြောပြီးသားနော် ..”

“ဘာပြောတာလဲ ..၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ..”

“ဆယ်တန်းမဖြေခင် တစ်လက ..”

“မသိတော့ဘူး ..၊ ဦးနှောက်က မလိုချင်တာဆိုရင် ကန်ဆယ်လုပ် ပြီးသား ဖြစ်ဖြစ်နေတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို မှတ်သွား ..၊ နင့်ကိုလည်း ငါ့အသိ၊ ငါ့ရင်ထဲ ခွာ ကန်ဆယ်လုပ်ပြီးတာ ကြာပြီ ..”

“ဘာတွေလဲ ကာလ ရာ .. ဘာကို ကန်ဆယ်လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံးကြီး ရှေ့မှာထိုင်နေတာ ဘယ်နားကို ကန်ဆယ် လုပ်လိုက်တာလဲ ..”

“ဒီဒေး နော် .. နင် မျက်နှာပြောင်မနေနဲ့ ..”

“အဲဒါမျိုး လုံးဝကို ဝါသနာမပါဘူး ဆောင်းကာလ ..၊ ဒီဒေး တဲ့ .. သေချာ မှတ်ထားဦး ..”

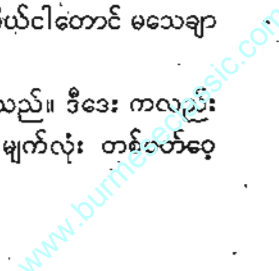
သူက ကာလ ဘေး ကပ်ရပ်လိုက်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာချင်း အတူ ပါလာကာ ...

“နင် ပြောခဲ့တဲ့ထဲက ငါ့ မကြိုက်တဲ့ ငါသဘောမတူနိုင်တဲ့ စကား တွေ၊ အကြည့်တွေ .. အဲဒါတွေကိုပဲ ငါ မျောက်ဖျက်ခဲ့တာ ..၊ ဒီထဲမှာ ဆောင်းကာလ တစ်ယောက် လုံးဝမပါဘူး ..”

“အခု ပါလိုက်တော့ ..၊ နင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားနေ လဲဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ နင့်လိုလူကို ငါ ဘယ်တော့မှ ..”

“နေပါဦး .. နင် သိနေတာတွေ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူ ဝန်ခံ လိုက်လို့လဲ၊ ငါ ဘာရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသေချာ သေးဘူး ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ညှို့ခနဲ မှောင်သွားသည်။ ဒီဒေး ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံး တစ်ခတ်စေ့ လိုက်ကာ ...

“ကြီးကျယ်တဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုကို စနစ်တကျလုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ပထမဆုံး ပရောဂျက်လုပ်ပြီး စုစည်း ခန့်မှန်းရတယ် .. ငါ့ရည်ရွယ်ချက်အတွက် ပရောဂျက်က ခုမှ စမှာ ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမှ ဒီဒေး က နှုတ်ခမ်းစေ့ထားရင်း ပြုံးကာ...

“နင် ခန့်မှန်းလိုက်တာ စောသေးတယ် ..”

ကာလ မျက်နှာလွှဲပြီး မဲ့လိုက်တော့ သူက ဟွန့်ခနဲ ရယ်၍ ...

“စကားတစ်ခွန်း ပြောပြီဆို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရတယ်။ နင် ပြောတာ လွဲသွားမှာစိုးလို့ သတိပေးတာပါ။ နောက်ဆို ခန့်မှန်းခြေတွေ သိပ်မထုတ်နဲ့။ အခြေတွေ အများကြီး ထွက်လာပြီး အမှန်တရားပျောက် သွားလိမ့်မယ် ..”

“လူရှိန်အောင်လည်း နင် မြောတတ်သားပဲ... မဆိုးပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် နင့်ကို မြင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီဒေး က ရွှေမင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့တာ ..”

သူက ရယ်ကာ ...

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပါ။ ငါ အခု မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာတာ ..”

သူ ပျောက်နေတာ နိုင်ငံခြားရောက်နေတာမှန်း ခုမှ သေချာသိ လိုက်ရသည်။ သားချစ် လိုပဲ ကြားချင်တာလားလို့ တွေးမိပြီး မျက်နှာ ကို လှောင်ချင်သည့်အပြုံးနှင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဒီဒေး က သူ့စကားကို ကာလ စိတ်ဝင်စားသွားသည်လို့ ထင် ကာ ...

“ပြန်လာတာကတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ထက် ပိုအရေးကြီးသေးတာလည်းရှိတော့ ပူးတွဲ စဉ်းစားနေရတာလေ။ နင်ရော အခု သင်တန်းပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ ..”

သင်တန်းပြီးတော့မှာကိုလည်း သူ သိနေပြန်သည်။ ဒီဒေး ကို

ဘယ်လိုလူမှန်း နားလည်ရခက်လာလေ။ ပတ်သက်ချင်စိတ် မရှိလေ...။

“နေကောင်းလား .. ဘာလုပ်နေလဲ သတင်းမေးပြီး နင်နဲ့ ငါ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေစရာ မရှိဘူး ဒီဒေး ..။ နင်ကို ငါ မိတ်ဆွေလို ရော .. သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေရော .. လုံးဝ ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို နောက်ထပ် လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်နဲ့..”

ဒီဒေး မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း ခပြချ၍ ...

“ပြီးခဲ့တာကို မေ့ထားလိုက်ပါ။ ငါတို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက် ..။ ပြီးတော့ အဲဒါ ငါ တမင်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ရှင်းပြပြီးပြီ ..”

“ဘယ်လိုပြောပြော မယုံဘူး ..။ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် တရားခံက နင်ပဲ။ လူတစ်ယောက်လုံး မြှုပ်စီမြှုပ်စီ အသက်ငင်နေတာကို ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား ..”

“ဟား!... အဲဒီကောင် ရေကူးတတ်တယ်လို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ ..။ သူကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီး ဒီတိုင်းလုပ်ဖို့ နင့်ဆီ လွှတ် လိုက်တာ ..”

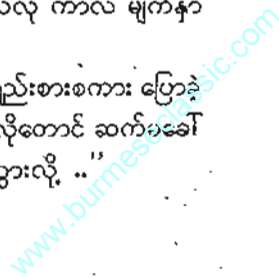
“ဒါဆိုလည်း သူ ရေနစ်နေတာမြင်ရင် နင် သွားကယ်ပါလား..”

“ရေနစ်ဟန်ဆောင်မယ်လို့ သူ ပြောခဲ့တာကို .. တကယ် နစ်နေ မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ ..”

“တော်တော့ .. ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ ..။ နင် ယုတ်မှာတာ ..”

ဖြစ်ခဲ့သမျှဟာ အသစ်တွေ ပြန်မြင်လာရသလို ကာလ မျက်နှာ လေးက နီမြန်းနေလျက် ...

“အဲဒီအဖြစ်ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့ တာ နင့်အမှားပဲ ဒီဒေး ..။ ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုတောင် ဆက်မခေါ် ချင်တော့တာ အဲဒီအဖြစ်ကို အရမ်း နာကြည်းသွားလို့ ..”

“အစကတည်းက နင် ငါ့ကို ရင်းနှီးချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝမှာ နင်နဲ့ သားချစ် တို့က ပထမဆုံး ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ တစ်ဦးယောက်ျားတွေပါ .. ခင်တာ အတိမ် အနက်ကို မကြည့်မိပေမယ့် ခင်တော့ ခင်ခဲ့ကြတာပဲ ..”

ကာလ က သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“အခု အားလုံး မရှိတော့ဘူး .. အဲဒါ နင် ပြောသလို တစ်ဦးလူ တစ်ယောက်ကြောင့်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အဓိကက နင့်ရဲ့ တစ်ကိုယ် ကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို ရွံတာ ..”

“လုပ်ပါ .. မှားနေတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုမှာ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲ တမ်း ရှိတယ်၊ ငါက ငါ မှန်တယ်ထင်နေရင် ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နင် အဲဒီလိုထင်ပြီး မုန်းနေတယ်ဆိုရင် မုန်းပေါ့၊ နင် ထင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတဲ့တစ်နေ့က အဲဒါ ငါ့အတွက်ပဲ ..”

နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလာခဲ့တဲ့အထိ မီးခိုးရောင် ရှုပ်လက်ရှည် ဘောင်းဘီအနက်နှင့် သူ့ပုံစံ .. သူ့အသံတွေက နားထဲမှာ ပျောက်ပျက် မသွားဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူကပဲ လိမ်ရဲနေတာလား .. ကိုယ် ထင်နေတာပဲ တကယ် လွဲနေခဲ့တာလား ..။

ထိုနေ့က ..။

အခန်း (၃)

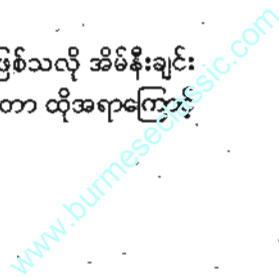
“ဘာလုပ်နေတာလဲ' တစ်ယောက်တည်း ..”

ဖေဖေနဲ့ မေမေ အလုပ်ကိစ္စတွေကြောင့် ဖြေရှင်းမရဘဲ စကားများ ရန်များဖြစ်နေကြသဖြင့် ကာလ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သားချစ် ကို ခေါ်မလို့ပေမယ့် သူတို့အိမ်မှာ သားချစ် ရဲ့အမေ ဒေါ်နီနီခင် က မျက်လုံးစူးစူးနှင့် ကြည့်တတ်၏။ စကားပြောတိုင်း ဥပမာလေးတစ်ခု အမြဲပါတတ်ကာ ထိုဥပမာဟာ ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်း မသိသာဘဲ ခံရခက်သလိုလို ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ကျန်ရစ်တတ်တာလည်း ခဏ ခဏ ..။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံဆို သူတို့အိမ်ကို မသွားဖြစ်သလို အိမ်နီးချင်း ပေမယ့် သားချစ် နဲ့ လုံးလားထွေးလား မရင်းနှီးခဲ့တာ ထိုအရာကြောင့် ပင် ..။

“ကာလ ..”

“ဟင်...”

“မျက်နှာမကောင်းပါလား... သွားချစ်နဲ့ ရန်ဖြစ်လာလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ငါ စိတ်ညစ်လို့ပါ...”

“ဘာတွေလဲ... ပြောပြလေ၊ ခွန်းကျပ်နေတာတွေ ပေါ့သွားတာပေါ့...”

ဒီဒေးက ခုံတန်းလေးအစွန်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က လှိုင်းတွန်ရှိသည့် သူ့ဆံပင်တွေက မတိုမရှည် ခပ်အုပ်အုပ်လောက် ရယ်...

ရင်အုံဖွဲ့တာတွေ၊ အရပ်မြင့်လာတာတွေလည်း ခုလောက်ထိ ဘာမှမဟုတ်သေးပေ။ သွားချစ်နဲ့ ယှဉ်လျှင် အသားဖြူတာ၊ အရပ်မြင့်တာ မသိမသာ ပိုရုံလောက်ပဲမို့ ကာလတို့ သုံးယောက်မှာ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ထက်ပို၍ ကွဲပြားတာ ဘာမှမရှိ...။

“အိမ်တစ်အိမ်မှာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေတော့လည်း ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ပါတယ်ဟာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... နင့်အဖေ တစ်ခုခု ဗွေဖောက်လာလို့လား...”

“ဟင်!...”

ကာလ အံ့ဩသွားခဲ့၏။ စကားတစ်ခုကို စပေးလိုက်တာနှင့် တန်းခနဲ တွေးယူလိုက်နိုင်တာ ဒီဒေး ရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပဲ ထင်သည်။ သူနဲ့ စကားပြောရတာ ပင်ပန်းမှု မရှိသလို သူ့ကိုပဲ ယုံကြည်နေ စိတ်တွေလည်း ဖြစ်နေတတ်ကာ...

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးဟာ... ငါတော့ ဖေဖေကို ယုံတယ်၊ ဖေဖေက စီးပွားရေးကိုပဲ ကြိုးစားတဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် မေမေက အရမ်း သဝန်တိုတတ်တာ... မြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြေရှင်းလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မေမေက...”

“ဟောကျားတွေက အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို အလိုမရှိကြဘူးဟာ...”

ပြောပြီးမှ ကာလ မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ဆောရီး... နင့်အမေကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တွေ့ဖူးတာကို ပြောပြတာ၊ ငါ့အဖေ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ဖြစ်ခဲ့တာ အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ပါတယ်...”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

“မေမေက ဒေါသထွက်လာရင် မထိန်းချုပ်တတ်ဘူး၊ ဖေဖေက သူတော့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ပြဿနာရှင်းရတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး...”

“အန်တီကလည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဝန်တိုခဲ့တာပဲလား...”

“မဟုတ်ဘူး... မေမေက အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ များတာ...။ ဖေဖေက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်လိုက်တာနဲ့ မေမေက အော်ပြီးသား ဖြစ်နေတာမျိုး၊ ဖေဖေက ကွယ်ရာမှာ ညည်းနေတော့ ငါက မေမေ့ကို အဲဒီလို ဆော်တာပြောတာတွေ မလုပ်ဖို့ တားတယ်...”

“အဲဒီတော့ အန်တီက လက်မခံဘူးလား...”

“လက်မခံတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမှန်တရားနဲ့သူ ခေါင်းမာတာပေါ့ဟာ၊ သူ ပြောတိုင်း ငြိမ်နေရင် ကိုယ်က အပြစ်ရှိလို့ ခံနေတယ် ထင်မှာပေါ့တဲ့၊ သူ့အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်ကို မဖြတ်နိုင်တဲ့အတွက် ဖေဖေ ဒီလိုပဲ ဟိုလိုဒီလို ထင်နေတိုင်း ဖြေရှင်းနေရရင် ကြာရင် မလွယ်ဘူးတဲ့...”

“ဒါကလည်း ကိုယ်က မှန်ပေမယ့် တစ်ဖက်က နားလည်ပေးနိုင်ဦးမှကိုး...”

“ဟုတ်တယ်... ဖေဖေက အများအမှန်ထက် ပိုပြီး စိတ်ပျက်သွားတာ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လောသို့လောတွေ ဆင်ကုန်ကြတဲ့အထိ အိမ်ထောင်ရေးက အက်ဆာ ထင်လာတာပေါ့၊ မေမေ မလွယ်ဘူးထင်ခဲ့သလို ဖြစ်မလာဘဲ မထင်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်သေးသေးလေးကနေ ကွဲကြကွာကြတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်...”

“နင်က နင့်အဖေနဲ့ နေခဲ့တာပေါ့ ..”
 “ဖေဖေ မှားတာမှ မဟုတ်တာ ..”
 “နင့်အမေက အတင်းမခေါ်ဘူးလား ..”

“ငါက လိုက်ချင်တဲ့ပုံ ပြနေရင်တော့ ခေါ်ရင် ခေါ်မှာပေါ့၊ ငါ့ စကား နားမထောင်ကတည်းက မေမေကို ငါကလည်း စည်းရုံးဖို့ မကြိုးစားခဲ့တာ ..”

“ဒါကတော့ မိဘအမြင်မှာ သားသမီးလိုပဲ မြင်တာကိုး၊ လူကြီးက ကလေးပြောတာကို ခေါင်းညိတ် နှာခံဖို့ဆိုတာကလည်း ..”

“ငါ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ကာလ ..၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကွဲသွားတော့ ငါ ရှစ်တန်းဖြေပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးပေါက်စလေးပဲ ဖြစ်နေနေ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ရင်ထဲက ခံယူချက်ကို ဘေးဖယ်ထားတာ တရားတယ်လို့ နင် ထင်သလား ..”

သူ မေးတော့ ကာလ ဘာမှ မဖြေဘဲ ဒီတိုင်း ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့လို မခံစားမိခဲ့တာလား ..၊ မေးတာကိုပဲ မဖြေတတ်တာလား .. အဲဒါလည်း မသိခဲ့ ..။

“နောက်ထပ် ဖေဖေ အိမ်ထောင်ဖြုတ်ခဲ့တာလည်း ကံမကောင်းဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “အေးချမ်းတယ် .. သိမ်မွေ့တယ်လို့ ဖေဖေက ထင်ခဲ့တာလေ ..”
 “မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ အေးချမ်းလွန်းပြီး ထုံဆေးမိထားသလို ဖြစ်သွားတာ ..”

ဒီဒေး တော်တော် စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံပါ။ ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်သလို တင်းလာသည့်မျက်နှာက ဘယ်ဆီကို မှန်းသမီးဖြစ်နေမှန်း မသိ ..

“အဲဒါကြောင့် အချစ်မှာ ရွေးချယ်မှု ပါလာရင် မကောင်းဘူး”
 “ငှ်အဖေက အန်တီကို ချစ်လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မိဘပေးစားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်တဲ့ ဇနီးမျိုးလိုထင်ပြီး ရွေးချယ်ထားတဲ့အကြောင်း မိဘကို တင်ပြတယ်၊ မိဘက သဘောတူတယ်၊ ဒါပဲ အောက်ထပ်တစ်ယောက်ကျတော့လည်း ရှေ့ကတစ်ယောက်ရဲ့ဥပမာနဲ့ တူတာကို ရွေးတာပဲလေ ..”

ဒီဒေး ရဲ့ အတွေ့အကြုံက ကိုယ့်ထက်သာနေတာကိုတော့ လက်ခံခဲ့ရသည်။

“ဖေဖေလို ငါကတော့ မရွေးဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားက လက်ညှိုးထိုးပြတာကို ရအောင် ယူမယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်လိုမိန်းမ ဖြစ်နေနေ၊ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားသွားလည်း မှောက်အိပ်ရုံပဲ ..”

ကာလ တစ်ခုခုကို သတိရပြီး ပြုံးလိုက်မိစဉ် ကိုယ့်ဘေးကနေ ရေထဲကို တစ်စွပ်စွပ် ဆင်းချသွားတဲ့လူဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။

ကန်ထဲမှာ ရေမကူးရလို့ စာရေးထားတာကို မတွေ့ဘူးလား ..၊ ဒီဒေး ကလည်း သူမ ကြည့်နေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ..

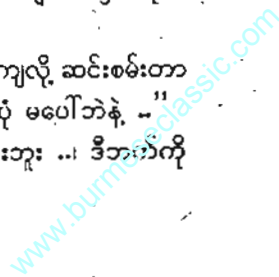
“ကာလ ..”
 “ဟင်!...”

“ငါ နင့်ကို ပြောထားပြီးပြီနော် ..”
 “ဘာလဲ .. ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း မစဉ်းစားဘူး ..”
 “အောင်ပြီးရင်ရော ..”

“စဉ်းစားမယ်လေ ..၊ ဒါပေမယ့် ဘွဲ့ရပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာ ..”
 “အချစ်အတွက် အချိန်ကာလတွေ .. ကန့်သတ်ချက်တွေ မလိုပါဘူး ..”

“ငါကတော့ လိုတယ် ..၊ ဟယ် .. ဟိုလူ ဘာကျလို့ ဆင်းစမ်းတာ မသိဘူး၊ ရေလည်း ကောင်းကောင်းကူးတတ်ပုံ မပေါ်ဘဲနဲ့ ..”

“ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေထဲ ဘယ်သူမှ မဆင်းဘူး ..၊ ဒီဘက်ကို

လှည့် .."

"နေစမ်းပါ ဒီဒေး ရယ် .. နင်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် ဒါပဲ။ ဟိုလူ ရေနစ်တာလား ..၊ ပစ္စည်းငုပ်နေတာလားလို့ .."

"ရေနစ်နေလည်း ငါ့စကားပြော ပျက်သွားလောက်အောင် အရေးမကြီးနိုင်ဘူး။ ဒီအကြောင်းပြောတိုင်း စကားက အမြဲတမ်း ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ .."

"နင်နဲ့ သားချစ် မတူတာ အဲဒါတွေပဲ .."

"ဘာလဲ .. ပြော .."

"သားချစ် က ကူညီချင်စိတ် သိပ်ရှိတာ ..၊ တစ်ခါတလေ ငါ့ဗိုလ်ကျတိုင်း မရလို့ ဒေါသတောင် ဖြစ်ရတယ်။ လူကို ဦးစားပေးမလိုလို့နဲ့ တခြား အရေးတကြီး ထဖြစ်ပြီဆို သူ့ရဲ့စိတ်က အဲဒါက အဓိကဖြစ်သွားရော .."

"ငါက သားချစ် မဟုတ်ဘူး ..၊ အဲဒီတော့ သားချစ် အကြောင်း မပြောနဲ့ .."

"ဟယ် .. ဟိုမှာ ရေနစ်နေတာ ..၊ တကယ် နစ်နေတာ ဒီဒေး သွားလုပ်ပါ .. ကယ်လိုက်ပါဟယ် .."

လူကို အတင်းဆွဲလို့ တွန်းပို့နေသဖြင့် ထိုင်နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံး ခုံပေါ်က ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေး က တစ်ချက်လဲ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲကာ ..

"သူ့ကို ဘယ်သူက ရေထဲ ဆွဲချလို့လဲ ..၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆင်းတာ .."

"ဟဲ့ .. သေချင်လို့ ဆင်းသွားတာဆိုရင်တောင် သေမယ့်ဘေး တကယ်ကြုံလာရင် ကြောက်တတ်တာပဲ။ လုပ်ပါဟယ် .. ဟိုမှာ လယ်ယပ်ခေါ်နေတာ သနားပါဟယ်၊ ဟယ် .. မြှုပ်သွားပြန်ပြီ .."

"နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်မလား ..၊ အခု သွားဆယ်လိုက်မယ် .."

"အို .. ဘာဆိုလို့လဲ ..၊ သူများအသက်ဘေး နီးနေတာကို နည်းစားစကား ပြောနိုင်သေးတယ်။ သွားပါဆို သွားလိုက်ပါဟာ .."

ကာလ နေရာမှ ထရပ်ကာ သူ့ကို အတင်းဆွဲထူသည်။ ဒီဒေး မလှုပ်မယှက် မော့ကြည့်ကာ ..

"နင် ဖြေလိုက်လေ ..၊ မဲဖြေရင် မသွားဘူး .."

"နင် .. နင် ကြည့်စမ်း .."

ရေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ကနေ ရေလယ်ထိ ရောက်သွားသည်။ တစ်ခါမြှုပ်သွားပြီး ချက်ချင်း ဘွားခနဲ ပြန်မပေါ်တော့ရော ..

"ဒီဒေး .. နင် သွားကယ်မှာလား ..၊ မကယ်ဘူးလား .."

"မဖြေရင် မကယ်ဘူး .."

"ရေနစ်လို့ဟာ .. လုပ်ပါဦး .."

"ဟိုဘက်က ပတ်ဆင်း .."

ယောက်ျားနှစ်ယောက် အင်အားတွေ ဆွဲချက်ပြီး ရေထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချသွားသည်။ ကာလ မျက်လုံးလေး ပိုင်းလျက် ထိုဆီကို ငေးနေတာကို ကြည့်၍ ဒီဒေး လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ခင် ..

"မတွေ့တော့ဘူး .. အောက်ခြေထိ ဆင်းငုပ်မှ ရမယ် .."

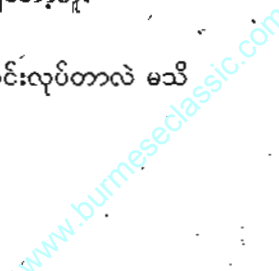
ကန်ပေါင်မှာ လူတွေ ချက်ချင်းပဲ စုရုံး များပြားလာ၏။ နောက်ဆပ် လူတွေ ဆင်းငုပ်ကြကာ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ရေနစ်သူကို ခုတ်တွေ့ကြသည်။

"ရေတောင် အန်ပြီးနေပြီ .. ဘာရေမှ မကျတော့ဘူး"

"လာပြီ .."

"နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ကန်ထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ မသိဘူး .."

"ဒီလောက် တားထားဟာတောင်မှ .."

ဒီဒေး ကြောင်တောင်တောင် လှမ်းကြည့်မိကာ နေရာမှ ဖြည့်လေးစွာ ထရပ်လိုက်၏။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့်အကြည့်တွေက ကာလ ဆီ ပြန်ရောက်သွားလျှင် အလွန် အထင်သေး စက်ဆုပ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် မျက်ရည်ကြည်တို့ လှဲနေလျက် ...

“ကဲ .. ဟာ ..”

ဖြန်းခနဲအသံနှင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူလောင် ကျိန်းစပ်သွား၏။
“အဲ့ဒါ နင် လိုချင်တဲ့အဖြေ ..၊ တစ်သက်စာ သိမ်းသွားလိုက်..”
“ခွမ်း ..”

နားထဲမှာ စူးရှသည့် ကွဲရှသံတစ်ချက် ဝင်လာကာ လွင့်မျောနေသည့် အသိစိတ်တို့ကို ရိုက်ပုတ် နှိုးလိုက်၏။

ဟင်!...

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ဝရန်တာက ဒရင်းဘက်နီပေါ်မှာ လက်ဝဲတော့ပုံကိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သမီး ..”

“မေမေ ..”

ဖန်ခွက်အကွဲနှင့် ဖိတ်စင်နေတာတွေကို မြင်ကာ ဒေါ်နှင်းပွင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အပြင်ကို ချက်ချင်းထွက်လာကာ ...

“သင်္ဘောသီးဖျော်ရည်တွေ ဖျော်သွားပြီး မသောက်ရသေးတာလား သမီး ..၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..”

“ဟို .. မှေးခနဲ ပျော်သွားပြီး လက်နဲ့ တိုက်ချလိုက်မိတာ ..”

ပြောရင်း ကာလ ကမန်းကတန်း ထသည်။

“နေပါ မေမေရဲ့ .. ကရင်မ ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ် .. ဖယ်ပါ”

ကရင်မ ဆိုတာ မြန်မာမလေးပါ ..၊ ကရင်နဲ့တူလို့သာ ကရင်မလို့ ခေါ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

“နေရာတကာ လှမ်းခေါ်နေတော့ ကိုယ့်အလုပ်သမားက ကိုယ့်ကို အထင်သေးတာပေါ့ ..”

“မေမေကလည်း ခိုင်းချင်လို့ အလုပ်ခန့်ထားတာပဲဟာ ..”

“ဒါပေမယ့် သူ့ချည်းပဲ ပါနေရရင် အခိုင်းခံနေရတယ်လို့ မထင်ဘဲ ‘ငါမပါရင် မပြီးပါလား’ ဆိုတဲ့ မာန်တက်တာမျိုးတွေ ရှိလာတတ်တယ် ..”

မေမေတို့ကတော့ အိမ်အကူတွေအပေါ်မှာ နောကျောနေပြီ ထင်သည်။

“သူတို့ရှိနေရင် သူတို့ပဲ လုပ်ရမှာလို့ တာဝန်မသိတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုပဲ ပျင်းလှချေရဲ့လို့ တွက်ပြီး အလုပ်သာ လုပ်နေမယ်၊ လွှဲနေတဲ့ မျက်နှာက မဲ့နေမှာ .. အခွင့်ကြုံရင် အပြင်မှာ အစာင်းအဖျင်း ပြောတာမျိုးတွေ ပါလာရော ..၊ ကိုယ့်အလုပ်သမားပေမယ့် တန်တာလေးတွေကို ခိုင်း၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာဆို ဝင်ရှုပ်ရတာပဲ၊ ဒါက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေလေ ..”

မေမေ လုပ်နေတော့ ကာလ ပါ ဝင်ပါရကာ ဖန်ကွဲစတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်ကုန်မှ ...

“ကရင်မ က ဖင်ပေါ့ပေမယ့် သိပ်မသိတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကလေးဆန်တယ်၊ မသိတတ်တဲ့လူဆိုတာ ကိုယ်က မခိုင်းဘဲ ဘာမှမလုပ်ဘူး သမီး ..၊ ခိုင်းရတာတွေ များလာတော့ ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘဲ ပျင်းကို ပျင်းတာလို့ ထင်တာပေါ့၊ ‘ငါများ မရှိရင် သူတို့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး’ လို့ တွေးလာပြီဆို အဲဒီအလုပ်သမား အချိုးပြောင်းပြီပဲ ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ် .. ဒါပေမယ့် အိမ်အကူဆိုတာ အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မဆို လုပ်ရမှာပဲ ..”

“ဒါတွေ သမီး နားမလည်သေးတာ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားသေးလို့ပါ၊ သမီးက သမီးဖေဖေကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲပဲ တွေးနေတာကိုး၊

အဲဒါတွေ သမီး ဒီလောက်ပူဖို့ မလိုသေးပါဘူးကွယ်၊ တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းတွေကို စုံအောင် တက်ပါဦး၊ ပညာရှာတဲ့အရွယ်မှာ ပညာရေး ကိုပဲ ဂရုစိုက် ..။ သမီးအဖေက သူ့ရဲ့မှားယွင်းမှုကို ဖာထေးဖို့ ကြိုးစား နေတာ .. ဟွန်း ..”

စားပွဲဘေးက ပလတ်စတစ်ခုံလေး ဆွဲကိုင်၍ ကာလ ကြမ်းတိုက် နေတာကို ငုံ့မိုးကြည့်နေကာ မျက်နှာကတော့ နာကျင်မှုများနှင့် ..။

“ယောက်ျားတွေက မရှုပ်မပြေပြန်တော့ ‘ငါလိုလူ’ ဆိုတဲ့မာနနဲ့ လက်မထောင်တယ်၊ ရှုပ်ပွေတတ်တော့လည်း တစ်ယောက်က နှစ် ယောက် ရှာကျွေးနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ ကြိုက်တာလေးတွေ ရှာဖွေပြီး ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ကြိုးစားပြန်ရော ..”

“ဖေဖေကို အဲဒီလိုလူ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ သမီး ထင်တယ် မေမေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က စကားလွန်ပြီး ခြေလှမ်းချင်နေတဲ့လူကို မှားယွင်းအောင် တွန်းချလိုက်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ မေမေရယ် ..နော်၊ ဖေဖေ တကယ် အဆင်မပြေဖြစ် ..”

“တော်တော့ ကာလ ..။ မိဘတွေ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေကြတယ် ဆိုတာ သေချာမသိဘဲ မအေးကို ဆရာ မလုပ်နဲ့ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ပုံစံက ချက်ချင်း တင်းတင်းမာမာတွေ ပြောင်းလဲ သွားကာ ...

“နင့်အဖေ စီးပွားရေး ကျရှုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ငွေက သူ့လမ်း ကြောင်းနဲ့ သူ မှန်မှန်ဝင်နေတာ ..။ ဝင်နေသမျှ သုံးမလောက် ဖြစ်နေ တော့ ဘယ်စီးပွားရေး ခံနိုင်မှာလဲ ..။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဦးစီးတဲ့လူ ယိမ်းယိုင်လာရင် အားလုံး ပျက်စီးတာပဲ .. သူမှ သစ္စာမရှိတာ ..”

“အခု အဲဒါတွေက တကယ် သေချာနေပြီလား မေမေ ..”

“မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကာလ ရယ် .. မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုကိစ္စတွေကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြောတာတောင် မကောင်းပါဘူး။”

ညည်း သင်တန်းတက်စရာရှိတာတွေ ပြီးဆုံးအောင် တက် ..။ ပြီးရင် ဆွဲသားအမိ ရှိတာလေးနဲ့ ဘာတွေ ဘယ်လိုရင်းနှီးကြမလဲဆိုတာ နိုင်ပင်ကြတာပေါ့ ..”

ဟိုတုန်းကတော့ မေမေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောတတ်လွန်း ဟိ ဖေဖေနဲ့ ဖြစ်လိုက်ကြရင် အုန်းခနဲ ..။

အခု ရန်ဖြစ်သံတွေ သိပ်မကြားရတော့ဘဲနှင့် အတွင်းကြေဒဏ်ရာ တစ်ခုလို အိမ်ထောင်ရေးက အတွင်းလိုက်စားနေခဲ့၏။

ဖေဖေက ရွဲ့တာလား ..။ အစတည်းကပဲ မေမေ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေတာလား ..။ ကာလ ဘာမှ သေချာမသိရပေမယ့် ဒဏ်ရာထင် နေပြီဖြစ်သည့် ဒီအိမ်ထောင်ရေးက တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သွားတော့မှာ ခါး

“ဪ .. ဒါနဲ့ သမီးတို့သူငယ်ချင်း ဒီဒေး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထိပ်မှာ မေမေ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဒီဒေး နဲ့ မေမေ စကားပြောခဲ့တာလား ..”

“မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး .. မေမေက မျက်မှန်ဆိုင်ရှေ့မှာ .. သူက ထားပေါ်မှာ၊ မေမေကို သူ ပြုံးပြလိုသော မှတ်မိလိုက်တာ၊ ကောင်လေး က တော်တော်ထွားလာတာပဲ၊ သမီးတို့ တွေ့ပြီးပြီလား ..”

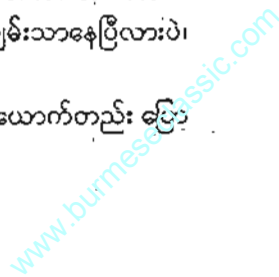
“ဟုတ် .. တွေ့ပါတယ် ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က ကာလ မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်၍ ..

“သမီးတို့ အရင်လို မရင်းနှီးတော့ဘူး ထင်တယ်၊ အေးလေ .. သူတို့ကလည်း ချမ်းသာတာကိုး၊ ခုဆို ပိုတောင် ချမ်းသာနေပြီလားပဲ၊ ပုံစံက အရင်နဲ့ တော်တော်ကို ကွာသွားတာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် တစ်ယောက်တည်း တွေး၊ တစ်ယောက်တည်း ပြော နေတာ ...

“မေမေ တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ..”

“အရွယ်တွေ အပြိုင်းအရိုင်းရောက်လာကြကာမှ မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့ သမီးက သူတို့ထက် စီးပွားရေး နိမ့်ပါးနေခဲ့တော့ ..”

“ဒါများ မေမေရယ် .. ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး ကာလ က ကြမ်းတိုက်နေသည့်အဝတ်ကို လက်ဆွဲချိန်ထဲ လှူထည့်လိုက်ကာ ဝရန်တာ ဘေစင်လေးမှာပဲ လက်ကို သွားဆေးသည့် လက်ဆေးနေရင်း ဒေါ်နှင်းပွင့် ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“စီးပွားရေးဆိုတာ ပြောလို့ရမလား မေမေ ..၊ သုံးလေးနှစ်လောက်နဲ့ သူတို့တောင် တိုးတက်သွားကြတယ်ဆိုရင် သမီးတို့မှာ ပြန်ကြိုးစားခွင့် မရှိတော့ဘူးလား ..”

“ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေ ရှိတယ်လေ မေမေ တအားကြိုးစားရင်တောင်မှ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရာ .. ကြက်မတွန်လည်း မိုးလင်းတာ က လင်းမှာပဲ၊ ကြက်မဖြစ်ဖြစ် .. ကြက်မဖြစ်ဖြစ် သဘာဝကို သူတို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေကိုလည်း အပြစ်မထင်နဲ့ .. မေမေလည်း သမီးတို့ ဘဝပျက်ပြီဆိုတဲ့အတွေးမျိုး ဝင်စရာ မပါဘူး ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ရဲ့ဘေးမှာပဲ ခုံဆွဲထိုင်ကာ ...

“သမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ .. အရှိန်အဝါနဲ့ .. ဘာမှ လိုလေသေးတာ ဘူး၊ စီးပွားရေး မငြိမ်သက်မှုရှိတာလောက်ကို မူစရာ မလိုပါဘူး ..”

“မေမေက ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးဖြစ်ဖြစ် .. တွေပဲဖြစ်လာလာ ဂရုမစိုက်ဘူး သမီး၊ သမီး အပျိုရွယ်လေးရှိနေတဲ့ ပြောနေတာ၊ သားချစ် တို့ အိမ်ကဆို အခု အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားတာ အသိသာကြီး ..”

“သူတို့က အစတည်းက တစ်ထောင်လောက်ရှိရင် တစ်ထောင်

သက်တော့ မာနပြနေကြတာပဲ မေမေ ..၊ သူတို့မှာ မရှိပေမယ့် သမီး အိမ်မှာ ဝတ်တာစားတာ .. နေတာထိုင်တာ အားလုံးကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့နေကြတာ ..၊ အန်တီနီ က အန်ကယ်လ်စိုး ထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ် ..”

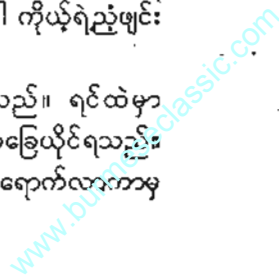
“သူတို့ ကဲ့ရဲ့နေသလိုပဲ အခု မေမေတို့က အခြေယိုင်လာကြတာပဲလား ..၊ အဆိုးဆုံးက ညည်းအဖေရဲ့ သတင်းဆိုး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေက ဖေဖေနဲ့ မေမေ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ထုတ်ဖော် ရန်ဖြစ်ကြတာတွေကြောင့် ဘေးလူအထင်သေးစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် မေမေကို သမီး ပြောရင်တာပါ .. ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ဘာပြဿနာဖြစ်နေနေ လူမသိရအောင် ပြောတာဆိုတာတွေ ဆင်ခြင်လိုက်ရင် ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဒေါသဖြစ်လာရင် ဒေါသဖြစ်တဲ့အသံ ထွက်လာမှာပဲပေါ့၊ လာပြန်ပြီလား .. ဒီလိုစကား .. ဒီလိုလေသံတွေ၊ ညည်းအဖေ ငါ့ကို သူ့အပြစ်က ငါ့အပြစ်ဖြစ်အောင် လှဲ့ချတာ၊ အဲဒီစကားလုံးတွေပဲ ညည်းသမီးမိန်းကလေးဖြစ်နေပြီး မအေဘက်က ရပ်တည်ရမှန်းလည်း မသိဘူးလား ကာလ ရယ် .. ဟင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် .. သမီး မေမေကို မှားတယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ခုပဲ ဖေဖေက မေမေကို ဒါကြောင့် အပြစ်ဖို့စရာ ရသွားတာမို့လား၊ ယောက်ျားတွေက နည်းအမျိုးမျိုး .. အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အာက်ပြန်ခွင့် ရှိကြတယ်၊ နစ်နာပြီဆိုရင် မိန်းမသားတွေချည်းပဲ မေမေ၊ ငါ့ယ့် မှားခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်ရရင် အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ညံ့ဖျင်းပဲ ..၊ သမီးက မေမေကို ထောက်ပြတာပါ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ဘာမှမပြောဘဲ ငေးငိုင်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တောင်းတာက သင်း မှောက်မှားခဲ့လို့ စီးပွားရေး အခြေယိုင်ရသည့် ဒီစီးပွားရေးကြောင့် သမီးလေးက အရွယ်လေး ရောက်လာကာမှ

မျက်နှာငယ်ရတော့မည်။

သားချစ် ရဲ့အမေ ဒေါ်နီနီခင် ၏ နှုတ်ဆက်ပြီးရယ်ပုံတွေကို ဆုံမိကြတိုင်း ရင်နာနေခဲ့ရတာ ဟိုနေ့က ဒီဒေး ကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုး၏။

အားလုံး အခြေအနေကောင်းတစ်ခုစီမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် မော်ကြွားနေကြတဲ့အချိန် ...။ သမီးလေးကတော့ မိဘစီးပွားရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခတွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် မွန်းကျပ်နေရ ရှာသည်။

“ရန်ကပဲ သားချစ် လာသေးတယ် ..”

“ဟင်!...”

ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ပြောနေရင်းကနေ သားချစ် ဆီ ရောက်သွား ပြန်ကာ ...

“မေမေ အောက်ထပ်က ခေါ်လိုက်တော့ အသံမကြားတာနဲ့ အိပ်နေတယ်ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ..”

“သမီး..ပရိဂရမ်းမင်း တက်ဖြစ်လား လာမေးတာ နေမှာ ..”

“သူက မတက်ဘူးလား ..”

“သူ့အမေက အိမ်မှာ ဆံရာခေါ်သင်မယ်ဆိုလားပဲ။ သူက ဗဟန်းကို ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ..”

“ဘာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ကာလ လည်း ထိုအခါ ကျမှ သားချစ် ဟိုဘက်ခြံမှာ မနေတော့သည့်ကိစ္စ မေမေ မသိသေးတာ ကို သတိရမိ၏။

“ဒီလိုလေ မေမေရဲ့ .. သူတို့က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ခွဲတွေ လျှောက်ဖွင့်နေပြီး ထိုင်မယ့်လူ မရှိတော့ ..”

“မေမေ နားလည်ပါတယ်”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်သည်။

“သမီးတို့! သူငယ်ချင်းချင်း မေမေ ဘာမှတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းပြီး နေတတ်အောင် နေပါ။ မေမေက စာရိတ္တနဲ့ပတ်သက်ရင် သူများ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်တာ တောင် မကြိုက်ဘူး ..”

မေမေ မျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကာလ ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ကျမှ အတိတ်က အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိကာ ...။ ထိုအကြောင်းကလည်း ဒီဒေး မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဆင်ဆင်တူနေပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ ကွဲပြားပါသည်။ ဒီဒေးက မိထွေးရဲ့ခဲပေမယ့် သူမကတော့ ဖေဖေကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှိနေသေးကာ မေမေကလည်း သူမ နားမှာပဲ ရှိနေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ဒီဒေး တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ မေမေ မသိခဲ့သေးပေ ...။

ချမ်းသာနေပေမယ့် ဒီဒေး ရဲ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုဆိုတာ ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“သူစိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ နင့်ကို သူ ရည်းစားစကားပြော ထားခဲ့တယ်၊ ခုလည်း နင့်ကိုပဲ ရစ်ဝဲလာတယ်၊ ငါ သိတာ အဲဒါပဲ..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီဒွေး ကို ငါ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတာ အကြောင်းပြနိုင် အောင် နင့်ကို ပြန်ချစ်ရမယ်ပေါ့ ..”

“ငါက သူထက် အများကြီး နောက်ကျပြီးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါ။ အဲဒါကလည်း နင် ငြိုငြင်သွားမှာကို ကြောက်လို့ တွေးရင်း .. မျိုသိပ် ရင်းနဲ့ နောက်ကျခဲ့တာပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြော ..”

“ငါ ထင်သလိုပဲလေ .. နင့်ဘက်က ဘာမှမှ မပြောင်းလဲနိုင် တာ ..”

ကန်တော်ကြီး စကား သွားရအောင်ပါဆိုလည်း မလိုက်၊ လိုက်မရှိ တွေ သွားကြည့်ဖို့ခေါ်တိုင်း နေ့လည်း နေ့ဖို့လို့ မအားနိုင်၊ ညဘက် ကျတော့ ညဖို့လို့ မလိုက် ..။

ကာလ ကို နှစ်ယောက်တည်း စကားအေးဆေးပြောနိုင်ဖို့ သူ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ပေ အောင်မြင်ခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိသေး ပေ ..။

ဒီဒွေး နဲ့ကျတော့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရင်း လမ်း လျှောက်သွားကြတာ ဘယ်ဆီရောက်မှန်း မသိ၊ ဘာတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိ ..။

“ဒီဒွေး ကို နင် အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ ငါ လက်ခံတယ် ကာလ..။ ဒါပေမယ့် အထင်ကြီးလာရင် ငါ ရှုံးပြီ ..”

“ရှုံးရအောင် နင်တို့က အရှုံးအနိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက် ငါ့ကို လုနေကြတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ ..။ မဟုတ်ပေမယ့် သူနဲ့ ငါ့အတွက် အရှုံးအနိုင် ဆိုတာ အမြဲရှိတယ်၊ အဲဒါက နင့်ကို ရသွားတဲ့ကောင်က အနိုင်နဲ့ပိုင်း နိုင်ပြီ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင် ကြွေပြီ ..”

“ကြွေပေါ့ .. ကြွေမှု ပျက်စီးသွားတယ်ဆိုလည်း သနားစရာ မရှိ ဘူး ..”

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ..”

ထိုင်ရာကနေ ထရပ်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် သားချစ် က ကာလ လက်လေးကို ဆွဲထားလိုက်၏။ ကာလ က ဖယ်ချပစ်လိုက်ကာ ...

“ဖယ် .. ဖယ် .. ငါ ပြန်တော့မယ် ..”

“နင် အန်ကယ်လ်ကို စောင့်မလို့ဆို ..”

“မစောင့်တော့ဘူး ..”

ပြန်ဖို့ အတင်း ထရပ်လိုက်သဖြင့် သားချစ် ကပါ ထရပ်လိုက် ကာ ...

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလို့လား ..။ ငါ နင့်အချစ်ကို ဓားပြတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ..။ ငါ ခံစားရတာကို ပြောပြရုံပဲ ရှိသေးတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် နင် ငါ့ဒုက္ခကို သိပါတယ် သားချစ်ရယ် .. ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒါတွေပဲ ပြောနေရင် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အချစ်တွေ .. အစုန်းတွေ .. ဆင်းရဲသောကတွေနဲ့ ..”

“နင်ကလည်းဟာ .. လူတစ်ယောက်မှာ အဆင်မပြေတာ၊ စိတ်ညစ်ရတာတွေ ဒီလိုပဲ ရှိနေကြတာပဲ။ ငါ နင့်မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မျှိုသိပ်လာခဲ့ရတာ ခုချိန်ထိ ကြာခဲ့ပြီ။ ဖွင့်ပြောလိုက်တာနဲ့ နင် ဒီပုံစံ တန်းဖြစ်သွားတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ငါ့ဘက်က ရက်စက်လွန်းတယ် ထင်ရင် နင် ..”
“မဟုတ်ပါဘူး ..”

ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးမှ သားချစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်နဲ့အတူ ပြန်လျှော့ချ၏။ ကော်ဖီဆိုင်၏ ခပ်ကျကျ ခပ်တိုတို ကြိမ်လိုက်ကာ လေး ခြားထားပေမယ့် ထရပ်လိုက်တာနှင့် စားပွဲတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရမှာ ဖြစ်သည်။

ဘေးဘီကို ဝှေ့ကြည့်ကာ သူပဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ...
“ငါ ဘာမှ မပြောတော့ဘူးဟာ .. ပြန်ထိုင်ပါ”

“ကော်ဖီလည်း သောက်ပြီးပြီဥစ္စာ .. မထိုင်တော့ဘူး၊ နင် နေချင်နေခဲ့လေ ..”

ကာလ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး .. အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ရက်လေသည်။ ဆိုင်ထဲက နှစ်ယောက်အတူတူထွက်ခဲ့ရင် ဒီဒေး မျက်နှာကို ပြန်မြင်နေမိသည်။

သွားချင်တဲ့နေရာကို ရောက်အောင် သွားသည်။ ပြောချင်တာရှိရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြော၏။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဒေး လိုကောင် မဟုတ်ရတာလဲ ...။

“ဒီဒေး ကို ငါက ချစ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေလို့လား” တဲ့ ...။
ခု မပေါက်သေးပေမယ့် နောက်တော့ ပေါက်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လို

လုပ်မလဲ ...။

“ဟုတ်လား .. ဒီကောင်လေးက နိုင်ငံခြားရောက်နေတာလား”
ဟိုနေ့ကမှ ဒီဒေး ပြန်ရောက်လာတဲ့အကြောင်း မေမေ့ကို ပြောမိခဲ့သည်။ မေမေ့ဆီက ထင်မြင်ချက်တွေ တန်းထွက်လာ၏။

“ကာလ က ဒီဒေး လို ကောင်လေးမျိုးနဲ့မှ တော်တာ .. သူ့အဖေက ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ .. နိုင်ငံခြားသွားလိုက် .. ပြန်လာလိုက် .. ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ဟိုပါဒီပါ။ ဒီဒေး လို ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သူတို့မိသားစု အတော်ပဲ” တဲ့ ...။

“နိုင်ငံခြား သွားနိုင်မှ .. နိုင်ငံခြား စီးပွားရေးပညာတွေမှ ဘာညာနဲ့ အလှမ်းကျယ်တဲ့လူတွေကို မေမေဖြင့် ကြည့်လို့မရပါဘူး။ ဘာတွေ တိုးတက်နေနေ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးချင်းပဲ ကောင်းတယ်။ ဟိုရှေးခေတ်က သူကြွယ်တွေဆိုရင် ရှင်ဘုရင်ထက်တောင် ချမ်းသာကြတာ မကြားဖူးဘူးလား။ မြန်မာပြည်မှာ နေပြီးတော့ပဲ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပါဦး ..”

ကာလ တို့နဲ့ပတ်သက်လျှင် မေမေက ဝေဖန်စကားတွေပဲ ဆိုတတ်ခဲ့ကာ ...

“သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် အရမ်းလွတ်လပ်တာ မကောင်းဘူးနော် သား .. ယောက်ျားလေးချင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မမေ့နဲ့” တဲ့...။
ဒီကောင်မလေးကိုမှ သူ့သား တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်နေမိတာ မေမေ ခုချိန်ထိ မရိပ်မိခဲ့ဘူး ထင်သည်။

ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်မရလောက်အောင် လှသထက် လှလာသည့် ဆောင်းကာလ ၏ ညှို့နိုင်စွမ်းတွေကြောင့် သူ့မှာ ဘာပြောပြော မနာနိုင်...။

စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေ ဘယ်လောက်ကြုံပုံစေ လက်လျှော့လိုက်ဖို့လည်း စိတ်မကူးနိုင် ...။ သူမရဲ့ တောက်ပတဲ့မျက်ဝန်းညှို့လေးတွေကို

တစ်နေ့လောက်မှ ကြည့်ခွင့်မရလျှင် နေမထိထိုင်မသာ မပြည့်စုံခြင်း တွေပဲ ခံစားမိနေတာ ဝဋ်ကြွေးလား ...

“ဟိုမှာ ဖေဖေတို့ ..”

ကာလ ခြေလှမ်းလေး တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပါဂျရိုကားနက် လေးနှင့် ဖေဖေကို ဆံတိုကုပ်ဝဲ ကိုယ်လုံးလှလှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှင့် ခုလို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မထင် ...။

THAI FOOD စားသောက်ခန်းကြီးဘက်မှာ ကားရပ်သွားကာ ဖေဖေ ဆင်းလာပြီး ကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးရတဲ့ ထိုအမျိုးသမီးဟာ..။

“အလုပ်ထဲက ရင်းနှီးတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပါ။ လက်တွဲသွားကြတာမှ မဟုတ်တာ ..”

ငေးငိုင် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် ကာလ ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့် ရင်း သားချစ် က တတ်နိုင်သမျှ ခံစားရသက်သာအောင် ပြောပေးသည်။

ကာလ က ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရင်း ကြိုးရှည်နဲ့ ငွေရောင်အိတ်လေးကို ပခုံးပေါ် ထပ်ဆွဲတင် သည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ ဖေဖေနဲ့ သွားတွေ့မယ် ..”

“ဟာ!... အဲလိုကြီး မလုပ်နဲ့လေ။ အန်ကယ်လ် ပိုတင်းသွားလိမ့် မယ် ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး သားချစ် ..။ ဖေဖေကို ငါ ယုံကြည်နေခဲ့တာ ဖေဖေ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး၊ ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ သိရမှ ဖြစ်မယ် ..”

“အဲ့ဒါက ..”

“ငါ သွားမယ် ..။ နှင့် ပြန်နှင့်လိုက် ..”

“ဟာ!... ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ ..။ ငါလည်း လိုက်မှာပေါ့ ..”
သမီး ဝင်လာတော့လည်း အတွဲနဲ့လို့ သိတဲ့လူ တစ်ယောက်

ယောက်က ထင်သွားရင် ကောင်းပါ့မလား ..။

ကာလ က ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်မော့ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..။ သွားမယ်လေ .. ငါက နှင်တို့သားအဖ အခြေ အနေကို ကြည့်ပြီး ဝင်ပါသင့်ရင် ပါရအောင်လို့ပါ။ ဒါမျိုးက မထင်မှတ် တဲ့ပြဿနာတွေ ထဖြစ်နိုင်တယ် ..”

သူ ရှင်းပြလိုက်မှ ကာလ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ရှေ့က ဝင်သွား သည်။

အထဲမှာ လေအေးစက်ကြောင့် အေးစိမ့်နေကာ စားပွဲတွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဝေးကြီး ခင်းထား၏။ ထို့ပြင် မှန်နက်တွေ ကာထား သည့်နောက်မှာ အတွင်းခန်းသစ်သစ် ရှိနေသေးသည်။

သူတို့ဝင်သွားတာနှင့် မျက်လုံးတွေ သူတို့ဆီမှာ စုပြုံလာသည်။ စုံတွဲတွေက ဘာသိဘာသာ ပြန်လှည့်သွားကြပေမယ့် ယောက်ျားတွေ ချည်းရှိတဲ့အဖွဲ့တွေက တော်တော်နှင့် အကြည့်တွေ မလွှဲ ...။

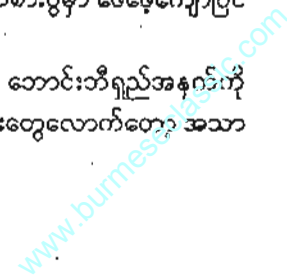
အပြင်မှာလည်း ဖေဖေကို မတွေ့သဖြင့် တစ်ယောက်တည်းသာ ဝင်လာမိလျှင် မလွယ်ပါလားလို့လည်း တွေးလိုက်မိ၏။

“အထဲမှာထင်တယ် .. လာ .. သွားရအောင် ..”

သားချစ် ကပဲ ဦးဆောင် ဝင်သွား၏။ အထဲမှာ သီးသန့်ခန်း ဆိုတာတော့ မရှိပါ။ အပြင်မှာလိုပဲ စားပွဲတွေ ခပ်ကြံကြံနှင့် စားသောက် ခန်းသစ်သစ် ဖြစ်သည်။

ကာလ ဖေဖေကို မျက်လုံးဝဲဝဲရှာလိုက်တာနှင့် ကျောက်ခက် ပင်စိမ်းအုပ်အုပ်လေး ကွယ်နေသော တစ်ဖက်စားပွဲမှာ ဖေဖေကျောပြင် ကို တန်းခနဲ မြင်သည်။

နို့စိမ်းရောင် ဟာဝေယံရှပ်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားသည့် ဖေဖေသည် ခုခေတ် မင်းသားတွေလောက်တော့ အသာ လေး ယှဉ်နိုင်၏။

“နင့်အဖေက နင်နဲ့ တူတယ် .. မျက်လုံးအရမ်းလှတာ သိလား၊
ဆေးကုသလေးဆိုတော့ မျက်လုံးလှတာက ဆွဲအားတစ်မျိုးနော် ..၊
နင့်အဖေနဲ့ ခဏခဏ မတည့်နေတာ ကိုယ့်အဖေကို သတိလေးဘာလေး
လည်း ပေးထားဦး ..”

သူငယ်ချင်းတွေ သတိပေးကြတိုင်း သူမ ရင်မောနေခဲ့ရသည်။
ခေမေ ဘာလို့ ဒါကို သတိမထားမိသလို နေခဲ့တာလဲ ..၊

“ဖေဖေ ..”

“ဟင်!..”

ခေါ်လိုက်တာနှင့် နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကာလ
ကို မြင်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ...

“သမီး ..၊ ခြောက် .. ဟို .. ထိုင်းဖုဒ် လာစားတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. သမီး ဖေဖေဆီ တမင်လာတာ ..”

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်နေတာကို အမိအရ ဖမ်းယူထားလိုက်ပြီး ရှေ့
မှာ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ မပျက်ဘဲ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ကာလ
က စိုက်ကြည့်၏။

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို လာထိုင်ကြလေ၊ သားချစ် လည်း ထိုင်..”

သူမနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်တာနှင့် ဆွဲဆောင်မှုပြင်းသည့် ရေမွှေးနံ့
က ထောင်းခနဲ ကျီစယ်၏။ မျက်လုံးတွေကြည့်လိုက်တော့ လိမ္မော်ရောင်
ဝတ်စုံ၊ လိမ္မော်ရောင် နှုတ်ခမ်းစိုလက်လက်နှင့် မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေကို
ခြယ်သထားတာ လက်ရာမြောက်သည်။

တစ်ခု ပြောစရာရှိတာက မျက်လွှာချပြီး မဆိုင်သလို နေပေမယ့်
သိက္ခာမဲ့သည့် မထီတထီအပြုမက နှုတ်ခမ်းမှာ တင်နေသည်။

သမီး မကလို့ ဘယ်သူပဲလာလာ .. ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်
နေတာနှင့်လည်း တူ၏။

“မြင့်မိုရ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကိုယ် ပြောပြောနေတဲ့

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဆောင်းကာလ တဲ့ ..၊ သမီးလည်း မှတ်
ထားဦးနော် .. သူက ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ..”

မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် ပြုံးပြဖို့လည်း မေ့နေကြကာ နှုတ်ဆက်ဖို့
လည်း သတိမရခဲ့ ..၊ နောက်ကျမှ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကိုဆောင်း သမီးက ဒီလောက်တောင်လှမှန်း မြင်မှပဲ ယုံတော့
တယ်၊ မန်နေဂျာ ဦးဇော်ကြီး က ပြောတော့ ပိုလွန်းတယ်တောင် ထင်
ခဲ့သေးတာ ..”

ဦးဇော်ကြီး က ဖေဖေဆီကို မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ကာ
ဖေဖေနဲ့ ပါလာတတ်တာတွေလည်း ရှိ၏။ ထိုပြင် ...

ဦးဇော်ကြီး မှာ အသားမည်းမည်း အရပ်မြင့်မြင့်လေးနှင့် သမီး
တစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ကာလ ကို မြင်တိုင်း ‘အန်ကယုလ်သမီးလေး
ညည်းတစ်ဝက်လောက် လှရင် ကျေနပ်ပြီ’ လို့လည်း ပြောတတ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ချီးမွမ်းနေသည့်မျက်လုံးတွေ .. အပြုံး
တွေကတော့ မြူစင်မှုရှိသည်လို့ မထင်ရပေ ..။

“အဟုန်း .. ကိုဆောင်း တို့ သားအဖက တော်တော် ပွင့်လင်းကြ
တဲ့ပုံပဲ ..”

ပြောပြီး သားချစ် ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

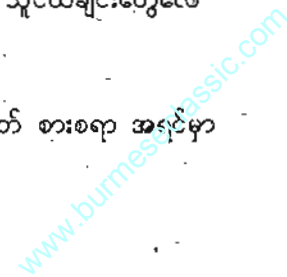
“အဲဒီလို ပွင့်လင်းကြတာ ကောင်းပါတယ်၊ မြင့်မိုရ် ကတော့
အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး မြင့်မိုရ် ..၊ သားချစ် က ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်နီးချင်းက
ကလေးပါ၊ သမီးနဲ့ဆို ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ .. ဟုတ်လား ...”

“ဖေဖေ ..”

“ဟင် .. သမီး ပြောလေ ..၊ ဒါမှမဟုတ် စားစရာ အရင်မှာ
မလား ..”

“နေ့ဝေ ဖေဖေ .. သမီးက ဒီကပြန်လည်း ဖေဖေနဲ့ပဲ လိုက်မှာ..”

“ဟင်!...”

ဦးမိုးဆောင်း မျက်ခုံး မသိမသာ ပင့်သွားကာ ဒေါ်မြင့်မိုရ် မျက်နှာ ငျက်သွား၏။

“မေမေက မေဖေအလုပ်တွေကို နားလည်အောင် လိုက်ကြည့်ရ မယ်လို့ ပြောနေတာ ကြာပြီ။ လုပ်ငန်းမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ် နေတယ်လို့လည်း ကြားပေမယ့် စိတ်ဝင်စားရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ခုမှ ဖေဖေ ကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ တစ်ခါတည်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်သွားတာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဒါဆို သားချစ် ကရော ..”

“သားချစ် က ကော်ဖီဆိုင်မှာ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ လာတာ ဖေဖေ ရဲ့ ..။ သမီးက ဒီထဲ လိုက်မဝင်ရဲတာနဲ့ ညွှန်ကို ဆွဲခေါ်လာတာ ..”

“အဟွန်း .. ရည်းစားလက်ထဲက ဆွဲခေါ်လာတာလား ..။ ဒါဆို သားချစ် တို့ စုံတွဲကလည်း ပွင့်လင်းကြတာပဲ ..”

မဆီမဆိုင် ဝင်ပါလာသဖြင့် ကာလ သူမဘက်ကို တည့်တည့် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေမှန်း သိလို့ နေမှာပေါ့ အန်တီ .. ရည်းစားနဲ့ သူငယ်ချင်းက အသိသာကြီးပါ။ တကယ်လို့ တစ်မျိုးတစ် မည် ခံစားသွားရရင်တောင် သူ့ကို ကွယ်ရာကျမှ ကြိုတ်မေးလိမ့်မယ်..”

ပြောပြပြီး ကာလ က သားချစ် ဘက် လှည့်ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်မို့လား .. သေချာရှင်းပြလိုက်ပေါ့ဟာ .. သူ ဘယ်လို ပဲထင်ထင် မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ရည်းစားတွေလို့ မစွပ်စွဲတာ ကိုပဲ ငါက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြလိုက်ဦး ..။ နင့် ကောင်မလေးက လူသားငယ်တာ စိတ်ဓာတ်လေးတော့ အဆင့်အတန်း ရှိသား ..”

ဖေအရှေ့မှာ စွပ်စွဲခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ကာလ က ကောင်း

ကောင်း တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး ကျေနပ်သွား၏။

ဦးမိုးဆောင်း အားနာပြုံးနှင့် ရှိနေကာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ပြုံးနေပေ မယ့် မဲ့နေတာနှင့် တူ၏။ သားချစ် မျက်နှာကြီး မချိသွားပြန်နှင့် ရှိလျက်...

“ကာလ က အဲဒီတိုင်းပဲ သိလား အန်ကယ်လ် ..။ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်နေတုန်း ..”

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က သားချစ် မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို စူးခနဲ ကြည့်ပြီး ရင်းနှီးချင်ဟန်ဆောင်သည့်အပြုံးနှင့် ...

“အဲဒါမျိုးလည်း ခုမှပဲ ကြုံဖူးတော့မယ် .. အဟွန်း ..”

“ဗျာ .. အန်တီ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ချစ်သူထက် သူငယ်ချင်းကို ပိုတဲ့အချစ်လေ ..”

“အာ .. ဟို .. အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဟွန်း .. ဘယ်လို ပြောရမလဲ ..။ ကျွန်တော်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့လေ သူ့ကို အလျှော့ပေးနေကျအကျင့်ကလည်း ပါနေတော့ ..”

“ကဲ .. ရှင်းလေရှုပ်လေနဲ့ သားချစ် ရယ် .. မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောနဲ့တော့။ ဖေဖေ ဘာပြောမလို့လဲ မသိဘူး .. အရေမရ အဖတ်မရ တွေနဲ့ နားငြီးလိုက်တာ ..”

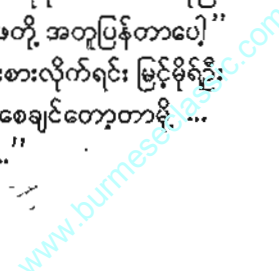
ပေါ်တင်ကြီး ဘေးတီးပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီလို မရိုင်းချင်ပေမယ့် အဲဒီလောက် ရိုင်းပစ်ချင်စိတ်တွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှိရရင်း ...

“ဖေဖေက အလုပ်ထဲကို ပြန်မသွားတော့ဘူး သမီးရဲ့ ..။ စဉ့်သည့် တစ်ယောက်ကို ဟိုတယ်လ်ပြန်ပို့ရင်းနဲ့ ဒီမှာ တစ်ခုခု ဝင်စားမယ်ဆိုပြီး တော့လေ ..။ သမီး သွားစရာမရှိတော့ရင် ဖေဖေတို့ အတူပြန်တာပေါ့”

ပြောလက်စတွေ ရပ်တန့်ကုန်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရင်း မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ သမီးကိုလည်း ဒီထက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်စေချင်တော့တာမို့ ...

“ဖေဖေ .. သမီးကို စိတ်ဆိုးလားဟင် ..”

သားချစ် လည်း တခြားထွက်သွားကာ ကာလ နဲ့ ဖေဖေ အတူတူ ပြန်ခဲ့ကြတော့ သူမကပဲ စ၍ ...

“သမီးမေမေ မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖေဖေနားမှာ မြင်လိုက်ရတာ သမီးကိုယ်သမီး ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလောက်အောင် ပဲ ဖေဖေ ..”

ဦးမိုးဆောင်း က တင်းသည် တည်သည်မဟုတ်ဘဲ ကားမောင်း နေရင်း ပင့်သက်ရှိုက်၏။

“သမီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖေဖေရယ် .. အန်တီမြင့်မိုရ်ဦး ရဲ့ စကားတွေက သမီးကိုသာမကဘူး ဖေဖေကို လေးစားသမှု မထားတာ မျိုးတွေ ပါနေလို့ သမီး စိတ်တိုမိတာ ..”

“ဖေဖေ သမီးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး ..၊ ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ပြောလေ ဖေဖေ ..”

“သူ ရိုင်းသလို သမီးကို မရိုင်းစေချင်ဘူး ..”

ကာလ မျက်လွှာလေးချ၍ ရှေ့ပြန်လှည့်သွားတော့ ဦးမိုးဆောင်း က လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သမီး သိလား ..”

ကာလ ဖျတ်ခနဲ ပြန်မော့လာ၏။

“အရှက်အကြောက်တရားနည်းတဲ့ မိန်းမမျိုးလို့ပဲ သမီး နားလည် အောင် အလွယ်ပြောလိုက်မယ် ..၊ သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ သမီး ဘယ်တော့မှ စကားနိုင်လုဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ..”

“တစ်ခုတော့ ပြောပါ ဖေဖေ ..၊ ဖေဖေ သူ့ဘက်မှာ ရပ်တည်ချင် တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူနဲ့တွဲနေတာက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ..၊ ဖေဖေ တို့က လူငယ်လူလွတ်တွေလည်း မဟုတ်ကြဘဲနဲ့ ..”

ဦးမိုးဆောင်း အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ ဒီတိုင်း အကြာကြီး ရှိနေ ပြီးမှ ကားက လူရှင်းသည်လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်သွားကာ...

“ဟင်း ..”

ဦးမိုးဆောင်း ၏ သက်ပြင်းချလိုက်သံကြီးက အပြေပေးလိုက်တာ ထက် ပို၍ နာကျင်ဖို့ကောင်းနေသည်။ ကာလ မျှော်လင့် ငေးမောနေ ပေမယ့် ဦးမိုးဆောင်း က လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ...

“သမီး ထင်ထားခဲ့သလား .. မထင်ခဲ့ဘူးလား မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ..”

ကာလ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ရန်သွား၏။ မပြောပါနဲ့တော့လို့ တားလိုက်ချင်သော်လည်း ...

“ဖေဖေ မှားသွားခဲ့တယ် ..”

မျက်လုံးတွေကို ဖိမိတ်ပစ်လိုက်ရင်း အံ့ကြိတ်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာဖြင့် ..၊

ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေ ..၊

အခန်း (၅)

“ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်က ရတာလဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဖုန်းထဲက ဒီဒေး ရယ်သံက စိတ်တိုစရာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှိနေတာ ...

“ဖုန်းနံပါတ် လိုချင်တာများ ကာလ ရယ် ..”

“ဘာလဲ .. ရယ်ဦးမလို့လား ..! နင် ပြောချင်တာ ဒါပဲမို့လား..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် ..! ဆက်ဆက် လာခဲ့နော် .. မလာတော့ဘူးထင်ရင် ငါကိုယ်တိုင် အန်တီဆီမှာ လာပြောပြီး ခေါ်ထုတ်မှာ ..”

ဖုန်းကိုင်လျက်နှင့် သားချစ် ရှိရာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ရေသန့်ဘူးဝယ်နေရင်း လှည့်ကြည့်နေကာ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ရေဘူး မပါ ...။

“ဘယ်သူ ဆက်တာလဲ ..”

နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လာပြီဆို ချက်ချင်း ပြန်ရဖို့အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတတ်လွန်းလို့ သားချစ် က အနားမရောက်ခင်တည်းက လှမ်းမေး၏။

ကာလ မျက်နှာလေးက စူပူတ် တင်းမာနေကာ ...

“နင် ဘယ်သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ် သွားပေးခဲ့လဲ ..”

“ဟင်!...”

အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သားချစ် မျက်လွှာ ဖျတ်ခနဲ ချကာ ခေါင်းကုတ်သလိုလို ဆံပင်ဖွသလိုလို ...။

“ငါ ထင်သားပဲ ..! နင် အပြင်မှာ ဒီဒေး နဲ့ တွေ့တာ ခဏခဏ ဖြစ်လာတည်းက ..”

“သူက မပေးဘဲ နေလို့မရအောင် လှည့်ပတ်ခွေနေတာဟာ ..”

“အဲ့ဒါနဲ့ အားနာပြီး ပေးလိုက်ရတယ်ပေါ့ ..”

“အားနာတာ မဟုတ်ပါဘူး .. နေလို့မရအောင် ပြောနေလို့ပါဆို ဒီကောင်က လိုချင်တာ ရအောင် အစ်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ နင်နံပါတ်ကို ငါ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ရှေ့မှာပဲ နင့်ကို ခေါ်လိုက်မိတာလေ ..”

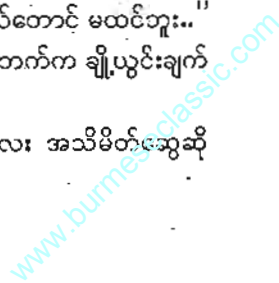
“ဘာ!...”

“ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းချင်းပုံစံနဲ့ ပေါ်တင်ပဲ .. နံပါတ်ယူကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း မှတ်သွားတာ ..”

“ကောင်းတာပေါ့ ..”

“သူ တစ်ချက်ပဲကြည့်လိုက်လို့ ရသွားတယ်တောင် မထင်ဘူး..”
ဖုန်းနံပါတ်ကို နာမည်နဲ့ မသိမ်းရဲခဲ့တာ သူ့ဘက်က ချို့ယွင်းချက်ဖြစ်ခဲ့၏။

ကာလ ရဲ့ဖုန်းမှ မဟုတ်ပေ ..! မိန်းကလေး အသိမိတ်တွေဆို ဘယ်နာမည်မှ မှတ်မထားရဲပေ ...။

အမှတ်တမဲ့ ဖုန်းကောက်ဖွင့်လိုက်လို့ မိန်းကလေးနာမည်တွေများ တွေ့သွားလျှင် မေမေ တစ်နေ့ကုန် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေတာ မပြီးနိုင်တော့ ...။

“နောက်ပြီး နင်နဲ့ စကားတွေဘာတွေ ပြောခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ နင် ပေးပြီးသားလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာလို့ ငါ တွေးမိခဲ့တာ ..”

“ဖုန်းယူပြီး ကြည့်သွားတာတောင် အဲဒီလို တွေးမိသေးတယ် ဟုတ်လား ..။ အေးပေါ့ .. ဒီဒေး က နင့်ဟန်းဆက် မော်ဒယ်ခြင်လှန်းလို့ အားကျပြီး ယူကြည့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး ..”

“နင်ကလည်း ဒေါသတွေ စွတ်ထွက်နေတာပဲ ..။ သူက နင့်ကို ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတဲ့ ကောင် ..။ ငါက သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေခဲ့တာလေ။ အတင်းအကျပ်ကြီး ငါက လိုက်ပီတ်နေရင် ပြောစရာဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီကောင် စကားတတ်တာ နင် သိသားနဲ့ ..”

“သိတယ် ..။ နင် အားနာတတ်တာတွေကိုလည်း သိပါတယ်။ အခု ရေသန့်ဘူးက ဝယ်မရပြန်ဘူးလား ..”

“နင်က အေးအေးလေးဆို .. အေးတာက တစ်ဘူးပဲပါတာ။ တစ် ဘူးက သိပ်မအေးလို့ ..”

“အဲဒီ အေးတဲ့ဘူးကို ဟိုစုံတွဲက ယူသွားရောလား ..”

ကာလ လှမ်းမြင်နေတာကို သိလိုက်ကာ မလုံမလဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့် မိ၏။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..။ လှယက် ပြိုင်ဆိုင်လုရမှာတွေ ကို သူ မလုပ်ချင် ..။

အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရလိုက်တာမျိုး..။

“နင်က သူတို့ထက်အရင် ဈေးသည်နား ရောက်သွားတာပါ သားချစ် ရယ် .. ငါ သေချာကြည့်နေတာပါ ..”

“ဒါပေမယ့် ဈေးသည်က သူတို့ခေါ်လို့ သွားနေတာ။ ငါက ကြား

ဖြတ်ယူသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ ..”

“ဟဲ့ .. ဈေးသည်ဆီမှာ ဈေးဝယ်တာ ကြားဖြတ်တယ် ဖြစ်စရာ လား ..။ သူရောင်းမယ့်ပစ္စည်းအားလုံးကို ဝယ်သူတိုင်း ငွေးယူခွင့် ရှိတယ်လေ။ အရင်ခေါ်တဲ့သူက အခွင့်အရေး ပိုရှိတယ်ဆိုတာ ခုမှ နင် ထုတ်ပြန်တဲ့ ဥပဒေလား ..”

ပြောရင်း စိတ်တိုလာသည်။

“နင် အသုံးမကျဘူးပြောရင် ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒီ ရေအေးအေးလေးမှ မသောက်ရရင် ငါ အခု ဟပ်ထိုးလဲရပါတော့ မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“အဲဒီလိုမှ မဖြစ်တာဟာ ..။ ငါ ခုချက်ချင်း လာပို့ဖို့ မှာလိုက်ပါ တယ်။ လာ .. ဒီမှာ ရွှေ့ထိုင် .. နေပူလာပြီ ..”

သူက ကာလ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲ၍ နေရိပ်ကျသည့်နေရာ ရွှေ့ထိုင်ဖို့ နေရာပြင်ပေး၏။

“ဟော .. လာပြီ ..။ တွေ့လား ..”

ပြောသံနှင့်အတူ ဆွဲခြင်းနှင့် ဈေးသည်ကောင်လေးက ရေဘူး တစ်ဘူး ကမ်းပေး၍ ...

“ရှော့ အစ်ကို ..။ ခုနထက်တောင် အေးသေးတယ်။ အထဲမှာ ရေခဲနေတာ ..”

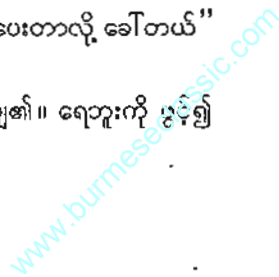
“အိုခေ ..”

ရေဘူး ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကာလ ကို လှည့်ရယ်ပြသေးသည်။

“တွေ့တယ်မို့လား ..။ ဒါ စေတနာအကျိုးပေးတာလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟွန်း ..”

ကာလ က မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ဆုချ၏။ ရေဘူးကို မှိုင်၍ ပိုက်လေးတပ်ပြီးမှ သူက လှမ်းပေးကာ ...

“ပြောပါဦး .. ဟိုကောင် ဘာတွေ ပြောသွားလို့ ဒေါကန်နေတာလဲ ..”

“သူ့မွေးနေ့ ဖိတ်တာ ..”

“မွေးနေ့ ..”

သံယောင်လိုက် ရွတ်ပြီး သားချစ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

“မွေးနေ့က ဧပရယ်လ် နှစ်ဆယ့်လေး မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မြန်မာလိုက တန်ခူးလပြည့်ကျော် ဆယ့်နှစ်ရက်လေ ..၊ သူက မြန်မာရက်ရော အင်္ဂလိပ်ရက်ရော နှစ်ခါ အမြဲလုပ်တာပဲ ..”

“ဪ .. နင်က မှတ်မိသားပဲ ..”

“မှတ်မိတာပေါ့ ..၊ နှစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်နှစ် နှစ်ခေါက်တောင် သွားနေရတာကို ..”

သားချစ် က ခုနက ပြုံးရယ်ခြင်းများနှင့် ခြားနားသွားသည့် မှု ပြုံးနှင့် ...

“ငါနဲ့ ခဏခဏ တွေ့နေတာကို လုံးဝ မဖိတ်ဘူး၊ မျက်နှာချင်းက ကွာလိုက်တာ ..”

“နင်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့နေတာတွေရော .. တိုက်ဆိုင်လိုက်တာလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား ..”

“မထင်ပါဘူး ..၊ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ပေမယ့် သူ့အရည်အချင်းတွေကို ငါ လိုက်လို့မမိတာတော့ အစတည်းက နားလည်ပါတယ် ..”

“ယောက်ျားချင်းပဲ သားချစ် ရယ် .. နင်ကိုက ကိုယ်ကလွဲရင် အားလုံး တော်ကြတယ်လို့ နေရာပေးချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတာပါ ..”

“မဟုတ်ဘူး ကာလ ..၊ ကိုယ့်ထက်တော်ရင် တော်တယ်လို့ ပြောရဲတာပါ၊ ငါ ညံ့တာလည်း ဝန်မခံရဲစရာမှ မရှိတာ ..”

“ဒါဆို အခု နင့်စိတ်ထဲမှာ ဒီဒေး လောက် နင် မတော်ဘူးလို့ပဲ

နှလုံးသွင်းထားတယ်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေသေးတာက နင့်စိတ် ငါ့ဘက်မှာ ရှိနေတာကို ယုံကြည်လိုက်တာပဲ၊ နင့်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ ငါ့အတွက်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေတယ်၊ အဲဒါ အခု နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ် ငါ သိခွင့်ရှိပါရစေ ..”

“ဘာလဲ ..”

“နင် ငါ့ကို .. ငါ့အချစ်ကို လက်ခံနိုင်ဖို့ ရှိမရှိ ..”

“လက်ခံဖို့ရှိတယ်ဆိုမှတော့ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင် ဝန်ဆောင်တွေ လုပ်နေတော့မှာလဲ သားချစ် ရယ် .. ငါတို့က မိဘက ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးကြတော့မယ့်အရွယ်တွေ ရောက်နေပြီ၊ ရည်းစား ထားနေဖို့လည်း စိတ်မကူးချင်တော့ဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီချစ်သူဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ပဲ ..”

“အဲဒီလူဖြစ်ဖို့ ငါ မျှော်လင့်ခွင့် ရှိရဲ့လား ..”

“ရှိတယ် ..၊ နင်က ငါ စဉ်းစားသင့်ဆုံး .. ငါ့ရဲ့ရင်ဘတ်နဲ့ အနီးဆုံးလူပါ၊ ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့်ကြီး ထွက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာတောင် မှ ကာလ ရာ .. ရင်မောလိုက်တာ ..”

“နင်ကရော ငါ့ကို အဲဒီလို သဘောထားရဲ့လား ..”

“ဘာလဲ .. ဘာကို မေးတာလဲ ..”

“လက်ထပ်ဖို့ထိ နင် ဆုံးဖြတ်ရဲသလား ..၊ ခုဆိုရင် နင်တို့ဘဝက ငါတို့ထက် မြင့်တက်သွားပြီလေ .. ပြီးတော့ နင့်အမေ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကာလ ..၊ နင် အခု ငါ့ကို ခေါင်းညိတ် လိုက် အန်တီဆီမှာ ငါ့မိဘတွေနဲ့ လာမတောင်းဘူးဆိုရင် ကြိုက်သလို ပြော ..”

သားချစ် က ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ပြောသည်။

“နင်လည်း တစ်ဦးသောသမီး၊ ငါလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား
ငါ့စိတ်တိုင်းကျ ငါ့ရဲ့မိဘတွေက စီစဉ်ပေးရမှာပဲ ..”

ကာလ ဘာမှမပြောဘဲ မပြုံးချင်ပြုံးချင် မျက်နှာလေးနဲ့ပဲ ငြိမ်နေ
လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိနေတာတစ်ခုက ဖေဖေ
တကယ်တမ်း မြူးမိတဲ့ငါးလို ဖြစ်နေရသည့် ရှုပ်ထွေးမှုတွေ တစ်နေ့နေ့
ပေါ်လာခဲ့လျှင် ...

“ကာလ ..”

“ဟင် ..”

“နင် သူ့မွေးနေ့ကို သွားမှာလား ..”

“မသွားပါဘူး ..”

“သူ့ လာခေါ်နေရင်ရော ..”

အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာဖူးနေတာမို့ ဒီဒေး နောက်ဆက်တွဲ ပြော
သွားတာကို သေချာမသိဘဲ သားချစ် က တန်းခနဲ မေး၏။

“မသိဘူး ..၊ ဘာလဲ .. နင် လိုက်ပေးမလို့လား ..”

“ငါ့ကို ဖိတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“သူ့တုန်းကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ သွားမယ့်နေရာဆို ဘယ်
နေရာဖြစ်ဖြစ် သူလိုက်ချင်ရင် သူ့ပါမစ်နဲ့သူ့ ပါလာတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက အဲဒီလိုကောင် ..၊ ငါကတော့ မဖိတ်ဘဲ
ဘယ်ပွဲမှ မသွားဖူးဘူး၊ သဒ္ဓါလိုကျွေးရင် သေဆေးလည်း စားရဲတယ်၊
ဒါပေမယ့် မသဒ္ဓါတာကို ဘယ်တော့မှ မစားဘူး ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ရှင် မာနကြီးတာတွေကိုလည်း ကျွန်မက သိပါ
တယ် ..”

ကာလ က ပြုံး၍ ပြောပေမယ့် ငေါ့သံနဲ့မို့ သားချစ် က မျက်
မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။

ဒါပေမယ့် တိရုပ်အဖြူရောင်လက်ပြတ်လေးနှင့် ခါးကျော်ကျော်
ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ မြှင့်တင်ပြီး စည်းထားသည့် ကာလ မျက်နှာ
လေးက သူ့မျက်ခုံးလေးတွေကို ချက်ချင်း ပြေကျသွားစေလျက် ...

“နင် အရမ်းလှတာပဲ ကာလ ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပြီးသား .. မြှောက်မနေနဲ့ ..”

“ငါ နင့်ကို စိတ်မချဘူး ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“ငါတို့ စေ့စပ်ထားရအောင် ..”

“စေ့စပ်ထားပြီးရင် ချစ်သူတွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ် ..၊ တစ်ဝက်
တော့ ဝိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသွားကြပြီလို့လည်း ပြောလို့ ရတယ်၊ ငါ အဲဒီလို
မဖြစ်ချင်သေးဘူး ..”

သားချစ် ခပ်ငိုငိုငို ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆို ငါ့ကို ကတိတစ်ခု ပေး ..”

“ဘာလဲ ..”

“နင် .. နင် ဒီဒေး ကို ..”

“တော်တော့ ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း တည်သွားပြီး ပိတ်ပြောလိုက်
၏။

“ငါ ရွေးချယ်မယ့် .. ငါ အထင်တကြီး ဖြစ်လာမယ့်ယောက်ျားက
အဲဒီလို မမြောင့်မမှန် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ရှိတဲ့လူ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်
စေရဘူး ..”

ရေလေး နည်းနည်းပဲသောက်ပြီး ထပ်လည်း မသောက်ဖြစ်တော့
ဘဲ ရေညားကို ဘေးမှာ ဆောင့်ခနဲ ချကာ ...

“နင့်မှာ တစ်ဆိတ်ရှိ ဒါပဲ ..”

“သူ ပြန်ရောက်လာမှ ပြောတာ ကာလ ..၊ ဒီဒေး က ချောတယ်၊

www.burmeseclassic.com

နင်တို့ ငါတို့အမြင်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းကောင်ပေမယ့် အဲဒါ သူလိုချင်တာကို ခရရအောင် လုပ်ယူနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ ..”

သားချစ် ကို ဒေါသမကင်းသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကာလ စိုက်ကြည့်သည်။

သားချစ် က ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ...

“သူ့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံသလို နင်သာ ငါ့ကို အဲဒီလောက် ခါးခါးသီးသီးဆက်ဆံရင် သူ့လို ငါ မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး..”

“နင် သူ့ကို အကြောပေးထားတာပဲ သားချစ် ..၊ ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ ပြိုင်ဘက်လို သဘောထားနေသေးလဲ ..”

“ယုတ်စွအဆုံး ပြောတာပါ။ ဒီကောင် အဲလောက်ထိ မျက်နှာပြောင်ရဲတာကို ပြောချင်တာ၊ နောက်ပြီး နင်က သူ့ကိုရော ငါ့ကိုရော အတူတူ ရင်းနှီးခဲ့သေးတယ်လေ ..”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်တည်းက ရင်းနှီးပေါင်းဖက်လာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပိုရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..။

အဲဒီတုန်းက ဒီဒေး က ရည်းစားစကား မပြောမီအချိန်ထိ ကာလရဲ့ ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်မှာ သူနဲ့ ဒီဒေး က အခွင့်အရေး အတူတူ ..။

‘ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ ..၊ နင်ရော သူ့ရော အတူတူပဲပေါ့’ လို့ ပါးစပ်ကလည်း ဖွင့်ပြောသေးသည်။ ကြိတ်မိုတ် နာကျင်ခဲ့ရတာက သူပါ ..။

သားချစ် မျက်နှာက ဝေဒနာတွေ အပြည့်အသိပ်နှင့် ...

“နောက်ခြီး ရှိသေးတယ် ..”

“အင်း .. ပြော ..၊ ဘာရှိသေးတာလဲ ..”

“နင် သူ့ကို ရေနစ်သေသွားတဲ့ကောင်ရဲ့ပြဿနာကြောင့် အသေမှန်းနေတာ ..”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါက ချစ်သွားနိုင်တယ်ပေါ့ ..”

“ငါ့ကို ကြံဖန် သဝန်တို့နေတယ်လို့ ပြောလည်း ခံရမှာပဲဟာ၊ ဒီကောင်က ဇွဲကောင်းတယ်၊ အဲဒါကို ငါ စိုးရိမ်တာ ..”

ဇွဲကောင်းလို့ ပန်းကုံးစွပ်ခံသွားရဖို့ ရှိနိုင်တယ်ထင်ရင် နင်ရော ဇွဲကောင်းကြည့်ပါလား သားချစ် ..၊ ကာလ စိတ်ထဲမှာ ပြောရင်းနှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေ့သွားမိသည်။

ဒီဒေး လို ဆွဲဆောင်မှုပြင်းတဲ့ စတိုင်လ်မျိုး ထွက်မနေပေမယ့် သားချစ် ရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အကျင့်စရိုက်လေးကို ကာလ မြတ်နိုးပါသည်။ ပြီးတော့ ..

ဒီဒေး ကို တခြားမိန်းကလေးတွေ သဘောကျတာ ရှိရင် ရှိမည်။ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ သဘောကျစရာ ဘယ်နေရာမှ မမြင်ပါ ..။

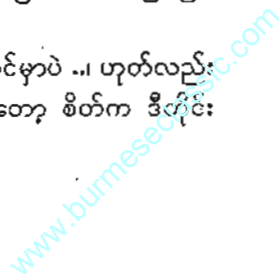
အတူတူ တွဲနေခဲ့ကြတုန်းက ဒီဒေး ကို ပွင့်လင်းသည့်ကောင်လေးဆိုပြီး ခင်သည်။

သွားရင်းလာရင်း ကျောင်းထဲမှာ အတူတူရှိနေရင်း ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲ ပေါ်လာလာ ဒီဒေး ကပဲ ထရှင်းတတ်တာတွေ၊ ကူညီစရာရှိလျှင် ငွေအားဖြစ်ဖြစ် လူအားဖြစ်ဖြစ် ရက်ရက်ရောရော ထိုးပေးတတ်တာတွေ ..။

ဒါတွေက ဒီဒေး အပေါ် ခင်မင်သွားစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း သူ့ရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ အကျင့်တွေကို သိလာခဲ့သည်။

သူ ပြိုင်စရာတွေပြီဆို မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ကလေးဖြစ်ဖြစ် သာရမှန်း မသိ၊ ဂရုမစိုက် ..။

“ငါ့ကို နင်တို့ကတော့ မိုက်ရိုင်းတယ် ထင်မှာပဲ ..၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မှာ ကြောက်ရမယ့်သူ မရှိခဲ့တော့ စိတ်က ဒီတိုင်း အကျင့်ပါနေပြီ” တဲ့ ..။

ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီးကရက် ခိုးသောက်သည်။ ဘီယာလည်း သောက်ဖူးသည်လို့ ပြောသေး၏။ ထို့ပြင် ပီကေဝါးတာက လွန်လွန်းသည်။

ပီကေဆို ဘယ်လောက်အဖိုးတန်တဲ့ ပီကေဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအနံ့စူးစူးကို မခံနိုင်သည့် သူမနှင့် သူ ပီကေစားတိုင်း ဈေးကားများရသည်။

အဲဒီကတည်းက ဝါသနာက ပါးစပ်ထဲ ပါလာခဲ့တာဖြစ်လျက် 'ငါ ချစ်တဲ့သူက ဖြတ်ခိုင်းတဲ့နေ့.. သူမကြိုက်တာ အကုန်ဖြတ်မယ်' တဲ့..။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ထိ သူ့ကို ကာလ ဘာမှ မဝေဖန်ခဲ့တော့ပေ..။ သားချစ် နဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ မတူခဲ့သော ဒီဒေး ဟာ သူမအတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ထည့်မမက်ခဲ့ဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်ဇာကြီး မရှိခဲ့သည့်သူကို သားချစ် ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောတိုင်း ပါနေတာလဲ ..။

"ကာလ ... နင် ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုတော့ ကူညီဟာ .."

"ဘာလဲ .."

သားချစ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြီးမှ ခပ်တုံ့တုံ့ ဖြစ်သွား၏။

"ပြောလေ ..။ နင့်ကို မွေးနေ့ခေါ်ဖို့လား .. ငါကရော သွားမှာပါလို့ ပြောနေလို့လား .."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သူ့ဆီ ရောက်သွားရင် ငါတို့ နေစပ်တော့မှာလို့ ပြောလိုက်နိုင်လား .."

"ဟင်!... ဘာ!..."

"နင် ငါ့ကို တကယ်ပဲ စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုရင် ဒါ ဘာများ ခဲယဉ်းလို့လဲ ကာလ ရယ် .."

"နင်မှ အပြောကောင်းပါလား သားချစ် ရယ် .. ဟင် ..။ ခုချိန်မှာ

ငါက နင်တို့ထက် စီးပွားရေးခိုခိုကျနေတာ .."

"အဲဒါတွေ ထည့်ပြောပြန်ပြီဟာ ..။ နင်နဲ့ ငါတို့က နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေလာခဲ့ကြတာပါ။"

"အခုထိလား .."

သားချစ် ပါးစပ်ပိတ်ခွား၏။

ကာလ က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

"နင် ဒီဒေး ကို ပြိုင်ဆိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ငါ့ကိုတောင် လှည့်အားကိုးသေးတယ် .. ဟုတ်လား .."

"အားကိုးတာ မဟုတ်ဘူး ကာလ ..။ ဒီကောင် နောက်ထပ် မျှော်လင့်ပြီး ထပ်ကြိုးစားမနေတော့အောင် ပြောတာ၊ နင်က ဘယ်လိုမှန်း ဓသိပေမယ့် ငါကတော့ နှင့်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ဒါကြောင့် စေ့စပ်တော့မှာလို့ ပြောဖို့အတွက် .."

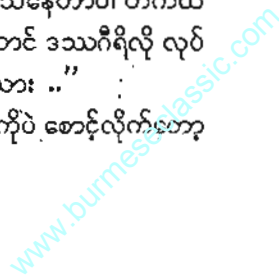
"ငါက မိန်းကလေးဆိုတာ နင် မေ့နေသလား .."

"အဲလို မပြောပါနဲ့ဟာ ..။ ငါတို့က တစ်မိန်းတွေလား .."

"တစ်မိန်းတွေပဲ .. ဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ်ဘဲ ဆွေမျိုးလို့ ပြောလို့ ရမလား ..။ နင် ပြောနိုင်ပေမယ့် ငါ မပြောနိုင်ဘူး သားချစ်၊ ငါတို့ နှစ်တွေအကြာကြီး ဝေးသွားပြီးမှ အခု ပြန်တွေ့ကြပေမယ့် နင်နဲ့ ငါ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း ငါ့ကို မမေးခဲ့သေးဘူး .."

"သူက ငါ့ကို အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက် မောင်းတင်နေတာကိုး ..။ ငါတို့ ဘယ်လို ဖြူစင်ကြတယ်ဆိုတာလည်း သူ သိနေတာပဲ။ တကယ်လို့ ငါတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြရင်တောင်မှ ဒီကောင် ဒဿဂီရီလို လုပ်ရင် လုပ်မှာ ..။ စိတ်ဓာတ်ကိုက အရိုင်းဆန်ပြီးသား .."

"သိနေရင်လည်း ကံကြမ္မာရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ စောင့်လိုက်တာ သားချစ် .."

“ဘာ!...”

ကာလ က မျက်နှာလေး နီမြန်းလာတဲ့အထိ ဒေါသတွေ တရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေလျက် ...

“နင့်ကို မိကောင်းဖခင်သားသမီး ပီသတယ်။ သိမ်မွေ့တဲ့ယောက်ျား ဆိုပြီး သူ့လိုလူနဲ့ ငါ ဘယ်နေရာမှာမှ မယှဉ်ခဲ့ဘူး။ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ရင်းနှီး တွယ်တာမှုတွေကို ရင်ထဲမှာ သပ်သပ် ကန့်သတ်ပြီး သိမ်းထားတာ..”

သားချစ် မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားကာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ နင့်ရဲ့ နူးညံ့မှုတွေက အစွန်းရောက် နေသလိုပဲ သားချစ်၊ သည်းခံလွန်းတော့ ကြောက်တယ်။ ရိုးလွန်းတော့ အတယ်တဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်လိုလူလို သတ်မှတ်ရမှန်း ငါ မသိဘူး ..”

“ငါကတော့ နားလည်နေပါတယ်။ နင် ငါ့ကိုဆို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်တကြီး အားကိုးခဲ့တာ မရှိဘူး။ အသုံးကို မကျဘူးလို့ စသလို နောက်သလို ပြောတာက ရှိသေး ..”

“ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းကို လူလည်တော့ မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် နေရာတကာ ခေါင်းငုံ့နေတတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေတာလည်း မကြိုက်ဘူး အဲဒါကြောင့် ပြောမိတာ .. မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး သားချစ် ..”

“အထင်သေးတာတွေပါ .. ငါ သိတယ် ..”

“အေး .. အဲဒီလို ထင်နေရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ..”

စိတ်ဆိုးနေသည့် ကာလ ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက နေပူမှုမှာ တံလျှပ်ထနေတာမျိုး တလက်လက် ပြေးနေသည်။

မျက်တောင်ကော့နေတာလေးတွေက ထူပိတ်နေတာတောင် တစ် ပင်ချင်း ဖြန့်ကားနေသလို ရှုမငြီးဖွယ် မြင်နေရ၏။

နီမြန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို သူ မရိုးသားသည့်စိတ် နှင့် စေ့စေ့မကြည့်ရဲခဲ့ပါ ...။

သူမကို သူ မြတ်နိုးနေခဲ့သည်။

စွန့်လွှတ်ရမှာ တွေးမိတိုင်း သူမနဲ့ နီးစပ်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုသည့်အတွေးက အမြဲတမ်း နှိပ်စက်၏။

သူမကတော့ ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိမရှိတဲ့လူဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ပဲ ကြည့် ခဲ့တာလဲ ..။ မျက်နှာလေးကို ငေးနေရာမှ သူ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်မိသည်။

အကယ်၍ ဒီဒေး သာ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ရင်လည်း အကောင်း သား ..။

သားချစ် စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်နေရင်း ကာလ ချထားသည့် ရေဘူးကို ဖွင့်သောက်မိသည်။

ကိုယ်ဟာ သူ့ရဲ့ အထင်ကြီးအားကိုးဖွယ် ယောက်ျားအဖြစ် မရှိခဲ့ ဘူးဆိုလျှင် ဒီဒေး လိုကောင်ကို သူ စိတ်မချနိုင်တာ အပြစ်လား ...။

အနာဂတ်ကို ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေ ရှိခဲ့ရင် အကောင်းသား ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

မွေးနေ့ချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်နေလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးအတွက် တစ်နေ့ ကုန် ကြံစည်နေရသည်။

သားချစ် ကိုလည်း စကားပြော အဆင်မပြေ ဖြစ်ထားလို့ မခေါ်ချင် ...။

မာယာ ကို ခေါ်တော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူပါလာလို့ တော်သေးသည်။

“ပွဲစဉ်က ကိုးနာရီခွဲမှာရယ် .. ငါတို့ ရုပ်ရှင်တကယ်ကြည့်နေလို့ တော့ မရဘူးနော် ကာလ ..”

“ငါ သိပါတယ် ..၊ မေမေကိုလည်း ညပွဲက ခုနစ်နာရီခွဲလို့ ပြောထားခဲ့တာ ..”

ထွက်လာခဲ့တာက ခြောက်နာရီခွဲ ..။

ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ဆိုပေမယ့် မေမေ ဒီတစ်ခါ အသာတကြည် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာက မေမေကိုစွဲတွေကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ခေါင်းခွဲနေကြလို့ ဖြစ်သည်။

လူကြီးက လူကြီးပီပီ ထိန်းချုပ်နေရမှာပေမယ့် ကာလ ကိုတော့ ဇိတ်လက်ပေါ့ပါးစေချင်ရှာသည်။

ပြီးတော့ မေမေနဲ့ ကာလ ကြားမှာ ထိမ်ချန်လျှို့ဝှက်မှုတွေ သိပ် ခရိုခဲ့သလို ကာလ ကို မေမေက ယုံကြည်သည်။

ယုံကြည်နေသည့် မေမေကို ညာခွဲရတာ စိတ်တော့ မကောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေး ရောက်လာလျှင် မေမေ မေးလာမှာတွေကို သူမ မဖြေနိုင် ...။

“ငါတို့ ရုပ်ရှင် ခဏတော့ ဝင်ကြည့်မယ်ဟာ ...၊ မပြီးခင် ပြန်ရအောင်လေနော် ..”

မာယာ က နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူး မာယာ..၊ ငါတို့ ရုပ်ရှင်ပြချိန်ရောက်တာနဲ့ ပြန်မှ ဖြစ်မှာ ..”

“ဟင်!...”

“သူ့မွေးနေ့ချိန်ပြီးတဲ့အထိ ငါ အိမ်မှာမရှိရင် ပြီးပြီ...”

မာယာ က သက်ပြင်းလေးချရင်း ခေါင်းလည်း ကုတ်၏။

“မွေးနေ့ဖိတ်တာပဲ လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ခေါ်တာ ကျနေတာပဲ ကာလ ရယ် ..၊ ဟိုအရင်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ ..”

“သူ့က သူငယ်ချင်းလို ဖိတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင် မသိပါဘူး မာယာ ရယ် .. ငါ ကျေးဇူးတင်အောင် ခဏလေး ငြိမ်နေပေးစမ်းပါ”

နာရီပဲ ထပ်ကြည့်မိပြန်ကာ ကာလ အကြံအိုက်သည့်မျက်နှာလေး နှင့် ...

“ခုမှ ခုနစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ..”

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ထိတော့ ရောက်လာမိကြကာ နှစ်ယောက်သား ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ...။

ရန်ကုန်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ညမြင်ကွင်းကို တစ်ခါပဲ လဲထဲဝင်ဝင်

အေးအေးတော့မို့ ရင်တွေလည်း ခုန်၏။

ဒီအချိန်ထိ ကာလ ညဘက် ရုပ်ရှင်မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ ..

ရုပ်ရှင်မပြောနှင့် ညဉ့်နက်ပြီဆို အပြင်တောင် သိပ်ထွက်တတ်တာ မဟုတ် ..။

ပြန်ရမယ့်အချိန်ကြီးကို ထွက်ကြည့်ကာ ...

“ငါတို့ပြန်ရင် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီကြီးနော် ..”

“ငါက ရပါတယ် .. အဆောင်က ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲဆီမှာလည်း ခဏခဏ သွားအိပ်ဖူးတယ်။ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြောပြော ရတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ ညဉ့်နက်မှာ တစ်ချက်ပဲ ..”

“ဪ .. မာယာ ရယ် .. ငါလည်း မေမေ့ကို ပြောပြီးမှ ထွက်လာတာပဲ။ အဲဒီအပြန်ကို တွေးမိလို့ ပြောတာပေါ့။ တစ်ယောက်ကို ဝင်ပို့ပြီးမှ တစ်ယောက်က ပြန်တော့လည်း အဲဒီတစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်း ..”

“ဒါဆို သားချစ် ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါလား ..”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး .. သူက ယောက်ျားလေးသာဖြစ်တာ။ အပြင်ထွက်တာ အိမ်ပြန်တာ .. ငါတို့ထက်တောင် စည်းကမ်းကြီးသေးတယ်။ နောက်ပြီး ညဘက် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ သားချစ် ဆိုရင်လည်း မေမေကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လို့ ပြောထားတာ ..”

မာယာ က ကာလ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေကာ ..

“နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ..”

“ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ လာလိုက်ခဲ့ ..”

“ဟယ် ..”

“ဒီဒေး ..”

အနားမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာမယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ။ ဒီဒေး က သူများမွေးနေ့ရှင်တွေလို အဖြူရောင်မဟုတ်ဘဲ အနက်တွေချည်း ဝတ်ထားကာ

နောက်တိုင်းဝတ်စုံပေမယ့် ရုပ်ကော်လံနဲ့ လည်စည်း ဘာညာမပါ...။ လည်ကပ် ကိုယ်ကျပ်အနက်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ထပ်ထပ်ထားကာ ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာက အနက်ရောင်တွေထဲမှာ ထင်းခင်း၏။

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ပွဲချိန်မကျသေးသဖြင့် လူတွေတော့ ရှင်းပါသည်။ ပေမယ့် လက်ကို သူ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲပစ်လိုက်တော့ ကာလ ရှက်စွန့်သွား၏။

“ငါ့ကို နင် လွှတ်စမ်း .. ဒီဒေး ..”

လက်ကို ပြန်ရုန်းရင်း အံကြိတ်သံနှင့် ပြော၏။ ဒီဒေး က မလွှတ် ..။

“နင့်အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရုပ်ရှင်သွားကြတယ်ဆိုလို့ လိုက်ခေါ်တာ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ဖွင့်ပြီးသားဖုန်းကို စပီကာ ထပ်ဖွင့်လိုက်ကာ... “အန်တီ .. အန်တီ .. ကျွန်တော် ကာလ တို့ကို တွေ့ပြီး တစ်ခါလည်း ခေါ်သွားလိုက်မယ်နော် ..”

“ဟေ .. ဟဲ့ .. ရုပ်ရှင်ရုံထဲထိ ဝင်ခေါ်တာလား ..။ သမီးက ..”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ရုပ်ရှင်က မပြသေးဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ကျား ပြန်ပေးပါမယ် .. ဒါပဲနော် .. အန်တီ ..”

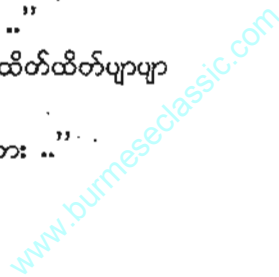
သူပဲ ပြော.. သူပဲဆုံးဖြတ်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ ကာလ ဘာမှပြောနိုင်တော့ပေ ..။

“နေကြဦးလေ .. ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ..”

မာယာ က ကာလ ပါသွားတော့မှာကို သိကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ သွားပုံလေးနှင့် အလှအယက် ပြော၏။

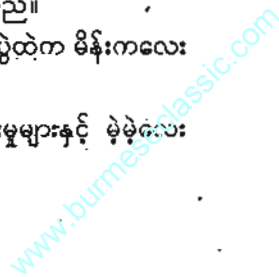
“ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ..။ မွေးနေ့လိုက်ချင်လို့လား ..”

“အို .. မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပုံကြီးနဲ့ ..”

"ဟုတ်တယ် .. တော်တော် ပုံဆိုးနေတာ .."
 ဒီဒေး က အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ပြောပြီး ကားတွေရှိရာကို မေး
 ဆတ်ပြု၍ ...
 "ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ် .. သွား .."
 ကာလ လက်ကိုတော့ မလွှတ်ဘဲ ရုံရှေ့ကနေ ဒီတိုင်း ဆွဲထွက်
 ၏။
 "ဒီဒေး .. ငါ့လက်ကို လွှတ်လို့ ပြောနေတယ်နော် .."
 "လက်လေးကိုင်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီဒေး ဆိုတဲ့ကောင်က
 စိတ်မဝင်စားရင် မျက်စိရှေ့မှာ စိန်တုံးတွေ့တာတောင် ကောက်ချင်မှ
 ကောက်မှာ .."
 "ဪ .. ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမှာပဲ .."
 "မတင်ပါနဲ့ .. အချင်းချင်းတွေပဲ .."
 "ဒီဒေး .."
 "ပြော .."
 "နင့်ရုပ် နင့်ရည်နဲ့ ငါ့အတွက် အဲဒီလောက်ထိ မျက်နှာပြောင်
 နေရတာ မရှက်ဘူးလား .."
 "ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ .."
 "နင့်ကို ငါ ဒီလောက်ပြောထားပြီးသား .."
 "ဘာဖြစ်လဲ .. ခဏ ခဏ ကြားနေရတော့ မှတ်မိတာပေါ့"
 သူက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။
 ကာလ က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ပြီး နောက်ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်၏။
 မာယာ ကလည်း ဟိုဘက်ကို ကမန်းကတန်း တိုးပေးရှာသည်။
 သို့သော် ...
 "မရဘူး .. ရှေ့မှာပဲ ထိုင် .."
 ဒီဒေး က ကာလ လက်ကောက်ဝတ်လေးကို အသာလေး ဖိဆွဲ

တာ ရှေ့ခန်းထဲ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါး သေချာပိတ်ပစ်
 ဆိုက်၏။
 ကာလ တက်ခေါက်၍ သူ ဟိုဘက်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ...
 "ဒီဒေး .. ငါ ဒီပုံစံနဲ့ မလိုက်ဘူးနော် .."
 "မတတ်နိုင်ဘူးလေ .. ငါ ကြိုပြောထားတာပဲ .. ဒါ နင်ရွေးချယ်
 ဘဲ လမ်း .."
 "ဘာဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ကို အရှက်မခွဲနဲ့ .. နောက်နေ့မှ တစ်နေ့ရာ
 မှာ တွေ့ပြီး ငါ လက်ဆောင်ယူခဲ့မယ်။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ .."
 ကားကို ပါကင်ထဲက ပြန်ထွက်လိုက်ပြီးမှ ဒီဒေး က လှည့်ကြည့်
 သည်။
 "နင့်ကို ရုပ်ရှင်ရုံထိ လိုက်ဖမ်းခေါ်နေတာ .. လက်ဆောင်မက်နေ
 သို့လို့ ထင်လား .."
 "မထင်ဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် နင် ငါ့ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး .."
 ဒီဒေး က သေချာလှည့်ကြည့်ပြီး အတွင်းမီးကိုပါ ဖွင့်လိုက်သေး
 သည်။
 လက်ရှည်လည်ဟိုက် အပျော့သားအနက်ရောင်လေးနှင့် ရင်ဘတ်
 မှာ အဝါရောင် စာတမ်းလေးတစ်စင်း ခုံးခုံးလေး ပါ၏။
 ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ဆံပင်တွေ ဖားလျားချထားသည်
 ကာလ မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်နေ၏။
 ပြီးတော့ မီးရောင်က ဖမ်းစားကာ မျက်တောင်ကော့တို့၏အရိပ်
 ထဲ မျက်ဝန်းလေးတွေပေါ်မှာ ဖြာဆင်းနေသေးသည်။
 "လှတယ် .. အသေအလဲ ပြင်ထားကြတဲ့ ငါ့ပွဲထဲက မိန်းကလေး
 တွေတောင် နင့်လောက်လှမှာ မဟုတ်ဘူး .."
 ကာလ မျက်နှာလေးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုများနှင့် မဲ့မဲ့လေး
 ဖြစ်သွား၏။

ဒီလို မဖြစ်မနေ လိုက်ရမှာပဲဆိုတာသာ သိခဲ့ရင် ပြင်ဆင်ပြီးတော့
ပဲ သွားလိုက်မိမှာပါ ...။

ခုတော့ ကိုယ် ကြိုးစားခဲ့တာတွေလည်း အလကား ...။

မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ပါသွားရ
မယ့်ပုံစံကိုလည်း ပြန်တောင် ငုံ့မကြည့်ရဲပေ ...။

ဘာလှတာလဲ ...။

ခွေးစုတ် .. ဝဲစား .. သက်သက် ငါ့ကို ပွဲထုတ်ပြီး ဖွဲ့ချင်တာ၊
မွေးနေ့ လူပုံအလယ်မှာ ဘောင်းဘီထဲ ပုရွက်ဆိတ် ဝင်ကိုက်ပါစေ...။

အားပါးတရ ကျိန်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ထိုးမိ
သည်။

သူက ပြုံးလို့ ရယ်လို့ ဘာမှမသိ ...။

အခန်း (၇)

“ဟော .. ဟိုမှာ သား ပြန်လာပြီ ..”

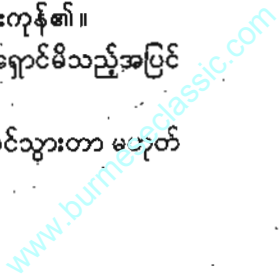
ဂီတသံတွေ မြူးကြွနေသည့်ထဲကနေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံ
မှ စကားသံတစ်ရပ် ထွင်းဖောက်ထွက်လာသည်။

ထိုနေရာမှာ ရပ်နေကြတာ .. အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ရယ်..
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ယောက်ရယ် ...။

သုံးယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်လာကြတာဖြစ်ကာ စားပွဲအသီးသီး
မှ မျက်လုံးတွေ ကာလ နဲ့ ဒီဒေး ဆီကို ရောက်လာကြ၏။

ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ကာလ ခြေလှမ်းတွေ မှားကုန်၏။
ဒီဒေး က လက်ကို လာကိုင်လိုက်တော့ မရှောင်မိသည့်အပြင်
သူ့လက်ပေါ်က ထပ်ကိုင်လိုက်မိသေးသည်။

“မွေးနေ့ရှင်က ပျောက်သွားလိုက်တာ အထဲဝင်သွားတာ မဟုတ်
ဘဲ အပြင်ထွက်သွားတာကိုး ..”

လှမ်းပြောလိုက်သည့် အမျိုးသမီးကြီးကပဲ ထပ်ပြောတာဖြစ်ကာ ကာလ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၏။

.. လူကြီးနှင့် အနီးကပ်ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးကတော့ ပြုံးနေသည် သာရှိကာ ဘာမှမပြောပေ ..။

လူကြီးက ရှေ့ကို တိုးလျှောက်လာကာ ...

“သားက သူငယ်ချင်းကို သွားခေါ်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ .. စောင့်နေတာ စိတ်မရှည်တာနဲ့ လိုက်ခေါ်ရ တာ ..”

“ကြည့်ပါဦးကွယ် .. သူ့ခမျာ အလုပ်လုပ်ရင်း ထလိုက်ရတာ ထင်တယ်၊ သားကတော့ လုပ်ပြီ ..”

အမျိုးသမီးကြီးက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောရင်း လက်လှမ်းကြို ဆို၏။

ဒီဒေး က ကာလ လက်ကိုဆွဲ၍ တစ်ဖက်လွှဲပို့လိုက်ကာ လူကြီး ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေ .. သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်နော်၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေလာရင် ဟိုဘက်ဝိုင်းကို လွှတ်ပေး ..”

“အေး .. အေး .. သား .. သွားလိုက်၊ သမီးကို ဧည့်ခံလိုက်ပါ”

ပြန်ထမလာနိုင်တဲ့အကြောင်း တစ်ခါတည်း ပြော၍ ကာလ လက်

လေးကိုဆွဲပြီး ထိပ်ဆုံးဘေးအစွန်စားပွဲကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကြီးထံ ကာလ သမင်

လည်ပြန် အကြည့်ရောက်ခဲ့ရင်း ...

“ဒီဒေး .. နင် အဲဒီလောက်တောင် ရိုင်းတာ ငါ အံ့ဩတယ်”

“ဒီမှာ ထိုင် ..၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ခုံ သေချာ ပြန်ဆွဲပေးပြီး မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် မေး၏။

ဒီဒေး ပုံစံကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မြင်လိုက်တာနှင့် မှန်

ဆုပ်ကုပ် ဖြစ်သွားသဖြင့် ...

“အဲဒါ နင့်မိထွေး မဟုတ်ဘူးလား ..၊ ကိုယ့်ဘာသာ မလိုလားရင် သည်း ကွယ်ရာမှာ ထင်သလိုနေပေါ့၊ လူဘုံအလယ်မှာကျတော့ ကိုယ့် အဖေမျက်နှာက ရှိသေးတယ် ..”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ..၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟင်!..”

“ဖေဖေဘေးမှာ ရပ်နေတာက ငါ့မိထွေး ..”

“ဟုတ်လား ..”

ကာလ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီအချိန်မှာ မကျေနပ်ခဲ့တာတွေက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိနေခဲ့ လျက် ..၊

ဒီဒေး နဲ့ သူမဟာ ငယ်ငယ်တည်းက ခင်တွယ်လာခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေလို သံယောဇဉ်များနှင့်သာ ...။

“ဒါ .. ဒါဆို ဆွေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ ..”

“မဆိုင်ပါဘူး ဆိုနေမှ ..”

ဒီဒေး က သူ့ကိုယ်တိုင် စားစရာတွေ သွားယူပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် သယ်သည်။

“တော်ပြီ .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. ဒီလောက် အများကြီး ..”

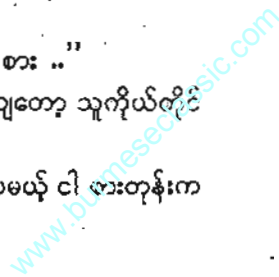
ကာလ စိတ်ဝင်စားနေတာက စားသောက်စရာကို မဟုတ်ပေ။

ဒီဒေး တို့ သားအဖနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လို ပတ်သက် ရွတ်ထွေး နေကြသည်ဆိုတာ ...။

“ရှေ့ .. ဝဲကြာခံနဲ့ ကဏန်းပေါင်း အရင်စား ..”

ပန်းကန် ရှေ့တိုးပေးကာ ကဏန်းပေါင်းကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် တူနဲ့ သေချာရွေးထည့်ပေးရင်း ...

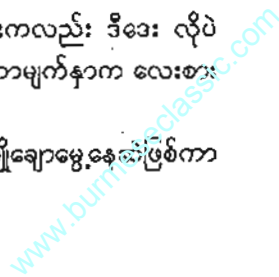
“လက်မတွေချည်း ပေါင်းထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဖားတုန်းက

လရောင်ကျူးရင့်

ရင်အုံက အခွဲမာတွေ ဝါးမိထားလို့ ..”
 “ဒီဒေး .. နင့်အဖေက ဟိုလေ ..”
 “ဘာလဲ .. ဘာတွေ သိချင်နေတာလဲ မေးစမ်းပါ ..”
 “ဟိုလေ .. နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ..”
 ဒီဒေး က တူကိုင်ထားရင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။
 ကာလ ကိုယ်လေး မသိမသာ မတ်သွားကာ ...
 “ငါက အထင်မြင်သေးလို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ့အဖေနဲ့ နင့်အဖေက အဖြစ်ချင်း နည်းနည်းတော့ ဆင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် နင့်အဖေက နင့်အမေနဲ့ ကွာရှင်းပြီးမှ ယူခဲ့တာ၊ ငါ့အဖေက ..”
 “အခု ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ..”
 ကာလ မျက်နှာမကောင်းဘဲ အသံတိတ်နေသဖြင့် သူ့အတွက် ယူထားသည့် ဂျူးစ်ကို သောက်လိုက်ရင်း ...
 “စမော ဆွဲနေလို့လား ..”
 သူက ဒိုင်းခနဲ မေးချလိုက်ပေမယ့် ကာလ မျက်နှာလေး ပိုငုံ့သွား ၏။ ပြီးတော့ ရှက်ခြင်းအပြင် နာကျင်တာက ပိုမိုနေကာ ...
 “ငါ မမေးတော့ဘူး .. ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ..”
 “ဆောရီးပါဟာ .. ငါ့စကားလုံး ရင့်သွားတယ် ထင်တယ်။ ငါတို့ ယောက်ျားချင်းကတော့ ဒါတွေက အဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ၊ နင့် အနေနဲ့ ထည့်တွေးဖို့ မေ့သွားတာ ဆောရီး ..”
 သူက အထပ်ထပ် တောင်းပန်၍ ...
 “ဖေဖေနဲ့ အနီးဆုံးရပ်နေတဲ့ မိန်းမက ဒေါ်လွင်လွင် .. ငါ့မိထွေး။ နင်မေးတဲ့ မိန်းမကြီးက သူ့အစ်မအရင်း ဒေါ်ဇင်မာလွင် .. နေရာတကာ ပါတယ်။ ပါသင့်မှန်း မပါသင့်မှန်း မသိအောင် သိကွာမဲ့တယ်။ တချို့ ဆိုရင် သူ့ကိုပဲ ဖေဖေမိန်းမလို့ ထင်သွားကြတာ၊ နင့်ကို ငါ ပြောသားပဲ။ ဖေဖေက နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကို စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ထပ်

ရှာလိုက်တာ .. အရပ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းမကို ရသွားတယ်လို့ ..”
 ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းကို ပုံဆိုးအောင် မွဲပစ်၏။
 “အခု ငါ့အဖေ လည်နင်နေတာ အဲဒီမိန်းမနဲ့ယောက်ကြောင့်ပဲ။ တကယ့်မိန်းမက အေးစက်စက် ခပ်နံနံ။ အတူပါလာတဲ့ မရိုးကျတော့ ညီမကို ကွန်ထရိုးလုပ်ရင်း အားမရနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်နေ တာလေ ..။ ဟွန့် .. ရွံဖို့ ကောင်းတယ် ..”
 ဒါကြောင့် ဒီဒေး က ပေါ်တင် တိုက်ခိုက်နေတာပေါ့။ နောက်ထပ် လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကာ ကာလ စိတ်ပျက်သွားမိ၏။
 ဒီဒေး နဲ့ နှစ်နှစ်ကြာအောင် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း သူ့ မိသားစုတွေကိုတော့ သားချစ် ရော ကာလ တို့ပါ မသိခဲ့ကြပေ ..။
 မွေးနေ့လုပ်တိုင်း ဖိတ်ပေမယ့် ခုလို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ တခမ်း တနားမဟုတ်ဘဲ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုမှာသာ ဖြစ်သည်။
 ထိုစဉ်က ဒီဒေး ကိုယ်တိုင် ပြောတာ ..။ သူ့ရဲ့မိသားစုက မြန်မာ ပြည်မှာ မဟုတ် ..။
 “မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ဖေဖေလည်း ပြန်မလာဖြစ်တာ များတယ်။ လူမစုံတော့ အိမ်မှာ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးလေ။ မွေးနေ့အတွက် လက် ဆောင်ရော .. ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ လုပ်ဖို့အတွက်ရော ဖေဖေက ဟိုကနေ အားလုံး စီစဉ်ပေးပါတယ်” တဲ့ ..။
 စားပွဲတွေ အများကြီး ခင်းထားသလောက် လူတွေပြည့်နေတာ ကို ကြည့်ကာ ကာလ ဒီဒေး ရဲ့အဆင့်အတန်းကိုပါ နားလည်သွား သည်။
 သူ့အဖေ ဦးအောင်ချိန် ဆိုသည့် လူကြီးကလည်း ဒီဒေး လိုပဲ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် တည်တံ့သောမျက်နှာက လေးစား ချင်ဖွယ် ဖြစ်သည်။
 ဖေဖေကျတော့ ဒီအသက်အရွယ်အထိ နုပျိုချောမွေ့နေဆဲဖြစ်ကာ

ဖေဖေ အရမ်းချောတာပဲဆိုပြီး ပိတ်ဖြစ်ချိန်တောင် မရလိုက်ပါ။
မေမေ ပြောခဲ့သလိုပဲ မေမေအပြစ်တွေကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အပြစ်ရှာ
အသစ်ရှာခဲ့သည့်မှတ်တမ်းနှင့် မိသားစုကို မညှာ ရက်စက်ခဲ့သည်။

“ကာလ ..”

“ဟင်!...”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..၊ ဆော့ရီးပါဆိုတာ မကျေနပ်ဘူးလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ..၊ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါ”

“နင့်အဖေက အခု အိမ်မှာ မနေတော့ဘူးလား ..”

“နေတယ် ..”

“ဒါဆိုရင် မိသားစုသံယောဇဉ် သူ့မှာ ရှိသေးတာပဲ၊ ဟိုအရင်က
လည်း ငါ ပြောဖူးပါတယ်၊ အဲဒီလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြဿနာရှာ
တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ..”

“မကြိုက်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ရအောင် .. ဇနီးမယားဆိုတာ မှန်
တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သားသမီးမျက်နှာဆိုတာရော .. ဒါတွေ
မရှိတော့ဘူးလား ..”

“ကဲ စားပါဦး ကာလ ရာ ..၊ ငါ နင့်ကို စိတ်ညစ်အောင် နင်
မကြိုက်တာ ဘာမှမပြောဘဲ နေတာနော်၊ ငါ့မွေးနေ့အတွက် နင် ပြုံးပြုံး
ရယ်ရယ်လေးတော့ နေပေး ..”

ဟုတ်သားပဲလို့ တွေးမိပြီးမှ သတိရမိပြန်သည်။ ကိုယ်က လာရင်
လို့ လာခဲ့တာမို့လို့လား ..၊ သူပဲ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ ..။

“အဲမာ .. ငါတို့ကတော့ တစ်ယောက်စောင့် တစ်ယောက်စောင့်
နဲ့ လူစုလူဝေးလုပ်ပြီး လာကြရတယ်၊ သူက တစ်ယောက်တည်းတို့
သီးသန့် ဧည့်ခံနေတာ ကြည့်စမ်း ..”

“မရဘူး .. မရဘူး .. စားပွဲသုံးလုံးလောက် ဆက်ခိုင်းလိုက်
ငါတို့လည်း ဝိုင်းမှာပဲ ..”

“အဲဒါမျိုး နှိပ်စက်ရတာ ပိုတောင် အရသာရှိသေးတယ် ..”
လူစုလူဝေးကြီးနဲ့ တကယ်ကို ချီတက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။
ကာလ ရုတ်တရက် ထပေးရမလို နေရာရွှေ့ရမလို ဖြစ်သွားကာ ဒီဒေး
က ကျွတ်ခနဲ မှဲသွားပြီး ခေါင်းသပ်၏။

ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ အားလုံး၏ရှေ့ကနေ ကာဆီး
ရပ်လိုက်ပြီး ...

“မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေလည်း ပြန်ယူသွားလို့ ရတယ်၊ မနက်
ပြန်လည်း ထပ်ပြီး ပြုစုဦးမယ် .. နော် ..၊ ဟိုဘက်မှာ သွားထိုင်ပြီး
အေးဆေး အားပေး ..၊ ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

“အဲမာ .. ကြည့်စမ်း ..”

“အေးလေ .. ဒီကောင် ကြည့် ..၊ ရှေ့ကနေ ကာထားလိုက်တာ
ငါတို့က နိဗ္ဗာန်ဈေးတိုးနေတာ ကျနေတာပဲ ..”

“လာပါကွာ ..၊ မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးရဘူးဆိုတော့လည်း
တန်ပါတယ် ..”

“အဲမာ .. ဟိုမှာ ပေးခဲ့ပြီးပါရော ..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မကျေမနပ်ဆိုနေကြပေမယ့် ကာလ ကိုပဲ
ဝိုင်းကြည့်နေကြကာ မျက်နှာတွေကလည်း စပ်မြဲမြဲတွေနဲ့ပါ ..။

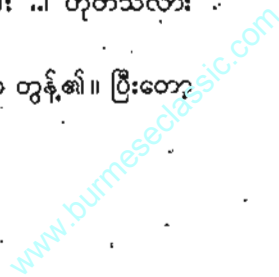
ဟိုဘက်မှာ စားပွဲနှစ်ဝိုင်းဆက်ပေးထားတာတောင်မှ ဒီဘက်ကိုပဲ
လှမ်းအော်နေကြကာ ...

“ဘာလဲ .. မွေးနေ့မှာ တစ်ခါတည်း စေ့စပ်ပွဲ လုပ်မှာလား ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလောက်နဲ့ မရဘူး ဒီဒေး ..၊ ဟုတ်သလား
မဟုတ်ဘူးလား မြန်မြန် ဖြေ ..”

ဒီဒေး က ရယ်နေရင်း နှာခေါင်း မသိမသာ တွန့်၏။ ပြီးတော့
ကာလ ရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်ကာ ...

“စားလေ ..”

“စားပြီးပြီ .. မျိုလို့လည်း မကျတော့ဘူး။ နင် အဲဒီလို ပွထကုန်အောင် တမင် လုပ်ထားတာမို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

ကာလ က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက်စလုံး တင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့ တိုးလာကာ -

“ဒီမှာ ကာလ .. ဒီဒေး က သူ တန်ဖိုးထားတဲ့အရာတစ်ခုကို သူများ ဂရုစိုက်မိလာတာတောင် ကြိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ပွဲ ဖြစ်ဖြစ် .. စစ်ပွဲဖြစ်ဖြစ် သူများအကူအညီမပါဘဲ နိုင်အောင် တိုက်ပြီး အပိုင်သိမ်းမှာ .. အပြောမဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပြီး ကာလ ရဲ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် .. ငါ့အိမ်နဲ့ ငါ့ပဲ ခေါင်းဆောင် ..”

“ကြံတိုင်းအောင်နေတုန်းတော့ ပြောနိုင်ကြတာပဲ ..”

“မကြံပါဘူး .. ကြံစည်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးတွေနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ ငါက လက်တွေ့ လုပ်ပြမှာ .. လျှို့ဝှက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး အားလုံးရှေ့မှာပဲ ကြိုးစားပြမယ် ကြည့် ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ..”

ကာလ ကလည်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“နင့်မျက်လုံးထဲမှာ သားချစ် တစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေသလား ဒီဒေး ..”

“သားချစ် ပျောက်ပျောက်မပျောက်ပျောက် အဲဒါ နင့်ကို ရယူဖို့ ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ..”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ ..”

ကာလ က နည်းနည်းပဲ စားရသေးသည့် ကြာံဖွဲ့ကို ဘေးကို အသာလေး တွန်းပြီး လက်ကွေးတင်၍ ...

“နင်နဲ့ငါတို့ ဆုံခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်တည်းရယ် .. သားချစ် နဲ့ ငါက သိင်္ဃန်းတင်္ဂါတည်းက ခြံချင်းကပ်လျက်။ တစ်ကျောင်းတည်း .. တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေခဲ့ကြတာ။ ဒီနေ့ထိလည်း အတူတူပဲ ..”

ဒီဒေး က သူ့မ ပြောသမျှကို ပြီးအောင် ပြော .. ဆိုသည့် မျက်လုံးဆွနဲ့ ကြည့်နေ၏။

ပြောလို့ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တာနှင့် ဘယ်လိုစကားတွေ ထွက်လာတာမည်ဆိုတာ ကာလ သိတော့ သိနေသလိုပါ ..။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို သူမ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ် ..။

“ငါတို့ ဒီနေ့ထိ ရိုးသားကြပေမယ့် သူ့ချစ်နေတာကို ဖွင့်ပြောပြီး ပြီး ..”

“ဟွန့် ..”

“ဒီနေ့ထိ ငါ အဖြေမပေးသေးပေမယ့် သူ့ကို ငါ့ဘဝရဲ့ လက်တွေ့အဖြစ် စဉ်းစားထားပြီးသား ..”

“ဒါပဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..။ ခု ပြောချင်တာကတော့ ဒါပဲ။ နင့်ရဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေကို မလိုအပ်ဘဲ ထုတ်သုံးနေမိမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ။ သားချစ် က သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် မိဘချစ် ဖြစ်လာမယ့်လူ ..”

“အခု ဖြစ်မလာစေသေးဘူးမို့လား ..”

“ဖြစ်လာမှာပဲ ဒီဒေး ..။ သူ့နဲ့ ငါတို့က အိမ်နီးချင်း အကြောင်းသိအတိသိတွေ ..”

“အန်တီက အကြောင်းမသိ ဓာတ်မသိရင် မပေးစားဘူးတဲ့လား” ကပ်သီးကပ်သပ် ကောက်မေးလိုက်တော့ ကာလ မျက်ခုံးတန်းသေးတွေ တွန့်သွားသည်။ ဒီဒေး က ပြုံးနေကာ ...

“ရွာနားက မြက် ရွာနား မစားဘူး ဆိုတဲ့စကား ရှိသေးတယ်။ ကာလ မျက်နှာလေး အနီရောင်သမ်းသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

သားချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်သော မိမိဘာသာ အားနာစိတ်က လူပုတ်နိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဒေါ်နီနီခင် မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ကူး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်မိတာ မှားပြီမှန်း နားလည်လိုက်သည်။

ဒီဒေး က ကပ်သီးကပ်သပ် ကုတ်ဖဲ့ အနိုင်ယူပြောတတ်တာ သိမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည့်အဖြစ်တွေကြောင့် ရှက်မိ၏။

အကယ်၍များ ဒီစကားတွေ ပြန်ကားသွားလို့ ဒေါ်နီနီခင် က သွားခဲ့ရင် ကျေနပ်ပါ့မလား ..။

“နဖူးစာရွာလည် ဆိုတာကလည်း ရွာလည်တာကို ပြောတာရွာထဲကပဲလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..။ နင် ငါ့ကို သဘောမကျတဲ့ မုန်းစရာတွေ ပြောပါ။ ငါကလွဲရင် ဘယ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် ကောက်ယူဆဲဆိုတဲ့ မုန်းတီးမှုတွေ ထားရင်လည်း ရတယ် ..”

သူက ကာလ မျက်နှာလေး လွှဲထားတာကို ဘေးတိုက်ထဲ ကြည့်နေလျက် ...

“ဒါပေမယ့် နင့်လိုပဲ ငါ ကြုံပြောထားမယ်။ နင် ဘယ်ကိုမှ ထွေပေါက်ရှာလို့ မရသေးခင် ဘယ်ကောင်လက်ထဲမှ မပါနိုင်ဘဲ ငါ့ရင်ထဲကို နင့်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ဖြူ ကျေနပ်စွာ ဝင်လာရမယ် ..”

ကာလ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ သူက စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ ..။ နင် အဲဒီလို အနိုင်ယူချင်တာတွေ ပြောငါ့ကို မရမက ခေါ်တာနို့လား ..”

“နင်ပဲ စပြောတာလေ ..”

သူကပဲ အပြစ်မဲ့သူလေးလိုလို ..။
“ဟိုကောင်တွေ သူတို့ဘာသာ ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောကြာငါ့ပယောဂ လုံးဝ မပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားချစ်နဲ့အကြော

တွေ နင်ပဲ စပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“သားရေ.. သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောတာ စကားလေးနားပြီး ဟိုမှာ မင်း အန်တီတွေ လာကြတာ ခဏဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး ..”

ဦးအောင်မျိုန် ကိုယ်တိုင် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ စကားပြတ်သွားပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဦးအောင်မျိုန် နှင့် ဒေါ်လွင်လွင် က အတူတူလျက် ရောက်လာတာဖြစ်ကာ ...

“သမီးလေး .. ဒီမှာ စားစရာတွေ ဘာမှလည်း မစားရသေးပါလား။ သမီးသူငယ်ချင်းကို မုန့်စားရင်း စောင့်နေနော် .. ခဏလေးပဲ ..”

ဒေါ်လွင်လွင် က နူးညံ့သည့်အပြုံးလေးနှင့် ကာလ ပခုံးလေးပေါ် ဖွဖွလေး လက်တင်ပြီး ပြော၏။

“ခဏလေးနေနော် သမီး ..။ သားနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အလုပ် အတူ လုပ်ကြမယ့် မိတ်ဆွေတွေမို့ပါ။ အန်ကယ်လ်က ဒီတစ်ပတ်ပဲ နေမှာလေ။ ငါးလပိုင်း မဆန်းစင် ပြန်မှာ ..”

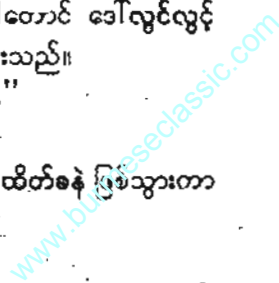
“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ် .. သမီး က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟဲ့.. လိုက်သွားလေ ..”

လူကြီးတွေ ဒီလောက်ပြောနေတာကို ထိုင်ရာမထသဖြင့် ကာလ မျက်နှာပူလာသည်။ သူက ထုတ်ကိုင်ပြီးသည့်မီးခြစ်နဲ့ စီးကရက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး ထရပ်ကာ ...

“ငါ ပြန်လာမှာ ခဏစောင့် ..”

လို့ ထပ်ပြောပြီးမှ ထွက်သွားသည်။ ဒါတောင် ဒေါ်လွင်လွင် မျက်နှာကို မကြည့်ကြည့်နှင့် ငဲ့ကြည့်သွားသေးသည်။

“သမီးက ဆောင်းကာလ ချိတာလား ..”
“ရှင်ါ...”
ဦးအောင်မျိုန် က မေးလိုက်တာမို့ ကာလ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ

နေ့ကမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“နေပါ သမီးရဲ့ .. ထိုင်နေပါ။ သားက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း သိပ်မရှိဘူး၊ ရှိတာတွေလည်း သူ့ကောင်လေးတွေလောက် အရေးတယူ သိပ်မရှိတတ်ဘူးလေ။ သမီးကိုတော့ သူ ဂရုစိုက်တယ်။ အန်ကယ်လ်က သမီးနာမည်ကို ရင်းနှီးနေတာ ကြာပြီ ..”

“ဟို .. ကာလ တို့က ကိုးတန်း ဆယ်တန်းတုန်းက အတူတူ တက်ဖူးကြတာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလောက်တည်းက အန်ကယ်လ် ကြားဖူးနေ တာ.. ထိုင် သမီး ထိုင်..။ စားစရာရှိတာ စား၊ အန်ကယ်လ်တို့ သားအဖ က ပွင့်လင်းတယ်။ ဘာမှ ရှိန်မနေနဲ့ .. လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနော်..”

“သမီး ..”

ဒေါ်လွင်လွင် ကလည်း ကာလ မျက်နှာလေးရှေ့ထိ လက်ထောက် ရပ်လိုက်ကာ ...

“အန်တီကို တစ်မျိုး မထင်နဲ့နော် ..။ အန်တီက မဖော်ရွေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သားက နေရာတကာ ဝင်ပြောရင် သိပ်မကြိုက်လို့ပါ ..”

“ရပါတယ် အန်တီရယ် .. ဒီဒေ: ကလည်း နာမည်တွေ ပြောပြ ပြီး ခုနကပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ဟို အန်တီကိုရော ကာလ သိပါ တယ်”

ပြောနေရင်း ဒေါ်ဇင်မာလွင် ရှိရာကို လှမ်းကြည့်ပြလိုက်ရာ ကာလ မြင်ကွင်းထဲမှာ မထင်မှတ်သော မျက်နှာတစ်ခုက လျှပ်စီးလက် သလို ထင်းခနဲ ဝင်လာ၏။

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ..။

ဆံပင် နားရွက်ကုပ်ပုံစံ တိုနဲ့နဲ့ .. နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းရင့်ရောင်နှင့် ဝတ်ထားတာကလည်း ပန်းရောင် ..။ ခေါင်းမှာရော လည်ပင်းမှာပါ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်နေတာတွေက ဘာတွေမှန်း မသိ ..။

ကိုယ်နဲ့အလှမ်းကွာနေသဖြင့် သိပ်တော့ ကြည့်လို့မရဘဲ ဦးအောင် ချိန် တို့ ထွက်သွားမှ သေချာပြန်ကြည့်တော့ စုဝေးနေသည့် လူစုက တွဲသွားပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီဒေ: ပြန်ရောက်လာကာ ...

“နင် မစားတော့ဘူးမို့လား .. ပြန်မယ်လေ ..။ အန်တီအတွက် ငါ မုန့်တွေ ထည့်ခိုင်းထားတယ်။ လာပို့တာနဲ့ သွားမယ် ..”

“ဒီဒေ: ..”

“ဟင် ..”

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ နင်က ဘာလဲ ..”

“မေးပုံကြီးက မတည့်ရာမတည့်ကြောင်းပါလား ..။ ဘာထင်လို့ မေးတာလဲ ..”

“ငါ သိချင်လို့ပါ ..။ ပြီးတော့ ဒီလောက် ထိုက်ဆိုင်နေတာကို အံ့ဩလို့ ..”

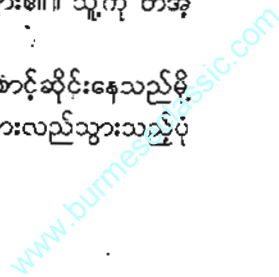
ဒီဒေ: က ဖြေမည်ပြင်ပြီးမှ ဟိုဘက်က သူငယ်ချင်းတွေ လှမ်း နောက်နေကြသဖြင့် ခဏ စကားသွားပြောသေးသည်။

ပြီးမှ ပြန်လာကာ စီးကရက် မီးညိုရင်း ထိုင်လိုက်၍ ...

“ဘာတိုက်ဆိုင်တာလဲ ..။ နင့်မျက်နှာပေါ်က ရာသီဥတုက သူနဲ့ ရော့ခိရှိပုံပဲ ..။ ခုန နင် ပြောနေတဲ့ နင့်အဖေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေ သလား ..”

ဒီလောက်ထိ တန်းခနဲ မေးလာလိမ့်မယ် မထင်သဖြင့် ဘာမှ မဟုတ်သလို ခေါင်းခါလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးကို မေ့သွား၏။ သူ့ကို တအံ့ တဩ ကြည့်မိကာ ဘာမှလည်း မပြောနိုင် ..။

ဒီဒေ: က သူမ ဖြေလာမှာကို စိုက်ကြည့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်မို့ ကာလ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ နားလည်သွားသည့်ပုံ နှင့် ...

“ဆောနိုးပါ ... မဖြေချင် မဖြေနဲ့ ရတယ် ... သူက ငါနဲ့ အလုပ် အတူလုပ်ဖို့ရှိတဲ့ ဂရုစိုက်စရာတစ်ခုတည်းကပဲ ဖေဖေ မိတ်ဆက်ပေးထားတာ။ သူတို့အားလုံးနဲ့ သိပ်တော့ မရင်းနှီးသေးပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆို ဖြစ်တဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ...”

“နင်က ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်မလို့လား ...”

“ငါက မလုပ်ချင်ဘူး ... အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး လက် ညှိုးထိုးလို့ရတဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ... ရှယ်ယာလုပ်ငန်းတွေကို ဝါသနာ မပါဘူး ...”

“ဒါပေမယ့် အခု လုပ်မှာပဲမို့လား ...”

“လုပ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ ... ငါ့ရဲ့ အဓိကအကျဆုံး ဆန္ဒကို အရင်ခွဲခြားမယ်။ ဝါသနာရော ... စိုက်ထုတ်မှုရော ဘာမှမလုပ်ချင်တဲ့ စီးပွားရေးမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ...”

“ဒါကျတော့ တွေဝေသွားပြီလား ...”

လှောင်ပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ကာလ မေးလိုက်တော့ ဒီဒေး က မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ စီးကရက်မီးခိုးဖြူဖြူတွေကို နှုတ်ခမ်းဖွင့်ရုံလေး မှတ် ထုတ်နေကာ ...

“လမ်းမသိဘဲ လျှောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က လမ်းခွဲကို ရောက်ရင် ခြေစုံရပ်ပြီး ဘယ်ညာ မကြည့်တော့ဘူးလား ...။ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုမှ မသိဘဲ ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင် မစဉ်းစားဘဲ ရွေးလိုက်မှာ လား ... ပြောပါဦး ...”

ကာလ က မဲ့ပြုံးလေးနှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

သူ့ရဲ့ အဓိကဆန္ဒ ဆိုတာ ဝါသနာပါနေတဲ့ တခြားစီးပွားရေး လား ... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်နေသလား သိချင်ပေမယ့် မမေး တော့ဘဲ နေလိုက်၏။

သို့သော် ...

“ဘာဖြစ်လို့ တွေဝေနေတာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား ...”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဒိတ်ခနဲ ရင်တုန်သွားသည်။

ထိုစဉ် မုန့်သွားတွေ အထပ်လိုက်ကြီး ထည့်ထားသည့် အိတ်နှစ်

နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ...

“အစ်ကိုလေး ... ဒါ ကားပေါ် သွားတင်ထားရမှာလား ...”

“အေး . ရော့ ... သေ့ယူသွား ...”

သူ ကားသေ့ လှမ်းယူပေးလိုက်တာနှင့် ကာလ နေရာမှ ထရပ်

ထိကာ ...

“ပြန်မယ် ...”

သူ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“သွားမယ်လေ ...”

နှစ်ယောက် အတူလျှောက်ထွက်လာကြသည်နှင့် ...

“ဒီဒေး ... ပြီးရင်တော့ ငါတို့အလှည့်မို့လား ...”

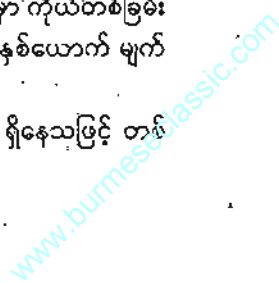
“ခွဲခြားလိုက်တာလည်း ပေါ်တင်ပဲနော် ...။ အကောင်းစား သူငယ်

နဲ့ပဲ ... ဘတ်စ်ဖရန်ဒ် ...”

ဟိုဘက်ကနေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှမ်းအော်နေကြသေးသည်။ ညှိခွဲပွဲကို ဖြတ်မလျှောက်ဘဲ ဘေးအစပ်ကနေ ပတ်ထွက်လာခဲ့တာမို့ နှိပ်တွေ သွားထားသည့် ကောင်လေးက ပြေးလိုက်လာပြီး ကားသေ့ အသွား၏။

ဒီဒေး က ကားတံခါးဖွင့်ပေးပေမယ့် တံခါးရှေ့မှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း အင်းရပ်လိုက်တော့ ကာလ ဒီတိုင်းပဲ ရပ်နေရကာ နှစ်ယောက် မျက် အချင်းဆိုင်မိပြန်၏။

ဒီနေရာမှာ သိပ်မလင်းပေမယ့် မီးရောင်တော့ ရှိနေသဖြင့် တစ် ဘက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က မြင်နေရ၏။

“မွေးနေ့ပွဲကို လာအားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ ..”

“သက်သက်လာစားပေးလို့ ငေါ့တာလား .. မပူနဲ့ .. မနက်ဖြန် လက်ဆောင်ပေးမယ် ..”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ ..”

“ငါတတ်နိုင်တဲ့ ဈေးသက်သက်သာသာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုပေါ့ ..”

“မလိုချင်ဘူး ..”

နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြ၏။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ငါ့ကို အရင်လို ပြန်ခေါ်ပေးပါလား”

“နင်ကရော အရင်လိုပဲ သူငယ်ချင်းလို ပြန်နေမှာလား ..”

“နင် မေးတာကို အင်းလို့ ငါ အခု ဖြေလိုက်ရင် ရမလား ..”

ကာလ ဘာမှ ပြန်မပြောတတ် ..။

“ချစ်ပါတယ်လို့ ရည်းစားစကား ပြောထားတာကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလို့ ရသလား ကာလ .. ငါ ချစ်နေမှန်း သိနေတဲ့ နင့်ခေါင်းထဲမှာ အဲဒါကို ဖျောက်ပစ်လိုက်နိုင်လို့လား ..”

“ဖျောက်နိုင်တယ် .. နင်သာ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ..”

“သဘာဝမကျတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ .. ငါ့ကို အဲဒီလို လက်တစ်လုံးခြား ကတိပေးရင် ငါ သိပ်မုန်းတာ၊ သူများကိုလည်း အဲဒီလို မလုပ်ဘူး၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ နေ့ရှိသမျှ ကြာလာလေလေ ပိုချစ်လေပဲ .. အဲဒါ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ..”

“ဒါဆို ပြီးပြီလေ .. ငါက ဆော့ရှီးလို့ ပြောပြီးသား ..”

“ကာလ ..”

“နင် ..”

ကာလ အထဲဝင်မလို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် သူက ကိုယ်နဲ့ ပိတ်ကွယ်ထားလိုက်ကာ ...

“ငါ တစ်ခု ကတိပေးနိုင်တယ် .. နင့်ကို မရိုးမသားစကားမျိုး

ပြောမိရင်တောင် ရည်းစားစကားတွေ ထပ်မပြောဘူး ..”

“သားချစ် ရဲ့အမြင်မှာ ငါ့ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ပြီး အထင်သေးစေတဲ့ အပြုအမူတွေပါ ရောင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဥပမာ သူ့ကိုမြင်ရင် မတံည့်တာတွေ ပြောပြီး ရန်ရှာတာမျိုး ..”

“ငါက အဲဒီလို လုပ်နေတယ် ထင်လို့လား ..”

“ငါ မြင်နေတာပဲ ဒီဒေး ရယ် .. ဟိုတစ်ခါကတောင် နင် သူ့ကို ငါ့ရှေ့မှာပဲ ကြိမ်းဝါးသွားတာ ..”

“အဲဒါ သူ မကျေနပ်ရင် သူ ပြောပါလိမ့်မယ်၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ကြားဝင် ပူနေတာလဲ .. ကြိမ်းဝါးတာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဖိုက်တင်ပလေးမယ် ဆိုလည်း အဲဒါ သူနဲ့ ငါနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ် ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. သားချစ် က ငယ်ငယ်တည်းက ခုချိန်ထိ အရမ်းနူးညံ့တာ၊ သူများတကာကို နာကျင်အောင်လုပ်ဖို့ မပြောနဲ့ နှစ်ခုစေမယ့်စကားမျိုးနဲ့တောင် ဖော်ကားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

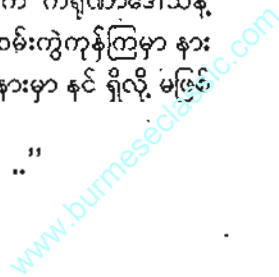
ဒီဒေး ဟွန့်ခနဲ မဲ့ကာ စီးကရက်ကို ပစ်ချပြီး ခြေထောက်နဲ့ ဖိချေနေတာ မပြီးနိုင် ..။

“သူ နူးညံ့တတ်လွန်းလို့ ငါ့မှာ တစ်ခါတလေ ကရုဏာ ဒေါသတွေ ဖြစ်ရ၊ ပြောမိဆိုမိရနဲ့ .. သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်တွေတောင် ထင်နေပြီလား မသိဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. သနားစရာပဲ ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. နင် သူ့ကို အနိုင်ယူသလို ဆက်ဆံပြောဆိုသွားတိုင်း ငါ သူ့ကို သနားတယ်၊ ငါက ကရုဏာဒေါသနဲ့ ပြောပေမယ့် သူက တစ်မျိုး လက်ခံနေရင် စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်ကြမှာ နားလည်ရဲ့လား .. အဲဒါကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်နားမှာ နင် ရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဒါဆို သူက ငါ့ကို ကြောက်နေတာပေါ့ ..”

မထိတထိ လှောင်ရယ်နေသည့်မျက်နှာကို ကာလ မျက်စောင်းထိုး
မိကာ ...

“ကြဲဖန် ဂုဏ်ယူပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ် ..”

ထိုညမှာ တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်းရင်း ပခုံးတွန့်လိုက် .. ဟွန့်
ခနဲ မွဲလိုက် ဖြစ်သွားတတ်သည့် ဒီဒေး ကို သူမ သံတိထားမိခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဘာမှ လှည့်ပြောတာ မဟုတ်သဖြင့် နား
တောင် အေးသေးသည်လို့ ထင်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အထင်ကြီးမိပြန်ကာ ..

ဒီဒေး လိုလူကို အရှိုက်ထိသွားအောင် ငါ ပြောနိုင်သားပဲလို့ ကြိတ်
ငှား၍ ...

အခန်း (၈)

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ..၊ ဒါ ကလေးကစားတာမှ မဟုတ်
ဘာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုအောင့် သားက ဖျက်ချဖို့ အတိုက်အခံလုပ် ပြော
တာ ..”

စားပွဲရှည်ကြီးမှာ နှစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသမျှ အားလုံး
ထုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲတော့မည့် ပရော
ဘတ်အတွက် ဘယ်သူမှ သဘောမတူနိုင် ..။

“နေပါဦး .. ဒီကိစ္စကို တစ်ယောက်တည်း ကန့်ကွက်မဲ ထည့်
ဒိုက်တာ ဘယ်သူလဲ ..”

“ကျွန်တော် ..”

အားလုံး၏မျက်လုံးတွေ အဝင်တံခါးဆီ ရောက်သွားကြသည်။
“တွင်းခံဆွယ်တာအနက် ..၊ လက်ရှည်ခါးတို့ ဂျင်းထပ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့်
ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်းဝင်လာတာ ဒီဒေး ..။”

www.burmeseclassic.com

ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ စည်းထားကာ မဟာနဖူးပြေပြေကို အပြောင်သိမ်းထားသဖြင့် ဖြူနေချောမွေ့နေသည့်မျက်နှာက ရင့်ရော်သလို ဖြစ်နေသည်။

တင်းထူးလိုက်တော့ ပို၍ဆိုးကာ မလိုလားစွာ ရှိနေကြသည့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ မိုက်ရူးရဲပုံစံ စတန်ထွင်နေသည့် လူမိုက်လေး တစ်ယောက်လို ..။

“မင်းက ..”

“ဒီဒေး .. ဦးအောင်ချိန် ရဲ့သား .. ဒီနေ့ ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

ကိုယ်စား ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က ထောင့်မကျိုးစွာ ဝင်လာသဖြင့် လူကြီးတွေမျက်နှာအားလုံး တင်းနေကြကာ ...

“ပြောပါဦး မောင်ဒီဒေး ..။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီပရောဂျက်အတွက် ဝိုင်းဝန်း အားစိုက်ခဲ့ကြတုန်းက မောင်ရင်က ဂျပန်မှာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် ..။ ဦးအောင် တောင်မှ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒီဒေး က ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူ့အတွက် ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့ ထိုင်လိုက်တဲ့အထိ အားလုံး တစိုက်မတ်မတ် ကပ်ပါနေကြလျက် ...

“မင်း ဒီလုပ်ငန်းအတွက် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းနေတယ်လို့လည်း ဦးအောင် က ပြောပါတယ်။ သူ မပြန်ခင် မိတ်ဆုံစားပွဲလုပ်တုန်းက တောင်မှ မင်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘာမှ မဟာခဲ့ဘူး ..”

“တကယ်ဆို ဦးအောင်ချိန် ရှိတုန်းက ပြောခဲ့ရင် ငါတို့က လူကြီးချင်း အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောလို့ရသေးတယ် ..”

“ဒီလိုပါ ..”

သူ့အသံ ထွက်လိုက်တာနှင့် အားလုံးသောအသံတွေ တိတ်သွားကာ အကြောင်းရင်းကို စိတ်ဝင်စားစား နားစွင့်နေကြ၏။

“ဖေဖေ မပြန်ခင်က ဒီမီတင်လုပ်ဖို့ လူမစုံဘူး။ ဖေဖေက စောင့်မလို့ပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ပါဝင်တော့မယ်လို့ ကတိပြုလိုက်လို့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံးအတွက် ဖြစ်လာတာက ကျွန်တော်က ဖေဖေနေရာမှာ အတည်တကျ နေရာယူလိုက်တဲ့လူပေါ့..”

“အတည်တကျ နေရာယူနိုင်တာက တို့ လက်ခံကြလို့ပါ”

“အခု လက်မခံနိုင်ပါဘူး ပြောချင်လို့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး ..။ ဒါပေမယ့် မင်း နေရာယူတာက အပြုသဘောလား .. အဖျက်သဘောနဲ့လား။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဆိုရင် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျုပ်တို့က ဒီနေရာကို ရဖို့အတွက် အချိန်ယူခဲ့ရတယ်။ လူအား ငွေအား အကုန်သုံးရတယ် ..”

“အဲဒီအင်အားတွေက မသမာတဲ့နည်းတွေ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်တာပါ ..”

“ဘာ!...”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..။ မင်း ..”

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဒီဒေး ရဲ့မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်ထားသည့် မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်မိကြကာ ...

“မင်းက မမြင့် ကို .. ဟာ!...”

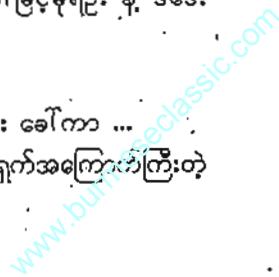
“မဟုတ်သေးဘူး .. အဲ့ဒါ ..”

ဒီထက်လည်း ဘာမှ မပြောနိုင်ကြဘဲ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ ဒီဒေး ကိုပဲ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေမိကြ၏။

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ..”

ဒီဒေး က မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ခေါ်ကာ ...

“ဒီထဲက လူကြီးမင်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့

လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ခြိမ်းခြောက် ကြီးကိုင်ခဲ့ကြတာ ကျွန်တော် အားလုံး သိပြီ ..”

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ..”

ဒီထဲက လူကြီးမင်းတွေလို ပြောလိုက်သဖြင့် လူကြီးတွေ ရှူးရှူး ရှားရှား ထရပ်တဲ့သူ ရပ် ..

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပြီးတည်းက စုံစမ်းခဲ့တာ နှစ်ဆယ် ရှစ်ရက်ပဲ ကြာတယ်၊ ခင်ဗျား အရင်က ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု ဗန်းမ ဖွင့်ပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာက အစ လူတစ်ယောက်ကို အရက် နှစ်အောင် တိုက်ပြီး ..”

သူ ဆက်မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ဆို သည့် မိန်းမကြီးရဲ့ ရိုးသားမှုနည်းပါးသော အမြဲတမ်း ပြုံးမဲ့မျက်နှာထဲ သူ အကဲခတ်ခဲ့သည်။

မသင်္ကာသည့်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတာနှင့် ကျန်တဲ့လူကြီးတွေ နဲ့ ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ရဲ့ မသင်္ကာဖွယ် ဆက်ဆံရေးတွေကို သတိထားမိလာ ခဲ့၏။

“ဖေဖေ ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး နဲ့ ရင်းနှီးသလား ..”

ဖေဖေကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးတော့ ဖေဖေက ခေါင်းခါသည်။

“မဇင်မာ နဲ့ ရင်းနှီးတယ်၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“သိဖို့ လိုအပ်လို့ ဖေဖေ ..၊ ဒီအဖွဲ့မှာ သူနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးက ဘယ်သူလဲ ..”

“ဖေဖေ သိပ်မသိဘူး၊ ဖေဖေက ကိုအံ့မိုး တို့လူစုနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ် ဖူးတာ၊ မိန်းမတွေ ပါလာတဲ့အပိုင်းကို မသိတော့ဘူး၊ မဇင်မာ ကတော့ အားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးတယ်၊ မင်း သိချင်ရင် ဖေဖေ မေးကြည့်ပေးမယ် .. သွားမမေးနဲ့နော်၊ မင်း ပြောပုံဆိုပုံနဲ့ မဇင်မာ နဲ့ မဖြစ်ဘူး ..”

ဖေဖေက သူ ခရီးမသွားခင် ဒီကိစ္စတွေကို ဂရုစိုက် စုံစမ်းပေးခဲ့

သည်။ ဒေါ်ဇင်မာလွင် ကိုယ်တိုင်က ညီမဖြစ်သူနဲ့ မှီခို၍ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေထဲ တိုးဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်ရာ သူမနဲ့ပတ်သက်သူ တွေကို စုံစမ်းရတာ သိပ်မခဲယဉ်းပေ ..။

ထို့ပြင် ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး က လှလည်း လှသည်၊ စကားပြောလည်း ရဲလွန်းသဖြင့် သူမရဲ့ ကာရိုက်တာက စကားထဲမှာ ပေါ်နေခဲ့၏။

“ကိုရာဇာ ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရတာကတော့ ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး က လုပ်ငန်း မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ကျွန်တာ အားကိုးရတယ်လို့ ပြော တယ်၊ ကြည့်ရတာ အားလုံးက ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ကို ဖေးမ တွဲခေါ်နေသလို ပဲ .. ဖေဖေတောင် အံ့သြနေတာ၊ ကိုအံ့မိုး တို့က တကယ် သင်္ချာသမား တွေ၊ အကျိုးအမြတ်မရှိရင် မျက်တောင်ခတ်ရမယ့်အချိန်ကိုတောင် ထည့်တွက် နှမြောကြတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ အဝေးမှာနေပေမယ့် သူတို့နဲ့ လက်တွဲရတာပေါ့ ..”

“ဖေဖေက ဘယ်လို ပြောချင်တာလဲ ..”

“မပြောတတ်ဘူးကွ .. မင်းကို သူတို့ ဂရုမိထဲ ရောက်ဖို့တောင်မှ ဖေဖေ ပညာတွေ ဘယ်လောက်သင်ပေးနေရသလဲ၊ ငါ့သားရဲ့ ပွဲဦးထွက် မှာ သူများ နှာခေါင်းရှုံ့တာ မခံရအောင်လေ ..၊ သူတို့က အဲဒီလိုလူမျိုး တွေ .. ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ကို အချိန်ယူ တွဲခေါ်နေတယ် ..”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည် ပတ်သက်နေတာမျိုး ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ..”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..၊ ဖေဖေတို့က ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ၊ ဒီလို အပြစ် အနာအဆာမျိုးကို တကူးတက လျှိုငှက်ထားကြတာ မရှိဘူး ..”

“ဒါဆို တစ်မျိုး ထူးခြားနေတာတော့ သေချာတာပဲ ဖေဖေ၊ ဒီ မိန်းမကြီးမျက်နှာပုံက လှတာက သပ်သပ် .. မသတိစရာ ပြုံးနေတာ ကြီးက ကြည့်ရဆိုးတယ် ..”

ဖေဖေက ချက်ချင်းတော့ မထောက်ခံသေးပါ။ သူကိုယ်တိုင်ဆုံး

ဖြတ်မှားပြီး အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒီလို ကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်တမ်း မရှိတော့တာလည်း ပါလိမ့်မည်။

“မသိဘူး သား .. ဖေဖေလည်း ကိုယ်တိုင် မပါနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဝေး ကနေပြီး အကျိုးအမြတ် ထိုင်တွက်နေရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ သူများလုပ် ကိုင်နေတာကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒါက နောက်ထပ် ပြန်စတဲ့ ပရောဂျက်အသစ်လေ ..။ သူတို့ အခက်အခဲဖြစ် နေတာတောင် ဖေဖေ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတော့ ..”

“အဲဒီအခက်အခဲဆိုတာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းသွားတာလဲ ..”

“နေရာပြဿနာပဲလေ ..။ အခု စမယ့် တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာစီမံကိန်း အတွက် သူတို့က ကန်ထရိုက် တစ်ဝက်လောက် ယူထားတာ။ ကိုယ့် ဝင်းထဲမှာပဲ စူပါမားကက်တွေ၊ လူတန်းစားပေါင်းစုံအတွက် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကအစ ကစားကွင်း၊ ရေကူးကန် အားလုံးထည့်ဖို့ မြေနေရာ ကျယ်ကြီး လိုတာ ..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သူများ အဆင်ပြေနေတဲ့ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အဦတစ်ခု ကို ပျက်သိမ်းသွားအောင် ကြိုးစားကြတာလား ..”

ဒါကိုလည်း ဖေဖေ က ဝေဝေဝေါနဲ့ပါ ..။

“မဟုတ်ပါဘူး ..။ ပျက်စီးလုလုဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ဦးစပ် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းလေးပါ။ သူတို့ချင်း ကျေနပ်လောက်တဲ့ အလဲအလှယ်တွေနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ..”

သူ စုံစမ်းထားသမျှနှင့် ဒီဒေး က ရဲရဲတင်းတင်း ခေါင်းခါလိုက် သည်။

“အဲဒီကုမ္ပဏီက ကာလ ရဲ့ဖေဖေ ဦးစီးထားတဲ့ကုမ္ပဏီ၊ ဒီကိစ္စ ဖေဖေ မသိသေးတဲ့တချို့ကို ကျွန်တော် သိထားတယ်။ ဖေဖေလူတွေ မရိုးသားဘူး ..”

“သား .. မင်း ..”

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က မသင်္ကာစရာကောင်းနေတဲ့ နံပါတ်တစ် ဦးဆောင်သူပဲ ..”

“မင်း ဒါကြောင့် သူ့ကို စုံစမ်းနေတာလား ..”

“ကျွန်တော် စုံစမ်းထားတယ် .. ဖေဖေ သိလာတာနဲ့ တိုက်စစ်နေ တာ။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က အားနဲ့သူ မိန်းမသားပုံစံနဲ့ ကာလ ရဲ့ဖေဖေနဲ့ နီးစပ်သွားတာ၊ ဒီမှာကျတော့ သူက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်နေ တယ် ..”

“နေဦး သား ..။ ဒါ မရိုးသားရင်တောင် မင်း ပြောလိုက်သလို ဘာဟာနေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဒီပြဿနာရှိနေတာ ကြာပြီ ..”

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ ကာလ ရဲ့ဖေဖေကလည်း ကြာပြီပဲ ဖေဖေ..”

“ဒါကြောင့် ပြောတာ ..။ ကိုယ် အညာခံနေရရင် ဘယ်ယောက်ျား မှ ဒီလောက်ကြာအောင် နံနဲ့ ညံ့ဖျင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကျစ်တဲ့ သူဟာ သူ့ရဲ့အကြည့် အပြုံးတွေမှာ ပေါ်လွင်တယ်။ မင်းတောင်မှ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ကို အကဲခတ်မိသေးတာ ..”

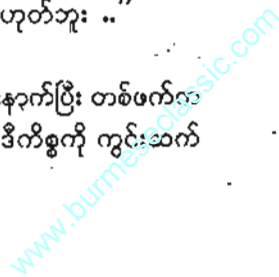
“ဘယ်ယောက်ျားမှဆိုတာကတော့ ဖေဖေ မှားနေပြီ ထင်တယ်..”

“ပြောပါဦး ..”

“မဟုတ်တာ လုပ်မယ့်လူက သူ့အဖြစ်ကို သူ ကာကွယ်နေမှာပဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာတော့ သိသာတဲ့ အပြုံးတွေ .. အကြည့်တွေနဲ့ ထိုယုံကိုယ်ကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်အောင် နေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အင်း .. အဲဒီတော့ ..”

“မိန်းမမာယာဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ဖက်က စာအား တော်နေရင် တစ်ဖက်က ညံ့သွားတာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကွင်းဆက်

တွေ လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်မယ် ..”

“မင်းက ဖအေကို စီးပွားပျက်အောင် လုပ်မလို့လား ..”

“အမှိုက်ပုံရှင်းရင် ပိုးကောင်မွှားကောင် သေတာလောက်တော့ ရှိမှာပဲ ဖေဖေ ..၊ မဲမြဲထွက်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်နေရင် အန္တရာယ် ကြီးတယ် ..”

“လုပ်ကြည့်လေ ..၊ ဖေဖေတို့က ရှယ်ယာအများဆုံး ပါထားလို့ ဒီအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတာမျိုးတော့ သက်ရောက်မသွားစေနဲ့ .. ဖေဖေက ဟိုမှာ စီးပွားရေး အခြေချထားပြီးပြီ၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ သားကိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ အဲဒီအတွက် လောလောဆယ် လမ်းပြ ကူညီ နိုင်မယ့် သူတို့လို ဝါရင့်ပညာရှင်တွေ လိုအပ်တယ် ..”

“သက်ရင့်ပင်အိုကြီးဖြစ်ပြီး ပိုးကိုက် ချဗားနေတဲ့ အထွင်းလိုထ် ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေရင်လည်း ဘာလုပ်မှာလဲ ..၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ နဲ့တူမှ ဆရာ ခေါ်မှာ ..”

ဖေဖေက ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးသား ..၊ ဒါကြောင့် သူ လူ့အင်အား သုံးသည့် အချိန်တိုတိုအတွင်း သတင်းအချက် ပြည့်စုံ မှန်ကန်စွာ ရရှိ ငွေတွေပဲ ပြုန်းခဲ့ရ၏။

တကယ်တော့ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က ဘော်ဒါအောင် ဗန်းပွဖြင့်ထား ကာ မဟုတ်တာတွေလုပ်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ ခန့်ခန့်ကြီး ခံစားနေတာ ဖြစ်သည်။

ဦးမိုးဆောင်း ကို ကုမ္ပဏီသူဌေးဆိုပြီး ခန့်ခန့်ချောချော ဥပနီ ရုပ်ရည်ကိုပါ သဘောကျပြီး ရွေးချယ်ခဲ့၏။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်ရှုပ် တွေးမှုများနှင့် ဦးမိုးဆောင်း သည် ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ၏ အလှမာယာကွန် ထဲမှာ အလွယ်တကူ ဝပ်စင်းသွားခဲ့သည်။

ဒီထိလည်း ရှုပ်ထွေးမှုတွေ သိပ်မရှိခဲ့သေးပေ။ ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာ ကို စောင့်ထိန်းတတ်သော ကောင်းစိတ်လေးလည်း ရှိနေသဖြင့် ဦးမိုး

ဆောင်း က ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ကြိုးစား၏။ ထို့ပြင် ဦးမိုး ဆောင်း ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်လာတာကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ရရင်း နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာ စလာခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲ ‘ကလီးယား’ ကွန်စထရပ်ရှင်အဖွဲ့နှင့် ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ချိတ်မိသွားတာ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က မမြင့် ရဲ့ ဒဂိုင်ဘာပါ။ ထိပ်ပြောင်ပြောင် အရပ်ထောင် ထောင်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်က အရပ်ပုပု နားရွက်ကားကား၊ အဲဒီလူ တွေရောက်လာတိုင်း ‘နယူးလိုက်’ စင်တာမှာ ချိန်းကြတယ်၊ မင်း ဒီထက်ပိုသိချင်ရင် မမြင့် ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ နီလာဦး တဲ့ .. ရပ်ကွက်ထဲမှာ အလှပြင်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်၊ သူတို့ညီအစ်မ တွေက လက်ရဲဇက်ရဲတွေပါ၊ လှလည်း လှကြတယ်ကွ၊ အခု သူတို့ချင်း သိပ်မတည့်ကြတော့ မင်း လိမ္မာသလို အစ်အောက်ထုတ်ပေါ့ ..”

“သူက ဘာတွေ သိထားလို့လဲ ..၊ ကျွန်တော် သိချင်တာတွေက သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ခရေပင်အောက်မှာ ပန်းကောက်ကြတဲ့အကြောင်း တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး သိထားသလောက်ပဲ အရင်ပြောပြပါ ..”

“ကျုပ် သိတာက ကျုပ်လိုက်လို့ရတဲ့နေရာလောက်ပဲ သိတာလေ၊ မင်း သိချင်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ မနီလာဦး က ပိုပြောပြနိုင်မှာ .. ဘာဖြစ်လို့ ဆဲဆိုတော့ သူတို့ ကွဲသွားကြတာ လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ ..”

“အစက အတူတူပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီ ဆောက်လုပ်ရေးက သူဌေးတွေကို မနီလာ စနေ ဆက်သွယ်ပြီး ခေါ်လာတာပဲ၊ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် တည့် နေကြရင် ကြောက်ဖို့ အရမ်းကောင်းတာကွ၊ စိတ်ကကြဲတိုင်း လက်က ဖြစ်တယ်၊ အင်အားကလည်း ကောင်းတယ်လေ၊ သူတို့မှာ နေရာပေ သုပေဆိုတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ ကြိုက်သလို ခေါ်ခိုင်းလို့ ရတယ် ..”

လိုသလို အသုံးချနိုင်တယ် ..”

ဒရိုင်ဘာဆိုသည့်လူကြီးက သူနဲ့တွေ့တော့ လမ်းထိပ်မှာ သူ့ဇနီးနဲ့ အတူ ကွမ်းယာဆိုင်လေး ဖွင့်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီညီအစ်မအကြောင်းတွေကို ယောက်ျားမဆန်စွာ အတင်းအဖျင်း လိုက်ပြောနေမယ့်ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ သူကသာ အခြေအနေတစ်ခုကို အရင်ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရတာ ဖြစ်သည်။

သူ သိသမျှ ပြောပြလိုက်သည့်ပြင် ပိုပြည့်စုံအောင် ဆက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်သည့် လမ်းကြောင်းတွေကိုပါ ညွှန်ပြလိုက်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ကူးတည့်သည့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော် ခဲ့သည်။ ဒေါ်နီလာဦး တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်အလာမှာ သူ ဆိုင်ကယ်နဲ့ မထိတထိ ဝှက်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သူမကို ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်တင်၍ တောင်းပန်ဖေးမရင်း ရင်းနှီးမှုကို မရရအောင် ဖန်တီးခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ကို ရှာနေတာဖြစ် ကြောင်း၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ သဝန်တိုစိတ်ကို နှိုးဆွ ပြောပေး လိုက်လျှင် ...

“လာပြန်ပြီကိုး .. အဟွန်း ..၊ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ မြေယာအစွန်းအတွက် တော်တော် သဲမဲလိုက်နေကြပါလား ..”

“ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလို့လဲ အစ်မ ..”

ကိုယ့်အမေလောက် ကြီးပေမယ့် သူမရဲ့ နုသစ်အောင် ပြင်ဆင် ထားသည့်မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို အားနာကာ အစ်မလို့ပဲ ခေါ် လိုက်ရသည်။

သူမ၏ တစ်မျိုးတစ်မည် ယူဆပုံရသည့် မထိတထိ အပြုံးတွေကို စိတ်ပျက်မိသော်လည်း ...

“ဒီပရောဂျက်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် ဦးဆောင်လိုက်တဲ့သူ ဖြစ်ဖို့ လိုတယ် အစ်မ၊ အဲဒါကြောင့် လျာထားမြေနေရာအတွက် ဒီကုမ္ပဏီ

ဗျက်သိမ်းဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော်ပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်ချင်တာ၊ အဲဒါ အတွက် အစ်မ မြင့်မိုရ် ကို အားကိုးရမှာ ..၊ သူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလူလို့ ကျွန်တော် သိထားတယ် ..”

“အဟွန်း ..”

ဒေါ်နီလာဦး က ရယ်နေသည်။ ဝါရွှေလက်ထောက်နေသည့် ဆံပင် အခွေအလိပ်တွေကို ပခုံးပေါ်ကနေ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ဆွဲယူ ကစားရင်း ဗျက်ဝန်းတို့မှာ အေးစက်စက် သဝန်တိုမှုတွေ လွှမ်းခြုံနေလျက် ...

“အဲဒီလူကို စည်းရုံးနိုင်ဖို့ မင်း သူ့ကို လာရှာတာ သိပ်နောက်ကျ သွားပြီကွ ..”

“ဗျာ!...”

“မင်းက လူငယ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲက အဘိုးကြီးတွေလောက် တောင် ခြေလှမ်းမသွက်ဘူးပဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းက ဘာမှ စရသေးပါဘူး ..”

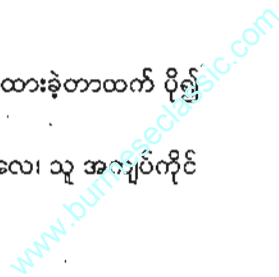
“မစရသေးပေမယ့် အခု ပြီးသွားပြီ .. နာမည်တော့ မပြောချင်ပါ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ထဲက လူကြီးတွေနဲ့ မြင့်မိုရ်ဦး တို့ ပူးပေါင်းသွား တယ်လေ၊ ဟိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူငွေပေါက်စကို မလုပ်နိုင်အောင်လုပ်ပြီး မကြာခင် သူတို့လက်ထဲကို ဒီအုတ်ပုံ ရောက်တော့မှာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နာမည်ပြောလည်း ရပါတယ် အစ်မရယ် .. ကျွန်တော်တို့က တစ်ဖွဲ့တည်းပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် သူတို့ ရသွားတယ်ဆိုလည်း ပြဿနာ အကြီးအကျယ် ထဖြစ်ဖို့တော့ မရှိပါဘူး ..”

“မင်း မရှိပေမယ့် တို့က ရှိတယ် ..”

ဒေါ်နီလာဦး ၏ ခံစားချက်တွေက သူ ထင်ထားခဲ့တာထက် ပို၍ ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

“ဦးမိုးဆောင်း ပုံစံက နူးညံ့ညံ့ ပျော့နွဲ့နွဲ့နဲ့နဲ့လေ၊ သူ အကျပ်ကိုင်

လည်း ထူးစိတ်ပိုက်ပြီး ဟိုက လက်ထပ်ပါမယ်လို့ လုပ်မှာပဲ။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူများရဲ့ အငယ်အနှောင်းဖြစ်ရုံအပြင် ဘာအကျိုးထူး ရှိလာမှာလဲ ..။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီ လက်ဝါးလောက်လေးနဲ့ ကွန်စထရပ်ရှင်အင်ပါယာကြီးတစ်ခုလုံးထဲမှာ ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာဖြစ်ခွင့်ရမယ့် အခွင့်အရေး ..။

ညီအစ်မ တည့်နေကြတော့ အစ်မအတွက် ညီမဖြစ်သူက အကြံဉာဏ်တွေ ပေးခဲ့သည်။

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ထိုးအပ်ပြီး ချက်ချင်း မွဲသွားတဲ့အဖြစ်ကို ဂရုမစိုက်လောက်အောင် သူ့ရဲ့ အရှက်သိက္ခာကို ခွာချမှ ရမှာ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့စိတ်ကူး .. ငါ့အကြံတွေနဲ့ သူ့ကို ကူညီခဲ့တယ်။ ဦးမိုးဆောင်းဟာ သမီးအရွယ်လေးကို မတရားကျင့်ကြံမိတယ်ဆိုရင် ဒီလူ ဘယ်လိုနေမလဲ ..။”

နားထောင်ရင်း သူ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမတွေလို စိတ်ကဖြစ်လျက် နှုတ်မှာ စကားလုံးတွေ ဖွင့်ထွက်အံ့ဆဲဆဲ ..။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိဝိတ်ပစ်ကာ မျက်နှာလှဲနေလိုက်ရ၏။

ဦးမိုးဆောင်း သည် လင်ရှိမယားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေသည့်အပြင် ထိုမိန်းမ၏ သမီးပျိုလေးကိုပါ မတရားကြံစည်ခဲ့ပါသည်ဆိုတာ ခိုင်မာအောင် လုပ်ကြသည်။

ဦးမိုးဆောင်း ကို သက်သေနဲ့တကွ ယုံအောင်ပြပြီး ချုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဦးမိုးဆောင်း က ခုချိန်ထိ ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး နဲ့ ကလီးယား ကွန်စထရပ်ရှင် ပတ်သက်နေတာကို မသိခဲ့ပေ ..။

ဒီသားအမိရဲ့နစ်နာမှုအတွက် သူ ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အခန်းမသင့်လျှင် အရှက်တကွ လာရောက် စွပ်စွဲနိုင်သည်ဆိုသော ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ရဲ့ခင်ပွန်းကို သူ့အရှက်သိက္ခာအတွက် ဒူးထောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့၏။

“ယောက်ျားတွေက တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သနားစရာတော့ ဆောင်းတယ်ကွ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို သူတို့က လိုချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူတို့မှာ ပျော့ညံ့မှု တစ်ခုက အမြဲရှိတယ်။ မြင့်မိုးရီဦး ဆိုတဲ့မိန်းမကို သူ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သူ့စွဲနေတယ်ဆိုတာ ဦးမိုးဆောင်း မသိဘူး။ သူ သိနေတာက သူ့သမီးအတွက် .. ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူ ပေးဆပ်မယ်.. ဒါပဲ..”

“ဦးမိုးဆောင်း က တကယ် အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူးပေါ့ ..”

“မလုပ်ပါဘူး ..။ ဒီလူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြင့်မိုးရီဦး ရဲ့ ညှုတ်တွင်းမှာ မိသွားကာမှ သူက အရပ်တစ်ရပ်လိုပါ။ ခြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာတွေလည်း မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘူး။ သူ မှားပြီဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ သူပဲ မှားနေလို့ ခေါင်းထိုးခံလိုက်တာ။ သတ္တိမဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ လူရိုးလူကောင်းတွေရဲ့ အားနည်းချက်က သူတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားကြတာလေ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မ မြင့်မိုးရီ ကိုပဲ လေးစားတယ်ဗျာ ..”

“ဘာ!...”

“ဪ .. ဒီလိုပါ ..။ အစ်မက ကူညီခဲ့ပေမယ့် တကယ် ဆွဲဆောင်ရတာက သူပဲလေ ..။ ကျွန်တော် သူ့လိုလူမျိုးကို စောစော မတွေ့လိုက်ရတာ နာတယ် ..”

“တော်စမ်းပါကွာ ..။ သူ ဆွဲဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့လူတွေ ထည့်ပြီး ငါ ရွှေတဲ့အကွက်တွေပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာ ပြရုံပါပဲ။ အဲဒါတွေ ငါ ခုမှ နောင်တရတယ်။ ကိုမိုးဆောင်း ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး သူနဲ့ရှိနေတဲ့ အခန်းထဲကနေ ဘေးအခန်းကို ပြောင်းခဲ့တာ ကောင်မလေးနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေလုပ်ဖို့ ယုတ္တိရှိအောင် မျက်လှည့်ပြခဲ့ရတာ။ အဲဒါတွေက ငါ့ရဲ့လုပ်ကွက်တွေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြံ၊ ငါပဲ ဝင်သုပ်ပေးရတာ ..”

“အဲဒီအတွက် အစ်မက ဘာရမှာလို့လဲ ..”

“အစကတော့ကွာ ..”

ဒေါ်နီလာဦး အားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြပြီးမှ ဒေါသ တွေအစား နာကြည်းသော ယူကျုံးမရခြင်းတွေ အဖတ်တင်လာကာ...

“ကိုယ့်အစ်မကို အဲဒီလောက် ယုတ်မာလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး အမှန်ပဲ။ ငါ့ကိုက မေ့လျော့ခဲ့တာပါ။ ငါက သူ့ညီမအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အစ်မက သူ့ထက်ပိုပြီး ဉာဏ်ဖြေး တာပဲ ..”

သူ နည်းနည်း ပင့်ပေးလိုက်တာနှင့် ဒေါ်နီလာဦး မျက်နှာမှာ မာန်မာနတို့နှင့် အရောင်ပြန်တက်လာ၏။

“ငါကလည်း ဒါတွေကို လက်လျှော့လိုက်ပြီလို့ မင်း ထင်လို့လား ကောင်းကင်က ပြုဟ်နကွတ်တွေကို မော့ကြည့်ပြီး အချိန်တွေကို ရေတွက် ပြီး စောင့်နေတဲ့ နန်းကျဘုရင်လိုပေါ့။ ငါ့အတွက် ကံကောင်းမယ့်အချိန် မရောက်သေးလို့ ..”

“အင်းပေါ့လေ .. ဒီကိစ္စက ရှုပ်ထွေးမှု ရှိနေတာပဲ။ ရှင်းလိုက်ရင် အစတစ်ဖက်တော့ ပေါ်လာမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူ ဘယ် ကိစ္စတွေပဲပေါ်ပေါ် ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရနိုင်တော့ပါဘူး.. အဟွန်း..”

မချီသွားဖြူရယ်ရင်း လက်လျှော့တော့မယ့်မျက်နှာနှင့် ဓဏပဲ အသက်အောင်ရင်း စောင့်နေလိုက်ရသည်။ ဒေါ်နီလာဦး ဟွန်းခနဲ မှဲ့၍...

“အကျိုးအမြတ် ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲကွာ။ မင်းက နောက်ကျခဲ့တဲ့ လူ .. ငါက ဓလုတ်တိုက်လို့ ဘေးရောက်သွားတဲ့လူ..။ မင်းနဲ့ငါ လက် ချင်းဆက်မိရင် သူတို့ရှေ့ကနေ ဖြတ်တားလိုက်လို့ ရတယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

“ငါ ကူညီမယ် ..။ မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစား ..”

ထိုအဖြစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ သက်သေတွေ .. အဖြစ်အပျက်တွေ

အများကြီး စုဆောင်း ကြားသိခဲ့၏။ ကိုယ်က စလိုက်ပြီဆို အဆုံးသတ် နိုင်ဖို့အထိ သူ အစအဆုံး လိုက်ခဲ့သည်။

အများတကာ ရှေ့မှာ ဖော်ပြနိုင်ပြီဆိုမှ ...

“ကျွန်တော် ပြောပြတာတွေ ရှင်းပါတယ်နော် ..”

အားလုံး တိုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဦးအံ့မိုး က တဖြည်း ဖြည်း ထရပ်သည်။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ကပါ စားပွဲမှာ လက်တင်ရင်း ဂရု မစိုက်စွာ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“မင်း ပြောသွားတာတွေက ယုတ္တိတော့ရှိတယ် ဒီဒေး ..။ လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် မင်းရဲ့ စေ့စပ်သေချာမှုတွေကလည်း အံ့ဩ လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ဘာသက်သေရှိသလဲ။ သက်သေ ပြနိုင်အောင် မင်း ကြိုးစားဦးမယ်ဆိုလည်း ကုမ္ပဏီကို လွှဲအပ်ကြောင်း သဘောတူစာချုပ်က ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ ..”

ဒီဒေး က ထရပ်လိုက်တော့ သုံးယောက်က တြိဂံပုံ ဖြစ်သွား သည်။

“စာချုပ်တွေထဲမှာ အဆောက်အဦဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး .. ဒီကုမ္ပဏီကို ဖြိုရ ဖျောက်ဖျက်ဖို့အတွက် အဆင့်တွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ..”

အားလုံး မျက်နှာပျက်ကုန်ကြသည်။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး မျက်နှာမှာ မာယာတို့နှင့် အပြုံးတွေ ရှိနေဆဲပေမယ့် ဦးအံ့မိုး ၏မျက်နှာမှာ သွေး တွေ ပေါက်ထွက်တော့မလို နီမြန်း တုန်ယင်လာ၏။

ဒီဒေး က မျက်နှာအားလုံးကို အေးဆေးသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဝေကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခါးအနည်းငယ်ညွတ်၍ စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ကာ ...

“ဒီပရောဂျက်ကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်တဲ့အကြောင်း နဲ့ .. ကုမ္ပဏီနဲ့ ဦးမိုးဆောင်း ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်သေးဖို့ ပြောပါရစေ..”

www.burmeseclassic.com

ဒါက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ ..

လူကြီးတွေ မျက်နှာထက်မှာ အချိုးတူ ပြင်းထန်သည့် ဒေါသများ နှင့် ဖြစ်နေကာ ဒီဒေး ကို ချက်ချင်း ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်တော့မလို လက်သီးတွေ ဆုပ်ထားကြ၏။

ဒါကို မကောင်းမှုမှန်း သူတို့ မသိဘဲနေမလား .. သူများတကာ အပေါ် မကောင်းကြံစည်ရတာကို ပျော်လွန်းလို့ ဝါသနာတကြီး ကျူး လွန်ခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ် ..

ဒါပေမယ့် သူများထက်ဦးဖို့ .. သူများထက် ထူးဖို့အတွတ် အခက် အခဲဖြစ်နေတဲ့ နောက်ဆုံးထစ်ကို ဒီနည်းနဲ့ ဖြိုချမှပဲ ဖြစ်မှာ .. ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ..။

မကောင်းမှုမှန်း သိပေမယ့် တစ်ဖွဲ့လုံး မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ကျူးလွန် ခဲ့ကြရတာ အားလုံးက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ ခုကျမှ မလောက် လေး မလောက်စား လူငယ်တစ်ယောက်က သူတို့အားလုံးကို လက်ညှိုး ထိုးခဲ့ပြီး ...

“နောက်တစ်ချက်က ..”

“နေဦး ..”

ပြဿနာပေါ်မှာ ခေါင်းဆောင် ကိုင်တွယ်ခဲ့သည့် ဦးအံ့မိုး ကပဲ မာထန်စွာ ကြားဖြတ် တားဆီး၍ ...

“ငါတို့တွေ အလုပ်လုပ်ကြရင်း အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ် ဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း အခု ကျူးလွန်နေတဲ့အမှားကို ဘာအတွက်ဆိုတာ ပြစရာရှိလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီပရောဂျက်ရဲ့ ဒါရိုက်ရှင်က အားလုံး အကျိုး အမြတ်ရကြဖို့ပဲ။ မင်း ဒါကို လူတတ်ကြီးဝင်လုပ်နေတာ ဘာအတွက် လဲ ..။ မင်းအဖေက ရှယ်ယာအများဆုံးဝင်ထားတာ .. ဒါကို သူ ဇာတ် ညွှန်းရေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“တစ်ခုကို ရှင်းနေတာ မပြတ်သေးဘူး အန်ကယ်လ်..။ ကျွန်တော် မေးစရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်တို့ရဲ့ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်ဘူး ..”

“ဘာကွ!...”

“ဟေ့ .. ဒီမှာ ..။ မင်းကို ငါတို့က ကိုအောင်ချိန် သား ဆိုပြီး အန်ဘာဝင်အဖြစ်နဲ့ပဲ ထားသေးတာနော် ..”

“အန်ကယ်လ်မိုး ..”

ဦးအံ့မိုး ပါးစပ်ပြင်နေပြီးမှ ပြန်ပိတ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီမှာ လိုအပ်တာ မလိုအပ်တာထက် ကျွန် တော် ထွက်သွားရင် ကလီးယားကွန်စထရပ်ရှင်ကြီး ကလီးယားနဲ့ ကျန် ခဲ့နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ပိုအရေးမကြီးဘူးလား ..။ ဦးမိုးဆောင်း ကို အားလုံး ချုပ်ကိုင်ထားခဲ့ကြသလို ဒီကုမ္ပဏီရဲ့အနာဂတ်မှာ ထမ်းပိုးပါ သွားမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာနော် ..”

“ဟေ့ .. ငါတို့ကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်နဲ့ လဲသွားမယ် ဆိုရင်ရော ..”

ဒီဒေး က မဲ့လိုက်သည်။

“လူသေသွားတာနဲ့ အဲဒီလူရဲ့နာမည်ပါ သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ကောင်းခြင်း မကောင်းခြင်းတွေက ကျန်ခဲ့မှာ ..”

“သိတယ် .. ငါတို့အသက်ကို ငါတို့ မစွန့်လွှတ်ပါဘူး။ မင်းကိုယ် မင်း ဘယ်ဘဝရောက်နေသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားဖို့ပဲ လိုတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

လူကြီးတွေရှေ့မှာ လေးစားသမှုနှင့် ခံညားစွာ နေခဲ့ရသော ဒီဒေး ၏ ဂျစ်ကန်ကန် အရွတ်ဆန်တတ်သည့်မျက်နှာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့၏။

“အောက်ကနေပြီး ကြောက်ပြီလား ပြန်အော်သေးတယ် ဦးအံ့မိုး။ ဘာလဲ .. သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီး စကားတွေ မှားကုန်တာလား ..”

“ဘာ!... ပြောတယ်ကွ ..”

“ခင်ဗျား ဖွင့်ဟခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့အတွက် ထပ်မှားပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခန်းလုံးကို ချိန်ထားတဲ့ ကင်မရာ ရှိတယ် ..”

“ဟင်!...”

အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

မျက်နှာကြက် မီးဆိုင်းကြီး၏အလယ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ကင်မရာလေးက သူတို့ကို ပြူးပြဲ ငုံ့ကြည့်နေသလိုပင် --။

“ခုဆိုရင် တိစ္ဆိရေမှာ ကျွန်တော့်လူယုံတွေလည်း ထိုင်ကြည့်နေမှာပဲ ..”

“မင်း .. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ဒီဒေး ..”

“စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း ရပေမယ့် ပြောပြီးတဲ့စကား တည်မို့လို့တယ်လေ၊ ကျားကို နှိုးချင်ရင် အမြီးသွားမဆွဲဘူးဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေကို အလွယ်တကူပုဒ်မ တပ်ဖို့ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က ဒါတွေ မသိလို့ မရဘူး ..”

“တောက်!...”

“မင်း .. မင်း .. တောက်!... ကွာ ..”

မချီတရီ တက်ခေါက် လက်သီးဆုပ်ကုန်ကြသည်။ ဦးအံ့မိုး အံ့ကြိတ်လျက် လက်တကာကာနှင့် တစ်ခုခုကို ပြောဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ကတုန်ကယင် နီရဲနေသည့်မျက်နှာကြီးက ပါးတွေ ပြုတ်ကျကုန်တော့မလောက်ရှိကာ စကားလုံးတွေကတော့ ဘာမှ ထွက်မလာနိုင်သေး ..။

“မင်း”

အသက်ရှူလိုက် .. လက်ညှိုးထိုးလိုက်နှင့် တော်တော်ကြာမှ --

“မင်း ထင်သလိုလုပ်လို့ မရဘူး ..၊ ဒီ .. ဒီကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အဓိကဦးဆောင်ဒါရိုက်တာ သုံးဦးနေရာမှာ မင်းအဖေက ထိပ်ဆုံးက ..”

“ငါးခုံးမတစ်ကောင်တည်းနဲ့ တစ်လှေလုံးပုပ်တာ ဟိုဘက်ခေတ်တွေမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ဦးအံ့မိုး..၊ အခု အဲဒီလို မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခြေမ မကောင်းခြေမ .. လက်မ မကောင်း လက်မ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး .. အဲ့ဒါ ..”

“ကျွန်တော့်ဘက်က အဲဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ဘူး ဦးအံ့မိုး ..”

“ဟင်!...”

အားလုံး တအံ့တဩတွေ ဖြစ်ကုန်ပြန်၏။ ဒီဒေး က ပင့်သက်ရိုက်၍ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ချောင်းထိပ်တွေနဲ့ ခပ်ဖွဖွ ထောက်ကာ ...

“ဦးမိုးဆောင်း ရဲ့ကုမ္ပဏီနဲ့ သူ ကျဆင်းနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ ကြည်ဖြူစွာ ပြန်ပေးပေးပါ၊ ကလီးယားကွန်စထရပ်ရှင်က ဒီတိုင်း ရပ်တည်ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ် ..”

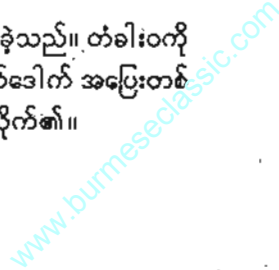
လက်ခံရတော့မလိုလို .. ခေါင်းခါရဦးမလိုလိုနှင့် အသံတိတ်မျက်လုံးတွေ ဆုံစည်းကုန်ကြ၏။ သူတို့ ပြန်လည် စွန့်လွှတ်ရမှာတွေက နည်းနည်းနောနော မဟုတ် ..။

ဒါ့အပြင် ကလီးယားကွန်စထရပ်ရှင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက လုံးဝအစမပေါ်ဘဲ ဒီတိုင်း ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာရော ဘယ်လို သေချာမှာလဲ..။

“မင်းအဖေလည်း နာမည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား ထပ်ပြောပြီး ခြိမ်းခြောက်နှုတ်ပိတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် ကလီးယားကို ဒုက္ခခံပေးတာ ဖေဖေနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဆိုင်တယ်ထင်ရင်တော့ လုပ်ကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် အခွင့်အရေးပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုပြောခဲ့မယ် ..”

ဒီဒေး အားလုံးကို ကျောခိုင်း၍ ရဲဝံ့စွာ ထွက်ခဲ့သည်။ တံခါးဝကို ရောက်နေမှ သူ့နောက်မှာ ဒေါက်ဖီနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက် အပြေးတစ်လှမ်း ပါလာတာကို သတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီဒေး ..”

"ပြော .."

ဒေါ်မြင့်ခိုရဦး က အရှိန်မထိန်းနိုင်သလို ဒီဒေး ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သူမရင်ဘတ်နဲ့ မထိတထိ ကပ်မိသွားပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်၏။

ပြီးမှ မဲ့ပြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

"မင်းကို ငါ အရမ်းသဘောကျတယ် ."

"ခင်ဗျားကတော့ သဘောကျစရာ မရှိပါဘူး .."

"အဟွန်း .. ဒီနေ့ မင်း ရွေ့တဲ့ အကွက်ဆန်းတွေကို မှတ်ထားဖို့ လာပြောတာပါ။ နောက်ထပ် ငါနဲ့ ရင်ဆိုင်မိရင် မင်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ .."

"ဟွန်း .."

"တစ်ကွက်ကောင်းပဲ တတ်ထားတဲ့သူက သူများက တခြား အကွက်ရွေ့လိုက်ရင် ငုတ်တုတ်မေ့ ကျန်ခဲ့မှာလေ ..၊ ပြီးတော့ ငါက လက်နက်ပုန်းပစ်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်တယ် .."

ပြောပြီးတာနှင့် ဒီဒေး ကို ဘာမှပြောခွင့်မပေးတော့ဘဲ နောက်ပြန် လှည့်သွား၏။

ဒီဒေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ထိုကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေ သေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပြန်လှည့်၍ နှုတ်ခမ်းတွေ မသိမသာ တွန့်မဲ့ သွား၏။

ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေလို့လဲ ...!

အခန်း (၉)

"ဂရုမစိုက်လို့ မရဘူး သား ..၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ လူတစ် ယောက်အတွက် ကောင်းမွေ့ဆိုးမွေ့တွေ အများကြီး ပေးနိုင်ဆုံးပဲ။ သူတို့ ဒီသားစု ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ ဘယ်လောက်ထိ ဖုံး ထားနိုင်မှာလဲ ..၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုးမွေ့ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မကောင်းလို့ အဆိုး သတ်မှတ်ခံရတာ ..၊ အဲဒါကို မင်းက ဖေးမ လက်တွဲဖို့ မလိုဘူး .."

ဒေါ်နီနီခင် က သားချစ် စောဒက မတက်ရဲအောင် မျက်နှာကို တင်းထားတာထက် ပိုတင်းသည်။ လေသံကို ရာသေတစ်ရပ်လို ဖြတ် သားစွာ စီရင်၏။

"ကာလ နဲ့ ငါ သဘောမတူဘူး .. ဒီစကားကို ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် သားတို့က ရိုးရိုးပါဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကာမှာစိုးတယ်။ ပြောလိုက်မှ သတိပေးသလို ဖြစ်သွားမလားလည်း တွေးရတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် မင်း ပြောလာတဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့တာ .."

www.burmeseclassic.com

သားချစ် မျက်နှာက မရွှင်မပျ ရှိနေကာ ...

“အန်တီသင်း...တို့ သားအမိ ပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံ မသွားပါနဲ့ မေမေရာ .. ကာလ နဲ့ ဖူးဖူး တို့က ရွယ်တူ အပြိုင်အဆိုင် မိန်းကလေးတွေ၊ ဖူးဖူး ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကာလ ကို ယှဉ်နိုင်ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မေမေ သိတယ် .. ဖူးဖူး မပြောနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကာလ ထက် ချောပါတယ်လို့ ပြောရလောက်တဲ့အထိ ပြီးပြည့်စုံအောင် လှနေ တာ မရှိသေးဘူး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လမ်းလျှောက်ပုံ ဘယ်လိုကြည့် ကြည့် လှနေတာ .. မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးနေနေ မဲ့နေနေ ကြည့်လို့ မရိုးအောင် လှတာ .. အဲဒါ ဆောင်းကာလ ပဲ ..”

“ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုက လူကုထံအဆင့်အတန်းတွေပါ။ အခု စီးပွားရေးကျတာလည်း ..”

“လူကုထံဖြစ်တိုင်း စာရိတ္တကောင်းကြသလား၊ စီးပွားရေးဆိုတာ ကရော နိမ့်တာမြင့်တာ သင်္ခါရသဘောပဲ။ မေမေ အခုပြောနေတာ အဲဒါ တွေ မပါသေးဘူး သားချစ် .. သူ့အဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့ သတင်းဆိုး တွေ ..”

“အဲဒါတွေ လျှောက်ဖွနေတာ မေမေ၊ ဘယ်သူမှ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား သေချာမသိဘူး၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ် လာတည်းက လူတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာ ..”

“မိုးခြိမ်းသံ မကြားဘဲ မိုးကြိုးပစ်သွားပြီ ပြောလို့ မရဘူး၊ သမင် မှန်း .. ကျားမှန်း သေချာမသိရင်တောင် ခြေရာမတွေ့ဘဲနဲ့တော့ ခြေော် ကြီးပါလို့ ပြန်ကားပြောလို့ မရဘူး၊ အေး .. မင်း ပြောသလို ထားပါ ဒါပေမယ့် ဥတော့ ဥပဲ သား .. ဘာဥ သွားမှန်း မသိသေးလို့ ..”

“သားကတော့ အန်ကယ့်လ်ကို လေးစားနေဆဲပဲ .. ယောက်ျားနို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိခဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်မိသားစုကို မင့်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ရလောက်

အောင် ပျက်စီးနေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

ဒေါ်နီနီခင်က သားဖြစ်သူမျက်နှာကို စိတ်ပျက်သည့်အကြည့်တွေ နှင့် စိုက်ငေးနေကာ ...

“ဒါဆို မင်းက ဖူးဖူး ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူးဆိုပါတော့ ..”

သားချစ် က ငြိမ်နေ၏။

“မရဘူး သား .. ဒီလို ဒီသားစုထဲကို သားကို အရောက်မခံနိုင် ဘူး၊ ပြီးတော့ မေမေ မြင်နေရတာ ဒီကောင်မလေးကို သား အလိုလိုက် ခုလွန်းတယ်၊ ခုမှ မဟုတ်ဘူး .. ဟိုး ငယ်ငယ်တည်းက မင်းချည်းပဲ အလျှော့ပေး ချောမော့လာခဲ့ရတာ ..”

“ဒါကတော့ ..”

“ငယ်နိုင်ဆိုတာ သေတဲ့အထိ နိုင်သွားကြတာပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ် တ ဦးဆောင် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးရမယ့်ယောက်ျား ဖြစ်နေပြီး မိန်းမဖြစ် တဲ့သူက နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး နိုင်စားနေမှာလည်း မကြားချင်ဘူး”

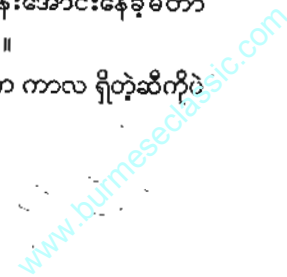
“မေမေရာ ..”

“ဒါလေးများလို့ ပြောချင်လို့လား .. သားရှင်မိဘတွေရဲ့ ရင်ဘတ် ထဲကို မင်း မမြင်ပါဘူး သားချစ် ရယ် .. ကိုယ် မွေးလိုက်ပေမယ့် သူများက အသာလေး ကောက်ယူ အပိုင်စီးသွားတာ ဒါက သဘာဝ တော့ သဘာဝပဲ၊ ဒါပေမယ့် သဘာဝကြီးကို ထိုင်အရှုံးပေးနေရတဲ့ကြား ထဲ ကိုယ့်သားလေးကို အဲဒီ ချွေးမဆိုတဲ့ တစ်ခါးမိန်းမက ပြုစု ကြင်နာ မနေဘဲ ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူနေရင် မင်း တွေးကြည့်စမ်း ..”

သားချစ် ဘာမှမပြောချင်တော့ဘဲ အခန်းအောင်းနေခဲ့မိတာ မိုးချုပ်ကာနီးမှပဲ အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်က ဖြစ်၏။

အပြင်ရောက်တော့လည်း ခြေထောက်တွေက ကာလ ရှိတဲ့ဆီကိုပဲ ဖြစ်နေကာ ...

“သား ..”

လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာရင်း ဘေးမှာ ကားတစ်စီးရပ်သွားတော့
 ခေါ်သံကြောင့် လှည့်မကြည့်ရဘဲ မေမေမှန်း သိလိုက်၏။
 “ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ..”
 “မေမေ .. ဟို သား ..”
 “ကာလ ဆီ သွားမလို့မို့လား ..”
 “မေးစရာ ရှိလို့ပါ။ သင်တန်းမှာ သားတို့ ..”
 “ဘာကိစ္စတွေပဲရှိရှိ သား တွေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”
 ဒေါ်နီနီခင် က ကားထဲကနေ ကိုယ့်သားပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
 ကြည့်၍ ...
 “ကားပေါ်တက် ..။ သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဒီကနေ လှမ်းကြည့်
 လို့ မကောင်းဘူး ..”
 မတက်ချင်ပါဘူး ပြောလို့လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်သဖြင့် သားနဲ့
 ကားထဲရောက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မေမေ ပေးမယ့် သတင်းကို နား
 မထောင်ချင် ..။
 “မောင်းတော့ ချစ်ဦး ..”
 ဒေါ်နီနီခင် က ဘေးမှာ သားချစ် ပါလာမှ စိတ်ချမ်းသာသွားသလို
 မျက်နှာနှင့် ...
 “ကိုမိုးဆောင်း က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်စထရန်ထဲမှာ
 ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ကာလ နဲ့ သူ့အမေတို့က ဆလွန်းကားစုတ်လေ
 နောက်မှ ရောက်လာတယ်လေ ..”
 “မေမေက ဘယ်မှာရှိနေလို့ မြင်တာလဲ ..”
 “မေမေက အဲဒီ ရပ်စထရန်ထဲမှာပေါ့။ ကိုမိုးဆောင်း ဝင်လာ
 တည်းက မြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာတာ၊ ရုပ်ရှု
 မင်းသမီးရှူးအောင် ပြင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးက နောက်မှ ဝင်သွားတာ ..”
 “အဲဒါ အန်ကယ်လ်ဆီကို သွားတာပါလို့ မေမေက ဘယ်လိုလို့

သိလိုက်တာလဲ ..”
 “မေးခွန်းတွေက မေမေ့ကို တရားခံရာဖို့ချည်းပဲလား သား ..”
 “မဟုတ်ပါဘူး ..။ အဲဒါမျိုးနဲ့ သားက ကြုံချင်တာ ..”
 “..လက်တွေ့မြင်ရမှ ယုံချင်တယ်လို့ ပြောတာလား ..။ မေမေ
 ပြောတာကို ..”
 “ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ .. သူ့အဖေ အရမ်း စိတ်ညစ်
 နေတယ်လို့ ကာလ က ပြောထားလို့ပါ။ သားတို့ထင်တာက အန်ကယ်လ်
 အဲဒီလို ရှုပ်ထွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လောင်းကစား ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု
 ဒီစီးပြီး စိတ်လေနေတာမျိုး ဖြစ်နေလားလို့လေ ..”
 “မေမေကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး ..။ ရုပ်ရှိရေလျှံ ဘောစီလေး
 ဖြစ်လာတာနဲ့ ခန့်ခန့်ကြီး ရှုပ်ပွေ့ချင်လာတာမျိုး၊ မျက်နှာလေးတော့
 ထူနေဆဲပါပဲ .. လူရှိန်အောင်လို့ ..”
 မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ကာလ တို့ မိသားစုကိုမှ ရွေးကွက်ပြီး နိမ်ချ
 ချင်ရတာလဲ ..။ မေမေ့စိတ်ရင်း အဲဒီလောက် မဆိုးတာကို သိထားတာမို့
 ခုကျမှ ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်မိ၏။
 “ထားလိုက်ပါတော့ .. သား မေးထားတာကို မေမေ ဖြေပေးမယ်။
 အဲဒီရပ်စထရန်က ကာလ တို့ ပြန်ဝယ်မလို့ စရန်တစ်ဝက် ဝင်ထားတာ
 လေ/.. သူတို့ အရှိန်ကောင်းနေတုန်းကပေါ့။ အပေါ်ထပ် နှစ်ထပ်
 ထပ်တင်ပြီး ဘေးချဲ့မယ် ..။ မိုတယ်လောက်ဖြစ်အောင် တိုးချဲ့မယ်
 ဘာညာ ..”
 “သားကို အဲဒါတွေ ကာလ ဘာမှ မပြောဘူး ..”
 “မပြောပြခဲ့တာ နေမှာပေါ့ သားရဲ့ .. ယောက်ျားတွေက အိမ်က
 မိန်းမ မသိအောင် စီးပွားခွဲထုတ်ထားရတာကို ဝါသနာပါကြတယ်။
 ဒါမှ ဘာလုပ်လုပ် မိန်းမက မသိမှာပေါ့။ ဒါကို သားရဲ့အဖေ သိလို့
 မေမေ့ကို ပြောပြခဲ့တာ .. ခုတော့ ကျန်တဲ့ငွေလည်း မချေနိုင်တော့ဘဲ

သွင်းထားတဲ့ငွေလည်း ဆုံးပြီ ထင်တာပဲ ..”

“ဒါ အဲဒီလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်စရာ လိုလို့လား မေမေရာ-

“မသိဘူးလေ .. အဲဒီ ရပ်စဲထရန်ကို ကိုမိုးဆောင်း ဘာလဲ ရောက်ရောက်နေတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းပဲ သား သိအောင် မေမေ ပြောပြတာ၊ သူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိထားတဲ့နေရာဆိုတော့ သူက ထဲထဲဝင်ဝင် နောက်သွားတယ်လေ။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကလည်း အဲဒီလမ်းအတိုင်း ဝင်သွားတာ ..”

သားချစ် မျက်နှာမကောင်းတာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နီနီခင် က သတိ ပြင်းချသည်။

“ကာလ နဲ့ သူ့အမေ ရောက်လာတော့ မေမေက ပြန်ထွက်လာ ခဲ့ပြီ။ အထဲမှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး- ဒီမှာ သား ..”

သားချစ် က မျက်နှာ မသာမယာနှင့် လှည့်ကြည့်၏။

“သူတို့စီးပွားရေး ပြန်ကောင်းလာသည်ဖြစ်စေ .. မကောင်းဘူး ဖြစ်စေ ကိုမိုးဆောင်း ဆိုတဲ့လူဟာ သား ပြောသလို ရှုပ်ပွေ ဖောက်ပြန် ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခု ရှိလာရင် ကာလ နဲ့ သားကို မေမေ သဘောတူပေးမယ် ..”

“ဟွန်း ..”

သူ မချီတရီ ပြုံးမိသည်။

“မေမေ တကယ်ပြောနေတာ သား ..။ သူတို့မိသားစုရဲ့ မကောင်း သတင်းတွေ သား မကြားချင်သလို သား မျက်နှာညိုတာကို ကြည့်ပြီး ပြောနေရတာ မေမေ ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်ခံပေးလို့ မရတဲ့အပိုင်းကိုတော့ မျက်ချ ပြင်ဆင်မပေးနိုင်ဘူး ..”

“မေမေ ပြင်ဆင်မပေးနိုင်လောက်တဲ့အကြောင်းတွေ ဒီလောက်ထိ သက်သေခံတာကွ ပြခဲ့ပြီးမှ မေမေရာ ..”

“ဒါဆို သားက မေမေစကားကို နားထောင်တော့မှာလား ..”

“အဲလောက် ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေမတောင်းပါနဲ့ဦး မေမေ

“ကာလ ကို သား သနားတယ် ..”

“မေမေကတော့ သားကိုပဲ သနားတယ် ..”

“ဟင်!...”

“ကာလ က အရမ်းလှတယ် .. သားက သူ့ဘေးမှာ ရွက်ကြမ်း ကျီလောက်လဲလေ။ ပြီးတော့ အချစ်စိတ်ဆိုတာ အထင်ကြီးလေးစားမှု ကြောင့် ဖြစ်လာတာတွေပဲ များတယ်။ သူ့မှ သားကို လေးစားသမှု မရှိတာ ..။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ်နိုင်နေရတဲ့သူကို အထင်သေးတဲ့စိတ်က ပြီးသား ..”

လူကြီးတွေ တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်တယ်ဆိုတာ ထင်ထဲကို ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ကာလ သူ့အပေါ်မှာ ဘာတွေလုပ် ပေးပေး အမြဲတမ်း အားမလိုအားမရ ရှုံးခဲ့နေတဲ့ မျက်နှာ ..။

“နင်ဟာလေ ပြောရင် မကြိုက်ဘူး ..”

“သည်းခံလွန်းတော့ ကြောက်တယ်တဲ့ ..”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို လူလည်တစ်ယောက်တော့ မဖြစ်စေချင်ပေ သ့် ..”

သူ မျက်နှာငုံ့လိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေကိုပါ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဒါတွေက အချစ်နဲ့ တကယ်ပဲ သက်ဆိုင်သလား ..။

အခန်း (၁၀)

“တောက်!...”

သွားလာတိုင်း ကားပျက်တာ ခဏခဏ ဖြစ်လာတော့ စိတ်ညစ်မိ၏။

တစ်ယောက်တည်း ဘာမှလည်း မလုပ်တတ် ... အိမ်မှာ ဖေဖေကိုပဲ ကားအကောင်းစားနဲ့ တခမ်းတနား သွားလာစေခဲ့ကာ မေမေနဲ့ ကာလ ကတော့ ဆဲလွန်းကားလေးကိုသာ စီးနေရတာ ပျက်လိုက် ပြင်လိုက် ...။

“ဟလို ...”

ဖုန်းလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သားချစ် ဆီက ဖြစ်နေသဖြင့် ...

“သားချစ် .. ငါ ကားပျက်နေလို့ ..”

“ဘယ်မှာလဲ ..။ ငါ ရွှေဂုံတိုင်နားမှာ ရောက်နေတယ် ..”

“ငါ ပြည်လမ်းပေါ်မှာ .. နီးနီးမနီးနီး အခု လာခဲ့ဟာ ..။ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ..”

“အေး .. လာမယ် .. အတိအကျ ပြော ..”

သားချစ် ကားကို ချက်ချင်း ဦးတည်ချက် ပြောင်းလိုက်သည်။ ဒီကားနဲ့ ကာလ ကိုလည်း သူ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်း မသိတော့

ကားက အင်ဂျင်ကလည်း ကျနေပြီ ..။ အပြစ်အနာအဆာတွေကလည်း များနေပြီ ဖြစ်၏။ ကားလဲပါလားဆိုတော့လည်း မစာမနာ ပြောရာ ကျဦးမည်။

သူမတို့မိသားစု စိတ်သောက .. လူသောကတွေနှင့် မြိုးခြံချွေတာ အကြံရတာ သိနေတော့ ခက်၏။

“သားချစ် ..”

သူ့ကား ရပ်လိုက်တာနှင့် ကာလ မျက်နှာလေး လန်းသွားသည်။ ဆက်တော် မျှော်နေပုံလည်း ပေါ်ကာ ...

“လုပ်ပါ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ကြည့်စမ်းပါ”

သားချစ် က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ ...

“ဘာဖြစ်ပြီး ရပ်သွားတာလဲ ..”

“စက်သံ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာပြီး ငါ သတိထားမိလိုက်တာနဲ့ ဆန်းရပ်သွားတာ ..”

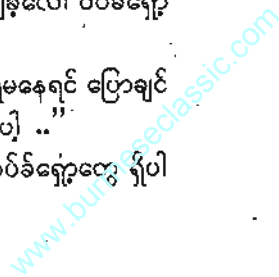
ဖွင့်တော့ ဖွင့်ကြည့်နေပေမယ့် သူ သိသမျှ မှတ်သမျှလောက်မှာ ဘာအပြစ်မှလည်း မတွေ့ ...။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ..”

“ငါလည်း မသိဘူးဟ .. တံခါးလော့ခ်တွေ ချခဲ့လေ၊ ဝပ်စ်ရှော့ အွတ်လိုက်လို့ ရတာပဲ၊ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. ဝပ်စ်ရှော့က လာကြည့်တော့ ပိုင်ရှင်ရှိမနေရင် ပြောချင် ဆလို ပြော .. တောင်းချင်သလို တောင်းသွားမှာပေါ့ ..”

“မတောင်းပါဘူး ကာလ ရာ .. စိတ်ချရတဲ့ ဝပ်စ်ရှော့တွေ ရှိပါ

တယ် .."

"စိတ်ချရတယ်ဆိုတာတွေပဲ .. ကွယ်ရင် ကွယ်သလို ချတာ၊ ပစ္စည်းမထည့်ရဘဲ ထည့်ရတယ် ပြော ..၊ အင်ဂျင်ပိုင်မလဲဘဲ လဲတယ် ဆိုပြီး ဘူးခွဲတွေ ပြ .."

"ဟား .."

"မဟားပါနဲ့ .. ငါ ထင်သားပဲ၊ နင့်ကို ခေါ်လိုက်ရင် သိပ်တော့ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ .."

ကာလ က ကားမှာ ဆောင့်ခနဲ နောက်ပြန်မှီကာ ပွစိပွစိ ရေရွတ် ရင်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။ သားချစ် စိတ်တိုလာကာ သူမလိုပဲ ကပ်မှီလိုက် ရင်း ...

"ငါက ကားပြင်ဆရာမှ မဟုတ်တာ ..၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တော့ ဘယ်သိမလဲ ..၊ ငါ သိသလောက်က အားလုံး ကောင်းနေတာ ပဲ.."

"ဘာသိတာလဲ ..၊ ဖစ်တာဘူးထဲ ရေဝင်နေလား၊ အင်ဂျင်ပိုင် ရှိရဲ့လား .. ဒါတွေ သိတာလား .."

"ကာလ .. နင် ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါး အကောင်းပြောပေးဖို့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူးလား .."

"ပြောချင်စရာ ရှိလို့လား နင်က ..၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သားချစ် ရေ လို့ တလိုက်ရင်း ပြူးပြူးပြီပြီ ရောက်တာပဲ ရှိတယ် .."

"ပြူးပြီရောက်လာတာက နင့်အတွက် အမြင့်ဆုံး စိုးရိမ်မှတ်နဲ့ လေ ..၊ အဲဒီစေတနာတွေက အရေးမပါဘူးလား .."

"ကဲ .. တော်ပါတော့ သားချစ် ရယ် .. ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ အပိုပါလာပြန်ပြီ .."

သားချစ် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။

"နင်လည်း သွားစရာရှိတယ်မို့လား .. သွားလေ ..၊ ငါကတော့

ဘား မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကားက တံခါးတစ်ဖက်ကလည်း လော့ခ်ချလို နေဘူး၊ တစ်ဖက်ကလည်း မှန်တင်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီတော့ ဝပ်ခ်ရှော့ ဆီပေးရင် ရပြီ .."

"ကာလ ရယ် .. ငါက နင့်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ရမှာလား .."

"မထားခဲ့တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ ..၊ နင် ရှိနေတော့ရော ကားက ကောင်းသွားမှာမှ မဟုတ်တာ .."

နောက်ထပ် မြားတစ်စင်း ပစ်ခိုက်သွားသည်။ သားချစ် ကိုယ့်စိတ် တို့ ပြေသာအောင် ဖြေ၍ ...

"နင် မလိုအပ်ရင်လည်း ငါ စိတ်မချဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကားကို နင် မောင်းသွား ..၊ ဝပ်ခ်ရှော့ရှိတဲ့နေရာ ငါ ပြောပြမယ်၊ ခေါ်ပြီး ပြန် ထာပေါ့ .."

"မလုပ်ပါနဲ့ သားချစ် ရယ် .. နင့်အမေက အပြင်မှာ သွားလာ နေတာ နင့်ကားနဲ့ ငါ့ကိုများ မြင်သွားရင် မတွေးရဲဘူး .."

ဒါလည်း ဟုတ်နေတာမို့ သားချစ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူဟာ တကယ်ပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လို အထင်ကြီး အားကိုးဖွယ်မှ မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ သလား ...။

သူငယ်ချင်း သို့မဟုတ် ချစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားလေးမှာ ဇာတ်အုပ်သေသောညာရပ်တွေ ဘယ်နှစ် ချီးလောက် ရှိနေသလဲ ...။

"ဖေဖေ .."

သူ့အတွေးတွေက ကာလ အသံလေးနဲ့ ရှေ့မှာရပ်သွားသည့် ကား ကြောင့် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ကာ ...

"အန်ကယ်လ် .."

"သမီး ကားပျက်နေတာလား .."

“ဟုတ် .. ဖေဖေ ..”

ဦးမိုးဆောင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ စက်ဝန်းထဲကို တစ်ချက်
ငုံကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သမီး ..”

“မသိဘူး ဖေဖေ .. အသံကြီး တုန်လာပြီး ရပ်သွားတာ .. အဲ့ဒါ
သားချစ် ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်ထားရတယ် ..”

ဦးမိုးဆောင်း က သေချာ ထပ်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“အပေါ်ယံဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် .. ဖေဖေ ဘာမှ
မတွေ့ဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ် .. သားချစ် ရောက်လာပေး
လို့ ..”

ပြောပြီး သားချစ် ရဲ့ကားကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဒီကားနဲ့ ဝပ်စ်ရှော့ သွားခေါ် ရတဲ့ဟာကို ..”

“သား ပြောပါတယ် ..၊ ကာလ က ကားနားကကို မခွာဘူး
ဖြစ်နေတာ ..”

“နင်နော် ..၊ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. ကားက လော့ခ်တွေ အစုံ
မကျဘူး၊ မှန်တွေလည်း ပျက်နေလို့ ထားခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

ဦးမိုးဆောင်း က သမီးခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပုတ်၍ ပြုံးလိုက်
ကာ ...

“သမီးကို ဖေဖေ ကားလဲပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ၊ အခု မဖြစ်မနေ
လဲပေးမှ ဖြစ်တော့မယ် ..”

“ဟာ .. ဒါလည်း စီးလို့ရနေတာကို ဖေဖေကလည်း အပိုပစ္စည်း
အတွက် ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့ ..၊ သမီးက ဒီကားရောင်းလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကို
တစ်နေရာမှာ သုံးဖို့တောင် စဉ်းစားနေတာ ..၊ တစ်သက်လုံး ကားစီး
ရတာ တော်ပါပြီ၊ လှိုင်းကားစီးတော့ ဘာဖြစ်တာ မှတ်လို့ ..”

သားချစ် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

ကာလ တကယ် စိတ်ကူးနေပြီဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တော့မှာကို
သူ သိနေသည်။

“မဟုတ်တာ သမီးရယ် .. ကောင်းသထက် ကောင်းတာတွေ
ဆုံးနေကြတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်နှယ် တော်ပါပြီ ဖြစ်ရမှာလဲ ..၊
မဖေ အဆင်ပြေနေပါပြီ ..”

“ဟင်!...”

“ဖေဖေတို့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေ ပြန်ရပြီ သမီး ..”

“ဖေဖေ .. ဖေဖေ တကယ် ပြောတာလား ..၊ ဘာတွေ ပြောင်းလဲ
တုန်လို့လဲဟင် ..”

“ဟင်!...”

ဦးမိုးဆောင်း က သားချစ် ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ...

“ကဲ .. သားချစ် ကတော့ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ နောက်မှတွေ့ပြီး
တစ်ဆင့်ထပ်ပြောကြပေါ့၊ ခုတော့ ပြန်လိုက်ဦး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူလေးရယ် .. သူငယ်ချင်းချင်း ခုလို
အာင့်ရှောက်ပေးတာ အန်ကယ်လ် ဝမ်းသာတယ် ..”

ရင်ထဲမှာ ဖြေသာသွားသည်။

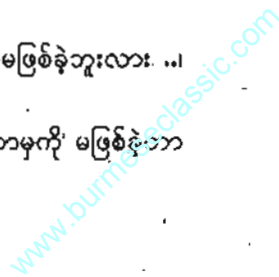
ပြီးတော့ ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာပေါ်က လန်းဆန်းသည့်အပြုံးတွေ
ကြောင့် တစ်ခုခုတော့ ကောင်းခြင်းဘက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာ တွေးမိ
သည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဖရိုက်ဒေးတုန်းကပဲ ဆိုးဝါးသည့် အခြေအနေမျိုး မေမေ
ဆွေလာခဲ့သေးသည်။

အဲဒီတုန်းက ရပ်စထရန်မှာ ဆုံကြပြီး ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးလား ..၊

ဒါမှမဟုတ် ဆုံမိခဲ့လို့ ရှင်းသွားတာလား ..။

ဒါမှမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် မေမေ ထင်သလို ဘာမှကို မဖြစ်ခဲ့ဘဲ
သား ..။

ကာလ မျက်နှာလေးကတော့ အရင်ထက် ပိုဆိုးပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ဘာမှမရှိသလိုပါ ...။

ထို့ပြင် အန်ကယ်လ် ပြောလိုက်တာကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပုံ လေးက ကလေးလေးလိုပင် ...။

အဆင်ပြေပါစေ ကာလ ရယ် ..၊ နင် ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေမယ် ဆိုရင် နင့်အတွက် ငါက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင် ဖြစ်နေမယ်ဆိုလည်း နေပျော်ပါတယ် ...။

ငါ ခံယူထားတာက ချစ်သူကို ပျော်ရွှင်စေခြင်းဟာ အချစ် ..။

အခန်း (၁၁)

ကြိမ်ဆန်ခါကွက်တွေရဲ့အပြင်ကို သူ မြင်နေရသည်။

နို့စိမ်းရောင်ဇာပါးလေး လွန်သွားတိုင်း ပြုံးလိုက်မဲ့လိုက် ဖြစ်သွား ဓာတ်သည့် သားချစ် မျက်နှာကိုပါ မြင်နေရ၏။

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်ကာ ...

“ညီလေး .. ဒါတွေ ကိုယ့်ကို ရှေ့စားပွဲကို ပြောင်းပေး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ..”

ဝိတ်တာကောင်လေးကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီး ထိုစားပွဲမှာ သူ ပြောင်းထိုင်လိုက်လျှင် သားချစ် တို့ ဝိုင်းနှင့် အထဲနဲ့အပြင် ကပ်လျက် ဖြစ်သွားသည်။

လှုပ်ခတ် လွန်လွှားနေသည့် ပဝါပါး၏အနားစပေါ်ကို ပန်းကန် လုံးလေးတစ်လုံး ဖိထားလိုက်တာနှင့် အပြင်ကနေ သူ့ကို သေချာ သတိထားမကြည့်ဘဲ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပေ ...။

“မိုနေလိုက်တာကွာ .. နောက်က ထရံလည်း ပွင့်ထွက်သွားပါဦးမယ် ..”

“အေးလေ .. ရည်းစားပူမိနေတယ် ပြောရအောင် ရည်းစားလည်း မဟုတ် .. ဘာလည်း မဟုတ် ..”

“မင်းတို့ မသိပါဘူးကွာ .. ချစ်ရည်တူမျှခွင့် မရပေမယ့် ငါတစ်သက်လုံး မြတ်နိုးလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ..”

“ကာလ ကလည်း အရမ်းလှတာကိုးကွ .. သူ ဒီလောက်မလှရင် မင်းလည်း ဒီလောက် ရောဂါသည်ချင်မှ သည်းမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ မင်းကို အစားထိုးချစ်ခြင်းလေးတွေ ဖန်တီးပေးလို့ ရတယ်နော် .. မင်းက သူမှ သူ ဖြစ်နေလို့ ..”

သူများပြောသည့် အသံတွေက ဒေါသတွေ၊ မခံချင်မှုတွေနှင့် တက်ကြွနေပေမယ့် သားချစ် ဖြစ်ပျက်နေပုံက တစ်လောကလုံး၏ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ စားစရာရှာနေသည့် ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးလက်ကျန် သတ္တဝါလေး တစ်ကောင်လို ..။

“မင်းပုံစံကို ရိုင်းရိုင်းနှိုင်းရရင်လည်း မကောင်းတော့ဘူး၊ ဘာလဲ-ကာလ ကို မင်း မကြိုးစားတော့ဘူးလား .. ဒါမှမဟုတ် တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုမှ နောက်ထပ် စဉ်းစားဖို့ စိတ်မကူးလောက်အောင် ဝမ်းနည်းကျသွားတာလား ..”

“ကာလ နဲ့ ငါ ဒီတိုင်းပဲ ရှိသွားတော့မယ် ထင်တယ် ..”

“ဒါကတော့ မင်း အဖြေတောင်းပေါ့ကွ၊ ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးကာမှ သူကလည်း မင်းတောင်းမှ ပေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“သူ ငါ့ကို ငြင်းမှာ မကြားချင်ဘူး ..”

“ငြင်းတော့ ထပ်ကြိုးစားပေါ့ ..”

“အေးလေ .. သူ့ဘေးမှာ ယောက်ျားဆိုတဲ့ကောင် .. မင်းပဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီဒေ့ ရှိသေးတယ်လို့ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောမိခဲ့ပါ”

ဟိုတစ်နေ့ညကလည်း ဒီဒေ့ ရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို သူမ သွားခဲ့သည်။

ဒီဒေ့ နဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုတိုင်း ပူလောင်သွားခဲ့ရသည့် ရင်ထဲမှာ ဟိုအရင် ကျောင်းတက်နေကြတုန်းကလို ပူလောင်တာ နဲ့ မတူ ..။

ကာလ တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသလို ဒီဒေ့ ကို သူ့စိတ်ကိုက အထင်တကြီး နေရာပေးပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တာလား ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒေ့ ရောက်လာခြင်းဟာ ကာလ နဲ့သူ ပို၍ ဝေးကွာသွားဖို့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရတော့မှာပါ ..။

“ကာလ မှာ မင်းအပြင် ရင်းနှီးတဲ့သူ ရှိသေးလို့လား .. ဟိုကွာ.. ချစ်သွားနိုင်တဲ့သူ ..”

“မသိဘူးကွာ .. အဲဒါတွေက ငါ တားဆီးလို့ရတဲ့အရာတွေ မဟုတ်သလို ငါ ဖြစ်စေချင်တာတွေကိုလည်း ငါ့ဘာသာ ဖန်တီးယူလို့ မရဘူး ..”

“ဟား!... သားချစ် ရာ .. မင်းပုံစံက ဘာမှကို မစရသေးဘူး၊ ဘာမှမစတဲ့ အရုံးထား တွက်နေတာပဲ၊ မင်း ယောက်ျားပဲကွ ..”

“ကာလ ငါ့ကို အဲဒီလို ပြောဖူးတယ် ..”

နာကျင်သည့်မဲ့ပြုံးနှင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ တစ်ယောက်ပဲ ကော်ဖီသောက်ကာ သူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာသောက်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

ဆိုဖြစ်ကြတိုင်း ဒီတိုင်းပဲဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကလည်း သူ့ကိုဆို မင်းသားတစ်ပါးလို ဒါမှမဟုတ် စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုများနှင့် သေသေသပ်သပ် ခန့်ခန့်ညားညား မွေးလာတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ..။

သူ့ကိုဆို ဘီယာလည်း အတင်းမတိုက်ကြပေ။ သားချစ် နဲ့ပတ်သက်သမျှ ပြဿနာရှိလာရင်လည်း သူတို့ပဲ ရင်ဆိုင်ပေးကြဖို့ အဆင်

သင့် ရှိနေကြ၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ..၊ မင်းနဲ့ ကာလ ရှော့ခံရှိနေတာ သေချာ ပြီ၊ ဘာလဲ ပြော ..”

“မရှိပါဘူး ..၊ သူ့ဘက်က အမြင်ကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီတိုင်းပဲ ပြောင်းလဲနေခဲ့တဲ့ ငါ့မှာသာ သူ့ဘက်က မပြောင်းလဲတဲ့အသံတွေက ရင်ဘတ်ကို ထိတယ် ..”

“ဘာတွေလဲ ..”

“အဲဒီလိုမေးရင် မဖြေတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ခံစားမိနေတာက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ငါက ဟိုတုန်းက သားချစ် ဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲ .. အဲဒီထက် မပိုဘူး ..”

“ဟာကွာ .. ဒါတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အသံ ဖုံးလွှမ်းနေတာ ရှိရင် ရှိမယ် .. သူ ရင်ခုန်နေရင် မင်း မြင်နိုင်မှာလား..”

“သူ့အမြင်မှာ ငါက ချစ်ခင်အားကိုးဖွယ် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့သူလို ထည့်မတွေးခဲ့ဘူး ..၊ အဲဒါ ငါ သိနေတယ် ..”

“အဲမှာ .. သူ့အတွေးကိုပါ သိနေပြန်ပြီ ..”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ..၊ ဒီကောင် တစ်ယောက်တည်း ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း မခွဲနေရတာကို ဝါသနာကို ပါတာ..”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်သွယ်ချက်ဟာ စကား ပြောခြင်း အဓိကမဟုတ်ဘူးကွာ .. ခံစားချက်က အဓိက ..၊ ကောင်းခြင်း မကောင်းခြင်း .. ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဆီမှာ လာရိုက်ခတ်တဲ့ သက်ရောက်မှုပဲ ..”

“အေး .. မင်း အဲဒီလောက် သေချာနေရင်လည်း တခြား ကောင်းလေးတွေ ပြောင်းချိန်ပေါ့ကွာ ..၊ မင်းရဲ့လွတ်လပ်မှုတွေ၊ သာယာပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ကာလ ဘေးမှာပဲ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ ကုန်ဆုံးခံမှာလား ..”

“နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်က ထပ်ပြီး အထင်သေး အမြင်

သေး ပြောလာဦးမှာလည်း မလိုချင်တော့ဘူးကွာ .. ငါဟာ တကယ်ပဲ ချရာတကာ အားနာသည်းခံတတ်တဲ့ အသုံးမကျတဲ့ကောင် ဖြစ်နေပြီ သား ..၊ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ သေချာအောင် ဆန်းစစ်ရဦးမယ် ..”

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အသံတွေ တိတ်ကုန်ကြ၏။ ကာလ ဒီလိုမျိုးတွေ ပြောခဲ့တာ အမှန်ပဲဆိုတာလည်း တွေးမိသွားကြ၏။

သူတို့ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြပေမယ့် မေ့လိုက်ပါဆိုလည်း ရမှာ မဟုတ်တော့ ..။

“ရင်းနှီးလွန်းရင် စကားမှားတာပဲကွာ ..၊ မိဘတောင်မှ သားသမီး ဆို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေချင်ရင် တမင်တကာ ချိုးဖဲ့နှိမ်ချပြီး ဆူရ ဆဲရ ဘာတွေ ရှိတယ်၊ မင်းတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ ..”

“အေးလေကွာ .. သူ့ဘေးမှာ မင်းပဲရှိတာ ..၊ နေရာတကာ မင်း ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ချင်လာတဲ့အခါ မင်း မတတ်နိုင်တာမျိုးတွေရှိရင် သူလည်း အားမလိုအားမရ ပြောမိတာမျိုး ရှိမှာပေါ့ ..”

သားချစ် မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ချက်နှင့် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလို တကယ်ဆိုရင် သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ နီးစပ်သေးတယ် ဆို ..”

“မနီးစပ်လည်း နီးစပ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ကာလ ကို မင်း ဆက်လွတ်မခနဲ သားချစ် ..၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ တစ်လျှောက်လုံး ရှိလာခဲ့တဲ့ နန်း၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ သူများ ခူးယူသွားတာ ခံရရင် မင်း သွံ့ပြီ”

“ဟုတ်တယ် .. ကာလ က အရမ်းလှတာ၊ ကျောင်းမှာတည်းက သူ့ဘေးမှာ မင်း ရှိနေလို့ .. မဟုတ်ရင် မင်း ဘာကားနဲ့လိုက်လို့မှ မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပြီး ရယ်နေကြသည်။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ကျောင်းတုန်းက

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ .. ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ကြတာနဲ့ ဒီဒေး ကို သူတို့ မသိကြပေ ...။

သူကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီဒေး နဲ့ ပြန်ဆုံလာလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့တာနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဘဲနေခဲ့ရင်း သူတို့မသိခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်နည်း ရှိသေးတယ် သားချစ် ..။ ကာလ မင်းကို မြန်မြန် ပြန်ချစ်လာမယ့်နည်း ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြကြည့်လိုက် ..။ အဲဒီမှာ သဝဏ် တိုတာတွေ .. ဘာတွေ စလာပြီဆို အိုခေပြီ ..”

“တော်ပါကွာ ..”

“ဘာတော်တာလဲ ..။ မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်တွေတက်ကြွပြီး မပြောရဲတာတွေ ပြောရဲလာလိမ့်မယ် ..”

“ဘာလဲ .. မင်းက သားချစ် ကို ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို အကူ အညီရှာပေးမလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင့်ပုံစံနဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်ရင် ငါတို့ ဝိုင်း မှ ရမှာ ..။ ဒီတစ်ယောက်ကိုတောင် သူက လက်မြှောက်ပြီးသား ဖြစ်နေတာ ..”

“ဒါက သူ ရင်မခန့်ဘူးသေးလို့ပါ။ အချစ်ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်.. သာယာ စိတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရင်ခန့်သံတွေ မြန်လာရင် စိတ်က အလိုလို တိုက်စားခြင်းအလုပ်ကို လုပ်လာတာ ..”

“ဘာတိုက်စားမှာလဲ ..”

“ကိုယ် လိုချင်တာကိုပေါ့ ..။ သူ့ဆီကအချစ်ကို တိုက်စားခြင်းနဲ့ ရယူနိုင်ဖို့ အင်အားပြင် သွေးကြွလာမှာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြတာကို သဘော

ကျကာ သားချစ် ရယ်နေမိ၏။ သူတို့တွေနဲ့ ပြန်ဆုံမိကာမှပဲ သူ့မှာ ခွန်အားတွေ တိုးလာသလိုပါ။

“မင်းတို့နဲ့တွေ့ရတာ အရမ်း အဆင်ပြေတယ်။ ငါ တကယ် စိတ် ခက်ကျနေတာ၊ ချကွာ .. ကြိုက်သလောက် စားကြ ..”

“တွေ့လား .. ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါတို့စကားကို နားထောင် မယ်ဆိုရင် ဒီကောင် ကာလ ကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကဲသွားလိမ့် မယ် ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဖြစ်နိုင်တယ်.. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ ..။ ယောက်ျားပဲ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတယ် .. မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူး ..”

သားချစ် ရယ်နေရင်း ဒီဒေး ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် နှုတ်ခမ်း ဆွဲက ရယ်ဟဟနှင့် ရပ်၏။

ပြောင်လက်ပျော့အိနေသည့် အသားကပ်ဂျာကင် ခါးတိုလက်ရှည် တို့ ဝတ်ထားသည်။ အတွင်းခံအင်္ကျီကလည်း လည်ဝိုင်းကိုယ်ကျပ်မို့ အဆီပိုမတင်သည့် ကိုယ်ဟန်က မိန်းကလေးတွေ သဘောကျချင်ဖွယ် ဆွဲဆောင်နေ၏။

ကားနားမှာရပ်ကာ ဖုန်းပြောနေတာ ဖြစ်သည်။ ကားတွေက ဆက်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာပဲ ခေါင်းထိုးရပ်ထားကြတာမို့ အထဲနဲ့အပြင်ပေမယ့် မြင်ကွင်းက သိပ်ဝေးတာ မဟုတ် ..။

ပြန်ဆုံကြကာမှ ဒီဒေး ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း အနက်တွေနဲ့ချည်း ဖြစ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီဖြစ်ဖြစ် .. ဂျာကင်ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်း ဆန်းတွေနှင့် ရောက်လေရာမှာ ထင်းနေအောင် တတ်ပဲ တတ်နိုင်လွန်း ခါ၏။

“မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ ..”

“အဲဒီကောင်ကို သိလို့လား ..”

“ပုံစံကတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်မင်းသား ကျနေတာပဲ ..”

“သူ့နာမည်က ဒီဒေး တဲ့ ..”

“သိတာလား ..”

“ရင်းနှီးပါတယ် ..”

“မင်း ကြည့်ပုံကတော့ သံယောဇဉ် မပါပါလား ..”

“ပါစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ ..”

သားချစ် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ကကြီးပုံနဖူးဆံပင်တွေ နောက်လှန်စည်းထားသည့် မျက်နှာသည် ..

“ကာလ ကို သူ ပရိုပိုစ် လုပ်ခဲ့တာ ..”

“ဟမ်!...”

“ဘာ!...”

အားလုံး ထိတ်လန့်အံ့ဩသလို ဖြစ်ကုန်ကြသည့် မျက်နှာတွေက သားချစ် မျက်နှာထက်က ကြည့်နှူးပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုပါ ရိုက်ချ ဖျက်ဆီးသွားကြ၏။

ပိုဆိုးတာက မနာလို သဝန်တို့ကြသည့် မျက်နှာတွေက ဒီဒေးကားမောင်းထွတ်သွားတဲ့အထိ မလွဲဖယ်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကပ်ငြိပါသွားခဲ့ခြင်းပင် ..။

သူ နားလည်ပြီးတဲ့အတိုင်း ..

ဒီဒေး ဆိုတာ အဲဒီလိုကောင်မျိုး ..

အခန်း (၁၂)

“မွေးနေ့သွားတာနဲ့ပဲ ငါ ပြန်ကြိုက်တော့မယ်လို့ နင် ထင်နေသလား သားချစ် ရယ် ..”

မမေးဘဲလဲလည်း မနေနိုင် ..။ ကာလ အဲဒီလိုမျက်နှာ ဖြစ်သွားတိုင်း သူ မနေတတ်သလို .. ဒီလို ပြန်မေးလာတိုင်းလည်း ရုတ်တရက် မချေပနိုင် ..။

“မသိဘူး ကာလ ..။ အဲဒီကို ငါ လုံးဝ မသွားစေချင်ခဲ့တာ နင် သွားလိုက်တယ် ..”

“ဟဲ့ .. မရမက လာခေါ်တာကို မသွားလို့ ရမလား ..။ မေမေ့ကိုပါ ဖုန်းဆက်ပြောတယ် .. မာယာ ကိုလည်း ပြန်ပေးသေးတယ် ..”

“မာယာ ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မသွားတာလဲ ..”

“ခေါ်တာပဲ .. မာယာ က မလိုက်တာ ..”

“သူ မယုံပါ ..။”

“နင့်ကို မဖိတ်ဘူးနော်” ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ဒီဒေး ပါးစပ်က ထွက်
အလွယ်လေး ...

မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် .. ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် ဒီဒေး တို့က မဝ
အပ်တာမှန်သမျှ ဝိုက်ဘုတ်မှာ မျက်သလို မျက်ချရသည်။

သူ့မှာ ဤသို့သော ရဲရင့်ရိုင်းပျခြင်းတွေ မရှိခဲ့တော့ ကာလ
ရှုံ့ချခြင်း အမြဲခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီဒေး ရဲ့ ရဲရင့်ခြင်းတွေကိုလည်း ကာလ က မနှစ်
သက်ဘူးလို့ ဆိုခဲ့လေသည်။

“အဲဒါ သတ္တိကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး သားချစ် ရယ် .. နင့်
ကလည်း ဒါမျိုးကို အားမကျစမ်းပါနဲ့ .. အဲဒါ ရိုင်းစိုင်းတာလို့ ခေါ်
တယ်။ မဆင်ခြင်တာလို့ ခေါ်တယ်။ မဆင်ခြင်တတ်တာ .. တစ်ကိုယ်
ကောင်းစိတ် ရှိတာ ..”

ဒီလို ပြောခဲ့ဖူးလို့ သူ ပြန်မေးခဲ့တုန်းတ ...

“ဒါပေမယ့် နင့် ငါ့ကျတော့လည်း အ လိုက်တာ .. တုံးလိုက်တာ
လို့ ပြောတာပါပဲ ..”

“အဲဒီလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ နင့်က အရမ်း သည်းခံတတ်တာ
သဘောထားပြည့်ဝတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဟာ ဘယ်ဘက်ကို
ကြည့်ကြည့် ကိုယ့်အတွက်တော့ တစ်ကွက် ချန်ရတယ်လေ ..။ သူများ
အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ချည်း အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့အထိ
တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ငါတို့တွေက အရိယာ သူတော်စင်တွေမှ
မဟုတ်တာ” တဲ့ ..။

ဒါဆို သူမ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ စိတ်တိုင်းကျ အမှတ်ပြည့်ပေးဖို့မှ
မှာလဲ ...။

“ဘာလဲ .. မကျေနပ်သေးဘူးလား ..။ လက်ဖက်သုပ်လေးတောင် အခု
မစားနိုင်ဘူးဟယ် .. မျက်နှာကြီးက ဖြစ်နေတာ ..”

ဒန်းကို ခပ်လှုပ်လှုပ် လွှဲလိုက်ရင်း ကာလ က နေရာမှ ထရပ်
ဘာ ...

“တွေ့ပေါ့ .. စိတ်ကူးထဲမှာ ဒီဒေး ကိုပါ သွားမေးလိုက်ဦး။
နင့်က စိတ်ကူးတွေနဲ့ပဲ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ လူ ..။ ငါ မေမေဆီ သွားလိုက်
ဦးမယ် ..”

“ကာလ ..”

“ဟော ..”

ထွက်သွားမယ်ဆိုမှ ငေါက်ဆတ်ဆတ် ခေါ်ကာ ...

“ငါ့ကို နင့် ဘယ်လိုလူလို့ ထင်နေလဲ ..”

“လာပြန်ပြီ ..။ ဒီလိုမေးပုံမျိုးတွေ ငါ ခဏ ခဏ ကြားနေရ
သလိုပဲ။ နင့်ကရော ငါ့စကားတွေအပေါ်မှာ ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ
တာလဲ ..။ ငါ ပြောတာ ဘယ်လို ဝေဖန်ချက်မှ မပါဘူး ..”

“ပါတယ် ..။ နင့် ငါ့ကိုဆိုရင် ပုံစံတစ်ခုခုထဲပဲ အမြဲ ပစ်ထည့်ခဲ့
တာ။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဘာမှန်းမသိတော့အောင်ပဲ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး..။ အဲဒီမှာ စဉ်းစားပြီး ခဏ ထိုင်နေဦး။ လက်ဖက်
မစားချင်လည်း ရတယ် .. အားမနာနဲ့ ..”

“ကာလ ..”

သားချစ် က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို
ပြန်ငုံကြည့်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ...

“ငါတို့ လက်ထပ်ဖို့ထိ နင့် စဉ်းစားဖူးလား ..”

“မစဉ်းစားပါဘူး ..။ နင့်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်
ငါ စိတ်မဝင်စားတာ ..”

“ဒါဆို အခု ဝင်စားလိုက်ပါဟာ ..။ အန်ကယ်လ်ကိစ္စတွေလည်း အခု
အားလုံး ရှင်းသွားပြီ ..”

ကာလ မျက်ခုံးလေးပင့်၍ နားထောင်နေသည်။ ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စ

တွေအကြောင်း ဖေဖေ ပြောပြထားတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့တာ ခုလေးတင် ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ...။ ငါက အဲဒီ စီးပွားရေး အခြေအနေတွေကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးတာလို့ နင်က ထင်နေတာလား ...”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် အဲဒါတွေကြောင့် နင် စိတ်ဆင်းရဲရတာမို့လား ...။ ငါလည်း ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ဘာမှ မပြောမထွက်ဘူးလေ ...”

“ခုတော့ ပြောထွက်သွားပြီလား ...”

“ကာလ .. ဟာသ မလှုပ်နဲ့ဟာ .. ငါ မေမေကို ဖွင့်ပြောတော့မယ် ...”

“သားချစ် ရယ် .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ ..”

ကာလ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်ကာ ...

“ငါတို့မိသားစု ခုမှ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ မျက်နှာချမ်းဆိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ .. နည်းနည်းပါးပါးများ ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ ပြီးတော့ ငါတို့က ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူးလေ .. လက်ထပ်ဖို့ကို အဆင့် ခုန်ပြီး စိတ်ကူးရအောင် ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ချစ်နေခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီ၊ နင့်ကို အကြာကြီး စောင့်လာခဲ့ရတဲ့သူပါ ...”

ကာလ က သုဘောကျသလိုလေး ပြုံးနေကာ ...။ ပြီးတော့ ခစ်ခနဲ ရယ်၏။

သူမ ဒီလို ကလေးဆန်ဆန် ပြုံးရယ် ပျော်ရွှင်တာလေးကို မမြင်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူမ ပျော်နေပါလားဆိုတာထက် ကိုယ့်စကားတွေကို အလေးအနက်မထားရက်လေခြင်းလို့ တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ မကောင်း ...။

ပြီးတော့ သေချာ စိုက်ကြည့်မိတိုင်း ထိကိုင်ကြည့်ချင်ဖွယ် ဖြစ်လာတဲ့အထိ ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသော နီမြန်းမှုန်ညက်နေသည့် ပါးပြင်လေးတွေက ရယ်နေတော့ မို့မို့ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ပို၍ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။

ကကြီးပုံ ပြေပြန်သည့် နဖူးပြင်လေးကျတော့ နည်းနည်း ပိုကျဉ်းတာလေးပဲ ကွာသည်။ ဆံပင်တွေ အပြောင်သိမ်းထားတတ်သည့် ဒီဒေးရဲ့နဖူးနှင့် တူနေတော့ စိတ်ထဲမှာ မလိုလားစိတ် ဖျင်းခနဲထကာ မျက်နှာလွှဲပစ်မိသည်။

“သားချစ် ..”

“ဟင် ..”

ဒီရက်ပိုင်းတွေကျမှ သိသာစွာ ပြောင်းလဲနေခဲ့သည့် သားချစ်ကို ကာလ ကလည်း စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အရင်လို အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါလား သားချစ် ရယ် ...။ နင် ငါ့ရင်ထဲကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်တွေ ဖြစ်နေရတာလဲ ...။ ကြောက်ရင် နှစ်ခါသေတယ် ဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးဘူးလား...”

“ကြားဖူးတာနဲ့ပဲ .. ကိုယ့်ချစ်သူကို သူများ လုယူသွားမှာ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးလား ...”

“လုယူတိုင်း ရရအောင် ငါက ကစားစရာအရပ်မှ မဟုတ်တာ...”

“ကစားစရာကို လုယူတတ်တာလည်း ကလေးတွေပဲ ကာလ၊ အချစ်ကို လုကြတာ ကလေးလေးတွေ မဟုတ်ဘူး ...”

“ငါကတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့အရာအတွက် ငါလည်း မပူဘူး၊ နင့်ကိုလည်း မပူစေချင်ဘူး ...”

“နင် ဒီဒေး နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား ...”

“မတွေ့ဖြစ်ဘူး ...။ တွေ့ရင်လည်း သူ့ကို ငါ သူ့ငယ်ချင်းလို ခင်ခင်မင်မင် နှုတ်ဆက်ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ မရိုးသားတာတွေ

ဖြစ်နေသရွေ့ ငါ လုံးဝ ရင်းနှီးခွင့် မပေးဘူးဆိုတာ ပြောပြီးသား ..
“ဘာ!...”

သားချစ် ရဲ့ 'ဘာ ..' သံက အံ့ဩတာလိုလို .. ဒေါသဖြစ်သွားတာ လိုလို ..။

“သူ ရည်းစားစကား ပြောခဲ့တာကို ပြန်ရုတ်သိမ်းခိုင်းတာ မဟုတ် လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..။ ပဟိုအရင်လို ..”

“နေပါဦး .. အဲဒီလို ပြန်နေပါမယ်ဆိုရင်ရော .. နင်က သူငယ် ချင်း ပြန်ဖြစ်ပြီဆိုပြီး အရင်လိုပဲ တရင်းတနှီး ပြန်နေမယ်.. ဒီလိုလား..”

“ဟုတ်တယ် ..။ အဲဒါတွေကို ထပ်မပြောဘူးဆိုရင် ..”

“နင် ရူးနေလား ကာလ ရာ ..”

“ဘာ!... ဟ ..”

“ဟုတ်တယ် ..။ နင် ရူးနေတာ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီဒေ့ ကို နင့် စိတ်က အရင်လို ပြန်ရင်းနှီးခွင့်ပြုဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ သေချာ တယ် ..”

“သားချစ် .. အစတည်းက ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ ..”

“ဒါပေမယ့် သူက နင့်ကို ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတဲ့ ကောင် ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..။ သူက ပရိုပိုစ် လုပ်ထားခဲ့တယ် .. နင်လည်း အတူတူပဲလေ။ နင့်ကိုလည်း ငါ အခု ခင်နေရတုန်းပဲ။ သူ့ကို ပြန်ခင်လို့ ရော မရဘူးလား ..”

“ငါ့ကို နင် ဒါ မပြောပါနဲ့ ..။ ဒါ မလုပ်ရဘူးဆိုရင် ငါက ဒီတိုင်း ဒီလိုပဲ နေတာ။ သူက အဲဒီလိုနေမယ့်ကောင်လား ..”

“အဲဒါကြောင့် နေနိုင်ရင် ခေါ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူ မရိုးသားနေ လည်း အဲဒါတွေ ငါ မကြားရရင် ပြီးပြီ။ ဟွန်း .. သူ့ကို ပြန်ကြိုက်ဖို့များ သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာတွေ သတိရတိုင်း စိတ်တိုလွန်းလို့ ..”

“အဲဒီအဖြစ်တွေ မရှိခဲ့ရင်တော့ နင် ဒီလောက် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ပါ ..”

“မသိဘူး .. နင်လည်း မရှိတာတွေ .. မဖြစ်သေးတာတွေကို စိတ်ဝင်စားမနေစမ်းပါနဲ့ ..။ အခု သူနဲ့ ငါတို့ မရောနှောကြဘူး။ ဖြစ်နေ တာက အဲဒါပဲ ..”

“နင်က ရိုးသားဖို့ပြောတော့ သူက မရိုးသားနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက် တယ်မို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါလည်း အဲဒီလို သတ္တိရှိအောင် ဆယ်တန်းပြီးတည်းက နင်နဲ့ ခွဲနေလိုက်ရမှာ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

သားချစ် က သူ့စကားသူ ပြန်မရှင်းတတ်တာလား ..။ မရှင်းချင် တာလား မသိ ..။ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီး အေးဆေး ပုံစံနဲ့ စားနေ၏။

“အမလေး .. ခုကျမှ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ပြော .. ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..။ ရှင်းအောင် ပြော ..။ နင်က ငါ့နားမှာ နေရတာ ဒုက္ခလို့ ထင်နေတယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

စားနေရင်း ခေါင်းခါတော့ ပို၍ မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိကာ လက်ဖက် သုပ်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး အလယ်မှာပဲ ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..။ နင့်စကားလုံးက အကြီးကြီးနော် ..။ အဲဒါကို ရှင်း ..”

သားချစ် က နှုတ်ခမ်းပိတ်၍ ဝါးနေရင်း ကာလ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်း ပင့်သက်ရှိက်ကာ ...

“သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စောစောစီးစီး နုတ်ထွက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ

ပြောချင်တဲ့ ချစ်ခြင်းစကားတွေကို နင် ဟာသလုပ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ သားချစ် အဲဒီလောက်ထိ ခံစားသွားရအောင် သူမ တမင် ရယ်ပြုံးခဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အဖြစ်နဲ့ကလွဲပြီး ဟိုဒီ ခံစားမိတာမျိုး မရှိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူ ကိုယ့်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်ပေးခဲ့တာပဲ ...။

“နင် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ သားချစ် ..။ ငါ နင့်ကို ဟာသလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒီလို နောင်တရလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ နင်နဲ့ငါ အမြဲ အတူရှိနေခဲ့တဲ့ ရလဒ်က နင် ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် မပိုနိုင်တာတွေပဲ ဖြစ်လာခဲ့တာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အခု ငါက ဒီဒေး ကို .. ကျွတ် ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

“နင် ဘာတွေ လျှောက်ထင်နေတာလဲ..။ ဒီလောက်ထိ အပိုးမကျိုး ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ ဒီဒေး ရဲ့ပုံစံကို ..”

“နင် မကျေနပ်တာတွေ ရှိနေလို့ ဒီလိုမြင်တာပါ ကာလ ရယ်.. နင့်ကို သူ အန်တီအားကိုးနဲ့တောင် ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်သေးတာပဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အဆင်ပြေအောင်တော့ သူ နေတတ်ပါတယ် ..”

“ဒါက ဟိုတုန်းတည်းက သူ ဝင်ထွက်ဖူးခဲ့တဲ့အိမ်ပဲ ..”

“ငါ ရင်ပူနေတာတွေကို ပြောပျောက်ချင်တယ် ကာလ ..။ ငါတို့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရနိုင်သေးရင်လည်း စေ့စပ်တာဖြစ်ဖြစ်တော့ လုပ်ထားရအောင် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ကာလ ခေါင်းလေးခါလိုက်ပြီး မျက်နှာမော့၍ ဆံပင်သပ်သည်။ ကော့စင်းသည့်နှာတံလေးနှင့် ဖူးငုံသည့် နှုတ်ခမ်းဖျားတို့၏ ဖြားယောင်းခြင်းက ဖွေးနုသည့် လည်တိုင်အလှလေးကြောင့် သူ့ရင်ခန့်သံတွေကို ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်လေသည်။

သူမ၏အလှတရားတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်မိတိုင်း လူဟာ နုံးခွေကျန်ရစ်ခဲ့ရသလို အရာအားလုံးကိုပါ ပြေး၍ ဒူးထောက်ချင်မိ၏။

သူမရဲ့ ချစ်ခြင်းအကြင်နာကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုပါလျှင်..။

အခန်း (၁၃)

မေမေ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သားချစ် ပျော်သွားသည်။

“တကယ် နော် .. မေမေ ..”

“တကယ်ပါ သားရယ် .. ကာလ က လှလည်း လှတယ်၊ စိတ်ဓာတ် စာရိတ္တ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မေမေ ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ .. သူ့အဖေရဲ့ အရိပ်မည်းကြီးက တကယ်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မေမေက ဘာဖြစ်လို့ မကြည်ဖြူရမှာလဲ ..”

“ဟေ့ .. တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ..”

သားချစ် ရဲ့ဖေဖေ ဦးစိုးမောင် က သဘောကျပေမယ့် စည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရမှာမုန်း သိစေချင်သည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် သားချစ်ကို လက်ညှိုးထောင်ပြကာ ...

“စေ့စပ်ပေးပါဆိုတဲ့ စကားကို ဖေဖေတို့ ခေါင်းမညိတ်နိုင်သေးဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ ..”

“ကာလ က မင်းကို တကယ် နှစ်သက်လက်ခံတယ်ဆိုမှ ဒါက ခြစ်မှာ ..”

သားချစ် မေမေကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ကာလ က သူ့အတွက် လိုက်လျောညီထွေ မရှိခဲ့သေးဘူးဆိုတာ ဖေဖေကို မေမေ ပြောလိုက်တာ ခဲ နေမှာပါ ...။

ဒါပေမယ့် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မျက်နှာက ..”

ဒေါ်နီနီခင် က ပြုံး၍ ...

“သားက သူနဲ့ နီးစပ်အောင် ကြိုးစားလေ၊ သားတို့ ကလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့တာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. သားက မေမေတို့နဲ့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားပေးပါ ပြောမလို့ ..”

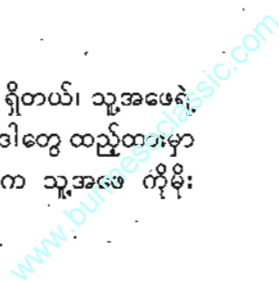
“ထင်သားပဲ ..”

“သူ့အမေက သဘောတူတယ်ဆိုရင်လည်း သူ နာခံမှာပါ။ သားတို့က သံယောဇဉ်ရှိကြပြီးသား ..”

“မဆိုင်ဘူး သားချစ် ..၊ ငါ့သားကို ဖေဖေ ပြောမယ်၊ သူ့ရဲ့ အရယ်အံ့ပြုံး အခွင့်အရေးပေးမှုတွေကို ရနေတာ အချစ် မဟုတ်ဘူး၊ နိန်းမသားချင်း အကဲခတ်ပြီး မင်းရဲ့အမေက ဖေဖေကို အားလုံး ပြောပြသားပြီးသား၊ နောက်ပြီး ကာလ တို့က အစတည်းက ချမ်းသာလာခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ .. ဖေဖေတို့ကသာ ဒီဘဝရောက်အောင် တစ်ဆင့်ချင်း ကြိုးစားလာရတာလေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ဣာလ က နဂိုတည်းက မာန ရှိတယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ ပါစင်နယ်တွေ ထပ်ပေါ်လာတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒါတွေ ထည့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဖေဖေ ထင်တယ်၊ ဒါတွေက သူ့အဖေ ကိုမိုး

ဆောင်း က ပြောပြတာပါ ..”

“ဒါဆို ဖေဖေက ..”

“သား မပြောခင် သူတို့မိသားစု အတွင်းရေးတွေ ရှုပ်နေတည်းက ဖေဖေက သူ့သမီးလေးကို တောင်းခဲ့ဖူးတာ ..”

သားချစ် ဟင် .. ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းမေမေက သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဖေဖေလည်း ဒီလိုရှုပ်ထွေးမှုတွေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့သူပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားချင်း သိနေတာတစ်ခုက ကိုမိုးဆောင်း က ခြေလှမ်းမှားခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့အမှား က အများသူငါလို ပြီးဆုံးမသွားဘဲ နောက်ထပ် ချောက်တွန်းခံလိုက်ရ လို့ စီးပွားပါ ပျက်ခဲ့ရတာ ..”

“အဲဒါတွေ ဖေဖေကို အားလုံး ပြောပြတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဦးစိုးမောင် က ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ယောက်ျားချင်း အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတွေပဲကွာ .. အားလုံးကို ပြောပြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ စိတ်အပူဆုံး သူ့သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေး ဆိုတာကို ဖေဖေက တာဝန်ယူချင်လို့ သားအတွက် စေ့စပ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲဟင် .. အနံ့ကယ်လ်က ..”

“ခုန ဖေဖေ ပြောတာ သူ့စကားတွေပဲပေါ့ သားရဲ့ .. သူ့သမီးစိတ် ကို သူ သိတယ်။ ကာလ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီလောက်လှနေတာ တောင် တက္ကသိုလ်မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှာခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါ သားတို့ သူငယ်ချင်းရင်း သိမှာပေါ့ ..”

သားချစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေတို့ကလည်း အဲဒါကိုပဲ သဘောကျလို့ အမှတ်ပြည့်ဖေး လိုက်တာပါ။ ကိုမိုးဆောင်း ကတော့ လူကြီးချင်း မျက်နှာမပျက်ချင်လို့

သူ့သမီးလေး ကျေနပ်မှုရှိမှပဲ လက်ခံချင်တာ။ နောက်ပြီး သမီး မိန်း ကလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သူ့အမေရှိနေရင် အမေကပဲ ဦးဆောင်မှာ ဆေ ..။ ကိုမိုးဆောင်း က မိသားစုထဲမှာ မျက်နှာငယ်ရတဲ့ဘက်မှာ ဖြစ်နေတော့ သူတို့သားအမိ ဘယ်လိုရှိစေချင်မှန်း မသိတဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကို သူ့သဘောနဲ့ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူးပေါ့ ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ ..။ သားကလည်း ဖေဖေတို့ ဆိုတာကို လက်ခံမှာပါ။ အဟွန်း .. ဒါပေမယ့် သား ပင်ပန်းမှာတော့ သေချာပြီပေါ့ ..”

“ရယူအောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ လွယ်ကူတာ ဘာမှမရှိဘူးကွ။ မင်း ကြိုးစားပေါ့ ..”

“ဒီမှာ သား ..”

ဒေါ်နီနီခင် က ပြိုင်လိုက်ကာ ...

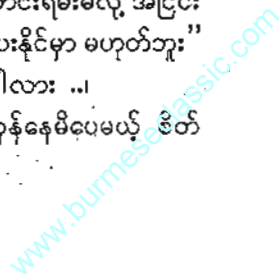
“အခု သူတို့ရဲ့စီးပွားရေးတွေ ပြန်ရလာပြီဆိုရင်တောင် ခေါင်းထူ နိုင်ဖို့က မလွယ်သေးဘူး။ မေမေတို့ နားလည်ပေးလိုက်တာက ကိစ္စ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားတဲ့အတွက်ပဲ။ အစက မေမေ ဘာဖြစ်လို့ စာကျောကျောပုံ ဖြစ်နေရသလဲဆိုတာလည်း သမီး ကာလ ကို နား သည်စေချင်တယ် ..”

“သား မေမေတို့ရှေ့ကို သားရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ခေါ်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သဘောတူနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် သူက သားကို ခေါင်းညိတ်တာ မဟုတ်ဘဲ မေမေတို့က သွားတောင်းရမ်းမိလို့ အငြင်း ခံရတာဆိုရင် ဒါကိုတော့ မေမေတို့က နားလည်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အဆင်ပြေပြီ ထင်ရပေမယ့် မလွယ်သေးပါလား ..။

စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ လျှောက်လှန်နေမိပေမယ့် ဇိတ် ဆလည်း မပါ ..။

ဖေဖေတို့နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားနေမိကာ ဝမ်းသာရမလို့ ဝမ်းနည်းရမလို့နှင့် ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ဘဲလည်း မပျော်နိုင် ...။

“ဟာ...”

“ဘုတ် ...”

“ဆောရီး ညီမ .. ဆောရီး ..”

နှစ်ယောက် ပခုံးချင်း ချိတ်သွားတော့မတတ် ပစ်စလက်ခတ် တိုက်မိသွား၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုင်ထားသမျှ စာအုပ်တွေ လွတ် ကျကုန်ကာ သူ့ပဲ အရင်ခြေဖျားထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ကောက် မိ၏။

ပြန်ထရပ်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးနှင့် နားဆွဲလေးက ပခုံးထိ ထောက်နေ၏။ ဆံပင်က ပခုံးကျော်ရုံလေးရှိကာ အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့်နှင့် ချစ်စဖွယ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။

သူမက သူ လိုက်ကောက်ပေးတာကို ယူတော့မလို့ .. တစ်ခုခု ပြောတော့မလို့နှင့် မျက်နှာကိုပဲ ငေးနေကာ ...

“ဟို .. အား .. အားနာလိုက်တာ ..”

“ကျွန်တော့်ကိုလား ..။ မဟုတ်တာ .. ကျွန်တော်က တောင်းပန် ရမှာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကလည်း ..။ ချစ် ကလည်း မမြင်တာပဲ ဟာ ..”

“နာမည်က ချစ် တဲ့လား ..”

“ချစ်မင်းဘုံ ..”

“ညော် ...”

သူက ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ကျွန်တော့်နာမည်က သားချစ် ပါ။ ဒါနဲ့ ညီမ ရွေးထားတဲ့စာအုပ်

တွေ ဟုတ်ရဲ့လား ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ လျှောက်ဖွ နေတုန်းဆိုတော့ ကိုယ် ရွေးထားတာကို မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ တော်ကြာ နားကုန်မှာ စိုးလို့ ..”

“ဟာ!... ရတယ် ..။ ချစ် ကလည်း လျှောက်ကြည့်နေတုန်းပဲ”

ချစ်မင်းဘုံ က စာအုပ်တွေကို တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး-သူ့အစဉ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ ...

“အစ်ကိုက ဘယ်စာအုပ် ရှာတာလဲဟင် ..”

“ဟင်!...”

သူ လျှောက်လာတုန်း ဘေးမှာ ပါလာတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။ ချစ် က ပွင့်လင်းသည့်အပြုံးလေးနှင့် ပခုံးစွန်းကနေ ကျော်ကျလာသည့် ဆံနွယ်လေးတွေကိုလည်း နောက်ကို ခဏခဏ ပို့နေရကာ ...

“ချစ် က ပျင်းရင် စာအုပ်ဆိုထဲ ဝင်ဖွနေကျ အစ်ကိုရဲ့... အဲဒါ ကြောင့် အစ်ကို့အတွက် ပိုင်းရှာပေးမလို့ ..”

မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြတော့ ချစ်မင်းဘုံ က သူ့အပေါ်မှာ အစ်ကိုလို .. ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို တကယ့်ကို တရင်း တနှီးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူမလေးသည် နောက်ဆုံးပေါ်ပြိုင်ကား အဖြူရောင်လေးနဲ့ အလွန်မတန် သွက်လက်ပွင့်လင်းသူလေး ဖြစ်ရကာ ...

“အစ်ကို ချစ် ကို ဘယ်လိုထင်လဲ-ဟင် ..”

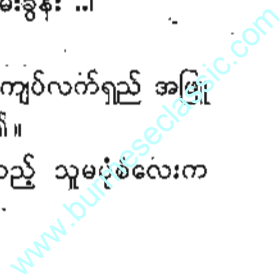
“ဟင်!... ဘာကိုလဲ ..”

ကာလ ကို သူ မကြာခဏ မေးခဲ့ဖူးတဲ့ မေးခွန်း ...

သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းခဲ့၏။

ချစ် က အဖြူရောင် ခူးကျစကက် ကိုယ်ကျပ်လက်ရှည် အဖြူ လေးနှင့် ရှူးဖိနပ်အဖြူရောင်လေးကို စီးထား၏။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ဖွေးဆွတ်နေသည့် သူမပုံစံလေးက

နုသစ်လှပနေကာ ...

"ပြောလေ .. ဘုံ .."

သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ် လို့ ပြောပေမယ့် သူကတော့ ဘာမှ မဆိုကြဘဲနှင့် ဒီဆိုကြီး ခေါ်ဖို့ မသင့်တာကို တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုံ လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့၏။

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မေးတာလဲ .."

"မဟုတ်ဘူးလေ အစ်ကိုရဲ့ ..။ ချစ် က အစ်ကိုရှိတဲ့နေရာတွေကို လာတယ်။ သွားစရာရှိရင် လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ခေါ်တယ် .. ခုလိုနေရာမျိုးကို အစ်ကို့ကို ခေါ်လာတာကျတော့ .."

ပြောပြီး ကန်ပတ်လည်မှာ ရှိနေကြသည့် စုံတွဲတွေဆီ ခေါင်းလေးလည်အောင် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

"အဲဒါလေ .. အဲဒါကို မေးတာ .."

သားချစ် က ရယ်လိုက်ပြီး ချစ် ရဲ့ခေါင်းလေးကို ကလေးစသလို ဖွဖွလေး ထုသည်။

"ညီမလေးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်နေရသလို သဘောထားတာပေါ့။ ဒါ ဘယ်လိုထင်စရာတွေ ရှိလို့လဲ .."

ချစ် မျက်နှာလေးက ကျေနပ်သွားတာမျိုး မဖြစ်ဘဲ သားချစ်ပုတ်လိုက်သည့် ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်နေရာကိုပဲ ဖိသပ်ချနေသည်။

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..။ တို့ ပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ .."

"မမှားပါဘူး .. မှန်လွန်းလို့ တွေးမိသွားတာ .."

"တာတွေမိတာလဲ .."

လမ်းလျှောက်နေတာကို ရပ်လိုက်ကာ ချစ် က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။

"ချစ် ကို ဆို အမြဲတမ်း အဲဒီစကားတွေ ပြောကြတာ .."

"ဟင် .. ဘာစကားတွေလဲ .."

"အစ်ကို .."

"ဟင် .. ပြောလေ .."

"ချစ် ရဲ့ပုံစံက အရမ်းများ ကလက်နေသလား ဟင် .."

"မဟုတ်တာကွာ ..။ ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

ချစ် က မြက်ခင်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ လက်လေးပိုက်၍ တစ်သွမ်းချင်း လျှောက်နေကာ ...

"အိမ်မှာ .. ဒက်ဒီတို့ ကိုကြီးတို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့

ရင်ထဲက ချစ်သူ .."

"ဘယ်လို .."

"ဟုတ်တယ် .. အားလုံးပဲ။ ချစ် ပြောတဲ့ စကားတွေက ကလေးစကားလိုလို .. မဆင်မခြင် ပြောတတ်တာလိုလို .."

သားချစ် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်သွားသည်။ သူမမှာလည်း ဝေဒနာလေးတွေ ရှိနေသည်ပဲ ..။

"အစ်ကို့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဟင် .."

"နှစ်ဆယ့်သုံး .."

"တွေ့လား .. ချစ် အသက်က နှစ်ဆယ့်နှစ် .. အစ်ကိုနဲ့ တစ်နှစ်ကွာတာကို ..။ ချစ် ကို စမြင်ကတည်းက အစ်ကိုက အလိုလိုက်ချင်တဲ့

အစ်ကိုကြီးပဲ ပေါက်နေတာ .."

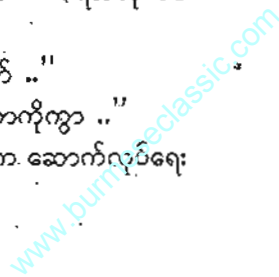
"အဲဒါ မင်းပုံစံလေးက ကလေးဆန်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းနေလို့ပါပဲ။ ဘာ .. ပြီးတော့ တို့က တစ်ဦးတည်းသော သားလေ .. မွေးချင်း

အောင်နှမလည်း မရှိဘူး။ ညီမလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ခင်ဗွားမိတာ၊ ဘာသဘောမှ မပါဘူး .."

"ဒါဆိုလည်း ချစ် ကိုက ကံဆိုးတာပေါ့နော် .."

"လုပ်ပြန်ပြီ ..။ ဒီလောက် ကံကောင်းနေတာကိုကွာ .."

"လူတိုင်းကတော့ ထင်ကြတာပါပဲ။ ဒက်ဒီက ဆောက်လုပ်ရေး

ကုမ္ပဏီကြီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာ၊ ကိုကြီးက ကိုယ်ပိုင် ဆေးရုံဆောက်ထားတဲ့ ဆရာဝန်၊ အငယ်ဆုံး သမီးလေး .. အငယ်ဆုံး ညီမလေးမို့ ချစ်ကြတယ်တဲ့ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာမှားနေလို့လဲ ..”

“ချစ် က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ အစ်ကိုရယ် .. အိမ်စီးပွား ရေး ဝင်မေးမိရင်လည်း သမီး ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး၊ ကိုကြီး အိမ် ထောင်ရေးထဲ ဝင်ပြောမိရင်လည်း ကိုကြီးက ညီမလေးက ငယ်ပါသေး တယ်၊ ဒါတွေ ဝင်မပြောနဲ့တဲ့ ..”

သားချစ် ပင့်သက်ရွိုက်မိလေသည်။

“တစ်ခါတလေမှ မဟုတ်တာ .. ကြာလာတော့ ဒါတွေကို အချစ် ခံရတာလို့ မမြင်တော့ဘူး၊ ဖယ်ကြဉ်ခံနေရတာ ..”

“ဘုံ ရယ် ..”

“ပြီးတော့လေ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် .. ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေကြ တဲ့ လူကြီးတွေဖြစ်နေပြီး ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းပဲ တန်းနိမ့်နေတာ မျိုး .. အထီးကျန်ဆန်လာတယ် အစ်ကို ..”

.. ကြားရတာ နားမချမ်းသာပါလား ..၊ သူမက ကိုယ့်ထက် အဖြစ် ဆိုးနေတာလား ..၊ သူကပဲ ငါ့သာလျှင် ကံအဆိုးဆုံးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ လား ..။

“ကိုကြီးရဲ့ယောက်ဖ ဒေါက်တာ .. အင်း .. နာမည်တော့ မပြော တော့ဘူးနော် ..၊ သူက လက်ထပ်သွားပြီဆိုတော့ ..”

“ဟင်!...”

ဒါက ဟက်ထံထိဆုံးစကား ဖြစ်သည်။

“သူက ချစ် ကို ပြောတယ် သိလား ..၊ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက် သလို ဖြစ်မှာ မလိုချင်ဘူးတဲ့၊ ကိုကြီးတို့ကလည်း ချစ် ကို ကလေးလို့ပဲ မြင်နေကြတာ သူ စိတ်မကူးရဲဘူးတဲ့ ..”

“မင်းနဲ့ ချစ်နေကြမှလား ..”

“ချစ်တော့ မချစ်သေးပါဘူး ..၊ ဒါပေမယ့် ချစ် က ဟန်မဆောင် ဘတ်တော့ ကိုကိုကို ချစ်နေမိတာတွေ သိသာနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”
သူမက ကိုကို လို့ ခေါ်ခဲ့သည်လား ..။

“အဲ့ဒါလေ .. အဲ့ဒါ ချစ် မှားပါတယ်၊ ကိုကို အထင်သေးသွား အောင် ချစ် ရဲ့ပုံက ကြိုတိပိုးမလေး ဖြစ်ခဲ့တာ ..”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ..၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လူတွေက ဒီလိုပါပဲ၊ နောက်ပြီး သူက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဓင်းအစ်ကိုနဲ့ စတ်သက်ရင်းနှီးတဲ့သူ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆရာဝန်တောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လည်း သူ့ရဲ့အသက်က မင်းနဲ့တော့ ကွာမှာပဲ၊ သူ ချစ်ပေမယ့် မသင့် ဆက်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

သူမနဲ့ လမ်းခွဲလာခဲ့ပြီးမှ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူမရဲ့ ဆွေးနာတွေ ကိုယ့်ဆီမှာ ကူးစက် ပါလာခဲ့သလိုပင် ...။

“မင်း အဲ့ဒါ ရင်ဘတ်ချင်း ဆက်နေတာ ..”

“ဘာဆိုလဲ ..”

ညဘက် ထင်ကျော် နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ တန်းမနဲ ပဟောကီနိုး ထုတ်၏။ ချစ် ရောက်လာတတ်တဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ ထင်ကျော် တို့နဲ့ ဆုံတတ်တာမို့ ချစ် ကို သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိကြ၏။

ချစ် နဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေမှာ မဆုံဖြစ်ခဲ့လို့ မသိခဲ့တာက တာလ ..။

အခန်း (၁၄)

“မသိသေးတာတွေ ရှိရင်လည်း နောက်မှပဲ ပြောတော့ဟာ ..
ငါ ဖေဖေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ လိုက်နေရတာ ခုမှ အိမ်ပြန်ရမှာ ..”

“ငါ လာကြိုမယ်လေ .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“မကြိုနဲ့ .. ငါ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကားဝင်ရွေးရဦးမှာ ..”

“ကျွတ်!...”

ဖုန်းထဲက သားချစ် ရဲ့ စိတ်ပျက်သံကြီးကို ကြားရပေမယ့် မတတ်
နိုင် ...။

ခု တစ်လောကျမှ သားချစ် တို့အိမ်ကလူတွေ မေမေကို ဈေးမှာ
တွေ့လည်း နှုတ်ဆက်၊ လမ်းမှာတွေ့လည်း ကားရပ်ပြီး လာနှုတ်ဆက်..။

“ကာလ .. နင် ငါ့ကို ခုတစ်လော မတွေ့အောင် တမင်ရှောင်နေ
သလိုပဲ ..”

“ငါ့မှာ နင့်ကို ရှောင်ရှားဖို့ နည်းဗျူဟာတွေ ထုတ်နေစရာ အချိန်
မရှိဘူး သားချစ် ..”

ဖုန်းပြောရင်း လမ်းရောက်အောင် ထွက်လာခဲ့တာမို့ ခြေလှမ်းတွေ
ကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

“ဖေဖေနဲ့ငါ ဘယ်လောက်ထိ အလုပ်ရှုပ်နေကြသလဲ နင် သိသား
နဲ့ သားချစ် ရယ် ..”

“အလုပ်ရှုပ်တာက အန်ကယ်လ်နဲ့ နေ့တိုင်း လိုက်နေရတာလား..”

“ဖေဖေ ကြုံရတဲ့ပြဿနာက လုပ်ကြံမှုလို့ အစပေါ်လာတယ်ဟာ၊
ပြီးတော့ အခု အဆင်ပြေသွားတာကလည်း တစ်ယောက်က ကိုင်တွယ်
နေတာဆိုတာတွေ၊ အရမ်းကို ရှုပ်နေလို့ပါဟာ ..”

“အဲဒါတွေကို ငါလည်း ဝိုင်းရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ငါ့အဖေ ..”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ဘာမှ သေချာပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊
ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ ဖေဖေ ပြန်မဆက်မိအောင် ငါ အသည်းအသန်
လိုက်နေရတာ၊ အားလုံး ဒီမိန်းမကြီး ရှုပ်နေတာလို့ ငါက ထင်တာ..။
ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းမခဲစေချင်လို့ပါ၊ ငါနဲ့ ဖေဖေ အလုပ်
ကိစ္စရော .. အဲဒီပြဿနာကိုရော ကြိုတင်စုံစမ်းနေတာ မေမေတောင်
မသိဘူး ..”

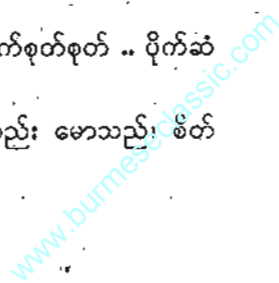
“နင် အခု ဘယ်မှာလဲ ကာလ .. ငါ လာမခေါ်ပါဘူး၊ ကားသံ
တွေ ကြားနေရတာ ဆူညံနေလို့ ..”

“လမ်းဘေး ရောက်နေပြီ .. ဒါပဲနော် ..”

“နေပါဦး .. အန်ကယ်လ် တစ်ခါပြောတော့ အဲဒီကားကို လဲတော့
မှာဆို .. ဒီလောက်ပျက်နေတာကိုကွာ ..”

“နင် အဲ့ဒါကြီး ပြန်မှစစ်မိပါနဲ့၊ ပျက်ပျက်စုတ်စုတ် .. ပိုက်ဆံ
တစ်ပြားမှ အငိုကုန် မခံနိုင်ဘူး ..”

စကားပြောရတာ များလာတော့ မောလည်း မောသည်၊ စိတ်
လည်း တိုလာ၏။

“ကားလာနေပြီ .. ဒါပဲနော် ..”

ဘယ်လိုထင်ထင် ဖုန်းချပစ်လိုက်ကာ တက္ကစီ လှမ်းတားလိုက်သည်။

ဟိုနားဒီနားလေးကို နှစ်ထောင် တောင်းသဖြင့် တိုရသည်စိတ်က တိုရလွန်းလို့ အသက်ပါ တိုလာနိုင်၏။

“သမီး .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“သမီး .. ကား .. အဲ .. အိမ်ရှေ့ကတော့မယ် ဖေဖေ ..”

ဘော်ဒီရုံမှာ ကားဝင်ရွေးရင်း ဆေးလေးမှုတ်တာကို နင်းကန် တောင်းသဖြင့် ဈေးဆစ်နေတုန်း ဖေဖေဖုန်းကြောင့် စကားပြောလက်စ နှင့် ဘော်ဒီရုံနဲ့ ဝေးရာကို အပြေးတစ်ပိုင်း သွားရပြန်သည်။

ကားပွတ်မိခဲ့တာ၊ ဆော်ဒီရုံမှာ အပ်ထားရတာ ဖေဖေက ဘာမှ မသိ ..။

ထစ်မနဲရှိ ဒီကားလဲဖို့ပဲ ပြောဦးမှာမို့ ကားပျက်တိုင်း ဖေဖေကို မပြောဘဲ ဖုံးလို့ရသလောက်တော့ ဖုံးဖိထားရသည်။

“သမီးမေမေကို ဂရုစိုက်လိုက်ဦး။ မနက်က နေသိပ်မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်တာလည်း အိပ်နေလို့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ .. ဖေဖေလည်း ပြန်ခဲ့တော့လေ၊ ရှေ့နေကြီးက ဒီနေ့လာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ ..”

“အေး .. သမီး .. ဒါပေမယ့် စောင့်လိုက်ဦးမယ်။ သမီး တံတား အောက်ကဖြတ်ရင် သမီး မေမေအတွက် သူကြိုက်တဲ့ ပဲကြာခံသုပ်နဲ့ ငှက် ငါးဖယ်လုံးဟင်းချို ဝင်ဝယ်သွားဦးနော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ .. သမီး ကြိုမှာထားလိုက်မယ်။ သိပ်မစောင့်ရအောင် ..”

စကားစ ပြတ်သွားသည်မို့ ယောက်ျားတွေကြားထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဆေးမှုတ်ခလည်း ထပ်ဆစ်မနေချင်တော့ပါ ..။

ကားသာ ပြန်မောင်းလာခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ မရှိ ..။

“ဟုတ်တယ် .. ကြိုမှာထားတာလေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ .. ခဏလေး စောင့်ပါနော် ..”

“အင်း .. ဒါဆို ကုတ်တစ်ဘူးပေး ..”

မိသားစု လာစားနေကျဆိုင်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း လာတိုင်း ဒီလိုပဲ ဝိုင်းကြည့်ခံရတာ တို ခံရတိုင်းပဲ စိတ်ညစ်မိသည်။

ကြိုမှာထားတာတောင် အအေးတစ်ဝက်ကျတဲ့အထိ ရပါပြီဆိုတာ ထွက်မလာ ..။

“တစ်ယောက်တည်းလား ..”

“ဟင်!...”

ဒီဒေး ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိ။

အတွင်းခံ လည်ဝိုင်းအနီရဲရဲနှင့် ဂျာကင်အနက်ကို ထပ်ဝတ် ထား၏။

သူက ကာလ ရဲ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ .. တစ်ယောက်တည်း ..”

“ဘာလဲ .. အအေးတစ်ဘူး ဝင်သောက်ပြီး ထိုင်ရိုးနေတယ် ထင် လို့လား ..”

“မထင်ဘူးလေ .. မထင်လို့ မေးတာ၊ ဒီဆိုင်က ညနေဝိုင်းကျရင် အသောက်အစားသမားတွေရဲ့အချိန် .. ရှုပ်က ရှုပ်နဲ့ ..”

“ရှုပ်ပေစေ ... ငါ့ကိစ္စနဲ့ ငါ ..”

“ကောင်းကောင်းမေးတာ ကောင်းကောင်းဖြေ .. ဒီက ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မြင်လို့ တကူးတက ဝင်လာမေးတာ ..”

“မခေါ်ဘဲ လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖေချင်သေး

သလား ..

ဒီဒေး က ရယ်မလို့ မဲမလို့နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မပြောနဲ့ .. ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရင် ပါးစပ်ကို ဝဲပေါက်တတ်တယ် ..”

ကာလ-စိတ်ညစ်သည့်ကြားထဲက ရယ်ချင်သွားသည်။ သူ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကြောင်တောင်တောင်နိုင်ခြင်းဒုက္ခတော့ အေးသွားတာ အမှန်ပါ ..။

“အစ်မ .. ရပါပြီ ခင်ဗျ ..”

ကာလ ပိုက်ဆံရှင်းတာကို စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ အတူထဲရပ်ကာ-

“ကား မပါဘူးလား ..”

“ပါတယ် .. ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျပ်သိပ်နေတာ မထိုးရဲလို့၊ ဟိုဘက်သွားထိုးလိုက်ရတာ လမ်းနဲ့ လွတ်ပါတယ်။ ချောင်ထဲမှာ ဥစ္စာ-ဟဲ့”
ကိုယ့်ဘာသာ ခိုးရိမ်သွားကာ မမေးဘဲ ဖြေရှင်းနေမိသည်။ သို့သော် ...

နှစ်ယောက် အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြစဉ် ...

“ဂျိမ်း ..”

“ဂျီး .. ဒီနံး ..”

“ဟယ်!...”

ကာလ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွား၏။

“သွားပြီ .. သွားပါပြီ ..။ ငါ့ကားလေး ..”

ဘယ်ကဘယ်လို စည်းလွတ်ကမ်းလွတ် ထိုးဝင်သွားမှန်း မသိသည့် ကားတစ်စီးသည် ကာလ ရဲ့ ဆလွန်းကားလေးကို ပစ်စလက်ခတ်ဝင်တိုက်၏။

ကားက သေးတိုက်ကြီး လည်ထွက်သွားကာ ကပ်လျက်မှာရှိသည့် ရေသန့်ဘူးသယ်သည့်ကားကြီးကို ပစ်ဆောင့်သွားသည်။

ထိုအခါ ရေအပြည့်နှင့် ရေသန့်ဘူးကြီးတွေ ကားပေါ်ကို အင်တိုက်အားတိုက် ခုန်ပေါက် ပြိုကျလာခဲ့ပြီး ...

“ဟေ့လူ .. နေဦး ..”

ပစ်တိုက်သည့်ကားက ဂျစ်ကား ခပ်စုတ်စုတ်ပဲဖြစ်ကာ ဝေါခနဲ နောက်ပြန်ဆုတ်သဖြင့် ဒီဒေး လှမ်းအော်ပြီး ကားဆီ ပြေးသွား၏။

အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ပါ ဆူညံ ရှုပ်ထွေးကုန်ကာ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်နေသည့် ကာလ ကို ဒီဒေး က လက်တစ်ဖက် ဆွဲထားလျက် ...

“ဘရိတ်ပေါက်လာတာ ဘာညာ မလိုချင်ဘူး၊ ဒီကားတစ်စီးလုံး စုတ်ပြုတ်သွားပြီး .. အဲဒါ ခင်ဗျား လျော်ရမယ် ..”

“လျော်ပါ့မယ် .. အမှုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ .. ယာဉ်ထိန်းရဲဆီလည်း မရောက်ပါရစေနဲ့၊ ကလေးက ကားမောင်းချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က ခိုးပြီး မောင်းခိုင်းတာပါ ..”

ဒရိုင်ဘာလည်း ပါသည်။ မောင်းသူက ဆယ့်လေးနှစ်သား ကောင်လေး ..။

မကျွမ်းကျင်သည့်ကလေးကို ဟန်းဘရိတ်မဖြုတ်ဘဲ မောင်းခိုင်းလာသဖြင့် ဘရိတ်ပေါက်သွားတာလို့ အားလုံးက ပြောနေကြ၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ ..။ သူ့အမေကို ပြောပြီး အားလုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ..”

ရှုပ်ထွေးနေသည့်လူတွေ ဖြေရှင်းသံတွေကို ကာလ သေချာလည်း ဘာမှမကြားပါ ..။

ဒီဒေး ဖြေရှင်းနေတာကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိလျက် ..။ စောစောက ကားတိုက်သံကြီးက နားထဲမှာ စွဲနေ၏။

ပြီးတော့ ပိန်နဲ့ချိုင်ခွက်နေသည့် ကိုယ့်ကားတစ်စီးလုံးရဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်နေရင်း မယုံနိုင်တာလား ..။ ထိတ်လန့်နေတာလား ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ရနေပြီ ထင်ခဲ့ပေမယ့် မိန်းမ သားပီသသည့် အားငယ်စိတ်ကတော့ မပျောက်မပျက် ရှိနေခဲ့လေ သည်။

“လာ .. ပြန်မယ် ..”

“ငါ့ကား .. ငါ့ကားကို သူက တကယ်လျော်မှာလား .. ဒီလောက် ပျက်စီးနေတာ ..”

“တစ်ကားလုံး ပျက်စီးရင် တစ်ကားလုံး အသစ်ပြန်လျော်ပေးရ မယ်၊ အဲဒါ နှင် ပူမနေနဲ့ .. ငါ့ရှေ့မှာ ဖြစ်တာ၊ ဒီကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ငါ အားလုံး လုပ်ပေးမယ် ..”

ဒီဒေး အာမခံရင်း ကာလ ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကားပေါ် ပြန်တက်၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ...

“ကားစုတ်ကို ကိစ္စတုံးဖို့လုပ်ရတာ တော်တော် မလွယ်ပါလား..”

ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ညည်းညူမိတဲ့အဖြစ် ... ထို့ပြင် ကားကို လမ်းပေါ် ပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း ဖုန်းပွင့်၍ ...

“ဦးမျိုး လား ..”

“... ..”

“အဲဒီက ထိခိုက်မိတာတွေပါ အားလုံး ရှင်းထားလိုက် ..၊ ဓနက အတိုင်းပဲ ခင်ဗျား ပျာယာခတ်နေလိုက်နော် ..၊ လုံးဝ မပေါက်ကြားစေ နဲ့ ..”

“... ..”

“အဲဒီချာတိတ်ပါ ဘာမှ မသိစေနဲ့ ..”

“... ..”

“မြင့်ဦး ကို အခု လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ကလေးအိမ်က မေးတဲ့ပုံစံနဲ့ အဲဒီနားက အသေးစားတွေကို ရှင်းပေးထားခဲ့ ..”

“... ..”

“ကားကို အဲဒီကနေ တစ်ခါတည်း ဆွဲသွားလိုက်လေ ..”

“... ..”

“ဪ .. ဒီလောက်ဖြစ်ထားတဲ့ဟာကို ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ..၊ ဆံရည်ကျိုခက်ထဲ ထည့်လိုက်၊ ဝါသနာပါရင် ခင်ဗျားပါ ခုန်ချသွားလို့ ရတယ် ..”

အဲဒီလောက် ရှင်းပြနေတာကို စိတ်က မရှည် ...။

ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်လို့ မရသည့်ကိစ္စတွေကို ဟိုလိုလုပ်ပါ၊ ဒီလို သုပ်ပါ ခိုင်းနေရတာ ပိုပင်မန်းသည်။

ဒါတွေ မယ်မင်းကြီးမလေးက ဘာမှ သိမှာမဟုတ် ..၊

ကျေးဇူးတင်တင် .. မတင်တင် ဒီမှာ ထားလိုက်ရတဲ့ စေတနာ တွေ ..။

အခန်း (၁၅)

ဖွင့်ထားလိုက်တာနင်း သိပ်မစောင့်လိုက်ရဘဲ ဖေဖေမျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

ကုတ်ချီထားသည့် မျက်နှာဖုံးထူကြီးတွေကို ကြည့်လိုက်တာနင်း သိသည်။

ရာသီဥတုက မကောင်း ...

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သား ..”

“သိရဲ့သားနဲ့ ဖေဖေရာ ... အန်ကယ်လ် ဦးထိန်ဝင်း က ပြောပြီးပြီ မို့လား ..”

“ဘာမှမဆိုဘူး .. အဲဒါက ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စတွေပဲ မေးတာ၊ ကိုယ့်သားအကြောင်းကို ဖေဖေက အပြင်လူဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ စုံစမ်းရမှာလဲ ..”

ဒီဒေး က စီးကရက်သောက်ရင်း မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ လုပ်နေ၏။

“ကိုအံ့မိုး တို့က ဖေဖေကို တိုင်တယ် ..”

“ဒီတိုင်းလုပ်မှာပဲလို့ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ပြောထားတာပဲ ..”

“မမှန်ကန်တာတွေကို ဖော်ထုတ်တာက ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေက လူလိမ်လူကောက်တွေ မဟုတ်ဘူး သား ..”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့လူတွေပဲ လုပ်ချလိုက်ရင် အဲဒီလို ဟင်ခနဲ .. ဘာခနဲ ..”

“အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူမှာ မှားကွက်ဆိုတာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု နှိုတတ်တာပဲ၊ လောဘအမှားဆိုတာ ..”

“ဖေဖေ .. ဒါ မှားတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. မတရားလုပ်တာ၊ ဆေးက အခု ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. မင်း သူတို့ထဲက ရှယ်ယာကို နုတ်ထွက်တဲ့ အထိ ..”

“ကျွန်တော့်လုပ်ပိုင်ခွင့်က ဒီလောက်ပဲမို့လို့ .. မဟုတ်ရင် ကွန်စထရပ်ရှင်တစ်ခုလုံးကို အမှိုက်ပုံ လုပ်ပစ်ချင်တာ ..”

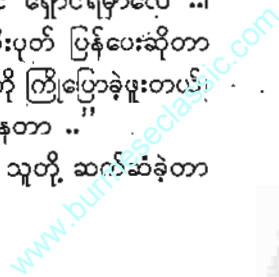
ဦးအောင်ချိန် မျက်နှာကြီးက စခရင်မှာ ရှုံ့တွဲတွဲ စိတ်ပျက်ခြင်း ချားနှင့် ...

“သား .. မင်း ဖေဖေကို လေသံ နည်းနည်းလျှော့ပြောစမ်းပါ၊ မင်းကို ဖေဖေ ဆူနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဆူတာဆဲတာ .. အပြစ်တင်တာ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှပါတယ်၊ သူတို့လိုလူတွေနဲ့ လက်တွဲဖို့ မပြောရင် ပြီးတာပဲ”

“လက်မတွဲချင်ရင်လည်း လူလိမ္မာရောင် ရောင်ရမှာလေ ...၊ တလေးချင်း မတည့်သလို ချက်ချင်းကြီး ငါ့အိုးပုတ် ပြန်ပေးဆိုတာ သားသိမ်ရာကျတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ သားကို ကြိုပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆေးတို့ရဲ့ရှယ်ယာတွေက တစ်ဝက်နီးပါး ရှိနေတာ ..”

“အဲဒီရှယ်ယာရှင် ထွက်မသွားချင်အောင် သူတို့ ဆက်ဆံခဲ့တာ

မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မှားနေတာကို ထောက်ပြတော့ ရှက်ရမ်းရမ်းတယ် ငါတို့က အကြီး .. လူငယ်က အပြစ်ထောက်တာ မခံနိုင်ဘူးဆိုတာမျိုး တွေ၊ နောက်ပြီး အဲဒီ လူလိမ်လူကောက်မဟုတ်တဲ့ ဖေဖေလူတွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို သတ်မယ် ဖြတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့သေးတာ ..”

“ဟင်!...”

ဦးအောင်ချိန် မျက်နှာကြီးက အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါသ တွေ တရိပ်ရိပ်တက်၍ တင်းမာလာ၏။

“အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလား...၊ ဖေဖေကိုပြောတော့ ကတောက် ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ကြရုံပဲတဲ့ ..”

သားကို ထိမှ မချီအောင် နာသွားသည်။

“ဒါဆို ဘာကို ငဲ့ညှာနေရဦးမှာလဲ .. သူတို့မှာ ဖေဖေတို့ရှယ်ယာ ဖြုတ်လိုက်ရင် ဒီပရောဂျက်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရဦးမှာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ချက်ချင်း ရှေ့မဲတိုးနိုင်တော့ဘူး ..”

“သေချာတာပေါ့ ..၊ ဖေဖေ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကစ်မလို့ ပြင်ထားပြီးသား ..”

ဦးအောင်ချိန် နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွား၏။

ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေဟာ မိတ်ဆွေတို့ဝတ္တရားမှ မရှိတာ .. ကိုယ်က ဘာကို ငဲ့ရမှာလဲ ...

“မင်း ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ..”

“အဲဒီ ပရောဂျက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ဦးဆောင်မယ်၊ အန်ကယ်လ် ဦးထိန်ဝင်း ရှိတယ် .. အခု လုပ်လက်စတွေကို ကျွန်တော် သိနေပြီ”

“အေး .. လုပ်ကွာ၊ မင်းကို ဖေဖေ အဲဒါတွေ သဘောကျတာ.. ကိုယ့်သားပေမယ့် အားပါးတရပဲ ချီးကျူးမိသည်။ ငယ်ငယ် တည်းက ဒီဒေး ဆိုတဲ့ သားက စိတ်မဝင်စားလျှင် ဘယ်လို သင်ကြား တိုက်တွန်းပေးလို့မှ မရတတ်ပေမယ့် ...

သူကိုယ်တိုင် စူးစိုက်လာပြီဆို ဘယ်သူမှမယုံအောင် ကြိုးစား အောင်မြင်ခဲ့တာတွေ သက်သေရှိသည်။

အခြေအနေတစ်ခုကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ လျင်မြန်စွာ သုံးသပ် ဘာတ်ခြင်းနှင့်အတူ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ..၊ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားရမလဲ ဆိုတာပါ ဒီဒေး ခေါင်းက တွေးပြီးသား ..။

“မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ ..”

“ကျွန်တော် အခု လိုအပ်တာတွေ ပတ်ရှင်းနေတုန်းပဲ ဖေဖေ၊ အဲဒီထဲမှာ ပရောဂျက်ကိစ္စ အဓိကပဲ၊ မစရသေးတာက ဖေဖေနဲ့ ခုလို ပြောရဖို့တွေ ရှိသေးတာရယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီဘက်မှာ အာရုံစိုက်ဖို့ မကံနေသေးလို့ ..”

“မမေးရသေးဘူး .. ထွက်လာတာတွေက အများကြီးပါလား ..”

ဒီဒေး က စီးကရက်ရှိုက်လိုက်ရင်း ရယ်သည်။ သားအဖ ဒီလို ပြုံးရယ်ပြီး စကားပြောဖြစ်တာဆို ခုနောက်ပိုင်းမှာ မရှိသလောက် ရှား နုပေါ့ပြီ ..။

ဦးအောင်ချိန် ကလည်း ပြုံးကြည့်နေကာ ...

“ဒါဆို ဖေဖေ မေးဖို့မလိုတော့ဘူး ထင်တယ် .. ဆက်ပြော ..”

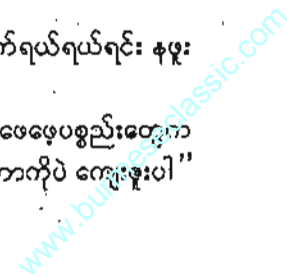
“ကာလ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ချနိုင်မှ အလုပ်ကို အာရုံ စိုက်လို့ ရမှာ ..”

“အဲဒါကြောင့် မိန်းမပိုးဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ငွေကုန်ကြေးကျခံ ရိုက်ကူးနေတာလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူ လုပ်နေတာတွေကို ဖေဖေ သိနေပြီမို့ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း နဖူး ကိုလည်း လက်မနဲ့ ခြစ်မိ၏။

“အေးပါ .. လုပ်ပါ .. မင်းမှ မဖြုန်းရင် ဖေဖေပစ္စည်းတွေက လေသလပ်ခွင့်တောင် ရမှမဟုတ်တော့ ဖြုန်းပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးပါ”

“ကျွန်တော် ပြန်ရှာနိုင်ပါတယ် ..”

“အေးပါ .. မင်းကို ဖေဖေ တားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. တစ်ခုထဲ ဖေဖေကို ပြန်ကူညီဦး ..”

သားအဖနှစ်ယောက် မော်နီတာပေါ်မှာပဲ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“လွင် ကတော့ မင်းရဲ့ နူးညံ့တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်လင့်နေတဲ့သူပါ။ ဖေဖေတို့သားအဖ သူ့ပေါ်မှာ ဥပေက္ခာဆန်ဆန် နေခဲ့ကြတာလည်း ကြာပြီမို့လား .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာငယ်တဲ့သူကို မင်းဘက်ကတော့ မနူးညံ့ရင်တောင် မရိုင်းမိပါစေနဲ့ ..”

“သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေ .. အကြင်နာတွေ မလိုပါဘူး ဖေဖေ .. သူ့အစ်မတစ်ယောက်လုံး ကွန်ထရိုးလုပ်နေတာ အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ ..”

“ဖေဖေလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ စိတ်ပျက်ပြီး မြန်မာပြည်တောင် ပြန်မလာဘဲ နေခဲ့တာ သား သိပါတယ်။ ခုချိန်မှာတော့ အသက်တွေ လည်း ပိုပိုကြီးလာပြီ .. လွင် စိတ်သဘောက မဇင်မာ နဲ့ မတူဘူးဆိုတာ လည်း ဖေဖေတို့ သိနေပြီဆိုတော့ သူနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ သားက ..”

“ကျွန်တော်က သူနဲ့ အဝေးကြီးမှာနေတာ ဖေဖေ .. ဒီမိန်းမကြီး တွေကြောင့် ကိုယ့်ဝန်းကိုယ့်ခြံကိုတောင် စွန့်လွှတ်ထားခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. သားကိုလည်း သွားကြည့်ပေးပါ .. စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မပြောပါဘူး၊ တကယ်လို့ မဖြစ်မနေ သူ့ဘက်က အကူညီတောင်းတာမျိုးရှိရင် ကိုယ်သာ အရင်းနှီးဆုံးလူဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုပေးဖို့ .. ဒါပါပဲ ..”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပေးလိုက်တာနှင့် ဦးအောင်ချိန် ကျေနပ်သွားသည်။

“ကာလ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးက အထည်ကြီးပျက်ဆိုတာ ဟုတ်

သလား ..”

“အထည်ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး .. ပျက်လည်း မပျက်သေးပါဘူး ဆာဖေ .. သူ့အဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့စရာ ပြဿနာ တချို့ကြောင့် ဟိုလိုဒီလို ဒုက္ခရောက်နေကြတာ .. အခု ကောင်းသွား ခါပြီ ..”

“အေး .. အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမှာ မင်းက မိန်းကလေးအတွက် တစ်ဖက်သတ် ဘက်လိုက်ပြီး အားလုံးကို မငဲ့မညှာ လုပ်လိုက်တာဆိုတဲ့ အသံ ထွက်လာတယ် ..”

“ကျွန်တော် လုပ်သမျှ မှန်မှန်မှားမှား ခေါင်းငုံ့ လည်စင်းခံနေရ လောက်တဲ့လူတွေလား ဖေဖေ ..”

“ဖေဖေက သိပါတယ် .. သူတို့လည်း သိတယ်။ မကျေနပ်တဲ့လူ တွေကတော့ ဟိုကြောင့်ဒီကြောင့် ပြောကြမှာပေါ့ကွာ .. အဲဒါကို ဖေဖေ က ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဒါတွေက အခု ငါ့သားဘက်မှာဖြစ်တဲ့ ကောလဟာလ .. ကောင်မလေးဘက်က ဒီအသံတွေကြားရင် ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ဖိအားတစ်ခုခုနဲ့ ရယူဖို့ ကြိုးစားတယ်လို့ ထင်စရာ ဖြစ်နိုင် တယ် ..”

ဦးအောင်ချိန် က သားဖြစ်သူ မမြင်မှာစိုးသည့် လစ်ကွက်ဟာကွက် တချို့ကို ထောက်ပြ၏။

“နောက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်တွေ ငွေတွေ လွှတ် သုံးနေတာ ကိုယ်က ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေရင် ပြေနေမယ်၊ မိန်းကလေးဘက်က အထင်ကြီး အားကိုးမှုကို ဒီနည်းနဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး ..”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေလုပ်နေတာ သူ့ကို ရလိုမှုက အဓိကပေမယ့် ငွေသုံးတာ .. ပုံပိုးနေတာတွေက သူ့အခက်အခဲတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြေလည်သွားစေချင်တာပါ။ ဒါတွေကို သူ သိအောင် ဗန်းတင်ပြီး ဖိအား ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“အင်း ..”

“ကျွန်တော်ဘက်က ရိုးသားတယ် ဖေဖေ .. သူ့အချစ်ကို အချစ်နဲ့ပဲ သိမ်းပိုက်မှာ ..”

“အေးပါ .. ဖေဖေကတော့ မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို မင်းကိုယ်တိုင် အကောင်းဆုံး ဖန်တီး တည်ဆောက်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးတော့မယ်။ ဖေဖေတို့လို အဖြစ်တွေကို မမေ့ပါနဲ့ ..”

သူ မော်နီတာရှေ့က ထလိုက်သည့်အချိန်မှာ ညဉ့် ဆယ်နှစ်အရံ ဖြစ် ဖြစ်သည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ ကာလ ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးက ပုံပေါ်လာသည်။

သူမနဲ့ အဝေးဆုံးကို ခွဲထွက်သွားခဲ့စဉ်က သူမကို ရအောင် ယူမည်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပေမယ့် ပညာသင်ယူနေစဉ် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းနေခဲ့သေးသည်။

ပြန်တွေ့ကြပြီဆိုမှ မဖြစ်မနေ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းက သည်းသည်းထန်ထန် ဒုက္ခပေးလာခဲ့၏။

သိပ်လှတာပဲ ကာလ ရယ် ..

စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ချခါနီးမှ ရင်တွင်းစကားတွေကြောင့် လက်က လွှတ်ဖို့ မေ့လျော့နေမိ၏။ သူမကို သူ ဆုံးရှုံးမခံနိုင် .. ဒါပေမယ့် ...

သူမအတွက် သူ လုပ်ပေးခဲ့သမျှဟာ ဖြားယောင်းလိုခြင်း အလျဉ်းမပါခဲ့ပါ ..။

ကာလ ပြောပြသည့် သူမအဖေနဲ့ ပတ်သက်သောအကြောင်း တစ်နေရာမှာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်နီး ပါလာသည်။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်နီး က အလုပ်ထဲမှာ မရိုးသားစွာ ဝင်ရောက်နေသည့် မိန်းမကြီး ဖြစ်နေရာ ...

တစ်ခုကို အစဖော်လိုက်ရင်း အားလုံးဟာ ကွင်းဆက်တွေအတိုင်း ပေါ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အင်ဂျင်ကျ ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ကားလေးကိုစီးကာ နေရာတိုင်းမှာ ဒုက္ခရောက်နေသည့် ကာလ အတွက် ကားလဲဖို့က အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သူမက မိဘစီးပွားရေးကို ငဲ့ညှာ၍ ဒုက္ခများခံပြီး ဒါကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ နေခဲ့တာလည်း သူ သိနေ၏။

ဒါကို ဒီလိုနည်းနဲ့မှ သူ မကြိုးစားခဲ့လျှင် ကားဟောင်းနဲ့ ကားသစ် ပြောင်းလဲသွားဖို့က လွယ်မလေး ..။

အိပ်ရာထဲမှာ ကျောင်းလိုက်မိတဲ့အထိ ကိုယ်လုပ်ခဲ့သမျှတွေ အပေါ်မှာ သုံးသပ်နေမိကာ .. ဘာဆက်လုပ်ရမှာတွေအတွက် အစီအရီခေါင်းထဲ ထည့်သည်။

ကြောင်ပဲပြောပြော .. အရူးလို့ပဲဆိုဆို နောက်ကြောင်း မအေးဘဲ တော့ သူ စီးပွားရေးထဲမှာ သူ ဇောက်ချလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနိုင်သေးပေ..။ လိုချင်တာကို ရမှ ဖြစ်မည်။

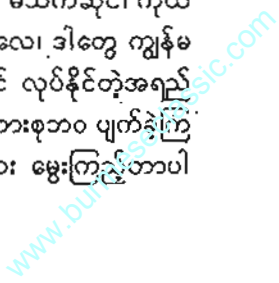
သူ လိုအပ်နေတာက အချစ် ..။

အခန်း (၁၆)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခု ဖြစ်နေတာတွေက ကိုယ့်အတွက် ကောင်းဖို့ ချည်းပဲမို့လား .. ကောင်းလာမှာတွေကိုပဲ ဆက်စဉ်းစားကြတာပေါ့..”
 ဒေါ်နှင်းပွင့် က မိသားစု ဆုံနေကြတုန်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရတာ တွေကို မတွေးစေချင်သဖြင့် စကားကို ဒီမှာပဲ ဖြတ်စေချင်သည်။
 ဦးမိုးဆောင်း က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် ကာလ က မျက်နှုံး လေးတွေ တွန့်ကုတ်နေဆဲ ..။
 “အဲဒါ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် မေမေ .. ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာ အားရဖြစ်သွားကြတဲ့ ပြိုင်ဘက် စီးပွားရေးသမားတွေက ဖေဖေ ချက် ချင်းကြီး အကောင်းဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားတာ ဘယ်သူကမှ လက်ခုပ် တီးပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမကြီးကိုယ်တိုင် ဖေဖေကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး လာပြန်ပေးသွားတာ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်း သလဲ ..”

အစကတော့ သူမတို့သားအမိအတွက် ဒီလောက် ဒီပဲမာဏကိုမှ အနာကြေးမရလျှင် သူမတို့ကသာ ကျေနပ်နိုင်ပေမယ့် သမီးရဲ့အဖေက ဘယ်လိုမှ သည်းခံမှာ မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေ သူမပဲ လဲသေချင် သောက်အောင် တုပ်နှောင်ပြောခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
 ဦးမိုးဆောင်း ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ဦး ရောက်လာသည့်နေ့ကအဖြစ်ကို တစ် သောက်တည်း ကြိတ်တွေးနေမိသည်။
 ထိုနေ့က သူ ရပ်စတရန်ထဲမှာ ပုလင်းထောင်မလို့ စိတ်ကူးနှင့် အကျအန နေရာယူနေတုန်း ဖြစ်သည်။
 “ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် ကိုဆောင်း ရယ် .. သူများမိသားစု အသိုက်ပျက်ဘဝရောက်မှ ကျွန်မတို့ ကောင်းစားမှာမျိုးလည်း မလိုချင် တာပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့အဖေအတွက် ကျွန်မ တာဝန်ယူဖြေရှင်း နေပါ။ ကိုဆောင်း ရဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ပြန်သိမ်းပါ..” တဲ့ ..။
 သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင် ..။ ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ဦး မျက်နှာကို မမြင်ဖူးခဲ့ သလို ငေးကြည့်နေမိတာလည်း အမှန် ..။
 “ကျွန်မတို့အဖြစ်တွေကိုလည်း မေ့လိုက်ပါ့မယ် .. ကိုဆောင်း ကျေနပ်ပါ။ ဒီစာချုပ်စာတမ်းတွေကို မရမက တောင်းယူခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မ အဖြစ်တွေကို လျှောက်မပြောဘူးဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဆောင်း ရယ် ..”
 “မင်းပဲ မရမက ရယူတယ် .. မင်းပဲ ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ကို အစူးလုပ်နေတာလား မြင့်မိုးရီ ..”
 “ကျွန်မ ချမ်းသာချင်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့လည်း မသက်ဆိုင်၊ ကိုယ် လည်း ဘာမှ တတ်သိကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါတွေ ကျွန်မ ခိုင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ တိုးပွားလာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အရည် အချင်း မရှိသေးပါဘူး၊ ကိုဆောင်း တို့မှာသာ မိသားစုဘဝ ပျက်ခဲ့ကြ တာ .. အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ကျွန်မ စိတ်ကောင်းလေး မွေးကြည့်တာပါ

ကိုဆောင်း ယုံပေးပါ" တဲ့ ...။

ယုံပါဆိုလို့ ယုံလိုက်ရပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ဘာကို နောက်ကျောမယုံ နေမှန်း မသိ ...။

ခုတစ်ခါ နောက်ကွယ်မှာ ကြိုးကိုင် လှုပ်ရှားနေသူ ရှိသလိုလို- ဘာလိုလို သတင်းထွက်လာပြန်ပြီ ...။

ဒါတွေကို ပြန်ပေးလိုက်၊ ပြန်ယူလိုက် လုပ်ချင်တာလား .. ဒါမှ မဟုတ် နောက်ထပ် ဆီကွာကျ အရက်ရစေမှာမျိုးလား ...။

"ဖေဖေ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲဟင် ..။ ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ နဲ့ပတ်သက် တာတွေလား၊ မရိုးသားမှု ရှိနေသေးရင် .. သူ့ဆီမှာပဲ နေမှာ .."

ဖအေ ငိုငင်သွားတာနဲ့ ကာလ က ချက်ချင်း မေးခွန်းထုတ်ခန်း ပြီးတော့ ...

"ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူ လာပြန်ပေး တယ်ဆိုတည်းက နောက်ကွယ်ကလူတွေလည်း သမီးတို့ မှန်ကန်တာ ကို သိလို့ ပေးခိုင်းတာပဲ။ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ် - သမီးတို့ စီးပွားရေးကို အေးဆေး ဇောက်ချလုပ်မယ်၊ အခု ဖေဖေသားမှာ သမီးတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်လေ .."

ဦးမိုးဆောင်း က ပြုံးသည်။ မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး ငေးငိုင်နေ တာ ခုနက ဘယ်သူလဲ ...။

ကာလ က ဆံပင်တွေသိမ်းလိုက်ရင်း နားက ကပ်ပန်းပွင့်လေး ပြုတ်ကျတော့ ပြန်ကောက်တပ်နေကာ ...

"သမီးက ကားကိစ္စကိုပဲ တွေးတာ .."

"လာပြန်ပြီ .. ဒီကားကိစ္စ .."

ဒေါ်နှင်းပွင့် ကော်ဖီကို လက်ကျန်မရှိအောင် မော့သောက်လိုက် ပြီးမှ ပြန်ချ၍ ...

"ကားကိစ္စကလည်း ဒီဒေး လုပ်ပေးသွားတာ ကိုယ်နစ်နာတာ

ဘာရှိလို့လဲ သမီးရယ် .. ဖအေကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဆပ်ထပ်ပြောနေတာလဲ .."

"ရပါတယ် နှင်း ရယ် .. ကိုယ်တို့မိသားစု ဒီအချိန်လေးပဲ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပြောကြဆိုကြရတာ ဘာဖြစ်လဲ .."

ဒီလို ပေါ့ပါးကြည်သာစွာ ဝိုင်းဖွဲ့မပြောဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲလို့ ရင်ထဲမှာ ဆက်ပြောနေမိကာ ...

"သမီးက ဒါကို ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"သမီးတို့ ကားတစ်စီးလုံး ရစရာမရှိ ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကားအသစ်ကြီးတစ်စီးလိုက် ပြန်ထိုးပေးတာကို လက်ခံ လိုက်ရတာတော့ စိတ်မလုံသလိုပဲ .."

"သူတို့က သူငွေတွေပဲ သမီးရဲ့ .. ဒီဒေး ဖြေရှင်းနေတာလည်း မေမေတို့အမြင်ပဲဟာ ..။ ဒီကိစ္စက ကားပေါ်မှာ လူရှိနေရင် ဘာဖြစ်သွား နိုင်တယ် .. ညာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာတွေ ..။ ပြီးတော့ ဒီလောက် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားကို ကားမောင်းခိုင်းတာ ကြည့်ဦး .."

"ထားလိုက်ပါ သမီးရယ် .. ဒီလိုပြဿနာမျိုးဖြစ်ရင် ပြောတတ် တဲ့သူကို မပြောနိုင်တဲ့သူက အရှုံးပေးရတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ဒီဒေး ပြောတာ စည်းကမ်း လမ်းကြောင်းမှန်နေတော့ သူတို့လိုလူတွေက အမှု အခင်းမဖြစ်ရရင် ပြီးရော .. ခေါင်းရှုပ်မခံတော့ဘူးပေါ့ .."

ဦးမိုးဆောင်း ကလည်း ဒီကိစ္စမှာတော့ ဒီဒေး ကို တော်တော် ကျေးဇူးတင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူသာ အနားမှာ ရှိမနေလျှင် ဒါမှမဟုတ် သမီး ကားပေါ်ရောက် တာမှသာ ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ပြီးပြီ ...။

"မေမေလည်း ဒီဒေး ကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကားအတွက် သမီး တွေးသလို မတွေးပါဘူး၊ ကားကို ကောင်းအောင် ပြန်ပြင်ဖို့က ဘာမှမှ ထူးတော့တာ .. ဒါကြောင့် စိတ်ရှုပ်မခံချင်လို့ ကားဝယ်ပေးလိုက်တာ

ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ဒီကားတွေလည်း သိပ်တန်ဖိုးကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“အင်း ..”

ဦးမိုးဆောင်း က မုန့်တစ်ခု ယူစားရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး
တော့ ကာလ ကို ကြည့်၍ ...

“သမီးနဲ့ သားချစ် တို့က ဘယ်လိုလဲ ..”

“ရှင်!...”

“ဪ .. ဒီဒေး ကလည်း သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သမီး
တို့ချင်းက အရင်းနှီးဆုံးမို့လား .. ဖေဖေက အဲဒါကြောင့် မေးတာ..”
ဒေါ်နှင်းပွင့် ကလည်း ကာလ ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာကို ကြည့်
သည်။

ကာလ မိဘနှစ်ပါးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မေးခွန်းကို နား
လည်ရခက်နေဆဲနှင့် ...

“ရင်းနှီးတာက ဟုတ်ပါတယ် ..၊ ဖေဖေက ဘာကို သိချင်တာလဲ
ဟင် .. ကာလ နဲ့ သားချစ် နဲ့က ဆန်းဆန်းပြားပြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“နှစ်ယောက်စလုံးလား ..”

“ဟင်!...”

ကာလ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဖေဖေ မျက်နှာ
ပေါ်မှာ နောက်ထပ် ပြောဖို့ ရှိနေတာတွေကို မြင်နေရသလိုလို .. နား
လည်နေမိသလိုလို ...။

“သမီးက ရိုးသားတယ်ဆိုရင် သားချစ် က ရိုးရဲ့လားလို့ ..”

ပါးပြင်လေးတွေ နီမြန်းသွားတာကို ကြည့်၍ ဦးမိုးဆောင်း က
နားလည်သည့်အပြုံးနှင့် မျက်နှာလှဲကာ ...

“သားချစ် က မြတ်နိုးနေလို့ပါတဲ့၊ ဖေဖေဆီမှာ သမီး တောင်းခဲ့
တယ် ..”

“ဟင်!...”

ရှက်လည်း ရှက်သွားသည်။ စိတ်လည်း တိုမိ၏။ ဒီလိုတွေ မလုပ်
ဒီ အတန်တန် တားထားရက်နဲ့ .. သားချစ် ...

“ခု ရက်ပိုင်းမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က မေးတော့ ဦးမိုးဆောင်း က သူမကို ကြည့်၍...

“ကိုယ့်ပြဿနာတွေ ရှင်းမရ ဖြစ်နေတုန်းကပါ၊ ကိုစိုးမောင် က
သူ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အားပေးချင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊
ဒါပေမယ့် အခု မနီခင် ကိုယ်တိုင်က သားချစ် က ..”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. သမီး အဲဒါကို လက်မခံချင်ဘူး၊ သားချစ်
ဆိုလည်း သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ခဲ့တာ ..”

ဒေါ်နီနီခင် ရဲ့ ပြေပြစ်စွာ ရှိမနေခဲ့ဘူးသော မျက်နှာကို သတိရ
ကာ ဘယ်လိုမှ လက်ခံချင်စိတ် မဖြစ်ခဲ့ဘဲ ...

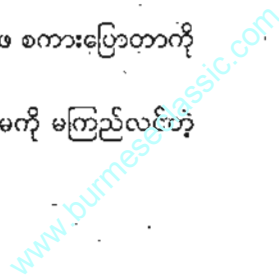
“သူတို့ ချမ်းသာလာတယ်ဆိုရင်လည်း သမီးတို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့
ဦးပွားရေးနဲ့ သူတို့ စီးပွားရေးက တစ်လှိုင်းစီပဲ၊ အဲဒါကစပြီး အန်တီနီ
တို့က သမီးတို့ကို ခွဲခြားခဲ့တာ ..”

“ခွဲခြားတာမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး သမီးရယ် .. စည်း
ကမ်းကြီးလွန်းတဲ့လူတွေက အစွန်းရောက်တတ်တယ်၊ တစ်ကိုယ်
ဆောင်းဆန်သလိုလည်း ဖြစ်တတ်တယ် ..”

“အကျင့်ဆိုတာ မပျောက်ဘူး ဖေဖေ ..၊ သူတို့နဲ့ ဆွေမျိုးတော်ဖို့
ဆိုတာ သားချစ် နဲ့ သမီးတို့ ကလေးဘဝရဲ့ ဒီဘက်ကို လွန်မြောက်လာ
ဘည်းက တစ်နေ့တခြား သေချာလာခဲ့တာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က စားသောက်ပြီးပြီမို့ သားအဖ စကားပြောတာကို
ပဲ နားထောင်နေသူဖြစ်ကာ ...

“ဒါဆို မေမေ မေးမယ် .. သမီးက သူ့အမေကို မကြည်လင်တဲ့
နီတနဲ့ သားချစ် ကို မစဉ်းစားချင်တာလား ..”

ကာလ တစ်ချက် တွေသွားသည်။

“သားချစ် သမီးကို ပရိပိုစ် လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မေမေ အထဲ ခတ်မိတယ် ..”

“သမီးတို့ချင်း သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ..”

“သံယောဇဉ်ဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့ မေမေ .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ထက် ပိုပြီး ယုံကြည်အားကိုးချင်တဲ့စိတ် သမီး မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီး သမီးတို့ စီးပွားရေးနဲ့ သမီးတို့ ဝင်ဆုံတဲ့ အသိုင်း အပိုင်းကို တခြားတစ်ဖက်ကနေ တလွဲ အထင်အမြင်သေးနေတဲ့ သူ့ အမေကိုရော ..”

“သမီး ရောထွေးနေပြီ ထင်တယ် ..”

“မရောဘူး မေမေ .. အစက ရောထွေးနေတယ်ဆိုရင်တောင် အခု ဖေဖေဆီက ဒီစကားတွေ ကြားရတဲ့အချိန်မှာ သမီး ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပြီ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး ..”

ကိုယ် ပြောမိတာဆိုတော့ ဦးမိုးဆောင်း က တအံ့တဩ ဖြစ်သွား နားပါ။

“သူတို့စိတ် .. သူတို့ရဲ့ ခံယူချက်အားလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ ..”

“ကိုစိုးမောင် ကတော့ ဟိုအရင်တည်းက ပြောနေတာပါ”

“ဒါကတော့ ဖေဖေ .. သူတို့ သနားသဖြင့် တာဝန်ယူပေးရအောင် သမီးတို့က မွဲတေပြာထိုင်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမီးကို တောင်းတယ် ဆိုတာ သူတို့ဘက်က နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်း ရှိခဲ့ တာမျိုးကို ဖော်ကျူးချင်တာပါ။ အန်တီနီ ခုကျမှ ဖေဖေကိုစွဲတွေ ရှင်း လင်းသွားပြီဆိုပြီး ..”

“သမီး ..”

“သမီး ဒီတိုင်းပဲ နားလည်လို့ ရတယ် ဖေဖေ ..၊ သားချစ် အပေါ် မှာ သမီး သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာရှိရင်တောင် အမြစ်တွယ်ရလောက်တဲ့ နှင့်သည်းမှုမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး ..”

“ဒီလိုရှိတယ် သမီးရဲ့ ..”

“ဖေဖေက သားချစ် နဲ့ သမီးကို သဘောတူနေတာလား ..”

“သမီးမေမေ ပြောသလို သမီးကိုယ်သမီး ရောထွေးနေတုန်း ဆုံး ခြတ်မှားမှာပဲ စိုးတာ ..”

“ဆုံးဖြတ်မှားသွားလည်း ဒါ ဘဝပျက်လောက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သမီး ဒီတစ်ခါ ဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရခဲ့တာကို မမေ့နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို မျက်နှာပူအောင် ထပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ပြောချင်လို့ ..”

“သမီးက စီးပွားရေးထဲကို ဝင်ပြီး သမီးအဖေကို ကူညီချင်တာ ချီးလား ..”

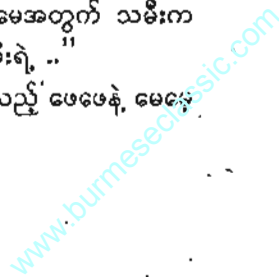
“ဟုတ်တယ် မေမေ .. ဖေဖေကို သမီး ကူညီချင်တယ်၊ စီးပွား ရေးကိုရော .. ဖေဖေကိုရော ဒီတစ်ခါ သမီး ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မေမေကိုလည်း ဘာတာဝန်မှ မပိစေချင်သေးဘူး၊ သမီးတို့မိသားစု အရင်လို ပြန်နေချင်တယ် ..”

“ဒါဆို .. သမီး ဆုံးဖြတ်တာတွေက မေမေတို့က အဓိက ဖြစ်နေ ပြီပေါ့ ..”

“မိဘကို ကူညီချင်တယ်ဆိုတာလည်း သမီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက် ရင် ဖေဖေကို ကူညီဖို့ သား ရမယ် .. သမီးအမေအတွက် သမီးက အနီးကပ် နေနိုင်မယ်၊ ဒါ အဆင်ပြေသားပဲ သမီးရဲ့ ..”

အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရေးကိုပဲ ဦးတည်နေကြသည့် ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကို ကာလ တကယ်ကို အံ့ဩနေမိပါပြီ။

သူမ ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေရင်း ...

“သမီး ပြောတဲ့ သူနဲ့ သမီးတို့ရဲ့ အခြေခံ စီးပွားရေးချင်း တခြား ဆိုတော့ အဲဒါတွေ ရှိလာမှာကို ပြောတာ ဖေဖေ၊ သားချစ် ကို သမီး လက်ထပ်လိုက်လည်း ဖေဖေကို ကူညီမယ့် သမက်မျိုးတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းဆက်နေလျှင် ဒီဒေး ဘက်ကိုပါ လှည့် လာနိုင်တာမို့ နာရီကိုကြည့်ကာ ဆလင်းဘက်ခံကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“သမီးတို့ သွားရအောင် ခဲဖဖေ ..”

“အေး .. ဟုတ်သားပဲ၊ စကားကောင်းနေတာနဲ့ ..”

သားအဖနှစ်ယောက် ထွက်သွားတာကို ကြည့်ကာ ဒေါ်နှင်းဖွင့် မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ခြင်းတို့နှင့် ကြည်လင်နေသည်။

ဖအေနဲ့ သမီး တာဝန်ခွဲပြီး သွားလာကြတဲ့အခါ သမီးလေးလည်း ဟိုတုန်းကလို ကားစုတ်လေးနဲ့ မဟုတ်တော့သဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ ကား ပျက်နေပြီလားလို့ ရင်တမမ မျှော်နေရသည့်ဒုက္ခတွေလည်း မရှိတော့ ပေ ..။

ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာပေးလာတာကို ဘာကြောင့် စိုးရွံ့နေရမှာ လဲ ..။

အခန်း (၁၇)

“ဘာ!... မေမေ .. ကာလ တို့က ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကာလ ကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်တာတဲ့ ..”

“မေမေ့ကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..၊ အန်တီလား ..”

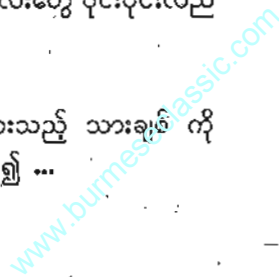
“ဟုတ်တယ် ..”

ဒေါ်နီနီခင် မျက်နှာကလည်း တင်းနေသည်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာ လျှင် သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်မှန်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သိနေပေမယ့် ဖြစ်လာ နိုင်သည်လို့ မထင်မိပေ ..။

ကာလ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘာလဲ ..၊ သင်းက လှသလောက် ကိုယ့်သားကလည်း ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော မိန်းမလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် လို့ပါ။

“သားချစ် ..”

မျက်နှာကြီးနီကာ အံ့ကြိတ် ငိုငိုကျသွားသည့် သားချစ် ကို ဒေါ်နီနီခင် လက်မောင်းကနေ ဆောင့်ဆွဲလှည့်၍ ...

“အဲဒါ မင်းကြောင့်... သိရဲ့လား၊ ဒီကောင်မလေး ခုလို မာတက်နေတာ မင်း အောက်ကျို့ ဝယ်လွန်းလို့...”

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး မေမေ .. သူ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမို့လို့ သား အလျော့ပေးခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်လား ..၊ ချစ်ခွင့်ပေးပါ .. ကြိုက်ခွင့်ပေးပါဆိုပြီး ခူးယောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ..”

သားချစ် မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချစ်ပုံ့ကာ ...

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီက အချစ်ကို လိုချင်လို့ တောင်းခဲ့တာပဲ မေမေ အဲဒါ သားမှာ အပြစ်ရှိလား ..”

“မင်း ခူးထောက်နေတဲ့ရှေ့မှာ လူလား .. ကျောက်ရုပ်လားဆိုတာ မင်း ဂရုစိုက်မိရမှာ ..”

ဒေါ်နီနီခင် ပြောနေရင်း ဒေါသကြောင့် ကိုယ့်အသံကိုလည်း မထိန်းမိတော့ပေ ...။

“မေမေ လိုချင်တာက ကိုယ့်သားရဲ့သားမှာ အထောက်အကူလည်း ဖြစ် ..၊ ခြေသုတ်လက်နှယ် ပြုစုရမယ်.. ကြင်နာရမယ်.. ကျွန်နဲ့ တူသော မယားမျိုး ..”

“မေမေရာ ..”

“တူရမှာကို ပြောတာ ..၊ သူ့ကို ကျွန်ပြုပါမယ်လို့ မေမေ မပြောဘူး၊ ဟွန်း .. တွက်မိနေသားပဲ .. သူ့စိတ်ဓာတ် သူ့ပုံစံနဲ့ ငါ့သားအတွက် သခင်နဲ့တူသော မယားမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ ..”

“ဘာမှလည်းမဖြစ်မလာသေးဘူး .. ဖြစ်လာဖို့လည်း မရှိတော့ဘူး မို့လား မေမေ၊ ကာဖြစ်လို့ မေမေ ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်နေတာလဲ ..”

“အဲဒါ မင်းအတွက်ပဲလေ သားချစ် ..၊ မင်း မခံစားရပါဘူးလို့

ခန့်ဆောင်ပြောမလို့လား ..”

သားချစ် မျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဆံပင်တွေထဲ လက်ရောက်ပြန်၏။

“ဟိုက အပြတ်အသတ် ငြင်းလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်း အရက်ဆိုင်မှာ ဆူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြေးတွေ့မယ် .. အခန့်မသင့်ရင် ချုံးပွဲချ ငိုဦးမယ်..”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ .. သား အဲဒီလောက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ခံစားရတာက သပ်သပ် .. ငိုရလောက်တဲ့အထိဖြစ်အောင် ကာလ နဲ့ သားက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

သိနေတယ်ဆိုသည့် မှဲ့ပြုံးနှင့် ဒေါ်နီနီခင် ဆိုဖာတွေနောက်မှာ သက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ထားရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။

“ဒီလောက်ထိ တောက်လျှောက် သူ့ဘေးမှာ အလိုလိုက်.. အကြိုက်အောင် .. လိုအပ်သမျှကို ပေးဆပ်နေခဲ့တဲ့ သူ ..၊ ဒါကို သူ နည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ်စကား မဆိုဘဲ ‘သားချစ် နဲ့ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး’ လို့ ငြင်းချလိုက်တာ ..”

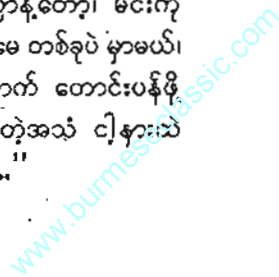
သားချစ် မျက်ခုံးတန်းတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါကို မကြားချင်ပေမယ့် နားမထောင်လို့လဲလည်း မရ ...။

“သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်လို့ပါ’ တဲ့..၊ သင်းက သူတို့ ပြန်ပြီးအဆင်ပြေလာလို့ မာန်ဓာတ်သွားတာ..”

သားချစ် က မျက်နှာမော့လာပြီး ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ ..”

“အို .. ဟုတ်ဟုတ် .. မဟုတ်ဟုတ် မပြောနဲ့တော့၊ မင်းကို ကလေးလေးလို ချုပ်ထားလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ မေမေ တစ်ခုပဲ မှာမယ်၊ ကာလ နဲ့တွေ့ပြီး အဲဒီကိစ္စအတွက် မင်း ခူးထောက် တောင်းပန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အယူခံဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်ဆိုတဲ့အသံ ငါ့နားသံ ရောက်တာနဲ့ မင်းအမေအကြောင်း မင်း သိမယ် ..”

မထင်မှတ်တာတွေ အုန်းခနဲ ထဖြစ်သွားတာ မြန်လှချေလား -
ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကာလ ရယ် ..

ရင်ထဲမှာ နင့်နေသည်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ဆိုသည် အကြောင်း
တွေပြကာ လိုက်သွားတော့လည်း လွဲသည်။ ချိန်းတော့လည်း မလာနိုင်
ကိုယ်ကသာ ချစ်နေရပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူလည်း မဟုတ်တော့
သူမကို ဘယ်လိုအခွင့်အရေးနဲ့မှ ချုပ်ကိုင် တောင်းဆိုခွင့်လည်း မရှိ-
ခုချိန်မှာ နာကျင်နေသည် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးကို နှစ်ခြမ်းဖွင့်၍
ပန်ကာရှေ့မှာ ပြေးရပ်နေရမလား ..၊ ဒါမှမဟုတ် မေမေ မသိအောင်
ဘီယာဆိုင်ပြေးပြီး ဝေဒနာကို အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်ရမလား ...။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပါ ..၊ ခံစားရသမျှ တကယ်တမ်း သင်
..သာစေမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို သူ လုပ်ပစ်ချင်မိ၏။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ 'မင်းမှာ ဖြေသိမ့်စရာလေး ရှိနေပြီ
ဒီလောက် သည်းမနေနဲ့တော့ ..' တဲ့ ...။

တကယ်ဆို ခံစားလိုက်ရသည့် ဝေဒနာချင်းက တခြားစီ ...။

အခန်း (၁၈)

“သားချစ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါပါ ..”

သားချစ် မျက်နှာက မှန်ညစ်ညစ် မျက်မှောင်ကုတ်လျက်နှင့်
ကာလ သွားနေသည့်ရှေ့မှာ ခါးတစ်ဖက်ထောက် ရပ်နေကာ ...

“နင် စိတ်ချမ်းသာလား ..”

“ဘာမေးတာလဲ သားချစ် ..”

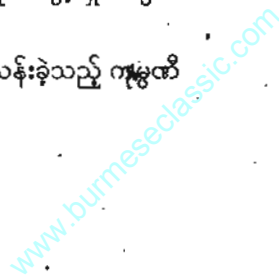
“ငါ့မျက်နှာ မမြင်ရတော့လေ ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ပျက်သွားလျက် သူ့ကို ကွေ့ရှောင်ထွက်
သည်။

သားချစ် က ဘေးကနေ ပါလာကာ သူ ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ကျွဲတံ
ဝင်းတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်လာလျက် ...

“အားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ ..”

ကာလ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“နင် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ သုံးသပ် ပြောလိုက်တာလဲဆိုတာ နားလည်တယ်။ နင့်အမေလည်း ဒီတိုင်း နားလည်သွားမှာပဲ ..”

“မေမေနဲ့ နင့်ကြားမှာ အဲဒီလို အဖုအထစ်တွေ ရှိခဲ့တာ ငါ လုံးဝကို မရိပ်မိခဲ့ဘူး ကာလ .. ဒါတွေ ရှိရအောင်လည်း မေမေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တဲ့အကြိမ်ရေ ဘယ်လောက် ရှိခဲ့သလဲ ငါ တွက်ကြည့်တယ်။ မသင့်မြတ်တာတွေ ဘယ်တုန်းက စခဲ့တာလဲ .. အဲဒီလောက်ထိ ထင်မခံနိုင်တော့အောင် နင် အံ့ဖွဲ့နေတာတွေ ဘာလို့ ငါ့ကို အရိပ်အမြှင်လေးတောင် မပြောခဲ့ရတာလဲ ..”

“တော်ပြီလား သားချစ် ..”

“ပြောပြခွင့်ပဲ ရှိတော့တာလေ .. ငါ့ရင်ထဲက စကားတွေစကားလဲ ရယ် .. နင် တကယ် ရက်စက်တယ် ..”

“ဘေးလူကြားရင် ချစ်သူချင်း မိဘကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကြတယ်လို့ ထင်တော့မယ် ..”

ပုတ်ဝန်းကျင်ကို သူပဲ လိုက်ဝေကြည့်ကာ ...

“ဘေးလူ မရှိဘူး .. ဘေးလူကြောင့် နင် ဆုံးဖြတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နင် မေမေကို ..”

“သက်ဆိုင်ပေမယ့် အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး သားချစ်။ နင် ဖြေချင်တာတွေ ပြောလို့ ကျေနပ်ရင် ငါ ပြောမယ်။ နံပါတ်တစ် ငါတို့ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါက ချစ်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီ ..”

“ငါ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာလည်း နင် သိတာပဲ ..”

“နင် ငါ့ကို မငြင်းခဲဘူးဆိုတာ ထည့်ပြောပါ ..”

“မလိုဘူးလေ .. ငါ ငြင်းလိုက်တာနဲ့ နင်ကလည်း လှည့်ပြန်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ၊ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက ငါ သူငယ်ချင်းထက် ပိုလို့ မရခဲ့တာရယ် .. ငါ့ဘဝ နိမ့်ပါးမေ

ခဲ့တာရယ် .. အဓိကက အဲဒါ ..”

“အခု အဆင်ပြေလာတော့ရော ..”

“ငါ အဆင်ပြေရင် နင့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ မပြောမိခဲ့ဘူး ထင်တယ် ..”

“နင် .. ဟာ ...”

ကာလ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားသည်။ ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ အပြောင်သိမ်းပြီး ကျောထက်မှာ ဖြန့်ချထား၏။

ဖြူနုတင်းပြည့်သော ရင်ဘတ်လှလှလေး ပေါ်နေအောင် ဟိုက်ချသားသည့် မိုးပြာနုရောင်ဝတ်စုံလေးက မြန်မာ့ဝတ်စုံပေမယ့် အပါးသားတွေနဲ့ ကန့်ချုပ်ထားသဖြင့် အရိုင်းဆန်သလိုနှင့် ယဉ်သည်။

ပြီးတော့ မြန်မာဝတ်စုံလေးကြောင့် ပန်းပုဆစ်ထားသလို လှသည့် ကိုယ်ဟန်က မြင်သူတိုင်းကို ငေးမော ကျန်ရစ်အောင် ဆွဲဆောင်နေလေသည်။

တစ်နေ့တခြား အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်လာသော ကာလ ရဲ့မျက်နှာလေးက ခပ်ပြေပြေ ခြယ်သထားသည့်အောက်မှာ မှန်ညက်ညက်လေးနဲ့ ဖြူနေ၏။

“နင့်ရဲ့ နံပါတ်နှစ်ကို ပြောပါဦး ..”

သူ မေးတော့ ကာလ မျက်နှာလှပစ်၏။ ပြီးမှ ကားနားကို ဖြည်းဖြည်းဆက်လျှောက်နေရင်း ...

“နံပါတ်နှစ်က ငါ့ဘဝမှာ မွန်းကျပ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ကာလ ခြစ်တဲ့အတွက် နင့်ကိုရော .. ဘယ်အတွက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ခေါင်းထဲကို ဝိုးပွားရေးအပြင် ဘာမှ ထည့်မထားနိုင်ဘူး ..”

“အဲဒီထိ ငါ နားလည်ပေးခဲ့တာပဲ။ အခု အဆင်ပြေရင်တော့ ငါတို့ ပျော်ရွှင်ရမှာပဲလို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ ..”

“မပျော်ရွှင်တာက ငါ့ပါ သားချစ် ရယ် .. နင် မဟုတ်ပါဘူး..”

“ဘာ!...”

ကာလ မျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်တာထက် ပိုမိုကာ အေးစက်စက်ပုံစံလေး ပေါက်နေလျက် ...

“ငါလည်း အလုပ်ရှုပ်နေရသလို နင်လည်း ရှုပ်နေရတာပဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့အလုပ် ငါ့ စိတ်အေးလက်အေး လုပ်နေတာပါ ..”

“ကာလ .. နင် .. နင် ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ..”

“ငါ့ကိုချည်းပဲ နင် မျှော်ငေးနေရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရလို့လေ ..။ ငါက ပြောလိုက်ရင် သဝန်တို့နေတယ်ထင်မှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာ။ အခု လိုအပ်နေလို့ ဆိုပါတော့ ..။ နင်တို့အုပ်စုတွေထဲမှာ ချောချောလှလှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါ တွေ့တယ် ..”

“အဲ့ဒါ ..”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အစက မသိပါဘူး။ ခုလည်း ငါ သူ့ကို မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေးက နင့်နားကို ကပ်နေတာမှန်း တော့ သိလာခဲ့တယ် .. အဟွန်း ..”

ကာလ က နာကျင်နေသည့် ရယ်သံလေးနှင့် မျက်နှာပြန်လွှဲကာ...

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါ အထင်သေးခဲ့မိတာ ..။ အဲဒီလို တွဲလျက်လေး မြင်လိုက်ရမှလေ ..”

“ကာလ ..”

“ငါ ဝမ်းသာလို့ ပြောတာပါ။ ဟန်ဆောင်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး သားချစ် ..။ ငါ နင့်ကို မတွေ့အားသေးဘူးလို့ ငြင်းရတိုင်း .. နင် မေးတိုင်း ငါ ခေါင်းခါနေရတဲ့အချိန်တွေတိုင်း ငါ နင့်ကို မပြောရက်ပြေမထွက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရသမျှ အဲဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတာ ..”

“ငါ့ကို ပြောခွင့်ပေးဦး ကာလ ..။ နင် ငါတို့ကို ဘယ်လိုပုံစံနေတာ မြင်လိုက်လို့လဲ ..။ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေးလိုက်

ဘာလဲ ..”

“နင့်လက်မောင်းကိုဖက်ပြီး သူက နွဲ့နို့နေတာလေးပဲ မြင်တာပါ”
“စိုက်ကြည့်နေသည့် ကာလ မျက်ဝန်းတွေရှေ့မှာ သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက မြှောက်ပေးကြ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သွေးကြွခဲ့တာ ..။ ဒါတွေက အမှန်တွေပါ ..။

မမှန်တာက ဘုံ့ ကို သူ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ် ..။

ကာလ ရဲ့ အသုံးမကျဘူးလို့ ပြောဖူးခဲ့တဲ့ စကားတွေကြောင့် ဆီရှုဖူးဖူးသည်ရင်ဘတ်က အထင်တကြီး မှီနွဲ့တွဲခိုလာသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြေသာသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာလား ..။

ဒါမှမဟုတ် သွေးကြွ မာန်တက်သွားခဲ့သည်လား မသိ ..။

တုံ့ နဲ့ သူ တွဲနေမိသည့်ကာလအတွင်းမှာ ဖြေသာနေခဲ့တာလည်း အမှန်ပင် ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ မရိုးသားစိတ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားခဲ့ဖူး၏။

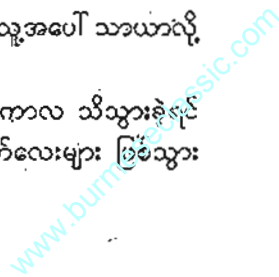
“ဟုတ်တယ် ဘုံ့ .. အဲ .. သူက ချစ်မင်းဘုံ့ တဲ့။ သူက စိတ်ဒဏ်ရာ ရနေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ သူနဲ့ ငါ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့တာ။ သူက ကလေးဆန်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ရင်းနှီးသွားကြတာလည်း မြန်တယ်”

“နင်လည်း ပျော်နေခဲ့တယ်မို့လား သားချစ် ..။ အဲဒီကာလမှ ငါကလည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်နိုင်အောင် ရှိခဲ့တာလေ ..”

မဟုတ်ပါဘူးလို့ သူ မပြောနိုင် ..။

“ဒါပေမယ့် ငါ အားရှိသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ သူ့အပေါ် သာယာလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

သူငယ်ချင်းတွေ မြှောက်ပေးသလို ဒါကို ကာလ သိသွားခဲ့ရင် သူ့အပေါ်မှာ အထင်ကြီးမလား ..။ သဝန်တို့စိတ်လေးများ ဖြစ်သွားမလားလို့ မျှော်လင့်မိတာ သက်သက်ရယ် ..။

“နင့်ရင်ထဲကို ငါ နားမလည်ချင်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုချည်း အံ့ဖွဲ့နာကျင် နေရင်လည်း မုန်းသွားတဲ့အထိ ငါက မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ရက်စက်လိုက်တာလို့ အံ့ကြိတ်သံနဲ့ လာမစွပ်စွဲနဲ့ သားချစ် - ငါ နင့်ကို အရှင်လတ်လတ် သစ်စိမ်းချိုးချိုးသလို လွင့်ဖစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အတွက် ဖြေသာနေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို မြင်မှ ငါ လက်လွတ်စပယ် ဆုံးဖြတ်တာ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာအခြေအနေလဲ ..၊ အဲဒီလို နင် ကြိုက်သလို ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်လို့ ရလား ..”

ဒေါသထွက်စဖူး သားချစ် မျက်နှာက ချက်ချင်းပဲ တင်းတင်းမာမာ ထဖြစ်လာသည်။

“နင် အကြောင်းပြကောင်းဖို့အတွက် ငါက ဘုံ နဲ့ တွဲပြလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ ..၊ နင် ကံကောင်းဖို့အတွက် ငါက ကံဆိုးသွားတာ အဲဒါ နင့်ကိုယ်နင် သမာသမတ်ကျလှပြီ ထင်လို့ ပြောနေတာလား..”

“ကျကျမကျကျ ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ် ..၊ နင့်နှလုံးသား ရေးရာကိစ္စတွေကို သမာသမတ်ကျကျ ချုပ်ကိုင် စီစဉ်ပေးပါမယ်လို့ ငါ အာမခံထားတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒီမှာ ကာလ ..”

“ငါ ပြောလို့မပြီးသေးဘူး သားချစ် ..၊ တိရစ္ဆာန်တောင်မှ နေသား တကျ ခွေနေပြီးမှ နေရာပြောင်းရရင် နွေးနေတဲ့နေရာကို ပြန်ခဲ့ကြည့် သေးတယ်။ ငါက မိန်းကလေး၊ အလိုအလျောက် ပေါပေါများများ ရနေတာတွေကို မရတော့တဲ့အခါ နှစ်ဖက်ပုတ်နေတဲ့ ဘောလုံးသမားလို တစ်ဖက်က ဖမ်းမယ့်သူ့ မရှိတော့တဲ့အခါ ဒီမှာ ငါ ပျော်နေတယ်လို့ နင် ထင်လား ..”

“ဒါဆို ငါတို့ အရင်လို ပြန်နေလို့ ရတယ်။ ငါ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာကို ပြန်ရုတ်သိမ်းထားမယ်။ ငါတို့ ချစ်သူဘဝကို မရမချင်”

လုံးဝ ပြန်မပြောဘူး၊ သူနဲ့ ငါ ရိုးသားတာကိုတော့ နင် လက်ခံပေးရမယ် ကာလ ..၊ နင့်အတွက် ရှိနေတဲ့ ငါ့ဘက်က အမြဲတမ်း လိုက်လျော နားလည်မှုတွေကလည်း နင့်အတွက်ချည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးအတွက် ငါ ကတိပေးပါတယ်ဟာ ..”

ကာလ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဝေဝါးသွားခဲ့၏။ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တွေက သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်အောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ နောက်ထပ် ပြောမထွက်အောင် ပိတ်ကာထားလိုက်သလိုပင် ...။

ပြီးတော့ ဒေါ်နီနီမာ ..၊

သူမ မေမေကနေတစ်ဆင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကြေညာခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို သက်ပြင်းချ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပူဆွေးသောကဖြစ်နေမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

သိက္ခာစကားတွေပဲ တွင်တွင်ဆိုတတ်ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံး စိမ်းတွေက ခုလောက်ဆို သိက္ခာတွေကျရပါပြီဆိုပြီး အရောင်တလက် လက် အံ့တကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေနိုင်သည်။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် သားချစ် အပေါ်မှာ သူမ ဆက်လက်တင်းမာနေလို့လည်း မရတော့ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ ဝေ့လာခဲ့၏။

“ကာလ ..”

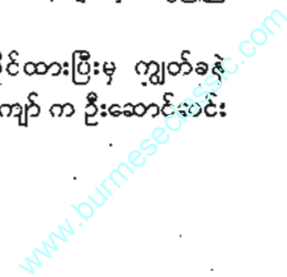
“ဖယ်ပါ သားချစ် ရယ် ..၊ နင်နဲ့ ငါ ..”

“ဟေ့ သားချစ် ..”

ကုမ္ပဏီဝင်းရှေ့မှာ ရပ်သွားသည့်ကားပေါ်ကနေ မျက်နှာတွေပြု၍ ထွက်အော်ကြ၏။

သားချစ် ကာလ လက်ကလေးကို ကိုင်ထားပြီးမှ ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မချင်မရဲ ပြန်လွှတ်သည်။ ထင်ကျော် က ဦးဆောင်ခင်း လာကာ သူ့နောက်မှာ ဘုံ က ပါလာ၏။

“ငါ သွားတော့မယ် ..”

“ကာလ ..”

ကာလ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် သားချစ် က တံခါးကို လှမ်းကိုင် ထားလိုက်၏။

“အစ်ကို့ ..”

ဘုံ က အနားမရောက်သေးဘဲ အသံကို အရင်ပို့လွှတ်သည်။ သုံးယောက်စလုံး တစ်သံစီ ထွက်သွားကြပြီးမှ ဘုံ က သူ့ဘေးမှာ လာရပ်ကာ ...

“အစ်ကို့ချစ်သူလားဟင် ..”

ကားထဲ ဝင်မလို၊ ခြေတစ်ဖက်တင်ပြီးမှ ကာလ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အံ့မှိုင်းရီဝေနေသည့် သားချစ် ရဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံ၏။

ဘုံ က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သလိုလေး ကြည့်နေရင်း...

“အဟွန်း .. မေးကြည့်တာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်မ ..”

ကာလ က ကားထဲရောက်နေပြီးမှ သူမကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ...

“မဆိုးပါဘူး .. သားချစ် က တို့ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ..”

“ကဲ .. ကဲ .. သားချစ် ရေ .. မင်းကလည်း ဘုံ့ ကို ချိန်းထားပြီး တော့ .. စောင့်လည်း မနေဘူး ..”

ကာလ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးကြောင့် သားချစ် ထိတ်လန့်သွား၏။ ကာလ နဲ့ ထင်ကျော် ကို ကြည့်၍ သူ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခင် ...

“ငါ ပြောစရာရှိတာနဲ့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဆောရီးနော် သားချစ်.. ချိန်းထားကြမှန်း မသိလိုပါ ..”

ကာလ ရဲ့ကားလေး မောင်းထွက်သွားသည်နှင့် သားချစ် မျက်နှာ သည် ထိုကားဘီးတွေအောက်မှာ ဖိကြိတ် နင်းဖြတ်ခံလိုက်ရသလို ပြိုကျ ပျက်စီးကျန်ခဲ့လျက် ...

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ .. သွားပြီ .. ကျွတ်!..”

“မင်းတို့ရဲ့ လုပ်ဆဲဆင်းနံ့အတွက် ပိုလှသွားအောင် မီးမြှင့်ပေးတာ လေ။ မကောင်းဘူးလား ..”

“မကောင်းဘူး ..”

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်တာ ငေါက်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွား သည်။ ဘုံ ကိုတောင် အားနာရမှန်း မသိအောင် ရင်ထဲမှာ ပူလောင် နေ၏။

အားလုံး သွားပြီ ..၊

အခြေအနေတစ်ခုထိ ရောက်ဖို့ သူ ဆွဲတင်ကြိုးပမ်းနေတုန်း ပြန် ပြုတ်ကျသွားတာ အုန်းခနဲတောင် မြည်သွားသလား၊ မသိ ..။

မီးမြှင့်ပေးလိုက်တာ ဆိုပေမယ့် လုပ်ဆဲဆင်းနံ့က မလှဘဲ ရင်ထဲမှာ သာ လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မပြိုင်ပေမယ့် .. ရှုံးခဲ့ပြီလား ..၊

အခန်း (၁၉)

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ကိုဒေး နော် ..”

သူ ရယ်နေတာကို ဘုံ က မျက်စောင်းလေးရွယ်၍ ဒေါကန်နေသည်။

“သူများ ကျန်းနေတာကို ရယ်တယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ရယ်စရာပဲဟာ ..”

ဝန်ခံပြီးတော့ ထပ်ရယ်နေသေးသည်။ စိတ်တိုတိုနဲ့ကြည့်ရင်း ချစ်ရဲ့မျက်နှာလေးပါ ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့၏။

“မင်းကို ပြောပြီးသားပဲ ချစ်မင်းဘုံ၊ ငါ လိုချင်တာ နည်းနည်းလေးရယ် ..”

“ကိုဒေး က အပြောကောင်းသားပဲ .. လိုချင်သလောက် ဖဲ့ယူရအောင် ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ရင်းနှီးခင်မင်ကြတဲ့ကိစ္စက ကွန်ထရိုးနဲ့ လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အရပ်ချင်း တွေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“မင်း ပြောခဲ့တုန်းကတော့ အဲဒါတွေ မပါဘူးလေ၊ ထိလာပြီ .. ငြိလာပြီဆိုမှ အဟွန်း .. ရယ်ရတယ် ..”

“ထိတာ ငြိတာမျိုးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုသားချစ် က အရမ်း သဘောကောင်းတာ ..၊ သူ ချစ်နေတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်အဲ .. ဆောင်းကာလ ဆိုတာ အစက ချစ် လည်း မသိပါဘူး၊ အစ်ကိုဆင်ကျော် တို့ ပြောနေကြပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ မှတ်နေတာ၊ ဘာကယ်တမ်းကျတော့ အစ်ကို သားချစ် က တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာ..”

“ဟုတ်လား ..”

ချစ် က ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ သူ စီးကရက် မီးညိုနေသည့်ဘေးမှာ လာရပ်၏။

“အဲဒီနေ့က ချစ် လည်း စိတ်လောပြီး သူတို့နားကို ရောက်သွားတာ၊ အစ်ကို ထင်ကျော် က ဘာလိုလိုကြီး ဝင်ပြောလိုက်တော့ ဆောင်းကာလ စိတ်ဆိုးသွားတာ ချစ် နဲ့ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သွားသလိုပဲ..”

“စိတ်ဆိုးတဲ့စကား ဘာပြောသွားလို့လဲ ..”

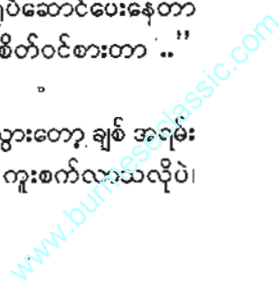
“ဟင့်အင်း .. ပြုံးတော့ ပြုံးလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို သားချစ်ကတော့ ‘အားလုံး သွားပြီ’လို့ ပြောနေတာ ငိုချတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ချစ် ကို စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံ လုံးဝ မရှိဘူး ..”

ဒီဒေး က စီးကရက်ရှိုက်ရင်း ပြတင်းဘက်ကို လှည့်၍ ပြုံးသည်။

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုသားချစ် ကို ချစ် က စိတ်ဝင်စားတာ ..၊ အရမ်း သဘောထားပြည့်တာပဲ သိလား ..၊ သူ့ကို လေးစား အထင်ကြီးတဲ့ပုံနဲ့ ပြောဆိုခဲ့တာတွေမှာ ကိုဒေး အတွက် သရုပ်ဆောင်ပေးနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ချစ် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို တကယ် စိတ်ဝင်စားတာ ..”

“အဟွန်း ..”

“ဆောင်းကာလ ကြောင့် သူ အရမ်းထိခိုက်သွားတော့ ချစ် အရမ်းကို ခံစားရတယ်၊ သူ့ရင်ထဲက အပူတွေ ကိုယ့်ဆီ ကူးစက်လာသလိုပဲ။”

သူ ချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်လောက်တယ် ကိုဒေး ရဲ့ .. ဆောင်းကာလက အရမ်းကို လှတာ၊ ချစ် ပြင်ဆင်ထားရသမျှတွေ သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေးငယ် ကျွဲလို့သွားသလိုပဲ။ ဆံပင်တွေ ခါးထောင့်ကျော် ဝဲဖြာပြီး မျက်နှာလေးက မှုန်ညက် .."

ပြောနေရင်း ဒီဒေး နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးကို သတိထားမိသွားကာ ချစ် က သေချာလိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ...

"ကိုဒေး .."

"ပြော .."

"အစ်ကိုသားချစ် ကို ခုလို ဖြစ်စေချင်တာ ဆောင်းကာလ နဲ့ မတူဘဲ သက်ဆိုင်နေသလား .."

ဒီဒေး က ပြတင်းဘောင်မှာ လက်တစ်ဖက်တင်၍ ချစ် ရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည်။

"အဲဒီလို ဘာလို့ မေးလိုက်တာလဲ .."

"မသိဘူးလေ .. ကိုဒေး ပြုံးနေတာက ဆောင်းကာလ နဲ့ အစ်ကိုသားချစ် ဒီလိုဖြစ်မှာကို သိနေသလိုပဲ .."

"သိနေတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းကို ငါ အကူအညီတောင်းခဲ့တဲ့အခါက သူတို့ ဒီလိုပြဿနာ ဖြစ်သွားလောက်တဲ့အင်ဂျင်မျိုး ပါခဲ့လို့လား .."

ချစ် က ဘာမှမပြောဘဲ မျက်မှောင်လေး-တုတ်နေဆဲ ...

"သူတို့ချင်း အထင်လွဲကုန်အောင် ဗီလိန်ဆန်ဆန် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတာ မင်း ရှိခဲ့လို့လား .."

"မရှိဘူး .. ဒါပေမယ့် .."

"ပြော .."

"ဟို .. မသိဘူး၊ ဆောင်းကာလ က အရမ်းလှတော့ ကိုဒေး ကို ကြည့်မိလိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ ကိုဒေး ကို တွဲပြီး တွေးမိသွားတာ .."

"သားချစ် က ကာလ က သူ့ကို အထင်မကြီးဘူး၊ အမြဲတမ်း

သားမယ်တယ်၊ နှိမ်ချတယ်ပဲ ထင်နေတာ .."

ချစ် က ခေါင်းလေးညှိတ်၍ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။

"အဲဒီလို သူ ထင်နေတာတွေ မရှိစေချင်လို့ မင်းကို ဒီလိုလေး ဆပ်ပေးပါလို့ ကိုယ် အကွက်ရွှေခဲ့တာ ..၊ အဲဒီမှာ မကောင်းကြံစည်မှု ခပ်စုံတစ်ရာ မင်း တွေ့လို့လား .."

"ဟင့်အင်း .."

"မင်းနဲ့ ဆုံမိတဲ့အခါ သူ ပျော်နေတယ်မို့လား .. ကိုယ် လိုချင်တာ နဲ့ ဒါပဲ ..၊ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိပြီး တက်ကြွ ရွှင်လန်းဖို့ .."

ဒါ အမှန်ပဲဆိုတာ ယုံကြည်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ချစ် စိတ်ထဲမှာ ခပ်စုံတစ်ခုက ပိတ်ခံနေ၏။ အကဲခတ်ရ မလွယ်သော ဒီဒေး ရဲ့ သွေးဆေးမှုကိုပဲ သူမ အကဲခတ်မှားနေတာလား ..။

"ဆောင်းကာလ ကိုတော့ ကိုဒေး ရင်းနှီးနေတာပဲ .."

"ရင်းနှီးတာပေါ့ .. သားချစ် နဲ့ ကာလ တို့က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တွာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ခုချိန်ထိ လက်တွဲနေကြတယ်။ ကိုယ်က တော့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ နေရတာကိုး၊ တွေ့ဖြစ်ကြတာထက် မတွေ့ဖြစ်တာက ပိုများတယ် .."

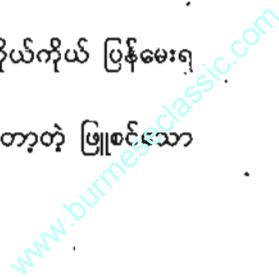
"ဒီလောက်လှတဲ့ ဆောင်းကာလ ကို ကိုဒေး ကရော နည်းနည်း သေးမှ စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ဘူးလား .."

"မင်းကို ဖြေဖို့ မပြောနဲ့ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မေးချိန်မရ တော့ မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ .."

"ချစ် က .."

သူမကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးရ တွင်းကိုပဲ ရောက်ကာ ...

"ဒီတိုင်းပဲလေ .. အခု ကိုဒေး နဲ့ မဆိုင်တော့တဲ့ ဖြူစင်သော စိတ်ကွယ်ခြင်းနဲ့ပေါ့ .."

“အဟွန်း ..”

“ရယ်ပြန်ပြီ .. အင်းပေါ့လေ .. ကိုဒေး ရင်ထဲကိုတော့ ချစ် မမြင်နိုင်တာ၊ ချစ် ကတော့ ရင်ထဲမှာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိအောင် နေတာ သူ .. ကိုဒေး ရယ်ပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ..”

ရယ်ကို ရယ်ချင်နေတာ နှုတ်ခမ်းတွေကို သမာဓိရောင် တင်ပေး ကြိုးစားပေမယ့် မရ ..။ စိတ်စေရာကို မှန်း၍ ချိန်ရွယ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ချက်ပစ် တစ်ချက်ထိနေတာကို ရယ်ချင်သည်။

သူ တကယ်ပဲ တော်နေတာလား ..။ သားချစ် ကိုက ညှံနေတာ လား .. ဒါမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက် ပါနေတာ ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

သူ ထွင်လိုက်တဲ့လမ်းက ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဆံ့ သတ်ဖို့ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းတွေက သူ့အတွက် ပဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ချစ်စရာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ အထင်ကြီး သဘောက တွေကို ရတဲ့အခါ သားချစ် စိတ်တွေ အာရုံတစ်ခုတည်းပေါ်ကနေ နှစ် ခွဲထွက်သွားမည်။

‘နင်က အထင်သေးပေမယ့် အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေ ရှိသေး တယ်’ ဆိုတဲ့ မာန်လေး ဝင်သွားအောင် စိတ်တန်ခိုးလေး ထည့်ပေးလိုက် ရုံ သူ အစဖော်ခဲ့တာပါ ..။

ကာလ ရဲ့ ‘သားချစ် ခမျာ ငါ့ကိုပဲ မျှော်လင့်နေရတာ’ ဆိုတဲ့ ငဲ့ညှာဖို့ချည်းပဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေလည်း သားချစ် ရဲ့ ဆင် ဆံရေးပေါ်မှာ မှတည်ပြီး ကွဲပြားသွားရမည်။

လူချည်းကွဲဖို့ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ချင်း နည်းနည်းလေး ကွဲထွက်လာ သာ သူ ရည်ရွယ်ခဲ့၏။

တကယ်တမ်း ဖြစ်လာတာတွေက သူ ရည်ရွယ်ခဲ့တာတွေထက် အများကြီး ပိုနေသဖြင့် အဲရှင်းဆုံး ဝန်ခံရလျှင် ကျေနပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ဒီအခြေအနေတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာတာပဲဖြစ်စေ အားလုံးက သူ့အတွက်ပါပဲ ..။

ဒီတိုင်း လုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကာလ ရဲ့ အထင်ကြီးခြင်း၊ သဝန် ဆိုခြင်းတွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာပြီး သားချစ် နဲ့ တကယ်ချစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ဒါဟာ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုပဲလို့ သူ တွက်ထားခဲ့ပြီးသား ..။

ထို့ကြောင့် ဒါဟာ စွန့်စားမှုတစ်ခုဆိုလည်း မှန်သည်။ ‘ကြောက် နင် လွဲ .. ရဲရင် မင်းဖြစ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မတွန့်မရွံ့ ဆုံး ခြတ်လိုက်တာ မမှားခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း သွေချာသွား၏။

ဘာဆက်ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကတော့ ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

“ဟော .. ဒီဒေး ပါလား ..”

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ မရောက်ခင် ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဦးမိုးဆောင်း က ဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ဒီဒေး တို့ ရပ်နေကြသည့်နေရာထိ လျှောက်လာ၍ ...

“စီမံကိန်းအတွက် လာကြည့်တာလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဒီဒေး က ဦးမိုးဆောင်း ဘက်ကို လှည့်လျှောက်လာရင်း အဆောက်အဦပျက်တချို့နှင့် ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဒီဘက်ခြမ်းက ဟိုဘက် ဆည့်မြောင်းဌာနအစပ်ထိ တန်ဖိုးမျှတအိမ်ရာစီမံကိန်းရဲ့ လျာထား ခြေဖရဲယာပဲ ..”

“အင်း .. ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် လမ်းမဘက်မှာ ယူထားတဲ့ ကွန်စထရပ်ရှင်အတွက် အန်ကယ်လ်ကုမ္ပဏီဝင်းက ကြားခံဖြစ်နေတာ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးဖို့အထိ သူတို့ဘက်က အလျော်အစားတွေ လာလုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ..”

ဘယ်လိုကမ်းလှမ်းလို့မှ သူ လက်မခံခဲ့ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကျမှ လမ်းဆေး ဆင်းအိပ်ရတော့မလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာတွေ ပြန်တွေးမိပြီး ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာပျက်၏။

ဒီဒေး ကလည်း ဘာမှ သတိမထားသလိုပဲ နေလိုက်ကာ ...

“အခု ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဒါကို ပုဂ္ဂလိက ယူထားတာလေ..။ အခု လာကြည့်မှ နေရာက ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့တယ် ..”

“အဟွန်း .. အန်ကယ်လ်ကုမ္ပဏီကိုတော့ ခလုတ်မတိုက်ပါဘူးနော် ..”

သူ လာခဲ့တာ ဒါအတွက်ပဲမို့ ဦးမိုးဆောင်း ရောက်လာမယ့်အချိန်တို တမင်စောင့်နေတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ ဘာမှမပေါ်လွင်စေဘဲ ...

“ကျွန်တော်ကတော့ အန်ကယ်လ်နဲ့ နေရာပြိုင်မလုပ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် အန်ကယ်လ် အကျိုးယုတ်မှ ကျွန်တော် အကျိုးရှိလာမှာမျိုးကို ရှောင်သွားမှာပဲ ..။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ်မှာ နောက်ထပ် ဒီပြဿနာတွေ ခိုင်ခံ့ ရှင်းရတော့မှာနော် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဦးမိုးဆောင်း က ရင်မောသံကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ဒီဘက်မှာ လူနေအိမ်ခြေဆိုလို့ ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်တာ သိပ်မရှိပေ ..။

တဲအိမ်တွေ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနှင့် ဝက်ခြံတချို့ ရှိနေတာလည်း တွေ့သည်။ ဒါတွေကို တိုက်စားရှင်းလင်းဖို့က လွယ်လွယ်လေး ..။ သူ့ကုမ္ပဏီကို ကျော်၍ ဒီဘက်ကို ယူလို့မရတဲ့အခါ ဒီဒေး ပြောသလို ဖြစ်လာနိုင်ခြေက ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိ၏။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သမီးဆီက သတင်းတစ်ခု ကြားရသေးသည်။

မြင့်မိုရ် က 'ကလီးယား' ကွန်စထရပ်ရှင်နဲ့ တစ်ဖက်လှည့် ပတ်သက်နေသလိုလို .. ဘာလိုလို ...

ပြဿနာဖြစ်ခြင်းအတွက် ကုမ္ပဏီကိုပဲ အကျပ်ကိုင် တောင်းတာလည်း ဒီလူတွေကြောင့်လိုလို ...

"ဟုတ်တယ် ဒီဒေး .."

စဉ်းစားရင်း ဒီဒေး ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမိကာ ...

"အန်ကယ်လ် အဲဒီပြဿနာမျိုး ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ပြောရရင် တော်တော်ဆိုးဝါးခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပဲကွာ .. မင်း ပြောသလို နောက်ထပ်ကြုံရဖို့တွေလည်း ရှိနေတာ မှန်တယ် .."

"အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်လွှတ်လိုက်ရင် အန်ကယ်လ် ဒီဘက်ကို ဆက်ယူလိုက်ပါလား .."

"ဟေ!..."

"မယူထားရင်တော့ နာမှာပဲ .. ကျွန်တော် ပြောရဲတယ် .."

ဦးမိုးဆောင်း ဝိုင်သွားသည်။ ဒီဒေး ကိုလည်း အထင်ကြီး အိုင်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ငေးကာ ...

"မင်းက ဒီ စီမံကိန်းအတွက် ဦးဆောင်မယ့်သူလား .."

"အားလုံးနဲ့ လက်တွဲပြီးတော့ပါ၊ ကျွန်တော်ပဲတော့ မဟုတ်ဘူး .."

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေကြသည့် လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်က ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

သူနဲ့ ဒီဒေး စကားပြောနေတာ မြင်မှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဘက်ကို ခပ်လှုပ်လှုပ် လျှောက်သွားကြ၏။

"အခု ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် နောက်လူ ဝင်ဦးမှာ အန်ကယ်လ်ကုမ္ပဏီက စက်ရုံနဲ့တွဲထားတော့ အဆောက်အဦ နှစ်ဖက်လှည့်လိုက်ရင် ဒါက ပြဿနာရှိတယ် .."

"အင်း .. အန်ကယ်လ် သိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .."

"လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ကို နောက်မှ စဉ်းစားပေါ့၊ အန်ကယ်လ် ..။ လောလောဆယ် ဒီဘက်က အစွန်းထွက်တဲ့မြေကိုတော့ သိမ်းလိုက်ပါ။"

"အန်ကယ်လ် အဲဒီလောက် မတတ်နိုင်ဘူး .."

"မတတ်နိုင်တာကို ထိုင်စိတ်ညစ်နေလို့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး၊ အန်ကယ်လ် ..။ တစ်ခုကို လိုချင်ရင်တော့ တစ်ခု ပေးထားရမှာပဲ၊ အန်ကယ်လ် အဆင်မပြေမှုတွေ များနေလို့ အလုပ်ပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု နည်းနေတာပါ .."

"မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် .."

"လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ ..။ ခုခေတ်မှာ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ တောင်မှ အစိုးရဆီမှာ ငွေချေးလို့ ရနေပြီ .."

"ဟာ!... အဲဒီလိုတော့ .."

"အန်ကယ်လ်က ငွေချေးဖို့ မလိုပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ် အတွက် အပန်းမကြီးဘဲ ဟိုဘက်မှာလည်း အကျိုးအမြတ် ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပေးမယ် .."

"ဘယ်လို .."

"လုပ်ရမှာတော့ အချေးအငှားပဲ ..။ ဒါပေမယ့် အလဲအလှယ် သဘောနဲ့ နှစ်ဖက်စလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် လုပ်ပေးလို့ ရတယ်.."

ဦးမိုးဆောင်း က နားမလည် ..။

"အန်ကယ်လ်တို့ ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦကိစ္စတွေ ပြဿနာတက်ခဲ့တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဒုက္ခရောက်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ အန်ကယ်လ် ယုံကြည်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်လေ .. စိတ်ချရတဲ့လူတွေနဲ့ ချိတ်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရှားပါးနေပေမယ့် ထားစရာမရှိအောင် ပေါများနေတဲ့လူတွေကျတော့ အကျိုးအမြတ်

တိုးပွားလာဖို့ထက် ကိုယ်ပိုင်ထားတာကို စိတ်ချရမယ့်နေရာမှာ ဆိပ်ချင်ကြတာ .."

"အင်း .. အန်ကယ်လ် သဘောပေါက်ပြီ .."

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း ဦးထိန်ဝင်း တို့ ပြန်လှည့်လာကြကာ-

"သွားကြမလား ဒီဒေး .."

"ဟုတ်ကဲ့ သွားမယ်လေ .."

ဦးမိုးဆောင်း ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ လှည့်ထွက်ခဲ့လျှင် ...

"ဒီဒေး .."

ဦးမိုးဆောင်း က ခေါ်ပြီး ချွေ့ဘေးကို တိုးလာ၍ ...

"အဲဒီဘက်အခြမ်းကို မင်း မယူတော့ဘူးပေါ့ .."

ဒီဒေး မယူဘူးဆိုလျှင် တခြား ကွန်စထရပ်ရှင်က ဝင်လာတာနဲ့ သူ့အတွက် ရင်းရဲဖို့တွေ ဖြစ်လာမှာကို တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ မျှော်လင့်ချက်က ဒီဒေး နဲ့သာ နီးကပ်ချင်သည်ဖြစ်ရာ ...

"မင်း ပြောတဲ့နည်းထက် မင်းသာ ဒီဘက်ကို ယူမယ်ဆိုရင် .."

"မဖြစ်ဘူး အန်ကယ်လ် .."

"ဟင်!..."

"ကျွန်တော် ယူရင်လည်း အန်ကယ်လ်နဲ့ ငြိမှာပဲ .."

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .."

"စီးပွားရေးဆန်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်လည်း ကိုယ့်စီးပွားကိုပဲ ကြည့်ရမှာ .. ဒီလောက် ခြေစရိယာနဲ့က မဖြစ်နိုင်ဘူး .."

ဦးမိုးဆောင်း ငေးငိုင် ကျန်ရစ်၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။။

သူ ကူညီနိုင်တာကို ပြောသွားပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ဦးမှာလဲ .. အခွင့်အရေးပေးနေတာမှ နောက်ထပ် လောဘကြီးမိသလို များ ဖြစ်သွားပြီလား ...။

သူ ဒီတိုင်း ရပ်ငေးနေခဲ့တာကို ဦးထိန်ဝင်း က မှန်ထဲကနေ

သွမ်းကြည့်ကာ ...

"မင်းက သူ့ကို ဓဋ္ဌထုတ်ပေးမှာလား .."

"ဟုတ်ဇာယ် .."

"သူကတော့ အဲဒီလို လုပ်ချင်ပုံ မရဘူး .."

"ဒါက သူ့အပိုင်ပေါ့၊ သူတို့ နောက်ထပ် ရှင်းရဖို့တွေ ရှိသေးတာကို မမြင်မှာစိုးလို့ ဒီနေရာထိ လာရပ်ပြလိုက်တာ၊ ရှိတာလေးကို မှောက်ထပ် ဘယ်လို လုံခြုံအောင် ထိန်းသင့်လဲဆိုတာ ထောက်ပြတဲ့သဘောပဲ.."

ဦးထိန်ဝင်း က ခေါင်းညိတ်၍ ...

"သူတို့က ဒီအက်မှာ ကုမ္ပဏီရင်း လာလုပ်ထားတာကိုး .. ဒါက ကျူးကျော်မြေဘက်ကျနေတာ မသိကြဘူးလား .."

"သူတို့ ထူထောင်နိုင်တဲ့အချိန်က ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်လို့နေမှာပေါ့၊ ဘက်စုံ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်တဲ့လူက နေရာကိုပဲ အဓိကယူတာ .."

ဒီဒေး က ကားမောင်းရင်း ရှင်းပြနေသဖြင့် ဦးထိန်ဝင်း က ဘေးမှာထိုင်ရင်း လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ကျုပ်ကို တစ်မျိုးမထင်ဘူးဆိုရင် တစ်ခုတော့ ပြောလို့ရမလား"

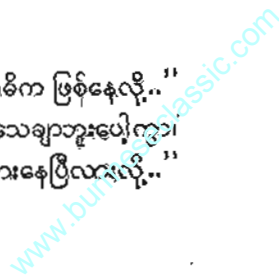
"ဟုတ်ကဲ့ .. ပြောလေ .."

"ကိုအောင် ကလည်း မင်း လုပ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြောပြပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ပရောဂျက်ကို အမြန်ပြီးချင်တဲ့လူလေ .. မင်းက မစချင်သေးတဲ့အကြောင်း ရှိနေတော့ ဒါကို ကိုအောင် က ပြောပြတာ .."

ဒီဒေး ခေါင်းညိတ်၍ ...

"ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အဓိက ဖြစ်နေလို့.."

"ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဆိုတာ အကျိုးအမြတ်တော့ မသေချာဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အခု မင်းဘက်က ရင်းနှီးနေတာတွေ များနေပြီလားလို့.."

“ကျွန်တော်က အရှုံးအမြတ်တွက်ပြီး လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါက မေတ္တာရေး .. အိမ်ထောင်ရေးတွေဆိုတာလည်း ကျွန်
နားလည်ပါတယ်။ ဦးမိုးဆောင်း တို့ဘက်ကလည်း မင်းကိုဆိုရင် ကြည်
ဖြူကြမှာပဲ။ လူငယ်ပီပီ အဆန်းအပြားထွင်တာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ တစ်
ဖက်မှာ လုပ်မှဖြစ်မယ့် အလုပ်ကိစ္စအတွက် အလွယ်တကူ ရှင်းလို့ရနိုင်
တာကို အရင်ရှင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ ..”

“ဒါက ကောင်းနိုးရာရာ ရွေးချယ်ပြီးမှ လုပ်ရမယ့်အလုပ်လား
အန်ကယ်လ် ထိန်ဝင်း ..၊ နလုံးသားရေးနဲ့ အကျိုးအမြတ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
မှုတွေကို ရောထွေး မပြောပါနဲ့ ..”

“ဆောရီးပါ ..”

“ကျွန်တော့်စကား မှားသွားရင်လည်း ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော့်
ပါစင်နယ်လ်ကို နောက်ထပ် အကြံပေးတာ လမ်းပြတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့..”

ဒီဒေး မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးစက်မှုတွေနှင့် နိုင်ကြည်နေသည်
ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ ကိုယ် ...။

အခန်း (၂၁)

“ဟော .. ဦးမိုးဆောင်း တို့သားအဖ ကြွပါရှင် ..”

ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့သား မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲကို ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်တာက သပ်သပ်၊ အိမ်မှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲက
သပ်သပ်မို့ ဖိတ်ထားတဲ့အတိုင်း အိမ်ကိုပဲ လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးမှာ အနီရောင် မွှေးပွကော်ဇောကြီးခင်း
လျက် စားပွဲဝိုင်းလေးတွေ ချထားပုံက သန့်ပြန့် သေသပ်သည်။

“သားချစ် .. ဟိုမှာ ကာလ ..”

အိမ်ရှင် နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုသံ ကြားကတည်းက သူ သိလိုက်တာ
ပါ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ကာလ နဲ့ သူ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။

ဦးမိုးဆောင်း က မမြင်ပေ။ လူကြီးချင်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ နိုင်း
လိုက်တော့ ကာလ ကို မိန်းကလေးတွေရှိတဲ့ဝိုင်းမှာ နေရာပေးဖို့ အိမ်ရှင်
က လက်လေးဆွဲခေါ်၏။

“အစ်မ ဆောင်းကာလ လာပါ .. ချစ် တို့နဲ့ အတူတူ ထိုင်နေအောင်..”

ဘုံ က ကာလ ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဒီစိတ်ကူးဖြစ်သွားတာနဲ့ လက်လေးကိုဆွဲ၍ ဘုရားအနီး ဖြိတ်ခေါ်သည်။ ထင်ကျော် တို့ကလည်း ကာလ ပါလာတာ မြင်သည်နှင့် သားချစ် ဘေးကနေ နေရာရွှေ့ကြ၏။

“ထိုင်လေ ..”

သားချစ် က ကာလ ထိုင်မည့်နေရာလေးက စားပွဲစွန်းကို တစ်ရှူးနဲ့ လိုက်ပွတ်သုတ်ရင်း ကာလ မထိုင်သေးတာကို မော့ကြည့်၏။ ကာလ က မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ ..

“ငါ ထိုင်လိုက်ရင် ကျပ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ ..”

“မကျပ်ပါဘူး .. ထိုင်ပါ။ ငါတို့က ပြီးနေပြီ .. အောက်က စောင့်မယ် သားချစ် ..”

ထင်ကျော် နဲ့ မျိုးဇော် တို့က နှုတ်ဆက်သလို ပြောပြီး ထထွက်သွားကြ၏။

“အစ်မ .. ကြာဆံ့ချက် ကြိုက်တယ်မို့လား ဟင် ..”

ဘုံ က သူမကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးဖို့ပြင်လျှင် သားချစ် အားနာသွားကာ ပျာပျာသလဲ ထား၍ ..

“နေပါစေ ဘုံ ရယ် .. ပေးပါ ကိုယ့်ကို ..”

“နင်လည်း နေပါ .. ငါ့ဟာငါ ထည့်မယ် .. ပေး ..”

“နေပါဆိုမှ .. အာဖြစ်နေတာလဲ ..”

‘နေ’ သုံးနေနှင့် သုံးယောက် စကားတွေက ဒါပဲဖြစ်နေကာပြန်ချစ်မှာ မဟုတ်တာကို သူတို့ သိပြီးသားဖြစ်သလို ဒါကို မကျေနပ်မှု သဘာချစ် ကပဲ ကြာဆံ့ချက်ကို ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဘုံ လှမ်းပေးရှိနေကြောင်းပါ ပေါ်လွင်စေတာမျိုး ..။

သည့်ပွဲထဲကနေ ကြက်သွန်ကို ထားခဲ့ပြီး နံနံပင်လေး နည်းနည်း ထည့်ပေး၏။

ပြီးတော့ ရေတံသီးမှုန့်လေး နည်းနည်း ..။

“မယ်ပါ သားချစ် ရယ် .. ငါ့ဟာငါ ထည့်ပါ့မယ်ဆို ..”

“မထည့်နဲ့ ..။ နင် ငရုတ်သီးတွေ နင်းကန်ထည့်မှာမို့လား ..”

ပြောပြီး ငရုတ်သီးပန်းကန်လေးကို ဟိုဘက်အစွန်ထိ ဝေးဝေးမှာ သွားချထားလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ဘုံ က ငေးငေးလေးကနေ ပြုံးသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လျက် ...

“အစ်ကိုနဲ့ အစ်မဆောင်းကာလ က ကြည့်လိုက်ရင် အဲရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမှန်း သိသာတယ်နော် ..။ ဘုံ မှာ အဲဒီလို ချစ်ခင်နိုင်မယ့် သူငယ်ချင်းမျိုး ငယ်ငယ်တည်းက ရှိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ..”

တမ်းတမ်းတတ ပြော၍ ကာလ က ကြည့်တော့ ရယ်ပြသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ .. ခုခေတ်မှာ သူငယ်ချင်းရယ် .. ရည်းစားရယ်လို့ တွဲပြားပြီး သိပ်မရှိတော့ဘူး။ တွဲနေရင်းနဲ့ပဲ နောက်တော့ ငြိသွားကြတာ”

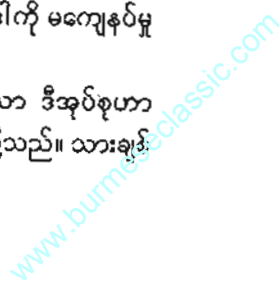
ကျန်နေခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းက ကောက်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီး ကြာဆံ့ချက်က စပ်နေသလိုလို .. ချဉ်သွားသလိုလို မဲ့၏။

ဘုံ က ကိုယ် စပြောလိုက်သည့်စကားမို့ ဝေလင်း ပြောလိုက်တာကြီးကို အားနာသွားမိသည်။

“ဘုံ က အဲဒါမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ဟိုလေ ..”

“ဪ .. ငါကရော ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ပြောတာမို့လို့လဲ ..။ ဒီကောင်နဲ့ ကာလ က ရှင်းပါတယ် .. လုံးဝ ကလီးယား ..။ ငါပြောတာ သူတို့ မပါဘူး ..”

ထပ်ပြောတော့ ထပ်ဆိုသည်။ သားချစ် ကို ကာလ ဘယ်တော့မှ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သားချစ် နဲ့ ခင်မင်ကြသော ဒီအုပ်စုဟာ ကာလ နဲ့ နီးစပ်အောင် အုမျိုးမျိုး တွန်းထိုးကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သားချစ် ကို နည်းမျိုးစုံနှင့် မြှောက်ပေးကြ၏။

ဘယ်လိုမှ မထူးခြားခဲ့သည့်နောက်မှာတော့ ကာလ က တစ်ဖက် သူတို့က တစ်ဖက် ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး ...

“ကဲ .. ကာလ က သူ့ မကြိုက်တာလေးကို သူ့လက်လေးနဲ့သူ ဖယ်ရှားပါရစေတဲ့ကွာ ..၊ ဆေးမှာ လက်တပြင်ပြင်နဲ့ ..”

ကာလ မကြိုက်သည့် ကြာဆံချက်ထဲက ပဲပြားတွေနဲ့ ငုံးဥတွေကို ခပ်ထုတ် ဖယ်ရှားပေးနေသည့် သားချစ် လက်တွေ တို့ဆိုင်းကုန်အောင် တားမြစ်၏။

သားချစ် မျက်နှာ မှန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်သွားကာ ...
“ငါ့ဟာ ဘာလုပ်လုပ်ကွာ ..၊ ပါးစပ်လေးပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေး ..၊ ရမလား ..”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွ ..၊ ငါမှ စားလို့ မပြီးသေးတာ ..”
“မပြီးသေးရင် အဲဒီမှာ မင်း ဘေးမှာ ချိုင်ကြီးချထားတယ်လေး မော့ပြီး ပါးစပ်ထဲ လောင်းချလို့က်တော့၊ နားပူတယ် ..”

“ဘာလို့ လုပ်ရမှာလဲ ..၊ အဟဲ .. ဆောရီးနော် ကာလ၊ ဒီကောင် သည်းလွန်းလို့ ..”

ကာလ က ပြုံးပြမလိုနှင့် မျက်နှာလေး တည်တည်နဲ့ စိုက်ကြည့် ကာ ...

“ရပါတယ် ..၊ ကိုယ့် မခံစားဘူးရင် ရူးတယ် ထင်ကြတာပဲ၊ နှင် အဲဒီလိုမျိုး ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ ရင်နှင့်အောင် မချစ်ခဲ့ဘူးလို့ပါ”

“ဟာ .. ဒါတော့ မပြောနဲ့ ..၊ ချစ်တာက သပ်သပ် .. ခင်တာက သပ်သပ် ..၊ ရောထွေးနေတာက ဒီကောင် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းလည်း ချစ်လို့ ရတယ်၊ အချစ်ဆိုတိုင်း ရည်းစားလင်မယားတွေပဲ ချစ်ခွင့်ရှိကြတာမှ မဟုတ် တာ ..၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းလိုပဲ နှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ ငယ်ငယ်ကဆို နှစ်ယောက်သား ဗားဒ်သီးစားချင်လို့ အပင်ပေါ်စက်ပြီး

သူ့ရံချတာလေ ..၊ ပြန်ဆင်းတော့ သားချစ် သံစူးသွားတယ် ..”

ကြာဆံချက်ပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ..၊ မျက်တောင်ဖျားလေး ဆွဲ ပင့်တက်လာပြီး ဝေလင်း မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်လိုက်နှင့် ဘာလဲ မျက်နှာလေးက အေးစက်စက် ဖြစ်နေ၏။

“ကျောင်းနောက်ဖေးလမ်းကြားထဲကနေ အိမ်ထိ ငါပဲ သားချစ် ဘို ကျောပိုး ခေါ်လာခဲ့တာ ..”

“ဟင်!... ဘယ်အရွယ်တွေလဲ ..”

ဘုံ တအံ့တဩလေး မေးမိတော့သည်။ ကာလ က ပြုံးပြကာ...

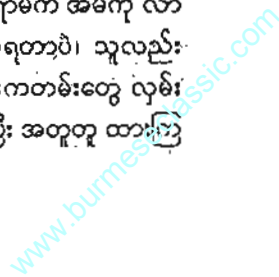
“မူလတန်းအရွယ်တွေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သုံးတန်း လေးတန်း ဆို တာလည်း ကလေးချင်းပေမယ့် ဟိုလိုဒီလိုတွေ စတတ်နောက်တတ်နေ ပါပြီ၊ မှန်စားဆင်းချိန်ကြီးဆိုတော့ လှမ်းမြင်တဲ့ ယောက်ျားလေး မိန်း ကလေးတွေ အားလုံးပဲ လက်ရပ်တွေတီးပြီး တတန်းတန်း လိုက်စကြ တာ ..”

“ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘဲ အိမ်ကို ပြန်ရတာလား ..၊ သံစူးတာ အကြီးကြီးလား ဟင် ..”

“ကြီးတယ် ..”

ကာလ သားချစ် မျက်နှာကို ကြည့်တော့ သားချစ် က မျက်ခုံးတွေ ကို ထိဆက်မတတ် ကုတ်ချထားကာ ပြန်မကြားချင်တော့သလို တစ် နေရာကို ငေးနေ၏။

“သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတော့ လန့်ပြီး လွယ်အိတ်တွေပါ သတ်မရတော့ဘူး၊ အိမ်ထိ တန်းပြေးလာတော့ ဆရာမက အိမ်ကို လာ တိုင်း၊ လူကြီးတွေက စိတ်မူနဲ့ ငါလည်း အရိုက်ခံရတာပဲ၊ သူလည်း ဖျား၊ ငါလည်း ဖျား .. နှစ်ယောက်စလုံး ကယောင်ကတမ်းတွေ လှမ်း ခေါ်နေကြလို့ ငါနဲ့ သားချစ် ကို ခုတင်နှစ်လုံး ယှဉ်ပြီး အတူတူ ထားကြ ရတာ ..”

“တော်တော် ချစ်ခဲ့ကြတာပဲနော် ..”

“အဲဒါတွေကလည်း အချစ်ပဲလေ၊ ခင်မင်ကြတာထက် အများကြီး ပိုပါတယ် ..”

ဝေလင်း က မနေတတ်သလို ကြာဆံချက်ပန်းကန်ကို ရွှေ့လိုက် ရေခွေးထည့်လိုက်နှင့် သောက်လည်း မသောက်ဖြစ်ဘဲ ပြီးမှ ဘုံ ထို လှည့်မဲချင်သည့်အကြည့်နှင့် ...

“နင်ကလည်း ဖော်လို အလိုက်ကောင်းတယ်နော် ..၊ မိန်းကလေး ချင်း ညီညွတ်နေကြတာ ..”

“ဟင် .. ဘုံ က ဖော်လိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုံ တကယ်ကို အဲဒီလိုအချစ်မျိုး မခံစားဖူးလို့ အံ့ဩတာ ..”

“မှန်တာပြောတာ ဖော်လိုသမား မလိုဘူး ဝေလင်း၊ ငါ ပြောတာ မှားနေရင် နင် ထောက်ပြလေ ..”

“ငါက နင့်ကို မှားတယ် မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ကို ခံစားကြတာချင်း တူရင်တောင် နှစ်ဖက်စလုံး တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေမှာ တော့ မဟုတ်ဘူးဟာ ..၊ ဥပမာ နင် ရိုးသားပေမယ့် သူက ရိုးရိုးသားသား ချစ်နေတာ မဟုတ်ရင်ရော ..”

သားချစ် ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာတော့ ကာလ နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံ သွားသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဒီဒေး ..”

ခေါ်သံတစ်ရပ် လှိုက်လှဲစွာ ထွက်လာ၏။ သူတို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြတော့ ဒီဒေး က အိမ်ကြီးရဲ့အတွင်းဘက်ကနေ ထွက်လာ တာဖြစ်ကာ ခေါ်သူက ဦးမိုးဆောင်း ..။

ပြီးတော့ လှေကားထိပ်ထိ စကားပြောရင်း အတူပါသွားကာ ဒီဒေး က မဲင်လာမောင်နဲ့နဲ့ လှည့်ပြောလိုက် .. ဦးမိုးဆောင်း နဲ့ ပြော လိုက်နှင့် ရယ်နေသည်။

မြင်နေကျအတိုင်း ဘောင်းဘီအနက် ကုတ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ဖြစ်ကာ ဆူးဆန်းသည်က ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအဖြူဆွတ်ဆွတ်ကို အတွင်းခံ ခတ်ထား၏။

ဒီဒေး က ဒီဘက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ပါ။ ဘုံ က ဒီဒေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည့် သားချစ် နဲ့ ကာလ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ခိတ်တခိတ် အကဲခတ်နေခဲ့လျက် ...

သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီး နှုတ်တောင် မဆက်ပါလားလို့ တွေးမိ သည်။ သားချစ် အားမငယ်တတ်အောင် မသိမသာ ပုံပိုးပေးနေတာပါ ဆိုပြီး ခုကျတော့ ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြပုံလည်း မပေါ် ..။

ထိုထဲမှာ ဝေလင်း က ခနဲသလို ရယ်လျက် ...

“ခေါ်လိုက်ပါလား သားချစ် ..၊ မင်းတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ..”

“နေပါစေ .. မခေါ်တော့ဘူး ..”

ဝေလင်း က ကာလ ကို ဝေခနဲ စောင်းကြည့်ကာ ...

“ဒီဘဲက တော်တော်ဖြောင့်တာနော် .. ရုပ်ရှိရေလျှံ ထင်တယ်၊ ခင်လာဆွမ်းကျွေး လာတာတောင် အထူးစည်သည်အဖြစ်နဲ့ တသီး တခြား စည်ခဲနေရတာဆိုတော့ ..”

ပြောနေရင်း သတိရသလို ကာလ ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“စကားပြောရင်း ပါသွားတာ နင့်အဖေမို့လား ..၊ တော်တော် ခင်ပုံရတယ် ..”

“ခင်တာပေါ့ ..၊ ငါတို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေပဲ ..”

“ဟင်!...”

ဒါကျတော့ တကယ် အံ့ဩသွားတာ ဖြစ်သည်။ သားချစ် က ရင်းနှီးတယ်လို့ ပြောတုန်းက သူငယ်ချင်းလို ပတ်သက်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ် ..။

“နင်တို့သူငယ်ချင်းကလည်း စိမ်းလှချေလား ..၊ ဒီကလည်း

မခေါ်ဘူး .. ဟိုကလည်း လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး ..

“နင် သိချင် သွားလိုက်မေးကြည့်လေ ..”

ကာလ ခပ်တည်တည်လေး မေးဆတ်ပြကာ ကြာဆံချက်ထိ စိတ်မပါလက်မပါ မွှေနေလိုက်သည်။ သားချစ် ကတော့ အသံတိတ်နေခဲ့၏။

သူ့အတွက် ရင်ဝမှာ မြားတန်းလန်းစိုက်နေရသည့် ဝေဒနာအပြင် ဦးမိုးဆောင်း နဲ့ ဒီဒေး ရဲ့ဆက်ဆံပုံကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးမြှိုက်ခံလိုက်ရသည့် သစ်ပင်နှင့်တူကာ ...

“စကားများလိုက်တာ ဝေလင်း ရာ ..၊ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ..”

“အဲမာ .. မင်းတို့ အသံတိတ်နေတာကို ငါ ပြောပေးနေလို့ ခိုပြည်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မလိုဘူး .. ဒါ ဧည့်ခံပွဲ၊ စားပွဲတိုင်း လူတွေအပြည့်ပဲ၊ ခိုပြည်နေပြီးသား ..”

ဝေလင်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေရပေမယ့် မကျေနပ်သည့်ရင်ထဲမှာ ပိုးထိုးသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒီလောက် မတန်မလှုပ်နေနိုင်တဲ့ မိန်းမကိုများ ဘာဖြစ်လို့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခင်ပြနေရတာလဲ ...။ တစ်သက်လုံး ဒီလောက်ထိ သည်းခံလာရတာတွေ တယ်လောက်ထိ ထိုးကျွေးနေဦးမှာလဲ ...။

အနားမှာ ဘုံ ခမ္မာလည်း သနားစရာလေး ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ လိုက်လျောနေရတာတွေက ကာလ ကို ကြာဆံချက် ကိုယ်တိုင် ခပ်ထည့်ပေးနေရတဲ့အထိ မလွန်ဘူးလား ..

“အေးပါ .. ငါလည်း ပြီးနေပါပြီ၊ အောက်ထပ်မှာပဲ အချို့ပွဲစားရင်း စောင့်တော့မယ် ..”

နှုတ်တော့ဆက်ပေမယ့် မျက်နှာ မကြည်မသာနှင့် တမင် ထထွက်လာခဲ့၏။ ဘုံ က ထိုင်နေရခက် ထသွားရခက်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ

ဖြစ်နေလျှင် ...

“ညီမကို စိန်တိုက်ကြော်ငြာမှာ ကြည့်ဖူးတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား ..”

ကာလ က စမေးလိုက်တော့ စကားပြောဖော် ရသွားကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် .. အန်တီလေး တို့ စိန်တိုက်ကြော်ငြာလေ ...၊ ခင်းသမီး နဒီဒေဝီ နဲ့ တွဲပါတာ၊ ချစ် က မင်းသမီးရူး ဖြစ်လိုက်သေးတယ် အစ်မရဲ့ ..၊ ဟိုအရင် မကြာသေးခင်ကာလအထိ ချစ် က အရမ်းဆိုးတာ၊ အစ်ကို သားချစ် နဲ့ တွေ့မှ ..”

စကားက ဒီမှာပဲ ရပ်သွားပြီးမှ ...

“ခင်စရာလူ တွေသွားတာနဲ့ မြေငြိမ်သွားတာလေ ...၊ အစ်ကိုက အေးဆေးတယ်၊ ယောက်ျားပီသပြီး သည်းခံစိတ်လည်း ရှိတယ်၊ အစ်ကိုပုံစံကို မြင်တာနဲ့ ငါ အရမ်းဆိုးပါလားလို့ ချစ် တစ်ခါတည်း သတိရသွားတာ၊ အဟွန်း .. ယောက်ျားလေးတွေ သိမ်မွေ့ပြီးဆို အရမ်း ချစ်ဖို့ ဆောင်းတာ .. အဲ .. ဆောရီး ..”

သူ့မဘာသာ ပြောပြီး လက်လေးကာ၍ ရယ်သေးသည်။

“ချစ် က အစ်ကို့လို သူငယ်ချင်းလိုမျိုး ပြောတာပါ ..”

ကာလ ရယ်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားသလိုလို ..၊ နေရခက်သလိုလို ...။

သားချစ် ရဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ဆုံတော့ ပြုံးထားမိသည့် နှုတ်ခမ်းလေး တ မှဲသွား၏။

ကိုယ်ကတော့ သားချစ် ကို အသုံးမကျလိုက်တာလို့ မကြာခင် ပြောဆို ကဲ့ရဲ့ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါတွေကြောင့် သားချစ် မျှိုသိပ်ခံစားနေရနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိသားနဲ့လည်း မဆင်ခြင်မိခဲ့ ..။

ခုချိန်မှာတော့ ချစ် လို မိန်းကလေးမျိုးက သူ့အတွက် အားဆေး

တစ်ခွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ သဝန်တိုတာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်နေသည်။ ဒါပေမယ့် နာကျင်သွားမိတာတော့ အမှန်ပါ။ ထင်ကျော် တို့လူစု ချစ် လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာ သားချစ် အတွက် မတရား နှိမ့်ချခဲ့သူလို့ သတ်မှတ် ပြိုင်ပြိုင် တောတွေလည်း တွေးမိလာခဲ့သည်။

“ကာလ စားလေ ..”

သားချစ် က ကာလ မျက်နှာပျက်နေတာကို သိလေ.. မနေတတ် ဖြစ်ရလေနှင့် ပန်းကန်ကို ထပ်ရွှေပေးကာ ...

“ငရုတ်သီး နည်းနည်း ထပ်ထည့်ချင် ထည့်လေ ..၊ ငရုတ်သီး နည်းလို့ စားမရ ဖြစ်နေရင် ..”

“ရပါတယ် .. နှင် ခရီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်ဆို ..”

“အင်း .. နင့်ကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

“ဖေဖေပြောတာ အန်ကယ်လ်နဲ့ ပြောဖြစ်တာ ထင်တယ် ..”

တကယ်ဆို ကာလ နဲ့ သားချစ် တို့ ငယ်ငယ်က နှစ်အိမ်တစ်အိမ် လို နေခဲ့ကြပေမယ့် အရွယ်လေးတွေ ရောက်လာကာမှ သားချစ် တို့ အိမ်ကို ကာလ အဝင်အထွက် သိပ်မလုပ်ခဲ့တော့ပေ ...။

သားချစ် အိမ်ပြောင်းသွားသည့်ကာလတွေမှာဆို လုံးဝ ပြတ်တောက်နေခဲ့တဲ့အထိပင် ...။

အိမ်ချင်းကပ်လျက်မှာ ဒေါ်နီနီခင် ရှိနေပေမယ့် လူကြီးချင်းလည်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားခဲ့သလို ကာလ နဲ့လည်း မခေါ်မပြော ဖြစ်သလောက် ရှိခဲ့သည်။

ဒါတွေဟာ ဒေါ်နီနီခင် ရဲ့ ခွဲခြားနှိမ့်ချချင်သော မျက်လုံးအကြည့် တွေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတွေချင်းသာ အပြောအဆိုမရှိခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် သားချစ် နဲ့တောင် ခုချိန်ထိ ရင်းနှီးဖြစ်ဖို့ မလွယ် ...။

ဤသို့ ရှိခဲ့သော ဒေါ်နီနီခင် နှင့် သူမတို့မိသားစု၏ ဆက်ဆံ

ကြောင့် သားချစ် ကို လက်ထပ်၍ သူမကို ယောက္ခမတော်ဖို့ ကာလ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မစဉ်းစားခဲ့မိပေ ...။

အချစ်စိတ်ဟာ ထိုစဉ်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်မနေခဲ့တာ သား ..၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ပေမယ့် ...

“ဟုတ်တယ် .. ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်ကိစ္စ တိုးချဲ့ဖို့ ဖေဖေ သွားခိုင်းတာပါ။ ငါက စိတ်မပါပါဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဘာကိုမှ စိတ်မပါဘူး ဖြစ်နေတာ ..”

အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြောပြီး ကာလ ကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ဘုံ ရှိနေတာကို သတိရသွားကာ ...

“သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ချစ်မင်းဘုံ တဲ့ ..”

“ငါ သိပါတယ် ..၊ စမ်းချောင်းထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ခါဆိုကြ တုန်းက ထင်ကျော် တို့ မိတ်ဆက်ပေးတယ် ..”

“ဟုတ်လား ..”

သားချစ် အံ့ဩသွားသည့်မျက်နှာနှင့် ဘုံ ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဘုံ က ဘာမှမသိသလို ခေါင်းခါပြကာ ...

“ဟင့်အင်း .. ချစ် မပါဘူးထင်တယ် .. မသိဘူး ..”

သားချစ် ဒီဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်မှ ကာလ က နှုတ်ခမ်းလေး ဖိပိတ်၍ ပြုံးကာ ...

“မပါဘူးလေ ..၊ ထင်ကျော် တို့ ငါ့ကို ပြောပြတာပါ။ သူတို့ ပြောထားလို့ နင်တို့အားလုံးနဲ့ ငါ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေတာပေါ့ ..”

သားချစ် ဟန်ဆောင်ပြီးတော့တောင် မပြုံးနိုင်တော့ပေ ...။

ဒါကတော့ စည်းကျော်နေပြီ ထင်သည်။ ထင်ကျော် တို့ မျက်နှာ ပေါ်က မခံရပ်နိုင်ခြင်းတွေကို ပြန်သတိရတော့ ကိုယ့်အတွက်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဒါ ဒီလောက်ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ် ...။

ခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်ခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းလို့ တွေးမိသည့်အချိန်မှာ ကာလ မျက်ဝန်းထဲက စာကို သူ ဖတ်မိ နားလည်သွားခဲ့သည်။ အားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော နှုတ်ဆက်ကြေကွဲသည့် မှီပြုံး ..

အချစ်အတွက် ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့တာ တောင် ခွင့်မပြုနိုင်ကြပါလား ..။

မေမေရယ် .. ပြီးတော့ ထင်ကျော် တို့ လူစုရယ် .. သားချစ် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလာသည်။ မေမေဘက်ကို ကြည့်တော့လည်း သားအတွက် မိဘတိုင်း လွန်ကဲတတ်ကြတဲ့ အတ္တလို့ သူ နားလည်ပေးခဲ့သည်။

ထင်ကျော် တို့ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ခံစား နားလည်ပေးကြတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေအဖြစ်နဲ့ပါ။ ဒါဆိုရင် သူ့ရင်ထဲက လွတ်လပ်စွာ ခံစားခွင့်အားလုံးရဲ့ ထွက်ပေါက်က ဘယ်မှာလဲ ...။

ကျေးဇူးတင်ရခြင်းတွေ၊ နားလည်မျှီသိပ်ခဲ့ရခြင်းတွေနဲ့ သူ့ဘဝက ဘာလဲ ...။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူဟာ ကာလ အမြဲတမ်း မြည်တွန် တောက်တီးနေခဲ့တဲ့အတိုင်း ရိုးလွန်းလို့ တုံးနေတဲ့သူ ဒါမှမဟုတ် အသုံးမကျတဲ့ကောင် ...။

“ခန အထဲက ထွက်လာတာ .. ဒီဒေး မို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီပုံစံမျိုး ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ..”

မေးသံရယ် .. ဖြေသံရယ် သူ့နောက်က ထွက်လာခဲ့သည်။ လှည့်မကြည့်မိပေမယ့် နားက စွင့်ထားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကောင် တော်တော် ပြောင်းလဲသွားတယ်နော် .. လူပုံစံရော-နေတဲ့စတိုင်လ်ရော ..”

“ပြောင်းလဲမှာပေါ့ .. သူက လုပ်ငန်းရှင် စီးပွားရေးသမား ဖြစ်နေပြီလားမှ မသိတာ၊ သူ့အဖေက နားမည်ကြီး သူဌေးပဲ၊ ပြီးတော့ အဖေ

ဘစ်ခု သားတစ်ခု ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင် ရိုင်းတော့ တော်တော် ရိုင်းတာနော်..။ သူ့ကြောင့် မင်းညီ သေသွားတာတောင် တောင်းပန်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငွေတွေ လာပုံပေးတယ်ဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ငါ တင်းတာပေါ့၊ ငါ့ညီ သေတာ သူပယောဂပါပေမယ့် သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသားပဲ၊ နေရာဘာက ငွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချင်တာကို ခံပြင်းတာ ..။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့က ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတိုင်း ငွေမက်နေကြတာလား ..”

“အေးလေ .. သားတစ်ယောက်လုံး ရေနစ်သေခဲ့တဲ့ မိဘတွေရှေ့မှာ ငွေထုပ်သွားချပေးရတယ်လို့ ..”

ကာလ မျက်လုံးတွေ ပြောနေကြတဲ့ ကျောပြင်နှစ်ခုဆီ စူးစိုက်သွားခဲ့၏။ တစ်ယောက်သည် ကျောပေးလျက်ရှိကာ တစ်ယောက်က ချက်နှာ သုံးချိုးတစ်ချိုးကို မြင်နေရ၏။

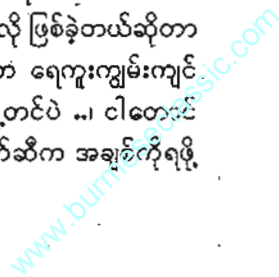
ထိုသူကပဲ ညီ သေဆုံးခဲ့ရသည့်အစ်ကို ဖြစ်ပုံရကာ ပြောနေသည့် ချက်နှာက တင်းနေ၏။

သူမ တွေးမိလိုက်တာက ရေနစ်ခဲ့သည်ဆိုသော ဟိုတုန်းကအဖြစ် သွက်တစ်ခု ...။

သူတို့ ဒီအကြောင်း ပြောနေတာလား ...။ မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာ တော့ မသေချာသေးဘဲ ...

“အဲဒီတုန်းက အန်တီ ရန်တွေ့ခဲ့သေးတယ်ဆို ..”

“ရန်တွေ့တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ အမေတို့ကို ပြောပြပြီးသားလေ၊ ကိုထက် က ရေကျားကျွမ်းကျင်တယ်၊ အဲဒါကို သူက ခေါ်ထုတ်သွားတာ ငါ့ရှေ့တင်ပဲ ..။ ငါတောင် ရယ်နေလိုက်သေးတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကိုရဖို့ ဒီလိုလုပ်စရာလားဆိုပြီး ..”

“အေးလေကွာ .. ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့သူဆိုတော့ မြန်းခနဲ ကြွယ်တက်ပြီး သေသွားမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ထင်မှာလဲ ..”

“ငါ မမြင်လိုက်ပေမယ့် ငါ အဲဒီနားမှာပဲ ရှိတယ် ..”

“ဒီဒေး ကတော့ မြင်နေမှာပဲ ..”

“မြင်ပေမယ့် သူက ရေနစ်ချင်ယောင် ဆောင်ခိုင်းတဲ့သူပဲ၊ တကယ်နစ်နေမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ထင်မှာလဲ ..၊ တကယ် နစ်မြုပ်သွားမှ သိကြတော့ မရတော့ဘူး ..”

“တော်တော်ထင်တဲ့ကောင်ကွာ ..၊ အဲဒီကောင်မလေးကရော သူ့ကို ပြန်ချစ်သွားလား ..”

“မကြားမိပါဘူး ..၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူလည်း ပျောက်သွားတာပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်သွားပုံက ရိုင်းတာပါ၊ သူ့အပြစ်ချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်ရောက်လာတော့ အမေ့ကို ဆိုင်မှာ လာတွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့အလုပ် လုပ်နေပြီတဲ့၊ အကူအညီလိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါဆိုပြီး သူ့လိပ်စာ ပေးသွားတယ် ..”

“ဪ ..”

“ညီမလေးရေ ..”

တစ်ဖက်ကို အာရုံရောက်နေတုန်းမို့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး လာနှုတ်ဆက်တော့ ကာလ ပြုံးပြတာ မပီပြင်တော့ပေ ..။

“အောက်မှာ အန်ကယ်လ် ရှိတယ်နော် .. အေးဆေးစား သိလား ရေခဲမုန့်တောင် မစားရသေးပါလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ .. စားပါတယ်၊ ဒီမှာ စကားကောင်းနေတာနဲ့..”

စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ ..၊ သားချစ် ရဲ့ ဆွေးငေးနေသည့် မျက်နှာကြီးကို ပြန်ကြည့်မိတော့ ပိုဆိုးသည်။

ဟိုဘက်က စကားတွေနဲ့ ဒီရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကဆီကို ပြန်ရောက်သွားသည့်အတိုင်း ..

“နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်မသွားရဘူးနော် ..၊ စားစရာတွေ အားလုံး၊ စားပြီးမှ ပြန် ..”

လူတွေအားလုံးကို မင်္ဂလာမောင်နှံက ဧည့်ခံသွားသည်။ ကာလတို့ကတော့ စိတ်နဲ့လူ မကပ်သည့် အပြုံးတွေနှင့် ကိုယ်စီ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြ၏။

ဒီဒေး အကြောင်း ပြောနေကြတာကို ဘုံ လည်း ကြားသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကြောင့် သားချစ် နဲ့ ကာလ တို့ မျက်နှာပျက်သွားကြတာကိုလည်း သတိထားမိလိုက်၏။

ဒါဆို ဒီဒေး ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်ဆိုသော မိန်းကလေးက ဆောင်းကာလ ပဲလား ..

ကာလ ကိုမှ ချစ်နေသည်ဆိုလျှင် အစ်ကိုသားချစ် က ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ပဲ ..။

ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူ တန်ဖိုးမြင့်သွားစေမည့် ကကြီးတွေ ထည့်၍ အကွက်ရွှေခဲ့တာလဲ ..။

ကိုဒေး ဘယ်လိုပညာတွေ သုံးနေမှန်း မသိပေမယ့် ဒီ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းအပေါ်မှာ ဘုံ စိတ်ဝင်စားခြင်းက နက်ရှိုင်းလာခဲ့၏။

မယ်သိတာလိုလှသော ဆောင်းကာလ ဆိုသည့် မင်းသမီးရဲ့ဘေးမှာ ဘယ်သူက ဒဿ ..၊ ဘယ်သူက ရာမ လဲ ..။

အခန်း (၂၂)

“ဒီဒေး က ရေနစ်ဖို့ ဟန်ဆောင်ခိုင်းခဲ့သည်ဆိုတာ တကယ် လား ..”

နားရှိလို့ ကြားခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် မယုံနိုင်စွာ ဖြစ်နေမိတုန်း ထို့နေ့က သူ့နဲ့ ကာလ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်ခဲ့သည်။ အချစ် ကို မရသည့်အပြင် အမုန်းတွေ ဆတိုးကိန်းနဲ့ ကိုယ့်အနားကနေ အချိန် ကာလ ကြာရှည်စွာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ နဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့တာ ...။

ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ သူ ရှင်းမပြခဲ့တာလဲ ...။

“ငါ တမင်တကာ ဟန်ဆောင်ခိုင်းခဲ့တာကို .. တကယ် နှစ်နေ့ တယ် ထင်မလား ..”လို့ ပြီးစလွယ် ပြောချလိုက်ရင်တောင် ‘ဟုတ် တယ် .. သူလည်း ဘယ်ထင်မလဲ’ ဆိုပြီး ဖြေသိမ့်တွေးပေးလို့ ရနိုင်သေး သည်။

ခုတော့ ဒါကို ဝန်မခံဘဲ ကိုယ့်နားကနေ မာနကြီးစွာ ခွဲထွက်သွား ခဲ့၏။

ဒီဒေး ဆိုတာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလို့ သတ်မှတ်ရမှန်းတောင် ဆယ်တော့ပါ။ လူကို မရမက ယူမည်။ ဒီနေ့ထိ ချစ်နေသေးသည်ဆိုပြီး ဆော့လည်း လာချင်မှ လာသည်။ ခေါ်ချင်မှ ခေါ်သည်။

မထင်ဘဲ ရောက်လာတတ်သလို ပျောက်ချင်လည်း ပျောက်နေ ပြန်၏။ ကားကိစ္စတွေပြီးကတည်းက ပျောက်နေခဲ့တာ ကောင်းကောင်း စကားပြောဖြစ်တယ်လို့ကို မရှိခဲ့ပေ ...။

ထိုစဉ် ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် ကာလ အိပ်ရာထဲကနေ စားပွဲပေါ်ကို လက်ထောက်ပြီး လှမ်းယူလိုက်၏။

ကြည့်လိုက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့အကြောင်း တွေးနေ တုန်း ...

“ဟလို ..”

“ကာလ .. ဆောရီးဟာ .. နင် မအိပ်ရသေးဘူးမို့လား ..”

“ဟင့်အင်း .. နင်က ဘယ်မှာလဲ ..။ ကားသံတွေရော သီချင်းသံ တွေရော ဆူညံနေတာပဲ ..”

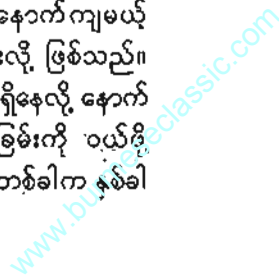
“ငါ စားသောက်ဆိုင်မှာ ..။ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောရင်း ခုထိ မပြန်ရသေးတာ ..”

“ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ .. အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ..။ ငါ အိပ်တော့ မယ် ..”

“နေဦး .. မချလိုက်နဲ့ ..။ နင့်အဖေလည်း ငါတို့နဲ့ အတူရှိတယ် နော်။ မဟုတ်တာ ပြောတယ် ထင်နေလို့လား ..”

ကာလ အသံတိတ်သွား၏။ ဖေဖေ အပြန်နောက်ကျမယ့် အကြောင်း မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ထားတာ သတိရသွားလို့ ဖြစ်သည်။

“သမီးရေ .. ညည်းအဖေ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဒင်နာရှိနေလို့ နောက် ကျမယ်တဲ့။ ကုမ္ပဏီရဲ့ခေါင်းရင်း ကြက်လျှာစွန်းအခြမ်းကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ ထင်တယ်။ မေမေတော့ ပြောထားတယ်။ တစ်ခါက နှစ်ခါ

မမှားရအောင်တော့ ဆင်ခြင်လို့ ..”

ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ မေမေ ကာလ ဆီကို လာပြောခဲ့၏။

ဖေဖေ လုပ်ကိုင်နေသမျှ ကာလ လည်း သိနေပါသည်။ ဒါပေမယ့်

မြေအပိုထပ်ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုတော့ သူမကို ပြောမပြခဲ့ပေ ..။

ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့မှန်းလည်း မသိပါ ..။

“ကာလ ..”

“ဘာလဲ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ .. ဖုန်းချလိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလားလို့..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ ..”

“ဘာလဲ .. နင့်အဖေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုတာတော့ လာ

မမေးနဲ့နော် ..။ သိသိမသိသိ သူများကိစ္စပြောဖို့တော့ ဝါသနာမပါဘူး..”

ပါးစပ်တောင် မဟာရသေးဘဲ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပြောလိုက်တော့

စိတ်တိုသွား၏။

“သူငယ်ချင်းဆိုပြီး နင့်ကို ဒါလေးတောင်မှ အားမကိုးရဘူး

လား..”

“သူငယ်ချင်းလို အားကိုးတာ ငါ လိုချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူငယ်

ချင်းအဖြစ်က နင်ကိုယ်တိုင် စွန့်လွှတ်ထားတာနော် .. အဲဒါတွေကို

ထားခဲ့လိုက်တော့ ..”

“စွန့်လွှတ်ထားလိုက်ပြီဆိုရင် မဆက်နဲ့တော့လေ ..။ ငါကလည်း

ဘာပြောပြော အဆင်ပြေပြေ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘဲ နင့်လိုလူနဲ့

သူငယ်ချင်းပြန်ဖြစ်ဖို့တောင် တော်တော် စဉ်းစားနေရတာ ..”

“ဟား .. ဟား ..”

ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရမယ့်အစား ဟားတိုက် ရယ်လိုက်သေး

သည်။

“တော်တော် စဉ်းစားနေရတာလား ..။ အဲဒါဆို မစဉ်းစားနဲ့

ကာလ .. ငါက နင့်ဆီက ခင်မင်ခွင့်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်း

စာည်းက ခုချိန်ထိ ငါ လိုချင်တာ အချစ် ..”

“လဲသေလိုက်လေ ..”

“ဟေ့ .. မချလိုက်နဲ့နော် ..။ ပြောမယ့် အဓိကက မပါသေးဘူး။

အန်ကယ်လ်ကို ငါ ပြန်ပေးမှာ၊ အဲဒါ အိမ်ရောက်လာရင် နင် ငါ့ကို

စကားလေးဘာလေး ဆင်းပြောပေး ..”

“ဖေဖေမှာ ကားပါတယ် ..။ နင် ပို့စရာ မလိုဘူး ..”

“ဒီမှာ လိုက်ပို့ရမယ့်လူတွေ များပြီး ကားမရှိလို့၊ အန်ကယ်လ်

ကားက ကြီးတော့ တခြားလမ်းကို ရွေ့မှာ ..။ ငါနဲ့ အန်ကယ်လ်က

တစ်လမ်း ..”

ကာလ အသံတိတ်သွားတော့ သူကပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွား၏။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ရှင် မေမေ .. ဝင်လာလေ မေမေ .. တံခါးပိတ်ထားဘူး ..”

ဒေါ်နင်းပွင့် က ဝင်လာရင်း ကာလ ဖုန်းကိုင်ထားတာကို ကြည့်

၍ ..

“ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ ..”

“ဒီဒေး မေမေ .. ဖေဖေကို သူ ပြန်ပေးမှာတဲ့၊ ဖေဖေကားက

ညှော်သည်တွေကို ပို့ရမှာမို့လို့ ..”

“ဟုတ်လား .. အဲဒါကို ဆက်တာလား ..”

မီးရောင်အောက်မှာ ကာလ မလုံမလဲလေး ငဲ့လိုက်တာကို

ဒေါ်နင်းပွင့် က သေချာ အကဲခတ်နေ၏။

“ဘာပြောသွားလို့လဲ သမီး ..”

“ဟို ..”

သားချစ် နဲ့ ဒီဒေး အကြောင်း မပြောခဲ့ဘူးတာ မဟုတ်ဘဲ ခုကျမှ

ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိ ..။

“သူ့ လိုက်လာရင် စကားဆင်းပြောပါတဲ့ ..”
ဒေါ်နှင်းပွင့် မျက်နှုံးတွေ ပင့်သွား၏။ ပြီးတော့မှ ပြုံးလိုက်ကာ-
“ကိုယ့်အိမ်ကို လာတာပဲ သမီးရယ် .. ပြီးတော့ ညည်းအဖေကို
လိုက်ပို့မှာမို့လား ..။ စကား ဆင်းပြောတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ ..”

ပြောရင်းနဲ့ မွေ့ရာအစပ်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ ...
“ဒီဒေး က သမီးတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် သူ့ပုံစံတွေကို သမီး
ကလည်း မကြိုက်ပေမယ့်ပေါ့လေ .. သူက လူကောင်းလေးပါ။ ပြီးတော့
သူ ဦးဆောင်နေတဲ့ စီးပွားရေးက သားချစ် လိုမျိုး၊ ပစ္စည်းသွားကြွေး -
ဆိုင်မှာ ပြန်တင်လိုက်နဲ့ ပုံမှန် လည်ပတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြောရ
ရင် ခုချိန်မှာ သမီးအဖေတောင်မှ သူ့ကို အံ့သြချီးကျူးနေရတဲ့ အခြေ
အနေမျိုး ..”

“သူက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ မေမေ ..။ သူ ဘာမှ မလုပ်သေးပါ
ဘူး။ သူ့အဖေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံမျိုး .. ခုထိ ဖြစ်လာတာ မတွေ့သေးဘူး။”

“ဖြစ်လာတာ ဖြစ်မလာတာက သူ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေတာကို
မေမေတို့က စောင့်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“သူနဲ့တွေ့တိုင်း သူ ပြောတာပဲ မေမေရယ် ..။ သူ အာရုံနှစ်ခု
ထားပြီး အပင်ပန်းခံရတာကို စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ လူတစ်ယောက်မှာ
ဦးစားပေး လိုအပ်ချက်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်တဲ့ ..”

“အင်း ဒါလည်း မှန်နေတာပဲ။ သူက ဘာများ လိုအပ်နေလို့လဲ..”
ကာလ ပါးပြင်လေးတွေ ပန်းရင့်ရောင် သမ်းသွားသည်။

“သမီးလည်း ဘယ်လိုလုပ် လိမ့်မှာလဲ မေမေရဲ့ ..”

“ဪ .. မေမေကလည်း မေးတာမျိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ပြော
ကြည့်တာပါ ..”

သမီး မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲသွားသည့် ကာလာတွေကို ကြည့်
လိုက်တာနှင့် ဒေါ်နှင်းပွင့် နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

“မေမေကတော့ သားချစ် လောက် မရင်းနှီးပေမယ့် ဒီဒေး ကို
ဆည်း ချစ်တာပဲ။ သူက မိထွေးနဲ့နေရတဲ့ ကလေးမို့လို့ သနားခဲ့တာ
ဆည်းရှိတော့ သမီး ပြောပြဖူးတဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း သူ့ပုံစံတွေကို မေမေ
နားလည်ပေးလို့ ရတယ် ..”

လုပ်လာပြီ မေမေ ..။
လူကြီးတွေ မျက်စိကျပြီဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့
သား ..။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့သမီးအတွက် ဖြစ်လာတတ်တာ ဥပမာတွေ
ရှိပြီးသား ..။

“ဟော .. ဘဲလဲသံကြားတယ် .. ရောက်လာကြပြီ ထင်တယ်။
သမီးလည်း ဆင်းခဲ့နော် ..”

ပြောပြီး ကာလ ရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီကို ကြည့်သွား၏။ အင်္ကျီလဲပြီး
ဆင်းခဲ့ဖို့ အသံတိတ် သတိပေးသွားတာမှန်း သိသည်။

ကာလ သက်ပြင်းချရင်း မွေ့ရာပေါ်က ဆင်းရလေသည်။

အခန်း (၂၃)

"ကားက ဘယ်မှာ ရပ်ခဲ့တာလဲ .."

"ခြံရှေ့မှာပဲ အန်တီ ..၊ အချိန်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကားဝင်သာ အောင် တံခါးဖွင့်ပိတ်နေရမှာစိုးလို့ .."

"ဧည့် .. ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးတာကွယ် ..၊ အန်တီတို့က အစောကြီး အိပ်ရာမဝင်တတ်ပါဘူး .."

"ထိုင်ဦးလေ ဒီဒေး .."

ဦးမိုးဆောင်း ကတော့ လက်ထဲကအိတ်ကို ဒေါ်နှင်းပွင့် လက်ထဲ ထည့်ပြီးတာနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၏ လက်ဝဲကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်နေသည်။

ပြီးတော့ ဒီဒေး ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရင်း ...

"ကရင်မ အိပ်ပြီမို့လား .. ဒီဒေး အတွက် သံပရာရည်တစ်ခွက် လောက် .."

"မလုပ်နဲ့ အန်ကယ်လ် .. အန်တီ နေပါစေ၊ ခုပဲ ဆိုင်က ထလာကြတဲ့ဟာ ..၊ ကျွန်တော်က ကာလ နဲ့ စကားပြောချင်လို့ လိုက်လာတာ၊ သူ မအား .. ကိုယ် မအားနဲ့ ဒီလို တမင်လာမှပဲ တွေ့ဖြစ်တော့မှာလေ .."

"ဟုတ်တာပေါ့ .. သမီး မအိပ်သေးပါဘူး၊ ဟော .. ဟိုမှာ လာပြီ"

ကာလ ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဒီဒေး က နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

"ထိုင်လေ ဒီဒေး ..၊ သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောမလို့ဆို .."

"ရတယ် အန်တီ .. မိုးတိုးမတ်တတ် ပြောရုံပဲ၊ အချိန်လည်း ခရီးတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာ .."

စကား ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးက ကာလ ဆီကိုပဲ ဝေ့နေ၏။

စကားဝါရောင်မျောမျော ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် အပျော့လေးကို တံတောင်လောက်ထိ ပြန်ခေါက်တင်ထားကာ ခါးရှုံ့စကက်အရှည်ပွပွ လေးက ခြေဖမိုးပေါ်ထိ မခေါက်တခေါက် ပုံကျနေ၏။

အင်္ကျီအောက်ဖျားစကို စကက်ထဲ ထည့်ဝတ်ထားသဖြင့် ဆံပင် ဖားလျားလေးနဲ့ဆိုတော့ အရုပ်မလေးနဲ့ တူနေသည်။

အိပ်ရာဝင်ပြီးမှ ဖြစ်သလို ပြန်ကောက်စွပ်လာတာမှန်း သိသာပေမယ့် ဘယ်လိုနေနေ လှနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ဒေါ်နှင်းပွင့် က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ပြီး မသိသလို မျက်နှာလှုံ့၍ ...

"ရှင်ရော သံပရာရည် သောက်ဦးမှာလား .."

"အေး .. အိတောက်တောက်ကြီးတော့ ဖြစ်နေတယ် .."

"ဒါဆို မျက်နှာသစ်ပြီး ခြေလက်သန့်စင်လိုက်လေ၊ ကျွန်မ သံပရာရည် ဖျော်ခဲမယ် .."

ဒေါ်နှင်းပွင့် က ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ...

"ဒီဒေး .. ထိုင်မယ်ဆိုလည်း ထိုင်လို့ရတယ်နော် ..၊ အန်တီတို့က မအိပ်သေးဘူး .."

နှုတ်ဆက်ပြီးမှ အထဲဝင်သွားကြ၏။
ကာလ မျက်နှာလေးက လူကြီးတွေကွယ်တာနှင့် တည်တည်တင်
တင်းလေး ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ .. ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ..”
“ပြောစရာရှိတာပဲ ပြောရမလား .. ဒါဆို စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့
အရင် အာမခံမှ ဖြစ်မယ် ..”

“ပြောကြည့်ပါလား .. ကားဆီကို ခြေထောက်နဲ့ မပြန်ရလိုက်ဘဲ
ဖြစ်သွားမယ် .. ဟွန်း ..”

ကော့နက်နေသည့် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖိကပ်သွား
ပုံက မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာပေမယ့် ဒီဒေး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွား
သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာက မချိုမချည် ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...
“အဟွန်း .. ကြောက်စရာကြီး .. တော်ပါပြီ .. သူငယ်ချင်းလို့ပဲ
ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နေလိုက်ဦးမယ် ..”

“တကယ် ဘာမှ ပြောဖို့မရှိဘူးဆိုရင် နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိတယ်”
“ဘာလဲ ..”

“ဖေဖေ မြေအပိုဝယ်မယ့်ကိစ္စ နင် ကြားမိလား ..”
ဒီဒေး မျက်နှာတည်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြေ ..။

“ပြောဆိုနေကြတာများ ကြားသလားလို့ပါ။ ငါနဲ့ ဖေဖေ အတူတူ
အမြဲရှိနေတဲ့ဟာ .. အဲဒါကိစ္စ ငါ ဘာမှ မသိရသေးလို့ ..”

“အန်ကယ်လ်ကိုပဲ မေးကြည့်ပါလား ..”
“မပြောဘဲ နေမှာမို့လို့ မမေးချင်လို့ပေါ့။ နင် မသိရင် ပြီးတာပဲ။
ကဲ .. ပြန်မှာမို့လား .. ငါ တံခါးပိတ်မလို့ ..”

“ခြံထိ လိုက်မပို့တော့ဘူးလား ..”
“မပို့ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မရဘူး ထင်တယ်။ အန်ကယ်လ်ပစ္စည်းတစ်ခု ကား
ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ် ..”

“ဟင်! ..”
ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာက တည်မလို ရယ်မလိုနှင့် နောက်နေ
တာနဲ့လည်း မတူ ..။

“ဘာကျန်ခဲ့တာလဲ ..။ ဖေဖေ ဆင်းလာတုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့
မပြောဘဲ နေခဲ့တာလဲ ..”

“အန်ကယ်လ်တောင် သတိမရလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ဟာ .. ငါက ဘယ်
လိုလုပ် သတိရမှာလဲ။ မလိုက်ချင်နေလေ ..။ အန်ကယ်လ်ကို သွားပြော
လိုက် ..”

ဒီဒေး မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျပေမယ့် ဖေဖေ
ကို ပြန်ယူသွားပါလား ပြောဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကာလ ပဲ ပြန်
ထွက်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ခြံထဲမှာ မီးတိုင်ရှိပေမယ့် သစ်ပင်ရိပ်တချို့ကြောင့် လင်းတစ်ဝက်
မှောင်တစ်ဝက်တော့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နှစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ခဲ့ရင်း ရုတ်တရက် စကား
လည်း မပြောဖြစ်ဘဲ ပခုံးချင်းထိသွားလိုက် .. လက်မောင်းချင်း တိုက်
မိလိုက် ..။

“ကာလ ..”
“ဘာလဲ ..”

“ငါ့ကို ခုချိန်ထိ ပြောပြလည်လည် ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေး
ဘူးလား ..”

“ဒီထက်ပဲ ဘာတွေ ပြောလည်စေချင်လို့လဲ ..”
“ဟုတ်လား .. အင်း .. မှတ်ထားရမယ်။ ပြောလည်စွာ ကြိုဆိုတဲ့
အိမ်ရှင်ရဲ့မျက်နှာလေး ..”

ကာလ မျက်နှာလွှဲထားရင်း ရယ်ချင်တာကို မျိုသိပ်နေရသည်
သူ မဖြေရှင်းဘဲ နေခဲ့သည့် ရေနစ်သေဆုံးသူရဲ့ အကြောင်းရင်းမှန်
ကို သိရပြီးတည်းက စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေခဲ့တဲ့ အထင်သေး ရှုံ့ချစ်
တာတွေ သိသာစွာ လျော့ပါးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုထင်ထင်ဆိုပြီး မဖြေရှင်းဘဲ နေခဲ့လိုက်တဲ့
အဖြစ်ကိုတော့ မကျေနပ်ချင် ...။

‘ရေနစ်ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ ပြောထားခဲ့လို့ သူ ဟန်ဆောင်နေတာ
တကယ်နစ်နေမှန်း ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..’ ဆိုရင် သူ့အပေါ်မှာ
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အထင်မြင်သေးမိခြင်းက ဒီလောက် ကြီးမား ကြန့်ကြာခဲ့ဖို့
မရှိ ...။

ခုတော့ နှစ်ယောက် ဇာတ်တိုက်ပြီး သူ့ရုပ်ဆောင်နေကြတာကို
လုံးဝ မဖော်ခဲ့ဘဲ နေသည်။

ယုတ်မာတာ .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာတွေ သူမ ပြောဆို
စွပ်စွဲသမျှ ဒီတိုင်း ခံပြီး ခုချိန်ထိ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ၏။

“ဒီဒေး ..”

“ဟင် ... ပြော ...”

ကာလ လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်ကာ သူ
မျက်နှာကို ကြည့်၏။

သူကလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ထားရင်း ပြန်စိုက်
ကြည့်သည်။

“ပြောလေ ..”

“တစ်လောက်လုံး ဘာဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင်
နှင့် လုပ်နေတာတွေပဲ မှန်တယ်၊ နင် ထင်တာသာ အမှန်တရားလို့
တွက်ထားတာလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ နင့်ရဲ့အကျင့်တွေက နင့်မျက်နှာ...
နှင့်ရဲ့စကားတွေမှာ ပေါ်နေတယ် ..”

“နင်က အဲဒါတွေကြောင့် ငါ့ကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာလား ..”

“ဟင်အင်း ..”

ကာလ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်နှာလေး လွှဲသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့ဘူး ဆိုပေမယ့် ပြောမှ သိမှာတွေ
နဲ့တယ်၊ ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းဖို့ လိုအပ်နေတာကို မရှင်းဘဲ အမှန်တရားနဲ့
တော်တူထိုင်ကြည့်နေလို့ မရဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတာ ကောင်းတော့ကောင်းတယ် .. ဒါပေမယ့် မလွန်
ဘဲသင့်ဘူးလေ ..”

“ဟွန့် ..”

ပြောနေတာတောင် မဆုံးသေးဘဲ ဒီဒေး ဆီက မထိမဲ့မြင် ရယ်သံ
ညှဲညှဲကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ တည်တည်တံ့တံ့ပုံ ပြင်ဆင်၍...

“ငါ့ဆီက ဘာကို သိချင်တာလဲ ..၊ လုပ်လေ .. နင် မေးရင် ငါ
ဖြေမှာပါ ..”

ကာလ မှောင်ရိပ်တစ်ခြမ်းကျနေသည့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
ပြီးမှ ...

“မရှိပါဘူး ..”

“ဒါဆို ငါ မေးစရာရှိတယ် ..”

မမေးစေချင်ပေမယ့် ဒါ ကိုယ့်အလှည့်ဖို့ မတတ်နိုင် ..၊ ဒါပေမယ့်
ခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့ဆက်၍ မဖြေချင်တဲ့ပုံစံကိုတော့ သိစေလိုက်၏။

ဒီဒေး က ဂရုမစိုက်သလို ..၊

“ကာလ ..”

ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ့ကို နောက်တံပ် တောင်းဆိုခွင့် ပေးပါ ..”

“ဘာ!...”

“ငါ တောင်းဆိုခဲ့ရင် ဟိုတစ်ခါလို အမှန်းမပွားဘဲ လက်ခံစဉ်းပေးမှာလား ..”

ကာလ ဘာပြောရမှန်း မသိ ..။

တစ်နေ့နေ့ ပြောလာဦးမှာပဲဆိုတာ သိထားပေမယ့် အဲဒီနေ့ဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင် ..။

အကြည့်တွေ ဆုံစည်းနေခဲ့ကြစဉ် ဒီဒေး ရှေ့တိုးလိုက်တော့ ကာလ နောက်ဆုတ်သည်။

ထိုအခါ သူ့က ကာလ လက်ဖျားလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ ...

“နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် ..”

“နင် ဒီစကားတွေ ပြောဖို့ လိုက်လာတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါ ဒုတိယတစ်ခါ တောင်းခံမယ့်အချစ်ကို အပြင်ကို မရမက ခေါ်ထုတ်ပြီး မပြောချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတုန်း အမိအရ ဖမ်းပြောတာမျိုးလည်း တန်ဖိုးမခွဲချင်ဘူး။ အခု နင့်ခြံဝင်းထဲထိ နင့်မိဘတွေရဲ့ သဘောတူခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဝင်လာပြီး အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားပြီး တောင်းခံနေတာ ..”

ကာလ လက်ကို ပြန်ရုန်းတော့ သူ့က လွှတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တောင်းဘိအိတ်ထဲ လက်ပြန်ထည့်၍ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်ရပ်၏။

“ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ .. ငါ့အတွက် စဉ်းစားပေးပါ။ နင့်မှာ ရွေးချယ်စရာ ရှိရင် ရှိနေမှာပဲ။ ငါ့အတွက်ကတော့ ငါ့ဘဝနဲ့ထပ်တူ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ နင် တစ်ယောက်ပဲ ..”

“ဟွန်း .. ဖေဖေက သူ့သမီးကို ရည်းစားစကားပြောခွင့် ပြုဖို့ ခေါ်လာသလို ဖြစ်သွားတာလား ..”

“ရည်းစားစကားတင် မကဘူး .. တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ခွင့်ပါ တောင်းလို့ ရသေးတယ်။ ငါ့ အဲဒီလို မတတ်နိုင်ဘူးလို့ နင် ထင်လား” ကာလ မဖြေပါ။ ဒီဒေး ကို မယုံကြည်စရာတွေ ပြိုင်ဆိုင်ပြောနေရင်း ကိုယ့်ဘက်က နိုင်ခြေမရှိတာကို သိနေသည်။

“ငါ လိုချင်တာ နင်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ဖြူလိုက်လျောလာမယ့် နူးညံ့စွာ ..။ နင့်ဆန္ဒနဲ့ ထပ်တူ ပေးအပ်လာမယ့် ချစ်ခွင့်၊ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘဲ သူကြီးမိဘတော့သဘောနဲ့ နင် ခေါင်းညိတ်ပါ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလို ခုယူခြင်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မျိုးကို ငါ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး ..”

သူ ညာနေတာ မဟုတ်မှန်း လက်ခံ နားထောင်နေမိသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း နားမလည်ချင်တော့ပေ။ ဒါဟာ အထင်လွှဲ မှန်းတီးနေခဲ့သည့် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အဖြေမှန် သိလိုက်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား ...။

လူတစ်ယောက်လုံး သေတဲ့အထိ ကြည့်နေခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်ဆိုသော သူ့အပေါ် ပြုံးမယ်ဖွဲ့ခဲ့သမျှဟာ မှန်းနေလို့ နရာ ဟုတ်ရဲ့လား ..။

သူ ဘာမှ မဖြေရှင်းဘဲ ပျောက်သွားသည်။ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ဒီအတိုင်း ..။

နှစ်တွေ ကြာတဲ့အထိ ခွင့်လွှတ် မေ့ပျောက်လို့ မရခဲ့တာတွေဟာ..။ “ကာလ ..”

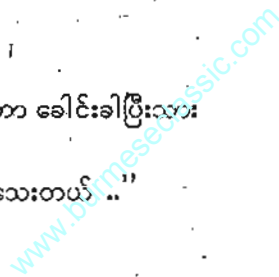
“ဟင် ..”

“ငါ့အတွက် စဉ်းစားနေတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

စိတ်ကူးတွေနှင့် လူက ဆိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းခါပြီးသား ဖြစ်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ...

“သားချစ် ရဲ့အမေက မေမေတို့နဲ့ စေ့စပ်သေးတယ် ..”

“နင် လက်ခံလိုက်သလား ..”

“သားချစ် နဲ့ ငါ ချစ်နေကြပြီလားလို့ နင် မေးရမှာ ..”

“ဘာလို့ မေးရမှာလဲ .. ငါ သိနေတာပဲဟာ .. ဒီမှာ ကာလ သားချစ် က ငါ့အတွက် မျက်စိနောက်လောက်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ နင့်ရဲ့စိတ်ကို မဖတ်နိုင်ပေမယ့် နင့်စိတ်ကို ငါ ဖတ်နိုင်တယ် ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“သူဟာ နင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုခွင့်မရှိတဲ့ သူ ..”

“နင်ကတော့ ရှိနေတယ်ပေါ့ ..”

“နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ပြတ်စဲခဲ့ကြတာ ကြာပြီပဲ အဲဒီလို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ယောင်ဝါးဝါး အခြေအနေမျိုးကိုလည်း ငါ လက်မခံဘူး၊ နင့်ရှေ့ကို ရောက်လာတည်းက ခင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ အပြတ်ပြောပြီးသား၊ အသက် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ချစ်မိတာကို ဆုံးမ တားဆီးလို့ မရဘူး ..”

“ငါကတော့ တားဆီးလို့ ရတယ်၊ ခုချိန်ထိလည်း အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ငါ့နှလုံးသားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဘဝမှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတာတွေ ရှိတယ် ..၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာလည်း ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုပြီး စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းရမှာတွေ အများ ကြီးပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ငါ ဘယ်လောက် စောင့်ရမှာလဲ ..”

“နင့်ကို ငါ စောင့်ပါဦးလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဒီဒေး .. နင် ငါ့ကို မျှော်လင့်မနေဖို့ ..”

“ငါကလည်း မျှော်လင့်နေခွင့်ကိုပဲ တောင်းနေတာ ..”

ဒီဒေး ရှေ့ပြန်တိုးသည်။ ခုနကထက် ပို၍ နီးကပ်စွာ ခြေလှမ်း ရွှေ့ပြီးမှ ...

“တစ်ခုခုတော့ ငါ လိုချင်တယ် ကာလ ..၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်။”

နင့်အချစ်ကို ရဖို့ ငါ သယ်လောက်ထိ စောင့်ရမလဲ ..၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်စေ ခင်သလဲ .. ပြောပါ ..၊ နင့်ဆန္ဒ တစ်ခုခု ..”

“မပြောနိုင်ဘူး ..”

“ကာလ ..”

“နင် ..”

သူ ကာလ ရဲ့ ပန်းလေးတစ်ဖက်ကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဦးတော့မှ ကပျာကယာ ပြန်လွှတ်ကာ ...

“ဆောရီး ..”

သူ တောင်းပန်ပြီး နောက်ကို ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား ခြင်းသည် လက်သီးဆုပ်မိလိုက် .. ဖြန့်မိလိုက်နှင့် သူမရှေ့ကိုပဲ ပြန်တိုး မိပြန်ကာ ...

“ထာဝရ ပတ်သက်ခွင့်ပြုပါ ..၊ ငါ နင်နဲ့ ပတ်သက်နေရတဲ့ နည်းနှောင်မှုတစ်ခုခု .. နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါ ရှိနေရတဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတစ်ခုခု နဲ့ပေါ့၊ ချစ်ခွင့်မရသေးရင်တောင် ငါ ချစ်နေတာကို နင် ကြည်ဖြူနေတာ မျိုး ..”

ကာလ မျက်နှာလွှဲလိုက်တော့ သူက မျက်နှာရှေ့ ရောက်အောင် ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်၏။

“ငါ့ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ ရှိပေမယ့် အဝေးကြီးမှာပါ၊ အရိပ်တွေ တိုင်း ပြေးမခိုတတ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အကျင့်က ပတ်သက်ခဲ့တဲ့လူတိုင်းကို ရင်းနှီး လို့ မရဘူး၊ ခင်တွယ်စိတ်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝမှာ ဝထမဆုံး စူးစူးနစ်နစ် ချစ်ခဲ့မိတာ နင်ပဲ ကာလ.. နင် အဲဒါကို ယုံပါ”

ကာလ က တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ဖြစ်ကာ ငြင်းတာလည်း မဟုတ် ..၊ ခေါင်းလည်း မညိတ် ..၊ မကြားသလို .. စိတ်မဝင်စားသလို မျိုး ဥပေက္ခာထားနေတာနဲ့လည်း တူ၏။

ဒီဒေး ကလည်း လက်လျှော့ လှည့်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း..၊

“အရိပ် ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေရင် မအေးဘူး။ ငါ့ကို လူတိုင်းက ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ကောင် ... မာနကြီးတဲ့ကောင် ဘယ်လိုပဲပြောနေနေ .. မပြည့်စုံတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ လှိုက်ဟာနေတာ ငါ့ပဲ သိတယ်။ အဲဒီကွက်လပ်ဟာ နင့်ဘဝ ငါ့ဘဝ ထပ်တူညီမှ ပြည့်စုံမှာ ..”

“ဒီဒေး ..”

ကာလ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပင့်သက်ရွိုက်ပြီးမှ ခေါ် ရသည်။ သူ့နဲ့ထပ်တူ မဟုတ်ရင်တောင် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည့် ရင်ထဲမှာ အစီအစဉ် မရှိသော စိတ်ကူးတွေကြောင့် ထိန်းချုပ်ရခက်နေသည်။

အစက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိခဲ့သော ခံစားချက်တွေ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ ထင်ထားခဲ့လျက် ..။ သူ့စကားတွေကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ဗြုန်းခနဲ လှုပ်ခတ် တုန်ယင်လာခဲ့တာတွေ ..။

သူမ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီး အခု ဘာတွေ ဖြစ်ချင်နေတာလဲ ..။ ဘာကို ဖွင့်ဟပြီး ဘာကို ထိမ်ချန်ရမလဲ ..။

“ပြောလေ .. ငါ နားထောင်ချင်လို့ စောင့်နေတာ ..”

“ငါ့ မပြောနိုင်ဘူး ..။ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကို ပြန်ဖြေဖို့ ဘာမှ အဆင်သင့် မရှိဘူး ဒီဒေး ..။ နင် ပြန်တော့ ..”

“အဲ့လို မလုပ်ပါနဲ့ ..”

ကာလ ခြွေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် သူ ကာလ ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ ပြန်ရုန်းနေမှန်း သိလျက်နှင့် ဖိဆုပ်ထားမိကာ ...

“ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ ..”

ဒီဒေး သည် သူ့အကျင့် သူ့စရိုက်နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်စွာ- ကာလ ရှေ့မှာ ခူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်လိုက်ကာ ...

“နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် ..”

လက်ခုံနုနုလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖွဖွလေး ထိကပ်နမ်း၏။ ကာလ အံ့သြမှင်တက်မိနေတုန်း နွေးခနဲ အနမ်းတစ်ချက်ကြောင့် သူက ကျဉ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ဟင့်အင်း ..”

သူ့လက်ထဲကနေ ရုန်း၍ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။ လူက သာ ပြေးထွေခံပေမယ့် သူ နမ်းလိုက်သော လက်တစ်ဖက် နွေးနေဆဲ..။ ထိုလက်ခုံလေးကို တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်၍ ဖက်ဆုပ်ထားမိကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားပြီး အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှိုက်သွင်း စုဆောင်းတာလည်း မရ ..။

ရေ နှစ်ခွက်လောက် မျိုချလိုက်လို့လည်း မငြိမ်သက်နိုင် ..။ ဒီလောက်ထိ ရင်တွေ ခုန်နေတာ .. နင် သူ့ကို ချစ်နေပြီ ကာလ..။

အခန်း (၂၄)

“ဟွန်း ..”

ခွဲပြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးရယ်လာကာ ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်ရင်း ဒီလိုစကားတွေ ပြောချလိုက်တာကို ဘုံ့ မယုံနိုင် ...။

“အန်တီ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ..။ ကိုဒေး က အဲဒီလိုလူ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါ မဟုတ်တာတွေ ပြောရင် သူ ယုံပါ့မလား ..။ မင်း မယုံပေမယ့် သူ ယုံသွားတယ်လေ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. သူတို့သုံးယောက်က သူငယ်ချင်းတွေ၊ အန်တီ အဲဒီလို အတိုအထောင်စကားတွေ ပြောလိုက်တာ တကယ်လွန်တယ်”

ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး က ရယ်ပြီးရင်း ရယ်ကာ စားပွဲကို လက်ထောက်၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သားချစ် သောက်ထားသည့် သံပရာရည်ထဲကို ဆန်းဒရေချ်တစ်ခု ယူပြီး ထည့်ပစ်လိုက်၏။

သံပရာရည်ထဲမှာ သေချာ နစ်သွားအောင် ခက်ရင်းလေးနဲ့ ကျကျနဲ့ ဖိထောက် နစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီသုံးယောက်က သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒါပေမယ့် သားချစ် ဆိုတဲ့ ချာတိတ်က အညံ့ဆုံး၊ အရမ်းတော်ပြီး မြွေပွေးလို အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း ငါလိုလူကမှ မပြောနိုင် သူ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“သိတယ် ..။ ကိုဒေး က မြွေပွေး မဟုတ်ဘူး ..။ အစ်ကိုသားချစ် အတွက်ပဲ သူ လုပ်ခဲ့တာ၊ အဲ့ဒါ ချစ် သိတယ် ..”

“သိရင်လည်း မင်း သိတာတွေ မှားနေလို့ပဲ၊ ဒီမှာ ..”

ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး က နာကြည်းသည့်ခွဲပြီးနှင့် ဘုံ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြည့်သည်။ ဒီဒေး နဲ့ ဒီကောင်မလေးရဲ့အဖေ ရင်းနှီးကြတာ သူမ သိသည်။

ဒီဒေး နဲ့ သဘောတူနေချိန်သာ ရင်းနှီးကြစေဆိုပြီး ဒီဒေး ရဲ့ဘေးမှာ သူမလေးကို ကြည့်ဖြူစွာ ရှိနေစေခဲ့တာအထိ သိပြီးသား ..။

မသိလိုက်တာက ချစ်မင်းဘုံ့ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဒီဒေး ရဲ့ဘေးမှာ နေ သားချစ် ဘေးကို ဘယ်လိုရောက်သွားခဲ့သလဲ ဆိုတာပင် ..။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုစစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိလိုက်ရင်တောင် ဘယ်လို စစ်နေသလဲဆိုတာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးအဖြေကို နှိမ့်မှန်းလို့ ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြင့်မိုးရီဦး အောင်နိုင်သူကဲ့သို့ ရယ်လို့ မဆုံးနိုင်...။

“မင်း မှတ်ထား ချစ်မင်းဘုံ့၊ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ သတ္တဝါက အကွက်ရွှေ အကျွမ်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လိုရွှေလိုက်သလဲဆိုတာ အကဲ

မင်းလို့ မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. သူက အကွက်ရွှေတဲ့လက်ထဲ လူမြင်မခံဘူးလေ ..

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူးတွေ အများကြီး ထုတ်ဖျတ်ပြီး လုံးချေပစ်နေရင်း ...

“သားချစ် နဲ့ မင်း တွဲနေတာ သူ မသိဘူးလား ..”

ဖြုန်းခနဲ ကောက်မေးလိုက်တော့ ဘုံ ဘာဖြေရမှန်း မသိ ..။

“ဟွန်း .. သူ့အတွက် မင်းက ဘောလုံးတစ်လုံးပဲကွ ..”

“အန်တီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ..”

“သူ လိုချင်တာကို ယူဖို့ မလိုချင်တာကို ပုတ်ထုတ်လိုက်တာလေ ပုတ်ထုတ်ခံရတဲ့ ဘောလုံးက မင်းပေါ့၊ အခု သူက ဆောင်းကာလ တွဲနေပြီ ..”

“ဟင်!...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က အခြားစားပွဲက လူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အပြင်ထွက်ဖို့ လှည့်နေပြီးမှ ဟားတိုက် ရယ်၏။

“ဆောင်းကာလ ကို အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းနေကြတဲ့ပွဲမှာ မင်းကိုယ်မင်း ဘာဖြစ်နေပြီလဲ သိရဲ့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... မှတ်ထား ချာတိတ်မ ..။ အဲဒါ ဒီအေရဲ့ ပဉ္စလက် ..”

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ နေရာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ထိုင်ကျကာ ဘုံ ခေါင်းခါနေမိသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ပဉ္စလက် ဖြစ်ရတာလဲ ..။

သူတို့ကြားမှာ ရွှေပါ နောက်ပါလို့ ကိုဒေး က ခိုင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ..။

သားချစ် ကို တိမ်းအောင် ယိမ်းအောင် ဆွဲဆောင်ပေးပါလို့ရော ငါးခဲလို့လား ...။

“ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်စိတ်ဝင်နေတာ .. သူချစ်နေတဲ့ ငါးကလေးကိုယ်တိုင်က အထင်မြင်သေးတယ်၊ ကုရဲ့တယ်လို့ ထင်နေတာလေ၊ ငါက သူ့ကို အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး ..”

“မင်းအတွက် ခဲယဉ်းနေရင် လက်မခံလို့ ရတယ်နော် ..။ ငါက ငါ့အနေနဲ့ ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြောဆို ရင်းနှီးပေးရုံပဲ ယုံလို့ချင်တာ ..”

“မင်းဘက် .. သူ့ဘက် စည်းကကျော်လာဖို့တွေ မပါဘူး၊ ရှိလာရင် ကိုယ့်သမိုင်းနဲ့ ကိုယ်” တဲ့ ...။

ကိုဒေး က အားလုံးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားခဲ့တာ ..။

ဘုံ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထရပ်သည်။ အစ်ကို သားချစ် ထွက်ခွာသွားတာ ကားထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကို ငှားခဲ့ပြီးတော့ ပြန်မှာမဟုတ် ..။

သူမ ဆိုင်ပြင်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့ရင်း ကားဆီကို သွားမိ၏။ ကားထဲမှာ သားချစ် သည် ခံစားချက်မဲ့နေသောမျက်နှာနှင့် စတီအရင်မှာ လက်တင်၍ ငေးနေသည်။

“အစ်ကို ..”

ဘုံ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းပြဖို့ပေမယ့်...

“ကိုယ် ဘာမှ မကြားချင်ဘူး ဘုံ ..။ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့...”

တင်းခနဲ အံ့ကြိတ်၍ ကားစက်နှိုး၏။

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို ..။ ကိုဒေး နဲ့ ချစ် တို့က ..”

“ချစ်မင်းဘုံ ..”

နီရဲနေသည့်မျက်နှာသည် ဘုံ ဘယ်လိုမှ ရှေ့မဆက်ရဲတော့အောင် နှိပ်စား ပိတ်ပင်လိုက်သလိုရှိကာ ...

“မင်းတို့ တော်တယ် ... ငါက လူညံ .. အဲဒါကို ဝန်ခံရင် ကျေးဇူးမလား ..”

“အစ်ကိုရယ် ..”

ဘုံ ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေလည်လာမိ၏။

သားချစ် ၏ ခံခက်ပူလောင်နေသော ဝေဒနာတွေက သူမရင်ထဲကို ကူးစက် လောင်မြိုက်လာခဲ့ပြီး မျက်ရည်စက်တွေအဖြစ် တပေးသော သွန်ကျ၏။

ဒီမျက်ရည်တွေက အချစ်ကြောင့်ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ...

အခန်း (၂၅)

“ကာလ ..”

အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည့် ကာလ ကို သားချစ် မျက်တောင်မခတ် ငေးနေမိသည်။

ငှါရောင် လည်ကပ်ဆွယ်တာ လက်ရှည်လေးနှင့် အဖြူအဝါ လှိုင်းလေးတွေပါသည့် စကက်ရှည်ပွပွလေးကို ဝတ်ထားကာ ဆီပင်တွေကို နောက်မှာ ဝပ်မြင့်မြင့် စည်းတင်ထား၏။

ထို့ပြင် အဝါရောင်နဲ့ အဖြူအဆစ်အတုံးလေးတွေ လုပ်ထားသည့် တစ်တန်းတည်း နားဆွဲရှည်လေးနှင့် မျက်နှာလေးတစ်ပြိုင်လုံးက နုဖတ်ဝင်းနှစ်နေ၏။

ကာလ ရဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ သူမရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာလေးတို့ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း တစ်လောကလုံးမှာ ရှိသမျှသော အလှအပင်တွေက ဘာမှမဟုတ်တော့သလို တန်ဖိုးမဲ့သွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကာလ လို လွှမ်းမိုး ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အလှမျိုး မရှိ ...။

ကာလ ကဲ့သို့ အသက်အရွယ်လေးနဲ့မလိုက် သိတတ် နားလည်၍ အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည့် မိန်းကလေးမျိုးလည်း ကာလ ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။

သူ့ရဲ့ဘေးကို ရောက်လာခဲ့သည့် ချစ်မင်းဘုံ ဆိုသော သူမလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရောထွေးခဲ့သော သူ့ဘက်က တွေ့ဝေခြင်းများအတွက် ဒီနေ့ သူ ပေးဆပ်လိုက်ရပါပြီ ...။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒီဒေး ၏ လှည့်စားမှုတွေဆိုတာ ကာလ သိခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ...။

“ထိုင်လေ သားချစ် ...။ မေမေတို့ မရှိဘူး ..”

“ငါ နှင့်ဆီကိုပဲ လာတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတော့ ငါ့ဆီလာတယ် နောင် မထင်ဘူး ..”

သူ့မက စနောက်နေကျအတိုင်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သားချစ် ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“နှင့်ပုံစံ ကြည့်ရတာ အကြောင်းတစ်ခုခု အရေးတကြီး ရှိလာပုံပဲ ငါကလည်း သွားစရာရှိသေးတယ် ..”

“ငါ့ကို နှင်တာလား ကာလ ..”

ကာလ က သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း သူ့ကိုလည်း ထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြီက စိတ်မရှည်ပုံလေး ပေါက်လျက် ...

“ပြောမဖြစ်မယ်ဆိုလည်း အပြင်မှာဆိုဖို့ ချိန်းလို့ရတာပဲ။ မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

ကာလ မျက်နှာပေါ်က ဟိုအရင်လို အပြုံးလေးတွေကို မြင်နေရတာ သူ မပျော်နိုင် ...။

တကယ်ဆို လူကြီး စေ့စပ်ခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင် ငြင်းထားခဲ့၏။ အောက်ထပ် သူ့ကိုယ်တိုင် သူမဆီကို မရောက်တစ်ချက် ရောက်တစ်ချက်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်တွေရော နည်းသလား ...။

ကာလ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဒီလိုအပြုံးမျိုး ရှိမနေသင့်ဘူးလို့ ငိုယိုဘာသာ အတိအကျ အဖြေထုတ်ကာ သူ ကြားခဲ့တဲ့သတင်း မှန်နေလားလို့ တွေးမိလိုက်သည်။

ဒါဟာ သူ့နဲ့ပတ်သက်သည့် ခံစားချက် ကာလ မှာ ဘာမှရှိမနေဘာ့သည့်သင်္ကေတ ဖြစ်နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ...

“ကာလ ..”

“ဘာလဲ .. ပြော ..”

“နှင့် ဒီဒေး နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ ..”

“ဖေဖေနဲ့လည်း တွဲနေတာပဲ ...။ ဒီဒေး က ငါတို့နဲ့ စီးပွားရေး ခမ်းကြောင်း တူတယ်လေ ..”

“မဟုတ်ဘူး ...။ ငါ မေးချင်တာ စီးပွားရေးနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။”

ကာလ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်တာ ...

“စီးပွားရေးနဲ့ မပတ်သက်တာကို မေးမှာဆိုရင်တော့ ငါ ဖြေချင်မှ ခြေမှာနော် ..”

“နှင့် မဖြေချင်လည်း ငါ့ဆီကို သတင်းအကုန်ရောက်ပြီးသားပါ”

“ဘာသတင်းတွေလဲ ..”

“နှင့်နဲ့ သူ ..”

သားချစ် ဆက်မပြောရဲဘဲ ဖြန်နေသည်။ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သာချာနေပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းမိသော်လည်း ကာလ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို မမြင်ချင် ...။

ပြီးတော့ သူများကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင်ရအောင် ကိုယ့်မှာ

လည်း အပြစ်ကင်းခဲ့တာ မဟုတ် ...။

“ပြောလေ သားချစ် ..။ သူများ ပြောရလောက်တဲ့သတင်းတောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ငါ့သတင်း ငါ ပြန်နားထောင်ချင်တယ်။ ဘာတွေ နေကြလို့လဲ ..”

“ငါ မပြောခင် နင် ငါ့ကို တစ်ခုတော့ အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးပါ။
“ဘာလဲ ..”

“ဒီဒေး ကို နင် လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီလား ..”

“နင် မေးတာ အဆင့်ကျော်နေပြီ ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေး က အန်ကယ်ထံ တို့ကိုတောင် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းထားနိုင်တာ ဒီအဆင့်ထိ ဖြစ်နေပြီလားလို့ ငါ တွေးမိတာ မလွန်ပါဘူး။ မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ ..”

“ဖြေစရာမရှိဘူး သားချစ် .. ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ဖြစ်နေတာ ဖြစ်နေတာ ဖြစ်နေတာ ဒီနေ့တစ်မျိုး .. မနက်ဖြန်တစ်မျိုး ငါ့စိတ်ကြိုက် လိုအပ်သလို ပုံဖော်မယ်။ နင် ဘာမှ မေးခွန်းတွေ လာမထုတ်နဲ့ နင်နဲ့ ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အစတည်းက ဆိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ ငါ .. အခုဆို ပိုပြီး အခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် နင့်ရဲ့ ဒီဒေး လုပ်တာ- ကာလ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ချိုးသွားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သားချစ် ရဲ့မျက်နှာမှာ မယုံနိုင်စရာ နာကျင်မှု များနှင့် ခက်ထန်နေလျက် ...

“နင်နဲ့ ငါ့ကို ဝေးကွာသွားအောင် သူ ဘာလုပ်သလဲ နင် သိလား- ကာလ က ဘာမှမမေးဘဲ ကြည့်နေခဲ့၏။

“ချစ်မင်းဘုံ က သူ့လူ ..။ ဘုံ ကို အသုံးချပြီး နင်နဲ့ ငါ့ကို ..”

“ဘုံ က ပြောတော့ နင်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တာဆို .. သားချစ် မျက်နှာတော့ ပျက်သွားပေမယ့် အံ့ကြိတ်ကာ ...

“ငါ ဘုံ ကို ဘယ်လိုစိတ်မှ မထားခဲ့ဘူး ကာလ ..”

“ဘယ်သူက ဘာတွေ စွပ်စွဲနေလို့လဲ ..”

“ဒါပေမယ့် ဒီဒေး မရှိသေးတာတွေက အခုမှ သိရတာ၊ ငါတို့ အဖွဲ့ထဲကို ဘုံ ကို တမင် ထည့်ပေးလိုက်တာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. သူ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် သူ့အတွက် ဘာပြန်ရ သွားလို့လဲ ..”

“နင်နဲ့ သူ နီးစပ်သွားတယ်လေ ..”

ကာလ က စိုက်ကြည့်နေရင်း ခေါင်းခါသည်။

“နင်နဲ့ ငါ မဝေးပါဘူး။ နီးစပ်သင့်တဲ့လူတွေအဖြစ် ရှိနေခဲ့ကြပြီးမှ အစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဒါက ထူးဆန်းသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ပယောဂမှ မပါဘူး ..”

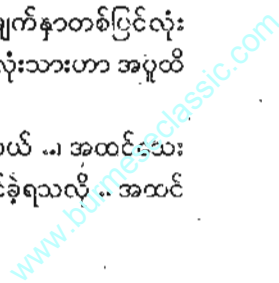
ကာလ ကို သားချစ် ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ ကြည့်သည်။ ကာလ မျက်နှာလေးက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသလို ပြောင်းလဲသွားတာ မလွဲ၍ ဒေါသကို ရှာလို့မရ ...။

“ဟုတ်တယ် .. နင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ဘုံ ကြောင့် ငါ ဘာမှ ပြောင်းလဲသလို ဘုံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါတို့ကြားမှာ ဘာမှ မွေ

အက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဒီဒေး ရဲ့ ပညာတွေပဲ။ ညင်သာစွာ ဆိုက်ကွဲစေတဲ့ ဖော်မြူလာတွေ သူ့မှာရှိတယ်။ အသံမကြား .. သွေး ထွက်စေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အလဲထိုးနိုင်တာလည်း သူ့ရဲ့ သူ့လက်ပဲ ..”

သားချစ် အသက်ရှူတွေ ပြင်းလာသလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အောက်လာသည်။ အမြဲတမ်း နူးညံ့တတ်ခဲ့သည့် နှလုံးသားဟာ အပူထိ တော့ ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့ပေ ...။

“ငါ ညွှဲပါတယ် .. ငါ ညွှဲတာတွေကို ဝန်ခံတယ် ..။ အထင်အမှတ် ခံရဲ့တတ်တဲ့ ငါ့ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရသလို .. အထင်

ကြီး လေးစားမှုတွေနဲ့ အနားကို ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်မြတ်နိုးမှုတွေပေါ်မှာ သာယာခဲ့တယ်။ နီးစပ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေတဲ့ အချိန်မှာ နီးစပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ငါ့စိတ်တွေ ဘဝင်မြင့်ရောဂါနဲ့ လွှတ်နေခဲ့တာ ..”

ငိုချင်လာသည့် ခံစားချက်က မျက်ရည်အစား သူ့စကားသံတွေထဲ တုန်ယင်အက်ကွဲလာအောင် ရိုက်ပုံတံ ထုထောင်းနေကြသည်။

“သူ .. ဒီဒေး .. ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို သူ သိတယ်။ နင့်နားမှာ ငါ အချိန်တိုင်းရှိနေရင် နင် တွေဝေနေမှာပဲဆိုတာကိုလည်း သူ သိတယ်။ လူယုတ်မာ နာမည်ပျက်လည်း မတင်အောင် .. နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ သူ ပါးပါးလေး ပုတ်ထုတ်သွားတာ ..”

ကာလ မျက်မှောင်လေးကုတ်ကာ ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ မျက်ရည် ရောင်တွေနဲ့ တလက်လက် ဖြစ်နေသည့် သားချစ် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် .. ဒီဒေး မျက်နှာကို မြင်လာလိုက် ..။

“ငါ သူ့လောက် မတော်ပါဘူး .. ငါ ညှပ်ပါတယ်။ နင် အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့တာ နင် မှန်ပါတယ် ကာလ ရယ် ..။ သူများ ဘဝင်မြင့်သွားအောင် မြှောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ငါ မြောက်တက် ပါသွားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီကြောင့် ငါ ပေးဆပ်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူများက မပင်မပန်း တစ်ချက်လေးပဲ အကွက်ရွှေ့လိုက်တာကို ငါ ပေးဆပ်လိုက်ရတာ တနင့်ပြီးပါလား ..။ ဒီမှာ ကာလ ..”

မျက်နှာလွှဲနေသည့် ကာလ ကို သူ မချင့်မရဲ ခေါ်လိုက်မိကာ “ငါ ညှပ်တာကို ညှပ်တယ်လို့ နင် သတ်မှတ်နိုင်ရင် သူ မရှိသေးဘဲ အတွက် တစ်ခုခုတော့ နင် သတ်မှတ်သင့်ပါတယ် ..”

ကာလ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ကော့ညွတ်သည့် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ မျက်ဝန်းထောင့် အစေါ်စပ်လေးမှာ ကပ်ဖြာနေတဲ့အထိ မျက်ခုံးလေးတွေပါ တွန့်ကုတ်ကျနေ၏။

“သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုတိုင်းဟာ ဒီလို အကွက်ရွှေ့ကောင်းတဲ့ မာယာ သူ့လက်တွေနဲ့ ဖြစ်နေတာ ..။ ဒီလိုလူကို နင်က မေတ္တာပန်းကုံးစွပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ပေါ့ ..”

“သားချစ် ..”
ကာလ ရဲ့အသံက စိတ်ပျက်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့် ဖျော့ကျနေသလို မျက်ဝန်းလေးတွေပါ အသက်မဲ့သလို ဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“နင် ယောက်ျားချင်း အတင်းပြောသလို ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘိုယ်ကိုယ် သတိထားမိရဲ့လား ..”

သားချစ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
“နင် ကြားလာခဲ့တာတွေကို ဘယ်သူ့ မြှော့တာလဲ ..”

“ဘုံ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံတယ် ..။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီဒေး ရဲ့ သူ့လက်တွေကို နားမလည်ဘဲ အကွက်ရွှေ့ခံခဲ့ရတာ ..။ ဘယ်သူ့ကို ပြောပြော သူက စေတနာနဲ့ လုပ်ခဲ့တာလို့ပဲ မြင်နိုင်မယ့် ပညလက်တွေ ဆိုး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုံက နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ရှုပ်ထွေးအောင် ဘာမှမှ မလုပ်ခဲ့ဘဲ ..။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထင်တကြီး ဖြစ်ခံရခြင်းပေါ်မှာ နင့်စိတ်နဲ့ နင့်ကိုယ် သာယာခဲ့တာ ..”

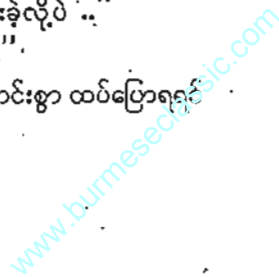
သားချစ် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မေးဆတ် ညိတ်ရင်း ခံကြိုတံ၏။

“မသာယာခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း နင် ခံလိုက်ရပြီလို့ ထင်လိုက်တဲ့ အထိက သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း နင် ဖြစ်သွားခဲ့လို့ပဲ ..”

“ဒီဒေး မှန်တယ် .. ငါက မှားတာပေါ့ ..”

“ငါ ဘယ်သိမလဲ ..။ ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းစွာ ထပ်ပြောရရင် သူတော်တာ မဟုတ်ဘူး .. နင် ညှပ်တာ ..”

“ဪ ..”

“အဲဒီတော့ အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားအောင် နှင် ဖြည့်စွက်တွေ့ဖူးဖူး လိုက်တော့ သားချစ် .. နှင်နဲ့ ငါ လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိ လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ထဲမှာ ဘယ်သူပယောဂမှ မပါဘူး။ နှင်လည်း ဘာမှ မမှားခဲ့ဘူး။ ငါ့ရှေ့မှာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ နှင်ရဲ့မာနနဲ့ ပကာသန တွေကို ချစ်မင်းဘုံ ကြောင့် နှင် အစပြန်ဆွဲမိခဲ့တာမို့လား ..”

“ကာလ .. ငါ အဲဒီလို ..”

“ထားလိုက်ပါတော့ .. ငါက နှင်ကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး .. အဲဒါ အမှန်တရားပဲ။ နှင် စိတ်ချမ်းသာသလိုနေတာ မမှားဘူး ..”

“ငါ့ကို ဘုံ နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး တွဲနေတယ်လို့ နှင် စွပ်စွဲလိုက်တာ ..”

“နှင်ကို ပျော်စေချင်တာ သားချစ် .. ငါ့အတွက် မချင့်မရဲ ယူကုန် မရစိတ်တွေလည်း မထားစေချင်ဘူး။ နှင်နဲ့ ငါ မိသားစုချင်းရော - ငါတို့ချင်းရော - ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အတင်းပြောတဲ့ယောက်ျားမျိုး ငါ အထင်မကြီးဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သားချစ် က နေရာမှ ထရပ်လိုက်တာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် သည်။ ရယ်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ ကြေကွဲနေသည့်ရင်ဘတ်က နှုတ်ခမ်း ဖျားကနေ ရယ်သံကို မပေးဘဲ ငိုသံလိုလို ကွဲနေခဲ့လျက် ...

“နောက်ထပ် အထင်မကြီးဖွယ်တစ်မျိုး တိုးသွားတာကိုး၊ ဟား .. ဟား .. ဟား .. တော်ပါတယ် .. မင်း သိပ်ကို တော်ပါတယ် ဒီဒေး ..”

သားချစ် နီရဲတက်လာသည့်မျက်နှာကို လက်ဝါးတွေနဲ့ ပွတ်ဆစ် ငဲ့လိုက်ရင်း .. ပြီးတော့ ကာလ ကို ကျောခိုင်းရပ်လိုက်ခြင်းသို့ ရောက် ကာ ...

“ငါ နားလည်သွားပြီ ကာလ ..”

ငါ နားလည်ခဲ့တာ အစောကြီးတည်းက သားချစ် ..

ရင်ထဲမှာပြောရင်း သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်း ဆင်းစေ့ထားမိသည်။

တကယ်ဆို ဒီစကားတွေကို ငါ့ဆီ ပြေးလာပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဒေး ဆီ သွားပြီး သူ့မျက်နှာကို နှင်လက်သီးနဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးပြီး မေးရမှာ ..

ယောက်ျားပီပီသသ မပေါက်ကွဲဘဲနဲ့ ငါ့ဆီ ပြေးလာပြီး သူ့ အကြောင်းတွေပြောတာ နှင် သိပ်မှားတယ် ..

နောက်တစ်ခု နှင်ကို ငါ သုံးသပ်မိသွားတာက သားချစ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ အရိပ်တစ်ခုခုမှာ ဒါမှမဟုတ် အားကိုးရာ ရှာတတ်တဲ့ အကျင့်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်နိုင်မှာ မဟုတ်သော ..။

ကာလ ကားရပ်လိုက်ပြီးမှ မဆင်းဖြစ်ပေ ..။ ကိုယ်ပဲ အမြင်မှား တာလားဆိုပြီး မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်၍ မြင်ကွင်းကို သေချာကြည့်နေမိ သည်။

ဒီဒေး နဲ့ စကားပြောနေတာ မကြာသေးမီကမှ ကိုယ့်ကားကို ဝင်တိုက်ပြီး အလျော်ပေးသွားခဲ့သော ဒရိုင်ဘာလူကြီး ..။

အရပ်ပုပု .. အသားအရေက မည်းသည့်ဘက်ကို လှနေကာ ထိပ် က ပြောင်သေးသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုနေ့ကအတိုင်း တိုက်ပုံအင်္ကျီ ပုဆိုးကွက်ကျကြီး နဲ့ဖို့ ဒီလူ ဒီပုံစံကို တန်းခနဲ မှတ်မိနေ၏။

ကာလ ကားထဲကနေ စိုက်ကြည့်နေရင်း တစ်ခုခုကို နားလည်လာ သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ မယုံနိုင်ခြင်း ..။ မလိုလားခြင်းတွေ ရင်ထဲမှာ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်လာ၏။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ..။

ဒီဒေး အဲဒီလိုတွေ တကယ် လုပ်နေခဲ့တာလား ..။ ဘာအတွက် လဲ ..။

သူမ ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးကို နောက်ပြန် ဖြစ်သလို တွန်း ပိတ်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီမှန်ချုပ်ကြီးတွေရှေ့ ရောက်တော့ အထဲပါသွားပြီးမှ ပြန်ထွက်လာသည့်လူကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုး၏။

ဖိုင်တစ်ထပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရင်း လူကြီးက ကာလ ကို တစ် ချက်ပဲကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်ငုံသွား၏။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ ပြန်မော့ကြည့် လိုက်တာ အလန့်ထကြား ..။

မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်ပြီးမှ ကာလ မျက်မှန်ပြန်တပ်သည်။ လူကြီးကို ရှောင်၍ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အထဲမှာ တစ်ခြမ်းက ဒီကရေးရှင်းအတွက် တပ်ဆင် ပြုပြင်နေ ကြတုန်းဖြစ်ကာ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာမှ ဝန်ထမ်းစားပွဲတွေ ရှိ၏။

အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေက ကာလ ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အနက်စင်းလေးတွေပါသော အင်္ကျီလက်ပွဲ ခါးရှည်အဖြူလေးနှင့် ဘောင်းဘီရှည်အဖြူကို ဝတ်ထားသည့် ကာလ ပုံစံလေးက ဆံပင်တွေ ကို နောက်မှာ အမြင့်တင်စည်းထားတော့ မရိုင်းမယဉ်လေးနဲ့ လှနေ သည်။

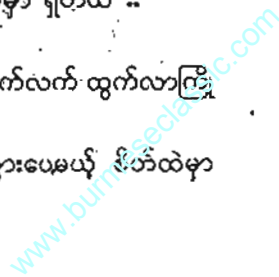
နှုတ်ခမ်းမှာ ပုလဲရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် မျက်မှန်နက်လေး တပ်လားသေး၏။

“မမဆောင်း ထင်တယ် ..။ သူဌေး အထဲမှာ ရှိတယ် ..”

“အင်း ..”

မိန်းကလေးတစ်လောက်က သွက်သွက်လက်လက် ထွက်လာကြည့် ရင်း အတွင်းလှေကားထိပ်ထိ လိုက်ပို့၏။

ကိုယ့်ကို သိနေတဲ့လူ ရှိနေလို့ အံ့သြသွားပေမယ့် ဖိတ်ထဲမှာ

လာရင်းကိစ္စက ပျောက်ပျက်သွားပြီမို့ သူ ထူထောင်ကာစ ကုမ္ပဏီဆိုတာကိုရော .. သူ့ဝန်ထမ်းတွေကိုပါ ကာလ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ ...။

ခြေလှမ်းတို့သည် လှေကားထစ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်တက်ခဲ့ရင်း ခုနက အပြင်မှာ စကားရပ်ပြောနေသည့် ဒီဒေး နဲ့ ထိပ်ပြောင်လူကြီး၏ ပုံရိပ်တွေက အာရုံထဲမှာ စွဲလာခဲ့၏။

ပြီးတော့ ကားတိုက်မှုဖြစ်ခဲ့သည့်နေ့က ပုံရိပ်တွေ ...။

“အမှုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ..။ ရဲစခန်းလည်း မရောက်ပါရစေနဲ့ သူဌေးကို ပြန်ပြောပြီး ကျုပ် လျော်ပေးပါ့မယ်၊ ကလေးရဲ့မိဘတွေက ဒါကို ရှင်းပေးမှာပါ ..”

“တစ်စီးလုံး ရစရာမရှိမှတော့ အသစ်ရအောင် ပြန်တောင်းရမှာပဲ ..”

“ငါ့ရှေ့မှာဖြစ်တာ ဒီကိစ္စ မပြီးမချင်း ငါ တာဝန်ယူ လုပ်ပေးမယ်၊ နင် ဘာမှ မပူနဲ့ ..”

ကာလ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြင်းထန်လာသလိုဖြစ်လိုက်၊ ပင့်သက်ခိုက်၍ ထိန်းချုပ်ထားမိလိုက်နှင့် အပေါ်ထပ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

သားချစ် ဘယ်လိုလူဖြစ်နေနေ သူမ နားထောင်နိုင်သည်၊ ဆုံးထဲ ဖြတ်နိုင်သည်။

ဒီဒေး ကို အဲဒီလိုလူ မဖြစ်စေချင် ...။

ရိုးသားလွန်းလို့ နဲ့အသွားတာ မကောင်းပေမယ့် အလည်လွန်ပြီး သားချစ် က အစ်မ ဆောင်းကာလ ဆီကို သွားပြောနိုင်တယ် ..”

“အဲဒါ ဒီဒေး ရဲ့ ပညာတွေပဲ ..”

“ညင်သာစွာ ပေါက်ကွဲစေတဲ့ ဖော်မြူလာတွေ သူ့မှာ ရှိတယ်”

“ပိုးပါးလေး ပုတ်ထုတ်သွားတာ ..”

“သူများက မပင်မပန်း တစ်ချက်လေးပဲ အကွက်ရွှေ့လိုက်တာကို ငါ မေးဆပ်လိုက်ရတာ တံနင့်ကြီးပါလား ..”

“သူ မရိုးသားတဲ့အတွက် တစ်ခုခုတော့ နင် သတ်မှတ်သင့်ပါဘယ် ..”

လှေကားထိပ်ကိုရောက်တော့ ဘယ်ဘက် ဘယ်အခန်းကို သွားရဗုန်း မသိ ..။

အဆောက်အဦက အပြင်ကကြည့်တော့ တစ်ထပ်တည်းလို့ ထင်ရတာ ဆလင်ဒါပုံ မှန်ခုံးတွေကို တစ်ဆက်တည်း ဆင်ထား၏။

အခန်းတွေကလည်း အများကြီးရှိနေကာ ဘာအခန်း ညာအခန်းဆိုတာလည်း စာတွေ မကပ်ရသေးသဖြင့် ခဏတော့ ရပ်နေမိ၏။

ပြီးတော့မှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သည့် ညာဘက်ခြမ်းကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့လျှင် ...

“ဘာလဲ .. သားချစ် သိတော့ ငါက ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ..။ ငါ့ဟာ သူ့ရှေ့မှာ အဆိပ်တွေပဲ အတုံးလိုက် ချထားထား .. သူ ကောက်စားမှ ဖြစ်တာ၊ ဘယ်သူမှ ဘူးပါးစပ်ထဲ သွားဖြဲ မထည့်ဘူး ..”

“ကိုဒေး နော် .. ချစ် က အဆိပ်တုံးကြီးလား ..”

“ပြောပြတာ ..။ ဘာကောင်မှန်း မသိဘူး .. ဒီမှာ အလုပ်နေရတဲ့ မင်းလည်း သွားတော့ ..။ အန်ကယ်လ် ဖုန်းဆက်ထားတယ် ဝိုလား..”

“ကိုဒေး .. ကိုဒေး အဲဒါကို ခေါင်းထဲ မထည့်လို့ မရဘူးနော်၊ သွားပြောနိုင်တယ် ..”

“သွားပြောတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ..။ သူကလွဲရင် အားလုံး ဦးနှောက်ရှိတယ် ..”

“တကယ်ဆို အစ်မ ဆောင်းကာလ နဲ့ ကိုဒေး တို့အကြောင်း ချစ် ကို စောစောစီးစီးက ဖွင့်ပြောခဲ့ရမှာ ..”

“ခုမှ သိတော့ ဘာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်လဲ ..”

“ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ခိုတဲ့ မိန်းမကြီး ကျကျနန ရယ်သွားတာပေါ့ ကိုဒေး ဘက်က ချစ် ဝင်ပြောပေးတယ် .. ကိုယ့်လူကိုယ်မို့ အကောင်း ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဒေး က သားချစ် နဲ့ ခင်မင်အောင် ခိုင်းခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် တို့ထောင်ပေးပါ .. သူတို့ချင်း ကွဲပါစေလို့ ဒါတွေ ပါခဲ့တာ မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါကို အစ်ကို သားချစ် ကိုလည်း ရှင်းပြတာပဲ - သူက မရဘူး ..”

“ဟွန်း ..”

“ဟင်!... ကိုဒေး က ဘာရယ်တာလဲ ..၊ အစ်ကို သားချစ် သွား ပြောလိုက်ရင် အစ်မ နဲ့ ကိုဒေး ပြဿနာတက်နိုင်တယ်နော် ..”

“ဘာမှ ဖြစ်ဖို့မရှိဘူး၊ မင်း ရှင်းပြတာကို သူ လက်မခံတာ ရယ် ချင်လို့ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ သူနဲ့ ငါပဲ သိတယ် ..”

“ချစ် ကိုတော့ မပြောပြချင်ဘူးလား ..”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိလို့ပေါ့ ..၊ ငါ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပဲ .. အဲဒါ မင်းအတွက် ..”

“သိတယ် .. မပြောပါနဲ့တော့ ..”

“နည်းနည်းတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်ကွ ..၊ မင်းလည်း ငါ့ကို ဝန်ခံ ထားဖူးတယ်၊ သူလည်း ခုချိန်မှာ အရမ်း စိတ်ညစ်နေမှာပဲ ..”

“ကိုဒေး ..”

“ဟင် ..”

“ချစ် ကို အောင်သွယ်လုပ်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ..”

“မင်း ခံစားနေရလားလို့ပါ ..၊ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပြီဆိုရင် သံယော ဧဋ်ဆိုတာ ရှိတယ် ..”

“ရှိပေမယ့် အစ်ကိုသားချစ် က တစ်မျိုးပဲ၊ ချစ် သူ့ကို ခင်ပါတယ်၊ အစ်မ ဆောင်းကာလ က သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ ဆွ၊ အထင်မြင်သေးတဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး သနား တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို သားချစ် က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှာ သင့်ရှိထိုက်တဲ့ ပွင့်လင်းမှုမျိုးတောင် သူ မထားဘူး ..”

“ဘာတွေ ဖြစ်လို့လဲ ..”

“အဲဒါလည်း မသိဘူး ကိုဒေး ရဲ့ .. အခုကိစ္စမှာ ချစ် ဘယ်လို ခုင်းပြလို့မှ လက်မခံတာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ခံနေမိတယ်၊ တစ်ခါ အလေကျတော့ လူဟာ ကိုယ်မှားရင် မှားတယ်၊ ညံ့ရင် ညံ့တယ်လို့ ဆိုယ့်အပြစ် ကိုယ် သိရတယ်မို့လား ..”

“ထားလိုက်ပါကွာ ..၊ ခုကိစ္စက ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားစွာ ကြံ ဆည်ခဲ့တာလည်း မှန်နေတာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်တော့ ..”

“မေ့လိုက် ဟုတ်လား ..၊ ခုလောက်ဆို အစ်ကိုသားချစ် က အစ်မ ဆို သွားပြီး ရင်ဖွင့်နေလောက်ပြီ ..”

“ဒါဆို ပက်လက်လှန်ပြီး တံတွေးထွေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သူ အဲလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ချစ် ကလည်း သူ ကိုဒေး ဆီကိုပဲ ရောက်နေမယ်ထင်လို့ ပြေး လာတာ ..၊ ဒီရောက်တော့လည်း ကိုဒေး က မရှိတော့ တစ်နေရာမှာများ ချိန်းပွဲတွေဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလားပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“အင်းပါ .. ရယ်ပါ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို သူများက သွားပြီး တို့ထောင် လိုက်မှ ချစ်မင်းဘုံ ရေ ကူညီပါဦးလို့ ဖုန်းလာမဆက်နဲ့ ..”

“မဆက်ဘူး ..၊ ငါ့နည်းသားက ရွေးချယ်ထားတဲ့ချစ်သူက အဲဒီ လို လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းပါသွားလောက်တဲ့ ကိုင်းပင်မျိုးလည်း မဟုတ် ဘူး၊ ဒီနေ့ထိတောင် ငါ သူ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သေးတာ မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဘူး ..”

“ဟင်!... တကယ် ..”

“ချစ်မင်းဘုံ .. ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်နော် .. မေးခွန်းတွေ မှာ ခေနပြီ”

“ချစ် က ကိုဒေး ဘက်က မယုတ်မာခဲ့ဘူးဆိုတာ အဓိကသင် သေအဖြစ်နဲ့ ကူရှင်းပြမလို့ ပြေးလာခဲ့တာပါ။ ကျေးဇူးလေးဘာပေး တင်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲနဲ့ နှင်ချည်းပဲ လွှတ်နေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ကပြောရင် ပေါ့တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ငါ မင်္ဂလာဆောင်မှ လက်ဖွဲ့မပါဘဲ တစ်ဝတပြု လာစားဖိတ်မယ် ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကဲ .. ဒီလောက်တောင် နှင်မနေပါနဲ့ ..”

ဘုံ က ပခုံးပေါ်မှာ ကြိုးသိုင်းအိတ်လေး ချိတ်တင်ကာ လက်ခံ အိတ် အဝါရောင်လေးကိုပါ ကောက်ယူသည်။

“ကိုဒေး .. ချစ် ကတော့ ဒါပဲနော် .. ကိုဒေး တို့ ကစားပွဲထဲက ထွက်လိုက်ပြီ ..”

“သဘောပဲလေ .. သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေ တာရှိရင်လည်း ငါက တာဝန်မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောမလို့ ..”

“သိတယ် .. အဲဒီလို အောက်ကျ ခယပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ တာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အန်ကယ်လ်နဲ့ ငါ ငြိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ..”

“ဟွန်း ..”

ဘုံ က နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့၍ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် ..

“ဟင်!...”

တံခါးရဲ့အပြင်မှာ ကာလ ကို မြင်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

ပြီးတော့ နောက်ကို မျက်နှာတစ်စောင်းလေး လှည့်၍ ...

“ကိုဒေး .. ကိုဒေး .. ဒီမှာ အစ်မ ..”

“ဟင်!...”

“ဒီမှာ အစ်မ လာတယ် ..”

“ကာလ ..”

ဘုံ က ကာလ ဝင်လိုရအောင် ဖယ်ပေးပြီးမှ အပြင်ကို ကမန်း ကတန်း ထွက်သည်။

ပြီးတော့ တံခါးပြန်စေ့၍ ...

“ကိုဒေး .. လိုအပ်ရင် ချစ် ကို ခေါ်နော် .. ချစ် အောက်ထပ်မှာ ဦးမယ် သိလား ..”

ဘုံ ပြောသွားတာလေးကို နားစွင့်ရင်း နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရပ်နေမိကြပြီး ဘာမှ မပြောဖြစ် ...။

“ထိုင်လေ ကာလ .. မလာစဖူး ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ သားချစ် သိစွဲပဲလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် မရိုးသားမှုတစ်ခု ထပ်ဖြစ် သာတဲ့အတွက် အဲဒီ မရိုးသားမှုကိုလည်း အကြိမ်ရေနဲ့ ထည့်သွင်းပေါင်း မှာပဲ ..”

“ဘာလဲ ..”

ပေါ့ပါးနေသည့် မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်မှတ် တစ်ချက်တော့ ဖြတ်ပြေး သွားသည်။ ကာလ မျက်ဝန်းလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အနားကို လျှောက်သွားမိလျက် ...

“ကာလ .. နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ရှေ့ ..”

တက်လာကတည်းက ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် ကားသော့ကို သူ့ မျက်နှာရှေ့ထိ လက်ဖြန့်ပေးလိုက်၏။

ဒီဒေး မျက်တောင်ဖျားတွေ သော့ဆီကို စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ပဲ လျက် ...

“တယ်က သိလာတာလဲ ..”

“ဟွန့် .. ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူက ပြောတယ် ထင်လို့လဲ ..”

ကာလ မျက်နှာလေးက ပန်းရင့်ရောင်လေး တက်လာကာ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ကော့ကန်နေတာလည်း ပို၍ ပေါ်လွင်လာ၏။

ဒါပေမယ့် သူမ၏ နှလုံးခုန်သံတိုင်းဟာ သူ့အတွက် ဒေါသအမှန်းပွားခြင်းတွေသာ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“ငါ နင့်လောက် မတော်ပေမယ့် မအဘူး ဒီဒေး ..။ နင့်လို မချမ်းသာပေမယ့်လည်း ဒီလောက်ထိတော့ အကောင်းမကြိုက်ဘူး၊ ရော့ - နင့်ကား နင်ပြန်ယူ ..”

သူ့လက်ကို အတင်းတွန်းထိုး၍ သော့ကို ယူခိုင်းနေပေမယ့် ဒီအက နောက်ကို တစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လိုက်ကာ ...

“အကောင်းကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ကားစုတ်နေတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ် ..”

“ငါ့အန္တရာယ်ကို ငါ့ဘာသာ ဖြေရှင်းမယ်၊ ငါ့အတွက် ပူပင်ပေးဖို့ ငါ့မိဘတွေ ရှိတယ်၊ ဒီမှာ ဒီဒေး .. ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်နိုင်ခြင်းလို့ နင် ထင်နေသလား ..”

“ကျွတ်!..”

စိတ်မရှည်တတ်သည့် ဒီဒေး မျက်နှာက မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်၏။

“နင် ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ ကာလ .. ငါတို့ကြားမှာ ပေးကမ်းတာတွေ အောင်နိုင်တာတွေနဲ့ စကားကို အဆင်ဆိုးအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ..။ ငါ ပေးခဲ့တာ ငါ နင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ စေတနာ

တစ်ခုတည်းပဲ ..။ ကျွန်တာ ဘာမှမပါဘူး ..”

“ဟွန်း ..”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဘာနဲ့မှ စွန်းထင်းမခံနိုင်လို့ ဒီကားကိစ္စကို ငါ နင် လုံးဝ မသိအောင် အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ အကုန်ခံပြီး

ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ကားတစ်စီး ပေးချင်လို့ နှစ်စီး အဆုံးခံခဲ့ရတာ၊ အဲဒါတွေပြောတာ ဂုဏ်ဖော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလို့ ငါ ဘယ်လို လှုပ်ရှားခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပြတာ ..”

ကာလ မျက်ဝန်းလေးတွေက အစိမ်းရောင်တောက်နေသလိုပင်..။ ဒီဒေး ကလည်း ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ မဟုတ်ဘဲ မလိုအပ်ဘဲ ရှင်းလင်းနေရတာကို စိတ်မရှည်ခြင်းတွေ ဖိစီးနေကာ ...

“နင့်အပေါ်မှာ ငါက ဒါကိုငြိပြီး လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့လို့လား ..။ နင် အားနာစိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင် တဖွဖွပြောပြီး အသားယူနေခဲ့သလား၊ နင် ငါ့စိတ်ကို သိတယ် ကာလ ..။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ..”

ဒီဒေး ပြောချင်သလို ပြောချလိုက်ပြီးမှ ရှေ့ထပ်တိုး၍ ကာလ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

အရပ်ချင်းက အနိမ့်နဲ့အမြင့်ဖို့ လူချင်း ကပ်လိုက်ပြီဆို ကာလ သူ့ကိုပဲ မော့ကြည့်ရသည်။

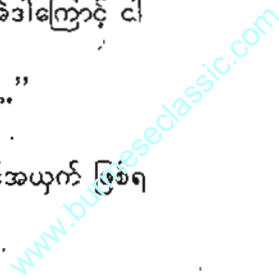
ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဝေးလေကောင်းလေဖို့ မျက်နှာလှုပ်ပစ်လိုက်မိကာ ...

“ငါ့စိတ်ကိုတော့ နင် မသိသေးဘူး ဒီဒေး ..။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဆုံးဖြတ်တာကို နားထောင်ဦး ..”

“ဒါတွေ ပြောဖို့အတွက်နဲ့ နင် ငါ့ခွဲတာလား ..”

လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့ပါ ..။

သားချစ် လာပြောတာတွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ

ပေမယ့်လည်း သူ့နဲ့တွေ့ပြီး သေချာ ထပ်သိချင်သည်။ ပြောဖြစ်ရင် တောင်မှ နှင် တော်တော် လူတတ်ကြီး လုပ်ပါလား ဆိုတာလောထဲ နှင့် ပြီးသွားမှာ ဖြစ်၏။

ဒီရှေ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ပြီး ဟိုလူကြီးကို မြင်လိုက်ရမှ-

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် လာတာ ..။ နှင်နဲ့ သားချစ် ဘယ်လို အကွက်တွေပဲ ရွှေနေနေ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုဘူး လို့ တွက်ပြီးသား။ အခု နှင် လုပ်ချလိုက်တာ ငါက အရူး ..”

“ဘာလို့ အရူးဖြစ်ရမှာလဲ ..။ နှင်က ငါ့အတွက် ထာဝရ အချစ် နတ်သမီးပဲ ကာလ ..။ ငါ မြတ်နိုးတာ ..။ ငါ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာ ပြီးတော့ ငါ တန်ဖိုးထားရဆုံး မိန်းမ .. အဲဒါ ဆောင်းကာလ ဆိုတဲ့ နှင်ပဲ။ ဒီကား လဲပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် နှင် ငါ့ကို အပြစ်တင် မုန်းတီး ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ..”

“ဘာ!...”

“နှင် ငါ့ကို လုံးဝ ကျီငြင်ရှာတာ ..”

“ဪ .. နှင် လုပ်သမျှကတော့ ကောင်းနေခဲ့စာယ်ပေါ့ ..”

“မကောင်းဘူးလို့ နှင် ထင်မှာပဲဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ နှင် မသိအောင် ချွေးပြန်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ ငါ့ ရာဇဝင်မှာ စိတ်ပင်ပန်း လှုပ်ပန်းဖြစ်ရလောက်အောင် ခက်ခဲခဲ့တာ နှင့်အတွက်ကျမှ ပထမဆုံးပဲ ..”

ကာလ ရဲ့ ပန်းစွန်းလေးနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို တိုက်ခေါ်လိုက် ရင်း ...

“ကာလ ..”

မောမကြည့်ပေမယ့် သူမ မျက်နှာလေး လှည့်မလို ဖြစ်သွားတာကို သူ စိုက်ကြည့်မိကာ ...

“နှင်ကို ငါ ချစ်တယ် ..”

“ငါ အဲဒါကို နားထောင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သိတယ် ..။ ဒါပေမယ့် နှင်ကို အဲဒီလောက်တောင် မြတ်မြတ်နိုး နိုးကြီး ချစ်တဲ့ကောင်က နှင်နဲ့ ခဏခဏ စိတ်ဆိုး ရန်ဖြစ်စရာတွေ နှိတ်တီးချင်နေမလား ..။ ဒီကိစ္စ နှင် သိတာနဲ့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာကို သိသိနဲ့လေ ..”

“ဒါတော့ နှင်စိတ်ကူးတွေ နှင်ပဲ သိမှာပေါ့ ..”

ကာလ မျက်နှာလေးက သူ ပြောခဲ့သမျှ စကားတို့အပေါ်မှာ ညှိ သက်ပျော်ဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း ပြသနေခဲ့သဖြင့် ဒီဒေး တင်းခနဲ ခံကြိုက်သည်။

“ဒီဒေး ..”

သူမ ပြောချင်တဲ့ စကားကျတော့ အစိမ်းရှောင်သမီးနေသလို မျက် နှမ်းလေးတွေ စူးစူးလက်လက်နှင့် မော့ကြည့်လာကာ ...

“နှင် စေတနာနဲ့ ဒါတွေလုပ်တာ ထားလိုက် ..။ နှင်စေတနာကို

ငါ စော်ကားနေတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်ပဲ ထားလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ တကယ် အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး မျက်ရည်ကျအောင် ဆိတ်လန့်ခဲ့ရတာတွေ။ ငါ ဒုက္ခရောက်နေတုန်းမှာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သူဆိုပြီး နှင်အပေါ်မှာ အထင်ကြီး အားကိုးခဲ့တာတွေ ..”

“အခု မကိုးနဲ့တော့ ..။ ဘာမှ အထင်ကြီး အားကိုးစရာ မရှိတဲ့ ကောင်လို့ မှတ်လိုက် ..”

နာကျင်မှုကြောင့် ကိုယ့်အသံကိုတောင် မမှတ်မလောက်အောင် ဩရှု ပျက်စီးနေခဲ့၏။ ဒီလောက်ထိ ချစ်နေခဲ့တာတောင် သူမ ထင်ရက် သည်။

မှားယွင်း အထင်ကြီးမိလေခြင်းဆိုသည့် နောင်တတွေနဲ့ လာစွပ်စွ တာကို ဘယ်လို ရှောင်ထွက်ရမှာလဲ ..။ ကိုယ်ဟာ တကယ်ပဲ သူမ အထင်ကြီးအောင် ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဟီးရီးလုပ်ခဲ့တဲ့ လူလား ..။

“နင် ငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ငါ ပြန်လျော်မပေးနိုင်ပေမယ့် အဲဒီမျက်ရည်တွေအတွက်ရော .. အထင်ကြီးအောင် လုပ်ခဲ့သလို ဖြစ်တဲ့အတွက်ရော .. နင် အရူး မဖြစ်အောင် ငါ့ကို မေ့လိုက်ပါ။ ငါတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဘူးသလို နေလိုက်မယ် .. ရပြီလား ..”

ကာလ မျက်နှာလေး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ ကားသော့က လက်ထဲမှာ ချိုးချိုးရွတ်ရွတ် ဖြည့်သွားတဲ့အထိ ဖိဆုပ်လိုက်မိသည်။

“ငါ အဲဒီလိုမှ နောက်ပြန်မဆုတ်ရင် နင့်အပေါ်မှာ မရိုးသားစွာ ကြံစည်နေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အပြစ်ကနေ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး .. အဲဒါ သေချာတယ်။ ငါ အချစ်ကို သူတောင်းစားလို့ တောင်းရဲတယ် ကာလ .. ဒါပေမယ့် စော်ကားတာတွေ မခံနိုင်ဘူး”

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်ထည့်၍ သူ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တစ်ဖက်လှည့်နေသည့် ကာလ ရဲ့မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ ကြည့်ခွင့် ရသွားခဲ့ပြီး ...

“နင် စိတ်ချမ်းသာသလို .. ပျော်သလို နေပါ ... ငါ မနှောင့်ယှက်ဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ် .. အဲဒါတွေအတွက် နင့်လက်ထဲမှာပဲ ကားကို ထားပါ။ ငါ့ကို ပြန်မပေးပါနဲ့ ..”

“မလိုဘူး .. ငါ့အတွက် ဘာမှ မလိုဘူး၊ နင် ပြောလိုပြီးပြီမို့လား” ကာလ သူ့ကို ပြန်မကြည့်မိတော့ဘဲ သော့ကို စားပွဲပေါ်ရောက်အောင် သွားတင်သည်။

ပြီးတော့ တံခါးဆီ တစ်ခါတည်း လှည့်၏။ ဒီဒေး သူမဘေးကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားကာ ...

“နေဦး ..”
“ဖယ် .. လွှတ် ..”

“ကာလ နော် .. နင့်ကို ငါ အလဲအလှယ်သဘောနဲ့ပဲ ခွင့်ပြုတာ၊ အဲဒီလို ဒေါသတွေ .. မုန်းတီးခြင်းတွေနဲ့ ထွက်သွားလို့ ဓရဘူး ..”

“ဒီဒေး .. နင် ..”

ကာလ သူ့လက်တွေကို နာကျင်အောင် ထုနှက် ရိုက်ပုတ်၍ ရုန်းသည်။ ဒီဒေး က အတင်းအကျပ် ဆွဲချုပ်ထားကာ ...

“ငါ့စိတ်တွေ ရိုင်းချင်လာအောင် နင် မလုပ်နဲ့ ..၊ ဒီတိုင်း မဲသွားရဘူး ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ဆွဲလားရုန်းလာတွေ ဖြစ်ရင်း ကာလ တံခါးချပ်ပေါ်မှာ နောက်ပြန်လေး ကပ်သွားသည်။

ရင်ခွင်ကျယ်ကို အတင်းရိုက်ပုတ် ရှိုက်ငိုသည့်အခါ ဒီဒေး သူမလက်လေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်ထားမိကာ ..

အနမ်းသည် ဆုံစည်းခြင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်ထွန်းတတ်ခဲ့ပြီး..။

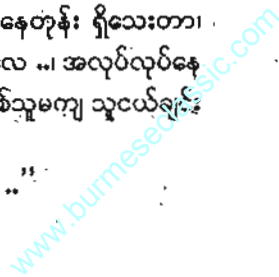

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၇)

“မေမေတို့ကလည်း ..”
 “အလိုလေးတော် .. ဒီလောက် စေ့စပ်ဖို့ သင့်နေတာကို စေ့စပ်ဖို့ လုပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “နေ့လယ်ခင်းကြီး တစ်ခန်းတည်း အတူတူရှိနေတာကို .. အလုပ် လုပ်နေကြရင်ရော ဒီလိုရှိနေကြမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”
 “အခု သမီးတို့က အလုပ်လုပ်နေကြတာလား ..”
 ကာလ ပါးပြင်လေးတွေ အရောင်ရင့်နေပေမယ့် ဒါကို သိပ်လည်း မကျေနပ်ချင် ..။
 ဒီဒေး ကောင်စုတ် ..။
 ပြောတော့ဖြင့် မိုးလား ကဲလား ..။ အားလုံးကို မေ့လိုက်တော့ မယ်ဆိုတာက ပါသေး ..။
 ပြီးတော့ ဂှားသောကြီး လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးပြီး အကြောင်း ပြကောင်းနေတာ ဘယ်လိုပြောလို့မှ ပြန်ခွင့်မပေးခဲ့ပေ ..။

ယူပြီးတော့ပဲ ပြန်မယ်ဆိုတော့ သူ့ကို တကယ် မုန်းတာလား တဲ့ ..။
 “သမီး ..”
 “ရှင် ..”
 “ဪ .. မေးတာကို ဘာများ ဖြေမလို့ စဉ်းစားနေသလဲလို့၊ ပြောပါဦး .. သမီးတို့က တစ်ခန်းတည်းမှာ တစ်နေ့လယ်လုံး ညနေ စောင်းတဲ့အထိ ဘာလုပ် ..”
 “မေမေ ..”
 “ဟင် ..”
 “မေမေ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ ..။ ဖေဖေ ကြားသွားတော့မှာ ပဲ ..”
 ကြားမကြားတော့ မသိ ..။ ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေရင်း လှည့်ကြည့် တာ အကြာကြီး ..။
 “ကြားမှာစိုးရင်လည်း မေးချင်စရာတွေ မလုပ်နဲ့လေ၊ သမီးနဲ့သူ အပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြတာကို အောက်ထပ် တစ်ရုံးလုံးက သိနေကြတယ်၊ ဘုံ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး သူဌေး ဦးမိုးကောင်း ရဲ့သမီး လေးက စောင့်နေတာတဲ့ ..”
 “အဲ့ဒါ သမီးတို့ တခြားကိစ္စ ပြောနေကြတာ မေမေရဲ့ ..”
 “ညနေစောင်းတဲ့အထိလား ..”
 “ဟာ!... အဲ့ .. အဲ့ဒါက ..”
 “သမီးရယ် .. အဲဒီအပေါ်ထပ်က ပြင်ဆင်နေတုန်း ရှိသေးတာ၊ ဒီဒေး က ခုမှ သူ့ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ထူထောင်တာလေ ..။ အလုပ်လုပ်နေ တာ မဟုတ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ သမီးတို့ကလည်း ချစ်သူမကျ သူငယ်ချင်း မကနဲ့ ..”
 “အဲဒီကောင်မလေးကြောင့် ခက်ကုန်တာ ..”

“ကောင်မလေးက ဖြူစင်ပါတယ်။ ညည်းအဖေ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆို ဦးမိုးကောင်း က သူ့သမီးကို ဒီဒေး နဲ့ စိတ်ကူးထားတာတဲ့။ ဒါမ မယ့် သူတို့ချင်းက ဖြူဖြူစင်စင် ဖြစ်နေကြလို့ ဒီတိုင်း ကြည့်နေရတာ တဲ့။ ဒီဒေး ကို ကြည့်ရတာ သမီးကို တော်တော်မြတ်နိုးနေတဲ့ပုံပဲ ကာလ ရယ် .. ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ ..”

“မေမေကလည်း သမီးတို့က အလုပ်လုပ်ကြဦးမှာ ..။ အဲဒါ သူ့ကို ပြောထားတဲ့ဟာကို ..”

“သူ့ အလုပ်လုပ်နေရင် သမီးက ဘာလုပ်မှာလဲ ..။ နောက်ပြီး သမီးအဖေကို သမီး ကူညီမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီဒေး လက်ခံမှာ မဟုတ် ဘူး။ သမီးအဖေကို သူ့ အခု ကူညီနေတာပဲလေ ..”

“အဲဒါဆို ပိုဝေးသွားပြီ မေမေ ..။ သမီးက ဒီယောက်ျားရဲ့ အစွမ်း အစတွေကို ငတ်တုတ်ထိုင်လေး စားပြီး အလုပ်အကျွေးသက်သက်ကြီး ဖြစ်နေမှာလား ..”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ .. သမီးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီစရာတွေ တွေ့လာ မှာပါ။ မေမေက ဒီဒေး ကို အစောကြီးတည်းက အမှတ်ပေးချင်တာ။ ဒါပေမယ့် သူက နည်းနည်း ခက်ထန်နေသလားလို့ တွေးရင်း သမီးတို့ သူငယ်ချင်းရင်း ပိုသိမှာပဲဆိုပြီး ဘာမှ မစွက်ဖက်ခဲ့တာ ..”

“ခုကျတော့ သူက စေ့စပ်ပါရစေဆိုတာနဲ့ပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာ အားရကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာလဲ ..”

“သမီး သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေပြီဆိုတာ သိလို့ပေါ့ ..”

ကာလ မျက်လွှာချပစ်တော့ ဒေါ်နင်းပွင့် က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒီဒေး က သူ့မိထွေးနဲ့လည်း နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေကလည်း အနားမှာ မရှိဘူး။ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်ပဲ။ ဘာလိုသေး လို့လဲ ..။ ဝမ်းရယ် ..”

“မလိုပေမယ့် သူ့ကို သမီး ပြုပြင်ပေးလို့ မရသေးတာတွေ ရှိတယ် မေမေ ..”

“ဘာတွေလဲ ..”

“အရမ်း ဇွတ်တရွတ်ဆန်တယ် .. ဒေါသကြီးတယ် ..”

“ဪ ဘာတွေက အရမ်းချမ်းသာပြီး တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ စိတ်တိုင်းမကျစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေပါကွယ် ..။ သား မယားလက်ထဲကျရှင် နူးညံ့လာတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အသက်အရွယ် အချိန်အခါက ကုစားသွားမှာပါ။ ခုမှ စေ့စပ်မှာပဲ ရှိသေးတာ .. သမီး သူ့ကို လေ့လာ ပြုပြင်ဖို့ အများကြီး အချိန်ရပါသေးတယ် ..”

ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဦးမိုးဆောင်း က ဖုန်းတစ် လုံးနဲ့ ပြောရင်း တစ်လုံးကို ကာလ လက်ထဲ လာထည့်၏။

ကာလ က ငုံ့ကြည့်လျှင် ...

“ဘယ်သူလဲ သမီး ..”

“ဒီဒေး မေမေ ..”

“ဪ .. ပြောလိုက် .. ပြောလိုက် ..။ မေမေ ဟင်းသွားနွေးလိုက် ဦးမယ် ..”

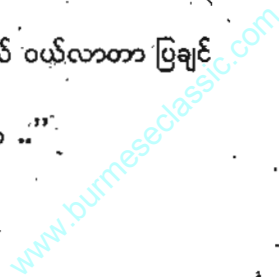
ဒီဒေး ဆိုတာနဲ့ပဲ မပြောရသေးဘဲ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာခဲ့၏။ လိုချင်ပြီဆို မရမက ယူလာတတ်ခဲ့ခြင်း များစွာထဲမှာ ဒီက အတင်းရုန်းဖယ် ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားကနေ အနမ်းစားပြု လုပ်သွား ခဲ့တာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ သတိလစ်သွားခဲ့သလိုပင် ...။

“ဟလို ..”

“ကာလ .. ခဏ ထွက်ခဲ့ပါလား ..။ ကိုယ် ဝယ်လာတာ ပြချင် လို့ ..”

“မထွက်ချင်ပါဘူး .. နောက်မှပဲ ပြတော့ ..”

“အိုခေ .. ဒါဆို ကိုယ် လာခဲ့မယ် ..”

“ဒီဒေး .. ဒီဒေး ..”

ခေါ်လို့မရတာနှင့် တန်းသိလိုက်သည်။ ဒီဒေး ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ သိကာ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် ဖုန်းကို ဒီတိုင်း ကိုင်ထားမိလျက် ...

“ဖေဖေလည်း ဧည့်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ..”

သူမ စိုးရိမ်နေတုန်း ဖေဖေ ဖုန်းပြောလို့ ပြီးသွားပြီဖြစ်ကာ ...

“သမီးမေမေရော ..”

“နောက်ဖေးဝင်သွားတယ် ဖေဖေ ..၊ ဟင်းသွားနွေးမလို့တဲ့ ..”

“အေး .. သူတို့လာကြပြီ သမီးရဲ့ ..၊ ဖေဖေ ဟိုဘက်မြေပိုကို ဝယ်လိုက်တာနဲ့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ကံကောင်းခြင်းတွေ ရလာပြီ ..”

“ဒါဆို ရှယ်ယာဝင်တွေ တိုးလာဖို့ သေချာပြီပေါ့နော် ဖေဖေ..”

“ဒါပေါ့ .. အဲဒါ ဒီဒေး ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ မြေဝယ်ဖို့အတွက် လိုအပ်သမျှ သူ အားလုံး ကူညီခဲ့တာ ..”

ကာလ စိတ်ထဲမှာ လေးကျသွားသည်။ သူ့ကို ဒါတွေပြောရင် ဒေါတွေပါလိမ့်ဦးမည်။

သူ့အချစ်ကို ဒါတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး မခံစားချင်ပါ။ ထို့ပြင် ကိုယ် ချစ်နေတာတွေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..၊

“မမဆောင်း .. အိမ်ရှေ့မှာ အစ်ကိုလေး ရောက်နေပါတယ် ..”

“ဟင်!..”

“ဪ .. သမီးတို့ ချိန်းထားတာလား ..”

“ဟုတ် ..၊ ဟို ..”

“ရတယ်လေ .. သမီးတို့ သွားစရာရှိတာ သွားကြ၊ ဧည့်သည်တွေ က လေးယောက်တည်းပါ”

“မသွားဘူး ဖေဖေ .. ဧည့်သည်တွေနဲ့ မေမေ အလုပ်ရုပ်နေမှာ ပေါ့၊ ဒီဒေး က ဒီမှာပဲ စကားပြောမှာပါ”

ဒီဒေး ရှေ့ကျမှ လိုက်သွားပါ ဘာညာ ပြောနေမှာစိုးကာ ဒါပဲပြော ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိ၏။

“ဒီဒေး .. လာလေ .. ခြံထဲမှာ ပြောရအောင် ..”

“ကောင်းသားပဲ ..”

ခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားဆင်းပြောရင် သူငယ်ချင်းနဲ့ ဧတူပါဘူးဆိုပြီး တော်ရုံနဲ့ ခေါ်လို့ မရတတ်ခဲ့သဖြင့် ဒီဒေး ဝမ်းသာ အားရ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒန်းပေါ်မှာ အတူထိုင်မိကြကာမှ ကာလ မျက်နှာလေး ထို ကြည့်ကာ ...

“ပုံစံကြည့်ရတာ ငါ့ကို အိမ်ထဲမှာ မနေစေချင်တာ ထင်တယ်..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..၊ ဧည့်သည်တွေ လာမှာဆိုလို့ ..”

“တွေ့လား ..”

“ဘာတွေ့လားလဲ ..”

ကာလ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိကာ ...

“စေ့စပ်တော့မှာကို မြင်တဲ့လူတိုင်းက မေးနေကြတာ၊ အဲဒီလူ တွေက နင့်ကိုရော ဖေဖေကိုရော သိနေတဲ့လူတွေ ..”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..၊ မေးပါတောင် ဆုတောင်းနေတာ ..၊

ဒီမှာ ဖြေချင်လွန်းလို့ ..”

“ဟွန်း ..”

ကာလ သူ့ကို မျက်လုံးလေး စောင်းကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူအနီကွက်စိတ်လေးနှင့် စကက်ရှည် အဖြူရောင် ပျော့ပျော့ကပ်ကပ်လေးနဲ့ ကာလ-သည် ဆံပင်ရှည်တွေ ဖြန့်ချထားသဖြင့် ညနေဆည်းဆာအောက်မှာ ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်လေး ဖြစ်

နေ၏။

ပြီးတော့ ပါးကွက်ရှည်လေး နှစ်ဖက်ကို သွားပွတ်တံနှင့် ခြစ်ထားသည့်အရာလေးတွေ ထင်ကာ ထိုပါးမိုးလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ဒီအက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ .. လူကို ကြည့်ပြီးတော့ ..”

“ညနေပိုင်းမှာ ပါးကွက်လေး ကွက်ထားတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ ..”

“ဒီဒေး နော် .. မျက်နှာကြီးကို သွားအပြီးသားနဲ့ ဒီဘက်မှာချည်းပဲ၊ ဧည့်ခန်းပြတင်းက ကြည့်ရင် မြင်ရတယ် ..”

“မြင်ရင် မျက်နှာလွှဲသွားမှာပါ။ အဲဒီလို တားမြစ်ကန့်သတ်မှာတွေ စိတ်ပျက်လို့ အမြန်ဆုံးကို စေ့စပ်ချင်တာ၊ ကျွတ် .. ရက်ရာဇာ ပြဿနာတွေက ရှုပ်နေသေးတယ် ..”

သူ့ဟာသူ ပြောပြီး ရှုံ့မဲ့နေသေးသည်။

“ဒီဒေး ..”

“ဟင် ..”

“ငါ ပြောစရာ ရှိတယ် ..”

“ပြော ..”

“နင့်စိတ်ကို ငါ နားလည်ပါတယ် ..”

“လည်သွားပြီလား ..၊ ဒီနေ့ ထိထိုးမှပဲ ..”

“စကားအကောင်းပြောမလို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..၊ မပြောတော့ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ပြော .. ပြော .. ဆောရီး .. ဖျော်လို့ စတာ .. လက်ကို ဆွဲထားပြီး မလွှတ်ဘဲ သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထပ်ဆုပ်ထား၏။

“ပြောကွာ ..၊ မြန်မြန်မပြောရင် အတင်းနမ်းမိတော့မယ် ..”

“အဲမယ် .. ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“ဆိုင်တယ် ..၊ ဘာပြောမှာလဲလို့ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကြည့်နေရတာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခကြီးလဲ သိလား ..”

“အဲ့ဒါဆို ဟိုဘက်လှည့်နေ ..”

“အဲဒီလိုလည်း မရလို့ပေါ့ ..”

ပြောပြီး အနားတိုးကာ ပခုံးချင်း ထပ်ကပ်သည်။ ကာလ မျက်လုံး ခိုင်းသွားကာ ဟိုဘက် ထပ်တိုးဖို့ပြင်သည်နှင့် ခါးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ..၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးက စိတ်ဖောက်ပြန်လာရင် မရဘူး ..”

“ဒီဒေး... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ ..”

“ဒန်းနဲ့ ကွယ်နေတာ ဘယ်သူမှ မြင်ရအောင် သေချာ ချောင်းကြည့်ဘူး ..၊ ပြောမှာ ပြောကွာ .. မလိုအပ်တာတွေပဲ ပြောနေရတယ် ..”

“ရုပ်ကြီးကိုက .. ဟွန်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူက ကြိတ်ရယ်ပြီး ဖက်ထားတာကို လွှတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထားသည့် ကာလ ရဲ့ လက်ခုံနုနုလေးကို မနာအောင် ကိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အရမ်းချစ်တာပဲ .. ကိုယ့်ကိုရော ..”

“ဘီးလဲ ..”

“ချစ်ကယ်လို့ ဘယ်တော့ ပြောမှာလဲ ..”

“ငါကတော့ ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တာပဲ ..”

“ဘာလို့ မလိုရမှာလဲ .. ခင်း ကိုယ့်ကို ကြည့်ဖြူနေတာ ကိုယ်

ကျေနပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးသေးဘဲနဲ့တော့ မင်းရဲ့အချစ်ကို ရပြီလို့ ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမှာလဲ ..”

ကာလ သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူကလည်း ပြန်ကြည့်နေကာ ..

“ခုထိ စဉ်းစားနေရတုန်းပဲလား ကာလ ရယ် .. ကိုယ် မင်းအချစ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှာသေးဘဲ စေ့စပ်ဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့အတွက် ..”

“အဲဒါတွေ ငါ နားလည်ပါတယ် ..”

“နားလည်တယ် .. နားလည်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ ..”

“ပြောမလို့ဟာ .. သူပဲ တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ ..”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်နေရတာကျတော့ သနားဖော် မရဘူး။ ဒီမှာ မင်းအတွက် ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ဘယ်လို ဖန်တီးဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သလဲ သိရဲ့လား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့ မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ မိသားစုလေးတစ်ခု ထာဝရ နွေးထွေးချမ်းသာဖို့ .. အဲဒါတွေအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်နေရသလဲ .. အများကြီးပဲ ကာလ ရယ် .. ကိုယ့်စိတ်ကူးတိုင်းက မင်း .. ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ် .. ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်း မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ဒီလို လေးနက်သည့် ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ထွေးပွေ့လာသည့်အခါ သူ့လက်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့သည့် ကိုယ့်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ဟာ နွေးမှာအေး၍ ဆောင်းမှာ နွေးတော့မလို့လို့။

“ဒီက ပြောလို့ ရပြီလား ..”

“ပြော .. ချစ်တာတွေပဲ ပါပစေ .. မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းတွေ မပြောနဲ့ ..”

“ပြောရမှာပဲ .. စေ့စပ်ပြီးမှဆိုရင် နင့်ကို ငါ ဘာမှ ပြောဆိုရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာ!... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ..”

မထင်မှတ်ဘဲ ဒီဒေး က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် လူနားကနေ ချစ်ခနဲ ခွာလိုက်၏။

ပြီးတော့ ကာလ မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်၍ ..

“ဒီလောက်တောင် မင်းမှမင်း အလိုလိုက် အလျှော့ပေးနေတာကို ဘာမှ ပြောဆိုရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား .. ကိုယ်က မင်းကို မိန်းမတစ်ယောက် လိုအပ်နေလို့ လက်ထပ်မှာနဲ့ တူနေလို့လား ..”

“ဟင့်အင်း .. အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် မသိဘူး ဒီဒေး .. နင် ဒေါသကြီးတတ်တာကို ငါ လန့်တယ် ..”

“အဲဒီဒေါသတွေ ခင်ဗျားအတွက် အလှူကြီး ပေးခဲ့မယ် .. လက်မထပ်ခင် အားလုံး လှူပစ်မယ် .. ရလား ..”

“ကြည့်ပါလား .. လူကို ရွံ့ပြန်ပြီ ..”

“ကျွတ်!...”

ဒီဒေး ရှုံ့မဲ့သွားကာ ကျောမိုမှာ ပတ်ခနဲ မှီ၏။

ပြီးတော့ ကာလ ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်ကျသွားအောင် လက်ကို ဖိဆွဲယူကာ ..

“အဲဒီလိုတွေပြောတာ လူကို အရိုက်ခံရသလိုပဲကွာ .. ဒဿဂီရီတောင် ဘီလူးပေမယ့် မယ်သီတာကို ချစ်တဲ့အချစ်က ပန်းဝတ်မှုန်လို နူးညံ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ်က ဘီလူးတစ်ကောင်ထက် ကြမ်းတမ်းနေလို့လား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ကာလ ကိုယ်တိုင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ သူ့ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းလေး ကပ်မိုလိုက်၍ ...

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ် ..”

“ဟင်!... ဘာ .. မကြားလိုက်ဘူး ..”

“ချစ်တယ် ..၊ အရမ်းချစ်တယ် .. ရှင်ကြီး ကို ..”

“ဟား .. ဟား .. နောက်ထပ် ရွဲ့ဖြေစမ်းပါ ..၊ နားထောင်ရတာ အားမရလို့ ..”

“ဒါပေမယ့် ရှိသေးတယ် ..”

“ပြော ..”

“ငါတို့အချစ်တွေကို စွန်းထင်းကုန်မယ့် ကူညီထောက်ပံ့တာမျိုး တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ ..”

“ဟင်!...”

သူ နားမလည်သလို တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် အကင်းပါးသူမို့ ချက်ချင်း သိသွားကာ မျက်နှာပေါ် မှာ တချို့တလေ ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြစ်ဆလို ထိုးတင်လိုက် ပြီး ...

“ဘာတွေများ ထောက်ပံ့နေလို့လဲ ကာလ ရယ် .. ကိုယ်က တစ် ယောက်တည်းသမားလေ၊ ငွေတွေရှိပေမယ့် ခုမှ မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးရ တုန်း .. အန်ကယ်လ်က လုပ်ကွတ် သိတယ်။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်နေ တယ် .. ကိုယ် အလကားပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဆင်ပြေသွား အောင် ချိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ ..”

“နင့်စေတနာကိုရော .. နင့်စိတ်ကိုရော ငါ နားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်နဲ့ ဖေဖေ ဘယ်လို ချိတ်ဆက် လုပ်ကိုင်နေ ကြတယ်ဆိုတာ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ တော်တော်များများ သိကြတယ် အထူးသဖြင့် နင့် ကူညီနေတာကိုလေ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ အန်ကယ်လ် အလုပ်လုပ်ဖြစ်အောင် ငါ ကူညီတော့ သူ လုပ်ကိုင်တာတွေကို အနီးကပ် လေ့လာလိုတောင် နုသေးတယ် ..”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို မခံစားမိဘူး ..”

“ဘယ်လို ခံစားမိနေလဲ .. ပြော ..”

“ငါ ပြောမရာလိုသေးသလား ဒီဒေး ..၊ နင် ဒီလောက် မအပါ ဘူး ..”

“ဦးမိုးဆောင်း နဲ့ ဆောင်းကာလ တို့ သားအဖရော ဒီလောက် အပါမလား တွေးကြည့်ပါဦး ..၊ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ကိုယ့်ကို မကြင်နာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြွေးနဲ့ သိမ်းယူရလောက်အောင် မကြောင်သေးဘူး၊ အားလုံးက အမှန်အကန်တွေချည်းပဲ ..”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ မကောင်းတာကိုပဲ ပြောချင်ကြတာ ..”

“ပြောပစေကွာ .. ဘာဖြစ်လို့ ဒါကျမှ သတ္တိနည်းနေရတာလဲ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. နောက်ဆို ငါ့ကို အရင်ပြောပြရမယ် ..”

“ပြောမှာပေါ့ ..၊ ကိုယ့်မိန်းမကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို သွားပြော ရမလဲ ..”

“ဒီဒေး နော် ..”

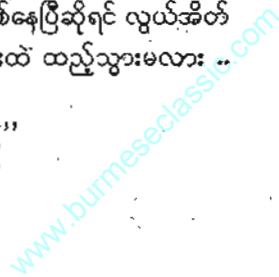
“စေ့စပ်ပြီးရင် မြန်မြန်လက်ထပ်မယ်ကွာ..၊ အတူတူနေချင်တယ်..”

“ထင်လို့လား ..၊ ခုတောင်မှ နင် တစ်နေ့ကုန် အားရတယ် မရှိ ဘဲနဲ့ ..”

“ဟာ!... မတူဘူးလေ ..၊ ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် လွယ်အိတ် ထဲ ကောက်ထည့်သွားမလား .. စီးကရက်ဘူးထဲ ထည့်သွားမလား .. ဘောင်းဘီအိတ်ထဲဖြစ်ဖြစ် ..”

“ရပါပြီ .. တော်ပါတော့ ..၊ လူညစ် ..”

“အား .. ဆိတ်တယ် .. ကြည့်စမ်း ..”

နာလို အော်သလိုလိုနှင့် ကာလ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းသည်။ ကာလက သူ့မျက်နှာကို တွန်းပစ်ကာ ...

“နှင့် ငါ့ကို ထပ်ညှာဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ..၊ ဖေဖေက ပြောတယ် ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဒီဒေး ပြောလိုသာ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်တွေ ပေါ်လာတာတဲ့ လူငယ်ပေမယ့် အကွက်မြင်တယ်တဲ့ ..”

“ဟုတ်လား ..၊ ဘဝင်တောင် မြင့်ချင်လာပြီ ..”

“တော်ပါ .. ဟွန့် ..၊ ခုနကပြောတော့ ဖေဖေ ဦးဆောင်တာကိုပဲ အတုယူရဦးမှာလိုလို .. လေ့လာရဦးမှာလိုလို ..”

“ဒါက ဟုတ်တယ်လေ ..၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်လောက်မြင်နေတော့တယ်လုပ်တဲ့အခါ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှုတွေက စကားပြောတယ်၊ ဥပမာ လူမှုရေးနယ်ပယ်ကျတော့ လူငယ်က လူကြီးလို မကျယ်ပြန့်ဘူး၊ အဆင်ပြေအောင် စကားအဝင်အထွက် အဆင်ပြေဖို့က မလွယ်ဘူး ..”

“ဒီဒေး ရယ် .. ဟွန်း ..”

“ဘာလဲ ..၊ ဘာရယ်တာလဲ ..”

“နှင့် အရမ်းကို စကားတတ်တယ် သိလား ..၊ အရှောင်ကောင်းအပြောကောင်း ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါနဲ့တောင် သူ့ကောင်မလေးက ခုမှပဲ အဖြေပေးတယ်နော် ..”

“ဒီဒေး ..”

“ဟင် ..”

“ဆံပင်ကြီး ရှည်လွန်းနေတာ မကောင်းပါဘူး ..၊ ဖြတ်လိုက်ပါလား ..”

“အောင်းကာလ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အမိန့်မပေးသေးလို့..”

“တကယ်လား ..၊ တကယ် ညှပ်ပစ်မှာလားဟင် ..”

“လက်ထပ်ဖို့ အနီးကပ်ဆုံး ရက်သတ်မှတ်ပေးတဲ့နေ့ ဖြတ်ပစ်လို့ ..”

“သွား ..”

“ဘာလဲ .. တကယ် အတည်ပြောတာ၊ မိဘ ပြောတာတောင် မကောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော် ..၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်လွန်းလို့ ..”

ကာလ က ရယ်ကာ သူ့မျက်နှာကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ဟား .. အလစ်သုတ် နမ်းမလိုဟာကို သူ့ချည်းပဲ လက်ဦးနေတယ်ကွာ ..၊ အနိုင်မယူရက်လို့ လျှော့ပေးနေတာ ဒီချာတ်တိမ်တော် ဆက်ဆိုးပါလား ..”

ပြောနေရင်း ဂျာကင်အိတ်ထဲက ဘူးလေးတစ်ဘူး ထုတ်ယူလိုက်၏။

မြင်လိုက်တည်းက ကာလ သိသည်။

လက်စွပ်ဘူးဆိုတာ ..၊

“လက်ပေး ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. စေ့စပ်ပွဲနေကျမှ စွပ်ရတာ ..”

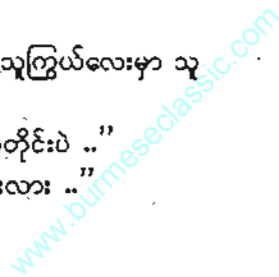
“မလိုဘူး .. ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ့်ထုံးစံပဲ ..”

DSစာလုံးလေး ကပ်လျက် ဖော်ထားသည့် လက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်း ဆင်းတူ ..။

ကာလ ရဲ့ လက်လေးကို ဆွဲဖြန့်ပြီး လက်သူကြွယ်လေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် စွပ်ပေးသည်။

“အတော်ပဲ ကြည့်စမ်း ..၊ တိုင်းထားတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“မတိုင်းဘဲနဲ့ သိနေတာ .. ဆု မချချင်ဘူးလား ..”

“အင်း .. နောက်မှပဲ .. အဟွန်း ..”
ကာလ အင်း .. သံရည်ကြီးဆွဲ၍ ရယ်နေတာကို အသည်းယာ
ကာ ဒီဒေး က သူမလက်ချောင်းလေးကို ဆွဲကိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အ .. နာတယ် .. ကြည့်စမ်း ..၊ ဘယ်တုန်းက မုန်းနေလဲ မသိ
ဘူး ..”

“ဆောရီးပါကွာ .. ဒီလောက် ချစ်နေတာကို မုန်းစရာလား ..
စာလုံးလေးတွေကို ပွတ်ကြည့်နေရင်း ကာလ လက်စွပ်လေးကို
သဘောကျနေမိသည်။

“ပေးလေ .. ပြန်စွပ်ပေးမယ် ..”
သူ့လက်ကိုကျတော့ မပေးဘဲ ခေါင်းခါသည်။

“စေ့စပ်တဲ့နေ့ကျမှ စွပ်ပေးလေ ..၊ အဲဒါ ယူထားလိုက် ..”
“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ အပြန်အလှန် စွပ်ပေးရတဲ့ဟာကို ..”

“ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ့်ပိုင်တယ်
ဆိုတာ တမင် ကြေညာချင်တာ .. ကိုယ်ကတော့ မင်းမှမင်းပဲ၊ စိတ်မချ
စရာ မရှိပါဘူး ..”

“ဪ .. ဪ .. တရားကျဖို့ ကောင်းသားပဲ၊ ရှင်ကြီးကိုတော့
စိတ်ချရတယ်ပေါ့ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံနေတယ် .. ဟုတ်လား ..”

“လုံးဝ ယုံလိုက် ..”
“မယုံဘူး ..၊ လာ .. ခုပဲ စွပ်ပေးမယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
ဒီဒေး မျက်နှာငုံ့ ရယ်ကာ ကာလ ပန်းလေးကို ဆွဲဖက်လိုက်
သည်။ လက်စွပ်ဝတ်ပေးရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေသဖြင့် ရုန်း
ဖို့လည်း သတိမရ ..။

ဧည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ခန်းဆီးစလေး ပင့်၍ လှမ်းကြည့်
မိပြီးမှ ဒေါ်နှင်းပွင့် သက်ပြင်းချမိသည်။

ပြီးတော့ ပြုံးချင်သည့်နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ခန်းဆီးစကို အသာလေး
ပြန်ချ၏။

“မေမေကြီး ကျွန်မ ခြံထဲမှာ သွားရှာလို့က်မယ်လေ၊ မမဆောင်း
နောက်မှာ မရှိဘူး ..”

ကရင်မ က ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာပြီး ခြံထဲကို ဆင်းဖို့ တိုက်
ခိုက် ခြေဦးလှည့်၏။

“မသွားနဲ့တော့ ကရင်မ ..”
“ရှင်! ..”

“နေပါစေတော့ .. ဧည့်သည်တွေပဲ အရင်ကျွေးလိုက်တော့မယ်”
မေမေ ပင်ပန်းမှာစိုးသော ကာလ တစ်ယောက် ..၊ စိုးရိမ်ဖို့လည်း
မေ့နေခဲ့၏။

အခန်း (၂၈)

“ကာလ ..”

“ဟင် .. ပြောလေ ..”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား ..”

“ဟင်အင်း ..”

“တကယ်နော် ..”

“ဪ .. ဘာလို့ ဆိုးရမှာလဲ ..”

“ပြီးရော .. ကိုယ် တကယ် မအားလို့ပါ။ ဟိုရောက်ရင် ကြိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်း သေချာရွေးပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်နော် ..”

“အင်း ..”

“ဟိတ် .. ဘာလုပ်နေတာလဲကွ .. ကိုယ့်ကိုပြောရင်း တစ်ခုခု လုပ်နေသလိုပဲ ..”

“အဟွန်း .. အပြင်သွားမလို့ပါဆိုမှ .. နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးနေတာ ပေါ့”

“ကာလ နော် .. မင်း ..”

“ဘာလဲ ..”

“ကိုယ် မပါဘဲ အလှတွေ စွတ်ပြင်မသွားပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ”

“စိတ်မချရင် လိုက်ခဲ့လေ .. ပြင်ရတာကို ဝါသနာပါပါတယ် ဆိုမှ ..”

“ကိုယ့်ကို စိန်မခေါ်နဲ့နော် .. ဒီမှာ ချိန်းထားတာတွေ လွှဲထားခဲ့ လို့ ရတယ် ..”

ကာလ နှုတ်ခမ်းနီဘူးလေး ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ရယ်သည်။

“ကလေးကျနေတာပဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ .. နှုတ်ခမ်းနီ ဒီက မဆိုးဖူးတာ ကျနေတာပဲ ..”

“ဆိုးဖူးပေမယ့် အခုမှ ကိုယ် ပြောခွင့်ရှိတာလေ .. တော်ပြီကွာ.. နောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ မလွှတ်တော့ဘူး ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် လိုက်မယ်၊ အားအား မအားအား အကုန်လုံး ထားခဲ့ မယ်၊ သိတတ်တဲ့လူက မထွက်ဘဲနေ .. ဒါပဲ ..”

“အဟွန်း ..”

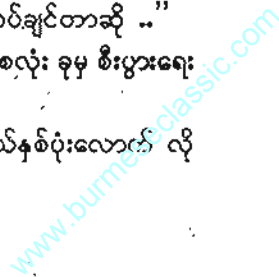
“မရယ်နဲ့ .. အတည်ပြောနေတာ၊ ကာလ ပုံနှိပ်တိုက်က စောင့် မလား၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ် ..”

“ဒီဒေး ရယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ဒါလေးကို နှစ်ယောက် သွားစရာလား .. အဲဒါကြောင့် ဒီက အစတည်းက ပြောတယ်၊ စေ့စပ် တာပဲ အကြီးအကျယ်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့လို့ ..”

“ခင်ဗျားပဲ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ လက်ထပ်ချင်တာဆို ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကာလ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခုမှ စီးပွားရေး ဘာလေး ဗြည်းစမ်းကြည့်ရမှာကို ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. တစ်ရက်ကို ဘယ်နှစ်ပုံးလောက် လို ချင်လဲ .. ပြောလိုက် ..”

“ဘယ်က ရှာပေးမှာလဲ ..”

“ဓားပြထွက်တိုက်မယ် ..”

သူ့ဟာသူ ပြောပြီး ရယ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ကြတော့ ဖုန်းတွေ ပါးမှာကပ်ထားမိကြကာ မျက်နှာနှစ်ခု ကပ်ရယ်နေရသလို မပြီးနိုင် ..။

“အခု ဒီဒေး ဘာလုပ်နေလဲ ..”

“မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ် ..”

“အနားမှာ ကောင်မလေးတွေ ရှိတယ်မို့လား .. အသံတွေ ကြားတယ်”

“ရှိတယ် .. ပစ္စည်းလာချတဲ့ကားက ပါလာတာ ..”

“ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်လဲ ..”

“လေးယောက် ..”

“ဟင် .. သူတို့က ပစ္စည်းလာချတယ် ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ..၊ ယောက်ျားတွေလည်း ပါတာပေါ့ ..”

“အခု ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေရင်း ပြောနေတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ မန်နေဂျာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ..”

ကာလ အသံတိတ်သွားတော့ သူလည်း တိတ်သွားသည်။ ခဏ

ကြာမှ ..

“ကာလ .. ဖုန်းချလိုက်တာလား .. ဟေ့ ..”

“မချပါဘူး .. စဉ်းစားနေတာ။ ကာလ လည်း ကောင်လေးတွေ များများရှိတဲ့နေရာ ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ပြဿနာမရှာနဲ့နော် .. မရဘူး ..”

“နောက်တာပါ ဒီဒေး ရယ် .. နင့်ကိုသာ ထိုင်ပြီး သဝန်တို့နေရရင် နင့်နားမှာ ချစ်မင်းဘုံ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရှိနေတာကစပြီး တိုလို့ ရတယ်။ အဲဒါတွေ မကြိုက်လို့ လက်မထပ်ချင်ပါဘူး ဆိုပြီး..”

“စိတ်ထဲမှာ တကယ် ကလီးယား သေချာလား ..”

“အင်း .. သူများကိုလည်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“ဒါကတော့ ကတိမပေးနိုင်ဘူး ..”

ဖုန်းပြောရင်း ခဏဆိုပြီး တစ်ဖက်မှာ သူ စကားလှည့်ပြောနေဘုန်း ကာလ ဆံပင်ဖြီးလိုက်၊ နားကပ်ပန်လိုက်နှင့် ဖုန်းပြန်နားထောင်ရတာလည်းရှိကာ အလုပ်ရှုပ်သလောက် ပျော်လည်း ပျော်နေမိသည်။

ဒီလို ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေရတာမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဘူးပါ။ ဒီဒေး ကို သူမ ချစ်ခဲ့မိပြီဆိုကာမှ ဘယ်တုန်းတည်းက ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နေခဲ့မိမှန်း ပြန်တွေးမိသည်။

ရင်ထဲမှာ သူ့ကို ချစ်နေခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိခဲ့ပါလား ..။

“ကာလ ..”

“ဟင် ..”

“အပြင်ထွက်လာတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖိနပ်စီးနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ ..”

“အခန်းထဲမှာ တချောက်ချောက်လုပ်နေတဲ့အသံ ပျောက်သွားလို့၊ ပြီးတော့ ကားသံ ကြားတယ်”

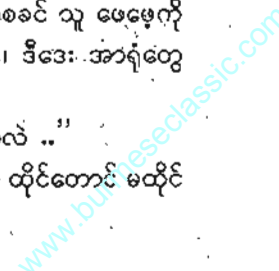
“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေဇည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ ..”

“အန်ကယ်လ်က ခုနကမှ အိမ်ရာဝင်းထဲ ပြန်သွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မေမေနဲ့ ပြောနေတယ်။ အဲဒီလူကြီးကို မေမေက သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ဒေါ်မြင့်မိရ်ဦး နဲ့ ပြဿနာတွေမစခင် သူ ဖေဖေကို တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. အဲဒါတွေ မပြောတော့ဘူး၊ ဒီဒေး အာရုံတွေ နောက်ကုန်လိမ့်မယ် ..”

“နေဦး ကာလ ..၊ အဲဒီလူ ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

“မသိဘူး .. မေမေကို တစ်ခုခု ပြောနေတယ်။ ထိုင်တောင် မထိုင်

ဘူး၊ ဒီဒေး ဘာလုပ်မလို့လဲ .."

"ဘာမှမလုပ်ဘူး .. တစ်ခုခု ထူးခြားတယ်ထင်ရင် အမှတ်တမဲ့ မနေရဘူးကွ .."

"အင်းပါ .. မေမေ့ကို မေးဦးမှာပါ .. ပြီးမှ အပြင်သွားမှာ .. ဒါဆို ကာလ ကြိုက်တဲ့ ဆင်စွယ်ရောင်ခံလေးနဲ့ လုပ်လိုက်တော့မယ် .. အိုခေ နော် .."

"အိုခေ .. အိုခေ .. မင်း ကြိုက်သလို လုပ်၊ အကျိုးအကြောင်းထူး ရင် ဖုန်း ချက်ချင်းဆက်နော် .. ဟိုရောက်ရင်လည်း ဆက်လိုက် .."

"ဟင် .. တာလို့ ဆက်ရမှာလဲ .."

"မောင်ရေ ရောက်ပြီလို့ .."

"သွား .."

နင်တွေ ငါတွေနဲ့ မပြောပါနဲ့တော့လို့ သူ တောင်းဆိုနေပေမယ့် ရုတ်တရက်တော့ မောင်တွေဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့ ထွက်မှာလဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါအစား ကာလ လို့ ပြောရတာ အဆင်ပြေ

ပေမယ့် သူ့ကိုကျတော့ ...

"ကာလ .."

"ဟင် .."

"သားချစ် ဖုန်းဆက်တယ် .."

"ဘာတဲ့လဲ .."

"နောက်မှ ပြောမယ်လေ .. ဘာမှတော့ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ဆီကို မလာဘူးလား .."

"သူ့အမေ လာတယ် .. ပြီးတော့ သူ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မကိုင်လိုက် ဘူး .."

"သူ့အမေ ဘာတွေ ပြောသွားလို့လဲ .."

"တွေ့ရင် ပြောမယ်လေနော် .. ဒါမှမဟုတ် ညကျမှ ပြောမယ်၊

အခု မေမေ့ကို သွားမေးလိုက်ဦးမယ် .. စဉ်သည် ပြန်သွားပြီ .."

ဖုန်းချလိုက်ပြီး မေမေ့ဆီ တန်းလာခဲ့မိသည်။ ဒေါ်နင်းပွင့် က ကာလ ကို မြင်လိုက်မှ တံခါးဝမှာ ရပ်ငေးနေရာကနေ လှည့်လာကာ...

"သမီး မသွားရသေးဘူးလား .."

"မေမေ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .."

ဒေါ်နင်းပွင့် က သမီးဖြစ်သူကို ပြောပြရကောင်းမလား .. မကောင်း ဘူးလား စဉ်းစားနေသည့်မျက်နှာနှင့် အကြာကြီး ငြိမ်နေ၏။

"သမီး သွားစရာရှိတာ သွားလေ ..၊ ဖိတ်စာတွေအပ်မလို့ ဒီဒေး နဲ့ ချိန်းထားကြတယ်မို့လား .."

"ရတယ် မေမေ .. သူ မလိုက်အားဘူး၊ သမီး တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ ..၊ မေမေ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ မေမေရယ် .. ဟိုလူကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်၊ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုခု ပြောသွားလို့ လား ..၊ အလုပ်ကိစ္စလား .."

"ဘာမှ ပြောမသွားဘူး သမီး၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့စိတ်ထဲမှာ တစ် မျိုးကြီးပဲ ..၊ သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရလို့လား ..၊ သူ ခန်းခနဲ ပုံစံတွေ ပြောသွားလို့လား .."

"သူက ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ ..၊ အခု သူက ဘာလာလုပ်တာ လဲ မေမေ .."

"ပြောသွားတာတွေတော့ အများကြီးပါပဲ၊ ညည်းအဖေ မြေပိုထပ် ဝယ်ပြီး ရှယ်ယာလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ အဆင်ပြေနေတာကို .."

"အင်း .. အဲဒါကို ဘာပြောသွားတာလဲ .."

"တစ်နေ့နေ့ ပြဿနာပေါ်လာနိုင်သလိုလို့ .. ကြွေးမြီကိစ္စပဲ ပြော သွားတာ၊ သူ ပြောပုံက မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ ညည်းအဖေ .."

"အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ .. မယ့်နဲ့၊ ဖေဖေ အဲဒါတွေကို နှမပစ် လိုက်ပြီး အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်နေပြီ .. သမီး သိတယ်၊ သမီးနဲ့ ဖေဖေ

လက်တွဲသွားလာနေတာတွေ မေမေလည်း သိနေတာပဲ။ ဖေဖေ့ မျက်လုံးတွေ၊ ဖေဖေစကားတွေထဲမှာ ဒီမိန်းမကြီးရဲ့အရိပ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဒေါ်နှင်းပွင့် ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ဖီပါးပါးဟန် မပါပေ။ ပြီးတော့ ကာလ ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဆင်စွယ်ရောင်ပေါ်မှာ ရင်ဘတ်မှာ အနက်ပွင့်ကြီးပါသည့် အင်္ကျီပွဖွ လက်ပြတ်ကို သောင်းဘီရှည်အနက်ရောင်နှင့် ဝတ်ထား၏။

ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာပဲ မြှင့်တင်စည်းထားကာ ဖွေးနုနေသည့်မျက်နှာလေးမှာ ပန်းရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီနီ ဖြစ်သည်။ သမီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး 'မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်နေကြတာ ထင်တယ်။ ကျွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း' လို့ ပြောသွားသေးသည်။

ခဏလေး မိုးတိုးမတ်တတ် လာရပ်ပြီး ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စုံစေ့အောင် မေးသည်။ ဟိုလိုဒီလို စကားတွေက ဘာကို ဦးတည်ချင်မှန်း မသိ ...။

မျက်လုံးက တစ်အိမ်လုံးကို ရောက်ကာ သမီး စေ့စပ်ပွဲအတွက် မဖိတ်ဘူးလားဆိုတာလည်း ပါ၏။

'ဖိတ်မှာပါ ...။ ဖိတ်စာတောင် ခုမှ သွားအပ်ရမှာ' လို့ ပြောတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မှာလား' လို့ မေးပုံက တအံ့တဩ ...။

'ကြားတော့ ကြားတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ပဲ စီစဉ်နေတယ် မှတ်တာ၊ ဖိတ်စာအပ်တာက အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...။ စေ့စပ်ပွဲကို အကြီးအကျယ်လုပ်မယ် မထင်လို့လေ။ ဂရုတော့ စိုက်နော် မနှင်း ...။ ဒီလိုပွဲမျိုးက အဖျက်ဝင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ရှင်းစရာည လူစုံမှ ပြောရင် ရတယ်။ သွားစရာရှိတာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် သွား...' ရှိတာ ရှင်းထားမှ ...။ ကျွန်တော်က ကိုဆောင်း နဲ့တွေ့ရင် အချင်းချင်း သတိပေးစရာတွေ ပေးရအောင် လာခဲ့တာ ...။

'ကိုညဘာ က လျှို့ဝှက်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ လင်မယားကြားမှာလိုက်နှင့် ဦးညဘာ ဆိုတဲ့လူကြီးကို မြင်ယောင်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ထားစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ သူ မရှိပေမယ့် ကျွန်မ သိထားဖို့ လိုရင်လည်း ပြောလို့ ရပါတယ် ...။

'အင်း .. တချို့ လျှို့ဝှက်တဲ့စကားကို သားမယားကို မပြောရဘူး ဆိုတာ ရှေးစကားရှိတယ်လေ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ နားလည်မယ့် အကြောင်းတွေပါ။ ဟဲ ... ဟဲ .. စီးပွားရေးတွေပါ တလွဲမထင်ပါနဲ့ ...။ ဒါလေး ကိုဆောင်း ကို ပေးပေးပါနော် ...။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက် ဘာပါ ...။

'ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောလိုက်ပါဦး' လို့ မှာသွားတာ မဟုတ် ...။ ဒါကို မြင်ရင် သူ ဖုန်းဆက်မှာပါလို့ ပြောသွားပုံက ကိုဆောင်း သူ့ကို မဖြစ်မနေ ဆက်သွယ်ရမှာလိုလို ...။

'မေမေ ...။

'ဟင် ...။

'ဟိုလူကြီးက ဘာပေးသွားတာလဲ ...။

'ရတနာဘူးပဲ ...။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပါဘူး ...။

'အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲ ...။

'မေမေ မသိဘူးလေ ...။ အဲဒါတွေ သမီးအဖေ လာမှပဲ မေမေ မေးပါ့မယ်။ သမီး သွားစရာရှိတာ သွားလိုက် ...။

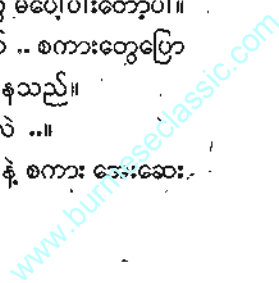
'မဟုတ်ဘူး ... မေမေ အဲ့ဒါချည်းပဲ ထိုင်တွေးနေတာလည်း ဖင်ပန်းတာပဲ။ သမီး ဖေဖေကို ဝင်တွေ့ပြီး အဲဒီကိစ္စ မေးမှ ဖြစ်မယ်။

'ဒါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။ သမီး ...။ မေမေတို့ မိသားစုကိစ္စကို

ဖြောင့်ဖြောင့်သွား ဆိုပေမယ့် ကာလ စိတ်တွေ မပေါ့ပါးတော့ပါ။ တားမောင်းနေရင်း ကိုယ့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ... စကားတွေပြော

မေမေ့ကို ဒီလူကြီး ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ ...။

ကိုယ်သာ အပြင်ထွက်ဖို့ မရှိဘူးဆိုလျှင် မေမေနဲ့ စကား ငေးငေး

ပြောလို့ ရနိုင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးစရာတွေနဲ့ မေမေ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့တာကို မဖြောင့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဒီဒေး ဆီထဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ကျွတ်!...”

ဖုန်းက မအားဘူးပဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဖုန်းတွေ ရှိသမျှ ခေါ်ရင် တော့ တစ်လုံးလုံးမှာ ဝင်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်လည်း အရေးတကြီး ပြောမှာ မဟုတ်တော့ ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ဖိတ်စာအပ်ပြီး ထွက်လာမှ ခေါ်တော့လည်း မရဘူး။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေကိုပဲ ခေါ်လိုက်မိကာ ...

“သမီး ခုပဲ ဖိတ်စာအပ်ပြီးတာ ဖေဖေ.. ကားပေါ်တောင် မရောက်တော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်နှင့် ... သေးဘူး၊ ဒီဒေး က အပ်ပြီးရင် ဆက်ဦးဆိုလို့ .. ခေါ်တာလည်း မရဘူး။”

“ဒီဒေး .. ကွန်တိန်နာက လူတွေနဲ့ စကားပြောပြီး ကမ်းနားဘက်မှာ လည်လား .. ကို ပါသွားတယ်။ သူ အရမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ် .. ပြောမနေနဲ့တော့ သမီး ..”

“ဖေဖေကရော ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဖေဖေလည်း မအားသေးဘူး၊ သမီး နေ့လယ် ရုံးမှာ ခဏထိုင်လိုက်ဦး .. မန်နေဂျာလည်း မအားလို့၊ ကိုသိုက်ဦး တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..၊ ဟိုလေ .. အိမ်မှာ ..”

မေမေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာကို ပြောမလို့ပေမယ့် ဟိုကိစ္စတွေ ပါ ပြောမိသွားမှာစိုးသဖြင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ဦးမိုးဆောင်းကလည်း သတိထားမိပုံ မပေါ်ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွား၏။

ကာလ ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ကားဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် ...

“ဟင်!...”

တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲဝင်ထိုင်မိတာနှင့် ဟိုဘက်မှာ ကိုယ့်လိုပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ..၊

“ရှင် .. ရှင် ဘယ်သူလဲ ..၊ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဟိတ် .. လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နဲ့နော် ..၊ အေးဆေး ဆက်မောင်း ..”

နောက်မှာ တစ်ယောက် ..၊

ကျောပြင် ခါးစပ်မှာ စူးခနဲ လာထောက်လိုက်တာ ဓားတစ်လက် သိလိုက်သည်နှင့် ကာလ ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားလည်လိုက်၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူထိတ်လန့်သွားကာ ရုတ်တရက် အော်ဟစ်မိ

“လုံးဝ မအော်နဲ့နော် .. အသံထွက်တာနဲ့ တစ်ဆုံး ထိုးချလိုက်မှာ အား!...”

ခါးစပ်ထဲကို နှစ်ဝင်သွားအောင် ဖိလိုက်သဖြင့် ကာလ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အော်မိသည်။

ဘယ်ကလူတွေမှန်း မသိ ..၊ ဘာလိုချင်မှန်း မသိ ..။

သေချာတာတစ်ခုက ခါးစပ်မှာတိုးဝင်နေသည့် ဓားမှလွဲ၍ ကာလ ဘာကိုမှ မသိတော့ ...။

အခန်း (၂၉)

“လုပ်ပါဦး သားရယ် .. အန်တီတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး ..”

မနက်က ထွက်မသွားခင် အကြောင်းတွေကို ပြောပြရင်း ဒေါ်နုပွင့် မျက်ရည်ကျလာ၏။

ဦးမိုးဆောင်း က တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့ ကိုညဘာ ကို သွားရှာမယ် ..”

“မရှာနဲ့ အန်ကယ်လ် ..”

ဒီဒေး က တားဆီးကာ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက် စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ဒီလူကြီး ပုန်းနေမှာပဲ ..။ သူ လာပေမယ့် ကာလ ကို အန္တရာယ် ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ သူ မဟုတ်နိုင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..။ သံသယရှိတဲ့နေရာတွေ အန်ကယ်လ်တို့ ရှာမှာပဲလေ ..”

“သူ လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ထဲမှာပါရင် အဲဒီအချိန် အိမ်ကို လာပြီး စုလုံးပြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကာလ အပြင်သွားဖို့ ရှိမရှိ လာစုံစမ်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. ဒီလူနဲ့ အန်ကယ်လ် ဘာယော့မှ မရှိဘူး ဒီဒေး..။ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖြစ်ကြတာလည်း ကြာပြီ၊ ပြီးတော့ ..”

ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာ ရှုံ့မွဲသွားကာ ခေါင်းလည်း ခါသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်သွားမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီရတနာဘူးလည်း ငါ မသိဘူး။ အလကား အန်ကယ်လ် မိသားစုထဲမှာ သို့လော သို့လော တွေ ရှုပ်ထွေးကုန်အောင် လုပ်တာ .. တောက် ..”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပါဦး ကိုဆောင်း ရယ် .. မိုးချုပ်နေပြီ .. ကျွန်မသမီးလေးကို ကယ်ပါဦး ..”

“အန်ကယ်လ်နဲ့ ဦးညဘာ ရယ် .. ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ရယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

“ဆောရီး .. ဆောရီးပါ ..”

ဒီဒေး ဖုန်းကိုင်ထားသည့်လက်နဲ့ ကာ၍ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်တွေ အလွန်အမင်း လှုပ်ရှားနေပြီဆို မျက်လုံးမှိတ်၍ စိတ်ကို ဖြေချလိုက်မှ အလင်းရောင်ကို မြင်ရတတ်တာမို့ ...

“ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတာ သေချာတယ် အန်ကယ်လ်။ ဘာလဲ မှာ ရန်သူ့မရှိဘူး .. အန်ကယ်လ် မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတဲ့သူ .. အဲဒီလူဟာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ပဲ ရှိတယ် ..”

“မြင့်မိုရ် .. မြင့်မိုရ်ဦး ဟုတ်လား ..”

ဦးမိုးဆောင်း ဒါကို မတွေးခဲ့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် မြင့်မိုရ်ဦး လည်လွန်းတာကို သိပေမယ့် ဘုမ္မဏီပြဿနာတက်ရသည့်ကိစ္စမှာ သူမဘက်က မှားပါပြီဆိုပြီး ပြန်

လည် ဝန်ချခဲ့သည်။

စာရွက်စာတမ်းတွေ ပုံချပေးခဲ့ပြီး သူမအတွက် အကျိုးအမြတ်
စကား ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့တာ သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူပဲ
ဦးမိုးဆောင်း ဘာကြောင့် မယုံနိုင် ဖြစ်သွားရသည်ကို ဒီ
ကလည်း သိသည်။

ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှ ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိပေ ...။

ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ပေါ်တီကိုအောက်ကို ပြန်ထွက်လာခဲ့ကာ ...

“ဦးမျိုး .. ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားလား ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် ..။ အဲဒီ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရအောင်ရှာပြီး ကျွန်တော်
ပြန်ချိတ်ပေး ..”

ဦးမိုးဆောင်း နဲ့ ဒေါ်နှင်းပွင့် တို့ အိမ်ရှေ့ကို အပြေးတစ်ဖို့
ရောက်လာကြပေမယ့် ဒီဒေး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ဖုန်း
ပြီး ခိုင်းနေတာ ဘာတွေမှန်း မသိ ...။

“အောင်ဦး ကို သွားခိုင်းလိုက် ..။ (... ..)လမ်းက ပြုတ်ဆန္ဒ
ကို ..”

“... ..”

“ဒေါ်နီလာဦး ကို တွေ့ရင် ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်၊ အခု
အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက် ..”

“... ..”

“မရှည်နဲ့ ကျော်မင်း ရာ ..။ မင်းကို ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိဘူး
ဖုန်းဆက်မရလို့ လူလွတ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ဒီဒေး ဆို သူ သိတယ် ..”

ဒေါ်နီလာဦး ဆိုသည်မှာမည် ပါလာတော့ ဦးမိုးဆောင်း မျက်
အကြီးအကျယ် ပျက်သွားကာ ...

“မနီလာ ..”

လို့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်၏။

ဒေါ်နှင်းပွင့် ၏ သံသယမျက်လုံးတွေ ရောက်လာမှ သတိရကာ
ဘာင်းပန်သလို လက်ကာပြု၍ ...

“မြင့်မိုရ်ဦး ရဲ့ညီမ .. အဲဒါတွေ ငါ ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ဒီဒေး ဒါတွေ
ပယ်လိုသိနေလဲ မသိဘူး ..”

ဖုန်းပြောရင်း ဒီဒေး က ကားပေါ်ရောက်သွားပြီဖြစ်ကာ ဘက်စ်
ပြန်ဆုတ်လာပြီးမှ ...

“လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ရဲ့နံပါတ် ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ အန်ကယ်လ်
နဲ့ စိတ်မပူနဲ့နော် ..။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် အရေးတကြီး မောင်းထွက်သွား၏။

ဒေါ်နှင်းပွင့် မျက်ရည်သုတ်၍ ထွက်သွားသည့်ကားကို မျှော်ကြည့်
ဆုတောင်းမိသည်။

“သမီးလေးကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတဲ့သူ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ..”

“သမီးလေး ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်လာပါစေ ..”

အခန်း (၃၀)

“ပါဝါ ဟုတ်လား ..”

“... ..”

“အေး .. မင်း ဖုန်းကိုင်ထား ..၊ အဲဒီကနေ သင်္ဘောကျင်းဘက်ကို တက်မယ် ..”

“... ..”

“အောင်ဦး .. မင်း မေးတာကို ဖြေရမှာလား ..၊ ငါ ခိုင်းတာကို လုပ်မှာလား ..”

“... ..”

“ပါဝါ ဝဲ မင်း သိတာမို့လား .. အဲဒါ အရက်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး ဂျင်ပါဝါ ဆိုတဲ့ကောင် ..”

“... ..”

“ငါနဲ့ ဆုံဖို့ မလိုဘူး ..၊ မင်း ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်က ပတ်ဝင် သွား ..”

သူ ဖုန်းပြောနေရင်း ကားကို ပြန်ပိုက်၍ ဘယ်ကြောထဲ ဝင်လိုက် သည်။

ပွတ်ကပ်ဖြတ်သွားသည့် ကားတွေထဲကနေ ဆဲရေးသံတွေ စီကာ သတ်ကုံး ကျန်ရစ်၏။

ကြားရသည့် သတင်းတွေက မကောင်း ..။

သူ ကားကို ကွန်ဒိုတွေအောက်က ပတ်၍ နောက်ထိ ဝင်လိုက် သည်။ ပြီးကော့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ထဲမှာ ဖြစ်သလို ရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်က အပြေးအလွှား ဆင်း၏။

“ဟေ့ .. ညီလေး ..”

ရေသန့်ဘူးအခွံတွေ အပုံလိုက် ဆေးကြောနေသည့် ကောင်လေး က သူ ခေါ်လိုက်တော့ ထလာသည်။

ဒီဒေး မြင်နေရသည့် သံပန်းတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ညီလေး .. ဒီတံခါးကနေ သုံးလွှာက ဖြူတီဆလွန်းက အမျိုး သမီး ဆင်းသွားတာ တွေ့မိလား ..”

“ဗျာ ..”

ကောင်လေး မျက်လုံးစူးစူးသွားကာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပုံက သိတာမျိုး မဟုတ် ..။

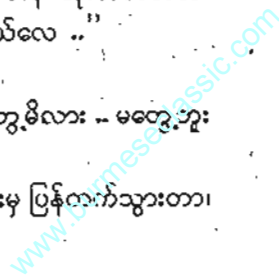
ဒီဒေး.. ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်ကာ ကောင်လေး သက်ထဲကို တစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုတို့ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ပါ။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးတတ်တယ်၊ မိမိပင်တိုတို့ .. မျက်နှာပုံစံက ဂျပန်မနဲ့ တူတယ်လေ ..”

“သိတယ် ..”

“အေး .. သူ ဒီတံခါးက ထွက်သွားတာ တွေ့မိလား .. မတွေ့ဘူး တား ..၊ အတိအကျ ဖြေပေးစမ်းပါ ..”

“ဆင်းလာတယ် ..၊ တံခါးဖွင့်ထွက်လာပြီးမှ ပြန်လာသွားတာ။

မကြာသေးဘူး .. တစ်ခုခု မေ့ကျန်ခဲ့လို့ တက်ယူပုံပဲ ..”

“အိုခေ ..”

အဖြေရလိုက်လို့ ‘အိုခေ’ ပြောနေပေမယ့် ကျိခနဲ အံကြိတ်သည်။ သူ တွက်မိလိုက်တာ ကွက်တိ မှန်နေသည်ပဲ။

ဒီ ကွန်ဒိုတစ်ခုလုံးမှာ နောက်ဖေးထွက်ပေါက်ရှိနေတာ ဒီတစ်ဖက်ခြမ်းပဲ ရှိသည်။

သူ ခြေလှမ်းတွေ အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သော့တန်းလန်းနှင့် တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

အပေါ်ကို မော့သွားသည့်လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးလေးကို သူ ရောက်တာနှင့် အပေါ်က ပြေးဆင်းလာသည့် ခြေသံနှင့်အတူ ...

“ဟင်!... ဒီဒေး ..”

ဒီဒေး လှေကားထစ်ပေါ် တင်ထားပြီးသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို အသာလေး ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အချိန်မီသေးတယ်ဆိုတာ လာပြောတာပါ ..”

ဒေါ်နီလာဦး ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် ဟန်လုပ်တင်း၍ ကျန်နေသည့် လှေကားထစ်တွေကို ဒေါက်ဖီနပ်သံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းဖြတ် ဆင်းခဲ့ရင်း ...

“ဘာလဲ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဒီဒေး ..”

“ကျွန်တော် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ အစ်မ သိပါတယ်။ ကြားသုံးကြား မဝင်နဲ့ ဆိုပေမယ့် အစ်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်လည်စည်းလုံးသွားကြတာမှာ လူတွေ အများကြီး ထိခိုက်နစ်နာဖို့ ရှိသလို အဲဒါကို ကျွန်တော်က ရအောင်တားမှဆိုတော့ အစ်မကို ဒီထဲမှာ မပါစေချင်လို့ ..”

“ဘာကွ!...”

ဒေါ်နီလာဦး မျက်နှာ တင်းသွားသည်။ ဒီဒေး ကတော့ ကုတ်ချီ

ထားသည့် ကိုယ့်မျက်နှုံးတွေကို ပြန်ဖြေချကာ မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ပြေပြစ်စေလိုက်သည်။

ဒေါ်နီလာဦး လို မိန်းမမျိုးက ပြူးပြဲ ခြောက်လှန့်တိုင်း ဒူးထောက်လက်မြှောက်သွားမှာ မဟုတ် ...။

“သိပြီးသားတွေပဲ အစ်မရာ .. ကျွန်တော်တို့ လိုရင်းကို ပြောရအောင်။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး နဲ့ အစ်မကို ကျွန်တော် သပ်သပ်စီ ခွဲခြားဆက်ဆံခဲ့တာပါ ..”

“အေးပေါ့ .. မင်း ငါ့ဆီက အရေးကြီးတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေ ရသွားတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ငါ့ကို မင်း အသုံးချသွားတာပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..။ အစ်မကိုယ်တိုင်က ဖော်ထုတ်ပါ။ ကူညီမယ် ပြောခဲ့တာပါ ..”

ဒေါ်နီလာဦး ငြိမ်သွား၏။

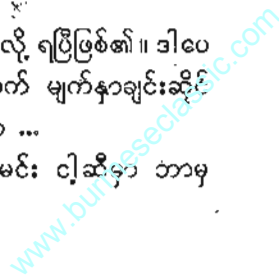
“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အစ်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လိုင်းကို မဖွင့်ခဲ့ဘူး။ အားလုံးကို ကွင်းဆက်တွေနဲ့ အမှန်အတိုင်း သိထားပြီးသားဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဖော်ထုတ်ခဲ့တာ ..”

“မင်း စကားပြောလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် ဒီဒေး ..။ အခု ဘာပြောချင်တာလဲ ..”

ဒီဒေး က ဒေါ်နီလာဦး မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူမရဲ့ အဆင်းလမ်းကို မသိမသာ ကာကွယ်ရပ်နေမိရာက ကိုယ်ကို တိမ်း၍ နံရံဘက်မှာ ကပ်လိုက်သည်။

တံခါးဆီကို လွတ်လပ်စွာ ဆင်းထွက်သွားလို့ ရပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နီလာဦး ဆင်းမသွားခဲ့ပေ။ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် ဒီဒေး ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဒါပေမယ့် နှမြောစရာကောင်းတာက မင်း ငါ့ဆီမှာ ဘာမှ တောင်းဆိုညှိနှိုင်းလို့ မရတော့ဘူး ..”

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."
"မမြင့် နဲ့ ငါ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်း မဟုတ်ဘူး..."
"ဒါဆို ကာလ ကို ဒေါ်မြင့်မို့ရဦး ဆွဲသွားတာ၊ အစ်မ သိနေတာပါ"

"ငါတို့က လိုရင်းကိုပဲ ပြောနေတာလေ၊ သူနဲ့ငါ တစ်လမ်းတည်း သွားမှာပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်လမ်းစီ .."

"ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မတူနိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။ ဒေါ်မြင့်မို့ရဦး နဲ့ အစ်မ ဘယ်လိုမှ ရောထွေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မတူတဲ့နောက်မှာ သူနဲ့ တစ်လမ်းတည်း သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်ဖွန်းမခံပါနဲ့ .."

"ဘယ်လို!..."

"ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပဲ ကူညီပါ။ အခု အစ်မတို့ ညီအစ်မ စီစဉ်ပြီးသမျှကိုရော .. ကျူးလွန်ထားခဲ့တာတွေရော .. အစ်မနာမည် ထွက်မလာအောင် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တယ် .."

ဒေါ်နီလာဦး မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်တာ မဟုတ်ဘဲ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ချောင်ပိတ်မိနေသော သတ္တဝါလို ကြိရာမရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး စွန့်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ခြေလှမ်းတွေက ဒီစကားတွေကြောင့် တွေဝေသွား၏။

ဒါ ယုံကြည်စရာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီဒေး ရဲ့အရည်အချင်းကို အထင်သေးစိတ်လည်း မရှိခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ...

"မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး .."

တိုးလျှသည့် စကားသံက တစ်ခွန်းချင်း ထွက်၏။

"မင်း မသိဘူး .. သိဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး၊ မင်း လာတာ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး .."

"ကျွန်တော် နောက်မကျပါဘူး၊ အစ်မကိုလည်း နောက်မကျစေချင်လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် လာခဲ့တာပဲ။ အခု ကာလ ကို သူတို့ ခေါ်သွားတယ်၊ တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း ရှိနိုင်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဒီကထွက်သွားခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး..."

"ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

ဒေါ်နီလာဦး က ပြူးတိပြူးကြောင် ကြည့်နေပြီးမှ ရယ်ချလိုက်သည်။

"မင်း တော်ပါတယ် .. မင်း တော်တယ် ဒီဒေး ..၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးလွန်းနေတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုဟာ မင်း ထင်သလို သေးသေးလေး မဟုတ်ဘူးကွ .."

"ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့် မဟော်သဓာသုခမိန်လေးက အပြစ်ရှိတဲ့သူကို ဖော်ထုတ်တာ၊ သူကိုယ်တိုင် အပြစ်သားကို သွားရှာလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကိုယ်တိုင် ထုထောင်း ရိုက်ပုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါ ခြွေရံသင်းပင်းပဲ .."

ဒီဒေး မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမျိုးလည်း မရှိ။ သူမ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် မှားသွားပြီလား ဆိုသည့် ထိတ်လန့်ခြင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့ပေ ..။

ဟန်ဆောင် ဖုံးဖိကောင်းနေတာလား .. ဒါမှမဟုတ် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ချည်ခင်စရဲ့ တကယ့်အစွန်းတစ်ဖက်စကို မြင်နိုင်သည့် နတ်မျက်စိမျိုးပဲ ရှိနေတာလား ..။

သူမသည်သာ ဟန်ဆောင်ပြုံးရယ်ရင်း ထိတ်လန့်စ ပြုလာ၏။ လက်ကနာရီဆီ စိတ်က ရောက်သွားပေမယ့် သိသာအောင် မကြည့်ရဲပေ။ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးနေသည်ကို သိပေမယ့် ဒီဒေး ကို ကျော်ဖြတ်သွားဖို့ကလည်း မသေချာ ..။

"အစ်က တရားခံက ဂျင်ပါဝါ ဆိုတဲ့ ထောင်ထွက် ကပြားပါ။

ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ နဲ့ အစ်မတို့ကို သူက ပြန်ပြီး အသုံးချနေတာ ..”

“မင်း .. မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ .. ငါ့ကို လာမအစ်နဲ့နော် ..”

“အစ်မရာမလိုဘူး အစ်မ .. ကျွန်တော် အားလုံးကို အစနင်းပြီးမှ တောက်လျှောက် လိုက်လာတာ .. ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ နဲ့ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ကျွဲတက်ပြီးတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော် အမေ့ ငျော့ ကျော့ နိုင်းနေခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် သူ့ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

ဒေါ်နီလာဦး မသိမသာ နောက်ဆုတ်သွားမိကာ ကျော့ပြင်က လှေကားလက်ရန်းနဲ့ ထိကပ်သွား၏။ လွယ်ထားသည့် အကြီးစား ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးကို ပရုံးကနေ ဖြုတ်ချကာ လှေကားထစ်ပေါ်မှာ ချလိုက်ပေမယ့် ကြိုးကို ဆွဲထားမိလျက် ...

“မင်း လက်တံ ဘယ်လောက်ရှည်တာတွေ ထပ်ကြားမလို့လား ဒီဒေး .. မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့အချိန်တွေအတွက် နောင်တရသွားလိမ့်မယ် ..”

“အစ်မ မရောက်ဘဲနဲ့ သူတို့ မသွားပါဘူး ..”

ဒေါ်နီလာဦး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဒီကောင်လေး ဒါတွေထိ သိနေပြီလား ...။

“ဆုံမှတ်ကို ကျွန်တော် မသိဘူး၊ အဲဒါ တစ်ခုပဲ အစ်မ ကျွန်တော်ကို ကူညီပါ။ အစ်မ ဒီအမှုတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်စေရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံတယ် ..”

ရှေ့ဆက် ငြင်းဆိုနေဖို့ မကြိုးစားတော့သလို ဒေါ်နီလာဦး က ကိုင်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကြီးကို လွှတ်ချပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချိနဲ့သွားသလို လက်ရန်းမှာ ကျောက်ပုံ မှီချလိုက်ကာ ...

“မရဘူး .. ငါ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရတော့အောင် မမြင့် က ချုပ်ကိုင်ထားတာ၊ ငါ .. ငါနဲ့ ထပ်ပေါင်းမိကာမှ ..”

“သူ ကျူးလွန်နေတဲ့အပြစ်ကို ဘယ်နိုင်ငံ ဥပဒေမှာမှ ကင်းလွတ်ခွင့်နဲ့ လျှော့ပေါ့စီရင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မ အဲဒီထဲမှာ မပါဖို့ ရုန်းထွက်လိုက်ပါ။ အခု အချိန်မီပါသေးတယ် ..”

ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ ယုတ်မာရဲပေမယ့် ဒီမိန်းမကြီး လုပ်ကွက်မမြင်ဘူးဆိုတာ သူ သိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ၏ အမှီသဟာ မရှိဘဲ မြေလှမ်းမကျွဲရဲဘူးဆိုတာ တွက်ပြီးသားမို့ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ ဘယ်သူတွေ ငြိနိုင်သလဲဆိုတာ သူ အမြဲ သတိထားနေခဲ့၏။

“မင်းကို သူတို့ ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး သား ..၊ အဲဒါတော့ သတိမလစ်စေနဲ့ လို့ ဖေဖေ သတိပေးကတည်းက ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြီးသွားပြီလို့ သဘောမထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

တွေးကြည့်တော့လည်း အဖွဲ့လိုက်ကြီး ပြာပုံထဲ ပြုတ်ကျသွားရသည့်အဖြစ်မှာ ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ကို လိုအပ်လို့သာ လက်တွဲနေကြတာမို့ သူမ ပြုတ်ထွက်သွားပုံက မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်တာထက် ဆိုးသည်။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က အဆက်အသွယ်ရှိထားသမျှ အလွှာပေါင်းစုံက လူအမျိုးမျိုးနဲ့ မပြတ်မလတ် သတင်းထောက်နေခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့ ကာလ နဲ့ ဖုန်းပြောနေတုန်း ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ နဲ့ ပတ်သက်သည့်လူတစ်ယောက် မလာစဖူး လာသည်ဆိုတာက သူ့အာရုံတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင် ...။

“မမြင့် နဲ့ ငါ ပြန်ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ..”

သူ တွေးနေတုန်း ဒေါ်နီလာဦး ရဲ့မေးခွန်းက ဝင်ဖျက်လိုက်၏။

“သိရတဲ့အကြောင်းတွေက အများကြီးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာ ဖြစ်ကြပြီးတဲ့နောက်မှာ အစ်မနဲ့ သူ ပဋိပက္ခ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတည်းက

ဒီလိုအကွက်တွေ ရှိလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တွက်မိတယ်။ နောက်ပြီး အစ်မလိုတော်တဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာမျိုး၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မျိုးကို သိသာအောင် ရန်ငြိုးဖွဲ့လိုက်ရင် သူ့လောက်မိုက်တာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီနေရာမှာ သူ တော်တယ်။ ငါ့အစ်မကို လက်ထောက်ချမိပြီဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှိနေတုန်း သူ့ရဲ့မာယာတွေနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြီး ကျိုးသွင်းခဲ့တာ ..”

“အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဟိုကပြားကောင်ကြီးနဲ့ ချိတ်မိနေပြီဆိုတာ အစ်မ မသိခဲ့လို့ပါ။ သူက အစတည်းက ဒီလိုကိစ္စတွေကို အချိကြီး မကိုင်တွယ်ခဲ့ပေမယ့် ဝါသနာပါတယ်။ အခု အဓိက ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ တွေ့တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. သူလည်း ဒီဘက်မှာ ခြေလှမ်းမှားလို့မရအောင် ကျပ်တည်းနေပြီ ..”

“အလှမ်းကျယ်လာတာတွေကြောင့်ပါ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်နိုင်ငံက မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုလုပ်တာ အရမ်းကို ရွံစရာကောင်းတယ်။ အစ်မ အဲ့ဒါတွေထဲ လက်ဝင်မလျှိုပါနဲ့ ..”

“ခုမှ မဟုတ်ဘူး ဒီဒေး ..။ သူနဲ့ ငါ ဘာလုပ်လုပ် မသိကြတာ မရှိဘူး။ လိုအပ်ရင် မကူညီဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ရန်ဖြစ်လိုက် .. ပြန်တည်လိုက် နေလာကြတဲ့ထဲမှာ သူ့အပြစ်တွေ များသလို ငါလည်း အပြစ်ကင်းတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ..”

“ကျွန်တော့်ကို အစ်မ ယုံပါ။ အများကြီးထဲကနေ အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးမယ်။ နည်းတာကို ပျောက်ပျက်သွားအောင် ကူညီမယ်လို့လည်း ကတိပေးပါတယ်။ လောလောဆယ် ကာလ ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ ..”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ အတူတူ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

ဒီဒေး မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“အချိန်တွေ နှောင့်နှေးကုန်ပြီ ..။ အစ်မ ဘာအတွက် နောက်ဆဲ တင်းပြီး သတင်းချန်ထားတာလဲ။ ကာလ ကို သူ တမင် ရန်ငြိုးနဲ့ ဆွဲသွားတာ။ ကောင်မလေးတွေ ရှိတဲ့နေရာကို သက်ဆိုင်ရာက လိုက်နေပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာ ကာလ ကို ချုပ်ထားတဲ့နေရာပဲ ..”

ဒေါ်နီလာဦး မျက်နှာ နီမြန်းလာ၏။ မိတ်ကပ်တွေနှင့် ပြင်ဆင်လှပနေသည့်မျက်နှာက ချွေးတွေစို့ အဆီပြန်ကာ ကြည့်ရခိုင်းလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် တွက်ထားသလောက်ဆိုရင် ကာလ ရဲ့ကိစ္စကို ဂျင်ပါဝါ ဆီကနေ ဒေါ်မြင့်မိုးဦး အခွင့်အရေး ပြန်တောင်းထားတာ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ..”

သားချစ် နဲ့ ဘုံ ဆီမှာ မလိုအပ်ဘဲ မြောက်ထိုးဝင့်ကော်တွေ သွားလုပ်ခဲ့တာ ဒေါ်မြင့်မိုးဦး မှားသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မဟုတ်တဲ့ စီးပွားရေးတွေလုပ်ပြီး သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ် ကြံနေခဲ့တာ သပ်သပ်ပါ။

နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အချိကြီးကြတာ တစ်ခါတည်း လစ်ထွက်ကြဖို့ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ မကျေနပ်နိုင်သည့် ရန်ငြိုးကိုလည်း ဒီတိုင်း မထားခဲ့ချင်တာကြောင့် ..။

“ဂျင်ပါဝါ ကို အစ်မတို့ညီအစ်မ ဒီဘက်ကနေ ဘယ်လို ပံ့ပိုးကူညီခဲ့တာ ကျွန်တော် သေချာ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မျက်နှာစာမှာဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်နီလာဦး ဆိုတဲ့ နာမည် ပါမလာသေးပါဘူး။ အစ်မအနေနဲ့ မထူးစိတ်ပိုက်ဖို့ မလိုသေးဘူး ..”

အသက်အရွယ်အားဖြင့် အန်တီလိုသော ဒေါ်ရမှာပေမယ့် သူမနဲ့ ဆက်ဆံနေရသမျှမှာ ကိုယ့်ဘက်က အချို့သပ် သိမ်းသွင်းနေရတာချည်းပဲမို့ မတတ်နိုင် ..။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အရပ်သားထဲက ထူးခြားလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတချို့ကို ကျွန်တော်က ထောက်ပြလိုက်ရုံနဲ့ နောက်ကျောက် ကြိုးကိုင်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေကို ခြေရာခံလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းတွေပေါ်မှာ .. ဈေးသည်တွေထဲမှာ .. စက်ရုံအလုပ်သမားတွေကအစ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်တွေပဲ ..၊ အစ်မ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ ..”

ဒေါ်နီလာဦး မျက်လုံးထဲမှာ ဒီဒေး ကို အထင်ကြီး အားကိုးသော မျှော်လင့်ခြင်းတွေ တောက်ပလာခဲ့၏။

သူမ နားလည်လိုက်တာက ဒီဒေး ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်ပယ်ဟာ သူမ ထင်သလို သေးသေးလေး မဟုတ် ...။

အခန်း (၃၁)

“ကျွန်မတို့ အချိန်မီ လာမှာပါ ..၊ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ..”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က အခြေအနေတွေ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားလို့ရတယ် မမြင့် ..၊ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို ပေါ့ပေါ့လေး တွက်ထားတာလား ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း နီလာဦး ကိုပဲ စိတ်တိုနေမိသည်။ သူမ ရောက်မလာသေးဘဲ ထွက်သွားလို့ မဖြစ် ..။ ပြီးတော့ ဆောင်းကာလ ကို ပါအောင် အင်ရမည်မို့ ဒီအစီအစဉ်တွေ အောင်မြင်ဖို့က နီလာ ရှိမှ ဖြစ်မှာတွေ ချည်းမို့ ..။

“မမြင့် ကျုပ် ပြောတာ ကြားပါတယ်နော် ..”

“ကြားပါတယ် .. ကြားပါတယ်၊ တကယ်ပါ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ..”

အရေးထဲမှာ ဒီကပြားစုတ်ရဲ့ စကားသံဝဲဝဲကို ကြားနေရတာ ဒေါသကို ဆတိုးနဲ့ ဖြစ်လာစေ၏။

“တောက်!...”

ဖုန်းချလိုက်သံနှင့်အတူ တက်ခေါက်သံက ကပ်လျက် ပါစီက ကိုယ့်မှာလည်း မာနနဲ့ဖို့ စိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရစေချင်လို့ပဲ မလည်ရှုပ်တော့ မလုပ်နဲ့ ..။ သံသယရှိတာနဲ့ ခင်ဗျားဇော် ပြတ်သွားနဲ့ တယ်” တဲ့ ..။

ဂျင်ပါဝါ က ကိုယ့်အပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်စကား ပြောဖော်သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ခြေလှမ်းမှားတာနဲ့ ညှာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ဝိသေသနာပေးသည်။

ကိုယ့်အတွက်ကလည်း မြန်မာပြည်မှာ ဘာအတွက်မှ နောက်ဆံတင်းစရာ မရှိပါ။ ဘယ်သွားသွား ဂရုစိုက် လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သတင်းထောက်နေကြသည်။

အရင်လို ဘာလုပ်လို့မှ လွတ်လပ်မှု မရှိတော့ပေ။ ဒါဟာ ကလေးယား ကွန်စထရပ်ရှင်ကိစ္စ၏ အငွေအသက်တွေ အများကြီး ပါသည်။

ဒီဒေး လျှောက်ဖြန့်တာ မဟုတ်မှန်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက ရွံရှာ မောင်းထုတ်ခံရတဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်လို ဖုံးဖိ ဖျောက်ဖျက်မလဲ ...။

တရားခံကတော့ ဒီဒေး ဆိုတဲ့ သတ္တဝါပဲ ဖြစ်လေသည်။ သင်းကို အမှုန့်ကြိတ်မပစ်နိုင်ပေမယ့် အရည်ပျော် ပျက်စီးသွားအောင်တော့ လုပ်ခဲ့ချင်၏။

ထို့ကြောင့် သူမ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ ဒီဒေး ရဲ့ နှလုံးသည်းညှာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆောင်းကာလ ..။ ခြေတွေလက်တွေ ကြိုးတုပ်ခံထားရတာ နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား ..။ ပါးစပ်က တိတ်တိတ်တော့ ဖော့ဖော့ပဲ ကပ်ထားတာပါ။ ညည်းဆီက မလိုအပ်တဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေကို မကြားချင်လို့ ..”

ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ဦးစီးကရက် မီးညှိုရင်း ကာလ ကို ချုပ်ထားသည့်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်း ကြိုးတုပ်ချထားသဖြင့် ကာလဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲ ပြေကျနေလျက် ..။ လူကလည်း ခွေခွေခေါက်ခေါက် ...။

“ဟွန်း .. ငါ့ကို သိပ်မုန်းတဲ့ ကိုမိုးဆောင်း ရဲ့သမီး ..။ ညည်းကို လင်ပါသမီးပါလားလို့ မေတ္တာလေး နည်းနည်းပါးပါး ထားကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့် ညည်းက တော်တော်စွာတာကိုး ..”

ကကြီးပုံ နဖူးပြေပြေလေးနှင့် ထူတန်းသော မျက်ခုံးလေးတွေက သိသာစွာ တွန့်ကုတ်ကျနေ၏။ လက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းညိုတို့သည် မျက်တောင်ကော့တို့ ဖြန့်ကားလျက် ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ဦး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ စူးစူးရဲရဲ ...။

“ညည်းထက် ဒီဒေး ဆိုတဲ့ကောင်က ပိုစွာတယ်။ ဟွန်း .. ငါ့လက်ထဲကနေ ကုမ္ပဏီကိုရော .. မိုးဆောင်း ဆိုတဲ့ လူကိုပါ ဆွဲထုတ်သွားတယ် ...”

ပြောရင်း ဝုန်းခနဲ ပြန်ထဲရပ်၏။ သူမ ထရပ်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ကုလားထိုင်ကပါ ဒေါသနှင့် ရွေ့လျားသွားခဲ့၏။

“ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ဘာတွေလုပ်လုပ် သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်းဘူး၊ အရင်းအနှီး ထုထည်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ စခဲ့တဲ့ ပရောဂျက်တစ်ခုကို အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့ ငါက ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူက ဖျက်ချပစ်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်နိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကလေးယားကွန်စထရပ်ရှင် တစ်ခုလုံးကို ဇောက်ထိုးမိုးမြှောက် လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အဖျက်သမား ..”

ဒေါ်မြင့်မိုးရဲ့ ပြောနေတာတွေကို ကာလ စူးစိုက် နားလောင်နေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်နေတာ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍမှန်း ခုချိန်ထိ သေချာ သဘောမပေါက်သေးပေ ...။

“ညည်းအဖေ အခု ဝယ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မြေပို ရာဇဝင်ကို အသိရဲ့လား .. အဲ့ဒါ ညည်းအဖေ အစွမ်းအစကောင်းလွန်းလို့ မထင်နဲ့ ဒီခေး ထုတ်ပေးထားတာ ..။ သူ့အဖေရဲ့ အကောင့်တစ်ခုထဲက ထုတ်ပေးတာ နားလည်ရဲ့လား။ ဒီသတ္တဝါလေးကို ငါ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ပေမယ့် အထင်သေးလို့မရတဲ့ အဆိပ်ကောင်တစ်ကောင်ဆိုတာတော့ အသိအမှတ်ပြုထားရတယ် ..”

ပြောပြီး စီးကရက်ကို နှစ်ရှိုက် သုံးရှိုက် ဖွာနေ၏။ ပုံစံက စီးကရက် သောက်တာနှင့် မတူဘဲ တောက အဘွားအိုတစ်ယောက် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ် ဖွာနေတာနှင့်သာ တူလေသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်မိအောင် ငါက ညည်းအဖေနဲ့မှ ငြိခုံမိတာ ကိုး ..။ ဟွန်း .. ခုတော့ ဘယ်နှယ် ရှိသေးလဲ .. ဒိတ်ဒိတ်ကြည့်သူဌေးတို့ ရပြီး ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်ကို လက်ကိုင်တုတ် ရထားတော့ အချီကြီး ပွပြီးအထင်နဲ့ ပျော်နေကြတာတွေ ..”

ကိုယ့်အဘားကို ပြန်လှီးပြီး ကြိမ်းဝါးနေတဲ့လူလို ဒေါ်မြင့်မိုရ်နဲ့ ကိုယ့်အနားကို ပြန်ဖော်ပြီး ဒေါသတွေ ဖောင်းဖွကာ အသက်ရှူတွေ့ပါပြင်းနေ၏။

မျက်လုံးတွေ .. နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အရောင်ထင်ထားတာတွေက နည်းနည်း ပြူးပြဲ ဒေါကန်တာနှင့် ကြည့်ရဆိုးလှစွာ ...

“တွေ့မယ် ..။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတော့မယ်။ အခု ညည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဘဝရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

အားလုံးကို နားလည်သွားပြီမို့ ကာလ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက် ပြူးကျယ်နေကာ ကြီးတုပ်ထားသည့်လက်ကိုလည်း ရုန်းသည် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ဒေါသတွေပါ စုပြုံကာ စကားမပြောနိုင်ပေမယ့် လည်ချောင်းထဲက ညှစ်ထုတ်သည့်အသံတွေပါ ထွက်လာ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဒေါ်မြင့်မိုရ်နီး က တွင်တွင်ရယ်သည်။ ဘယ်လောက်ထိ အငြိုးထားမိသလဲဆိုလျှင် သူမ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာကိုပါ မေ့နေခဲ့၏။

“ကြောက်သွားပြီလား .. ကောင်းတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဟိုဘက်မှာ ငါ့အလုပ်က နာမည်ကျော်သွားမှာပဲ။ အရမ်းလှပြီး အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်လေး ..။ ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ရယ်နေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်လာ၏။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်နီး ရယ်သံ တိမ်ခန့် ရပ်သွားသည်။ ဖုန်းဖွင့်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ...

“လာမယ် .. ခုပဲ လာပါ့မယ် ..”

“မမြင့် .. ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ..။ အခု ခင်ဗျား လုပ်နေတာ ဘာလုပ်နေမိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား ..”

ဒေါ်မြင့်မိုရ်နီး မျက်နှာပျက်သွားကာ ကာလ ဆီကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစလေးနဲ့ ရသလောက် ကဲ့ချင်လို့ပါ။ အချိန်လည်း ထပ်မတောင်းဘူး။ ခုပဲ လာမယ် .. ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ..”

“မရဘူး .. ခင်ဗျား လျှောက်မလုပ်နဲ့ ..။ ကျုပ်တို့ ကိုင်တွယ်နေတာ အဲဒီလို အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲက မဟုတ်ဘူး ..။ အကုန်လုံး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်ကုန်မှာ ..။ ခင်ဗျား အခု အဲဒါတွေ ထားခဲ့ပြီး ထွက်နဲ့ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ခင်ဗျား အခု ထွက်ခဲ့လိုက် ..”

“ကျွန်မက ဘယ်ကို ..”

“ခင်ဗျား ထွက်လာတာနဲ့ အနားမှာ လာရပ်တဲ့ကားပေါ် တက်လိုက်ရုံပဲ ..”

“ရှင်ကလည်း .. ရှင်နဲ့ ကျွန်မက အဲဒီလောက် လျှို့ဝှက်ရမယ့်လှ တွေလား ..။ ဘယ်နေရာ လာရမယ်ဆိုတာလောက်တော့ ..”

“ဝုန်း ..”
“ဒုန်း ..”
“ဟေ့ ..”

ဖုန်းပြောနေတုန်း ဆူညံသံတွေ ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် တိုးဝင်လာ သည်။ ဘာမတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ..။

ကိုယ့်လောဘနဲ့ကိုယ် ထွေထွေထူးထူး တွေးမနေတော့ဘဲ ဒေါ်နီ လာဦး ဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဒါပေမယ့် ခေါ်လို့မရဘဲ လူကြီးမင်းနဲ့ သာ တိုး၏။

“တောက် ..”

ဒီကောင်မကို ယုံမိတာ မှားပြန်ပြီလား ..။ ဘာလုပ်တာလဲ ..။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မရ ထမရနှင့် လှေကားထိပ်ကို အပြေး တစ်ပိုင်း သွားမိသည်။

“ဇော်ထူး နဲ့ ကျော်သိုက် ..”

“ရှိတယ် မမမြင့် ..”

“ရှိနေတာ သိချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကောင်တွေရော ..”

“ခြံထဲမှာ ပြန်ထားတယ်၊ မမမြင့် အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ အားလုံး ပြန်စုရုံပဲ ..”

အောက်ထပ်က ပြန်ပြောသံက လှေကားက သိပ်မမြင့်သည်မို့ အကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကာလ ဒီဇိုင်း ကြားနေရသည်။

“ပြန်စုလို့ မရသေးဘူး၊ ရှစ်ယောက်ကို လူစုခွဲပြီး ကွန်ဒိုကို လွှတ် စမ်း၊ နင်လည်း တောက်လျှောက် ဖုန်းခေါ်နေ ..”

ဘယ်သူ့ဆီကို ခိုင်းတာမှန်း သူတို့ချင်းတော့ သိနေပုံ ရ၏။
“တောက်!...”

ဒေါ်မြင့်မိုးရဲဦး တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဘယ်တွေကို ဖုန်းခေါ် ခုမှန်း မသိ ..။ ဘယ်ကို ခေါ်လို့ မရတော့မှန်းလည်း သိသာနေ၏။

“ဟဲ့ .. ဇော်ထူး .. ဇော်ထူး .. လာစမ်း ..”

တုန်လှုပ်စ ပြုလာပြီဖြစ်သည်စိတ်က အိမ်အကူတွေကို ခေါ်သလို အာမောင်ခြစ် အော်ခေါ်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်၏။

သို့သော် ...

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

“ဟင်!...”

လှေကားပေါ်က ပြေးတက်လာသဖြင့် ဒေါ်မြင့်မိုးရဲဦး အလျင်စလို ဆသွားသော်လည်း ...

“မင်း”

ဒီဒေး နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းတိုး၏။

“မင်း .. မင်း .. လူရှုပ် .. တိရစ္ဆာန်ကောင် .. မင်း ပါလာပြန်ပြီ”

ဒေါသက နောက်ကျန်ရစ်ကာ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းက ဟုန်းခနဲ ဆဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ...

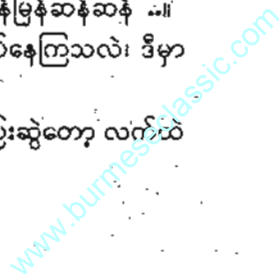
ဒေါသနှင့် လူက တစ်ထပ်တည်း မကျခဲ့ဘဲ မီးပြေးဒုက္ခသည်လို ကျောက်ဆင်းပြေးရတော့မလား ..။ လက်နက်တစ်ခုခု ပြေးဆွဲရ မလား .. ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်၏။

မနက်တည်းက ဒီဒေး ဧည့်သည်တွေနဲ့ ပါသွားသည်။ ရန်ကုန်မှာ ခရီးဘူးဆိုတာ သတင်း သေချာရထားခဲ့သည်။

ဒီလောက်ထိ မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ..။

“ဇော်ထူး .. ဟေ့ .. ဟိုကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ဒီမှာ ဒီကောင် ..”

အော်လည်း အော်ရင်း နီးရာလက်နက်ကို ပြေးဆွဲတော့ လက်ထဲ မှာ ပန်းအိုးကြီး ပါလာသည်။

ပြေးရိုက်ချင်တာက ဒီဒေး ကို ဖြစ်ကာ မရနိုင်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ကာလ ရဲ့ခေါင်းကို အားပါးတရ လှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ...

“ဘုန်း ..”

“အား!...”

“ဒုန်း ..”

ဒီဒေး ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ရဲ့ခါးကို ပတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။ လျှပ်တစ်ပြက် တားဆီးလိုက်ရတာနဲ့ ငရဲကြီးသွားပြီဆိုလည်း မတတ်နိုင် ...

ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး ပန်းအိုးကြီးကိုလျှက် ဘိုင်းခနဲ ပစ်လှဲသွားလျှင် ကာလ ဆီ ပြေး၍ တိတ်တိတ်ကို ခွာပေးလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ညှာကာ ဆတ်ခနဲ ခွာမပစ်လိုက်နိုင်ဘဲ ရှိရာ လှေကားကနေ ပြေးတက်လာသည့် လူနှစ်ယောက်က တုတ်တွေ နှင့် ...။

“ဒီဒေး .. နောက်မှာ ..”

စကားပြောလို့ ရသည်နှင့် ကာလ တအားအော်လိုက်သည်။ ရိုက်ချက်ကို မြင်ပေမယ့် သူ ခုန်ရှောင်ထွက်လိုက်လျှင် ကာလ ကိုယ်ပေါ်ကျတော့မှာမို့ ဒီဒေး ကာလ ကို ဖက်၍ လှိမ့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘုန်း ..”

ကျောတစ်ပြင်လုံး အောင့်တက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမှာ မီးပွင့်သွား၏။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ...

“ဒီဒေး .. ဒီဒေး သေပါပြီ ..။ မလုပ်ကြနဲ့ .. တော်ကြပါတော့..”

“ဟေ့ .. ရပ်လိုက်စမ်း ..”

ဝိုင်းရိုက်ဖို့ နောက်ထပ် ပြေးတက်လာသည့် လူနှစ်ယောက် အားပါးတရ လှဲထားသည့် တုတ်တွေကို မြှောက်လျက်အတိုင်း ရပ်တန့် ကုန်ကြ၏။

တုတ်တွေကိုယ်စီနှင့် လူလေးယောက်အလယ်မှာ ဒီဒေး သည် ကာလ ကို ဖက်ထားလျက် သွေးချင်းချင်းနီနေ၏။

“ဒီဒေး .. ဒီဒေး ..”

ကာလ လှုပ်ခေါ်နေစဉ် ဒီဒေး ၏လက်တွေ ပြေကျသွားကာ သူမ ရင်ခွင်ထဲမှ တအိအိ ခွေခေါက် ပြိုလဲလေသည်။

“ဒီဒေး .. ပဟိတ်ကောင် ..”

“သွေးထွက်လွန်မယ် .. ဆေးရုံ မြန်မြန်ပို့ရအောင် ..”

ဖမ်းမိသူတွေနှင့် ရဲတွေကြားထဲမှာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ဦး က သယ်ထုတ် သွားသည့် ဒီဒေး ကို အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီသတ္တဝါလေးကို သတ်လိုက်စမ်း ..။ ငါ့မှာရှိတာ အကုန် ပေးမယ် ..”

စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သည်။ ရူးသွပ်သွားသူကဲ့သို့ အော်ဟစ်ပြီး တက်ခေါက်၏။

အရာရာကို အကောင်းတိုင်း ပြန်ရပါ့မလားဆိုတာကတော့ ...။

အခန်း (၃၂)

“ဒီဒေး ကို အကောင်းတိုင်း ပြန်ရမရဆိုတာကတော့ ကံကြမ္မာရဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာပဲ ဆက်လက် ဖတ်ရှုရမှာပဲ။ ပြီးခဲ့တာကို ဘာမှ ပြန်ယူ ပြီး ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူးလေ ..”

ဦးထိန်ဝင်း မျက်နှာက နည်းနည်းလေးမှ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့မှု မရှိ။ အဓိက စူးစိုက် တင်းခဲနေသည့် မျက်နှာဟာ ကာလ ရဲ့မျက်နှာလေးပဲ ဖြစ်ကာ ပြီးမှ အားလုံးဆီ ဝေ့၏။

“ရှေ့ဆက်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရ တော့မှာ ..”

“အန်ကယ်လ် ဦးထိန်ဝင်း .. သမီး ဒီဒေး ကို ခဏလောက် ဝင် ကြည့်ပါရစေ၊ သူ သတိမရသေးရင်လည်း ..”

“မဖြစ်ဘူး ..”

ကာလ ၏ တောင်းဆိုခြင်းကို ကြားမှ ဦးထိန်ဝင်း မျက်နှာ ပိုတင်း သွားသလိုရှိကာ ...

“ခေါင်းမှာ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်မိထားတယ်။ သူ့ရဲ့ အာရုံ ကြောတွေ အကောင်းတိုင်း ပြန်ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာ သမားတော်ကြီးတွေ တောင် မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး ..”

“ကောင်လေးက တော်တော် ဒဏ်ရာရသွားတာပဲ .. သနားပါ တယ်”

ဒေါ်နီနီနှင့် အသံက အများထဲမှာ ထူးခြားစွာ ထွက်လာခဲ့၏။ ကာလ တို့ ပြဿနာတက်ကြသည်ဆို၍ သားချစ် အတင်းထွက်မယ် လုပ်တော့ ဒေါ်နီနီခင် ကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့ရသည်။

သားကို စိတ်မချနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်လည်း သတင်းမေးသင့်သည် ထင်လို့ပါ။ ဒီရောက်တော့ ကိုယ် လာမေးသည့်လူနာက မကျိုးမကန်း အကောင်းအတိုင်း ငှတ်တုတ်ထိုင်လျက် ..။

သေမလား ရှင်မလား မသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သူက ဒီဒေး ဖြစ်နေ၏။

ကိုယ့်သားလေးအရွယ်မို့ စာနာစိတ် ဝင်လိုက်မိတာနှင့် အပြစ် တင်သည့်အကြည့်တွေက ကာလ ဆီကိုပဲ တန်းခနဲ ရောက်သည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက ရန်ငြိုးနဲ့လုပ်တာဆိုတော့ ဘယ်လို ရန်ငြိုးမို့လို့ လဲရှင် ..။ ဒီလောက်တောင် သေကောင်ပေါင်းလဲ လုပ်ရက်တာ ..”

“မေမေကလည်း ..”

သားချစ် က မအေကို တိတ်တိတ်ခေါ်၍ တားဆီးဖို့ ကြိုးစား သည်။ ဒေါ်နီနီခင် က ဂရုမစိုက် ...။

“မဟုတ်ဘူးလေ ..။ သားတို့သူငယ်ချင်း မို့လား .. မေမေက ကိုယ့်သားလေးနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါ။ သူ့ခမျာ မိဘလည်း အနားမှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်မတို့တွေ ရှိပါတယ် ..။ လွင် က သူ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူပဟာ..” ဒေါ်ဇင်မာလွင် က ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်ပွေ့အိတ်ကြီး

ကို တပြင်ပြင်နှင့် ဆေးမှာရှိသည့် ဒေါ်လွင်လွင် ကို ငှဲစောင်းကြည့်ကာ...

“သူဌေး ဦးအောင်ချိန် က သူ့သားလေးကို လွင့် ဆီမှာ အပ်ခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ထားသလိုလည်း မနေဘူးလေ ။ မကောင်းလို့ မကောင်းဘူးပြောလည်း နားမထောင်၊ မတော်ပါဘူး ပြောလည်း မရ ..”

ပြောနေရင်း ကာလ တို့ သားအဖတွေကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

ကာလ ဒီဒေး ကို တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက်သာ အာရုံများနေသဖြင့် ထိုမျက်လုံးတွေကို သတိမထားမိလိုက်ပေမယ့် အားလုံး၏ အကြည့်တွေက သူ့မထံမှာ ဝေဝေသွား၏။

သားချစ် အခြေအနေကို ဘယ်လို ပြန်ဆွဲတင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ခုကျမှ ပြန်ရအောင် မေမေ လို့ ပြောပြီး ဆွဲခေါ်သွားလို့လည်း မဖြစ် ...။

ဒေါ်လွင်လွင် ကတော့ မျက်နှာထားတင်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကာလ ကို ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ စိတ်ပျက်စွာ နဲ့ဖြစ်ကာ ...

“ကျွန်မလေ သားကို လူငယ်ချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ပဲ မှတ်တာ ။ အဲဒီလိုဆိုရင်တောင် ကြားကောင်းသေးတယ်လေ၊ ခုတော့ မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က ရန်ငြိုးဖို့ လုပ်ကြတာကို သူက ကြားဝင်ပြီး ..”

ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းတခါခါနှင့် မျက်နှာလှဲ၏။ ဒေါ်ဇင်မာလွင် ကတော့ ထိန်းသိမ်းပြောဆိုဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိပုံ မပေါ်ပေ။

“အဲဒီ ဒေါ်ဖြင့်မို့ရဲဦး ဆိုတဲ့ မိန်းမက ..”

“ဒေါ်ဇင်မာလွင် ..”

သူမ မျက်လုံးတွေကို ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာဆီ ရောက်သွားသည်

နှင့် ဦးထိန်ဝင်း က အချိန်မီ တားဆီးလိုက်ကာ ...

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ဝေဖန် ပြောဆိုကြဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ ဆေးရုံပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဦးထိန်ဝင်း ရဲ့ ..။ ဒါပေမယ့် သား ဒီဒေး ကို အခုပဲ တွေ့ခွင့်တောင်းနေပြီ ..”

ဒီစကားကျမှ ကာလ ရဲ့ အသိစိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ ကပ်မိသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သားချစ် တို့ သားအမိအပြင် ဒေါ်ဇင်မာလွင် တို့ လူတစ်စုလုံးက သူမတို့ကို အထင်မြင်သေး ရှုရှာသလို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြ၏။

“လွင် .. ပြောလိုက်လေ ..”

ဒေါ်ဇင်မာလွင် က နေရာတကာ အာဇာနည်ပြင်းလိုသူမို့ ကိုယ့်ညီမ အပြောအဆိုနည်းမနပ်ကို ဘယ်လိုမှ အားမရနိုင် ...။

“ဒီနေရာမှာ သူ့အဖေ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. နင် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ်။ နင် ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်..”

ဦးထိန်ဝင်း ဝင်ပါတာကိုလည်း မနှစ်သက်မှန်း သိသာအောင် ပြောလိုက်သည်။ သူမ အဓိကလိုချင်တာက ဒီဒေး နဲ့ ကာလ တို့ ပြတ်တောက်သွားဖို့ ..။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်လွင်လွင် က မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောပေ ...။

တကယ်တမ်း ဒီဒေး အပေါ်မှာ သူမ လွှမ်းမိုးခွင့်မရှိခဲ့တာ ဦးထိန်ဝင်း ရော .. ဆူမတို့ပါ သိကြပြီးသား ...။

ဒါ့အပြင် သားကို သားသမီးလို သဘောထားပါ။ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတောင် ဦးအောင်ချိန် က ပြောခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်..။

ဒီနေရာမှာ မသိတဲ့လူတွေ ရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြောလိုက်နိုင်တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီဒေး သတိရတဲ့အခါ ...

“နေဦး ဒေါ်ခင်မာလွင် ..”

သူမ တွေးနေတုန်း ဦးထိန်ဝင်း က အားလုံး၏ ထိပ်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကာယကံရှင်က ..”

“ကာယကံရှင်က အာရုံကြောတစ်ခုခု ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခန့်မှန်းခြေ ကျွန်မတို့ သိထားကြတာပဲ .. တကယ်လို့ ဒီဒေ ဦးနှောက်တွေဘာတွေ ချို့ယွင်းသွားခဲ့ရင် ..”

“အို!... မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလို မဖြစ်ရပါဘူး ..”

ကာလ ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ဒေါ်ခင်မာလွင် ပြောစရာ အကွက်ကောင်းဆိုင်သွားခဲ့လျက် ...

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင်လည်း ငါတို့က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရမှာ၊ စေ့စပ်ဖိတ်စာတွေဘာတွေ ရှိထားပြီးပြီဆိုမေမယ် ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကိုကြည့်ပြီး မင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွင့်ပြုဖို့ မဖြစ်ဘူး..”

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်မာလွင် .. ကျွန်မတို့ကလည်း စေ့စပ်ပေးပါ .. ကမ်းလှမ်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော် .. ဒီစေ့စပ်ပွဲ ဘာကြောင့် စီစဉ်ဖို့ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် သိတယ် ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က သမီးကို ထိတော့ မခံနိုင် ...။

အခြေအနေသည် ပိုမို ဆိုးဝါးလာခဲ့ရလျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါကိုပဲ အခု ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မတို့အားက သူ့အဖေ အနားမှာ မရှိဘူး၊ ရှိတဲ့ အုပ်ထိန်းသူကိုလည်း ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူငယ်ပီပီ ခလုတ်မကြောက် ဆူးမကြောက် သူ့ထင်ရာလုပ်တာ ..။ ဒါကြောင့် မှားစရာရှိတော့ အသက်ဘေးနီးတဲ့အထိ မှားခဲ့တာပါ။ နောက်ထပ် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် မတားသင့်ဘူးလား ..”

“ကျွန်မကလည်း ပြောစရာ ရှိတယ် ..”

ဒေါ်လွင်လွင် ကပါ ပြောလာသဖြင့် ဒီကိစ္စ ငြိမ်းချမ်းဖွယ် မရှိနိုင်တော့မှာက သေချာနေခဲ့ပြီ ...။

“ဒီက ဦးထိန်ဝင်း ပြောသလို မှန်ပါတယ်၊ စေ့စပ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စက ကာယကံရှင်တွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ် လူနာအတွက် သူ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင် ဒီစေ့စပ်ဖို့ကို ..”

“ဒေါ်လွင်လွင် ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီဖြစ်ကာ ...

“ရှင့်စကား မဆုံးသေးခင် ဖြတ်ပြောရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားကို ကျွန်မတို့ဘက်ကပဲ အဆုံးသတ်ခွင့်ပြုဖို့ ပြောချင်တယ် ..”

အားလုံး၏အကြည့်တွေ ဒေါ်နှင်းပွင့် ထံ ရောက်သွားကြ၏။ သားချစ် ကတော့ ချောက်ချားစွာ ဝိုင်းစက်နေခဲ့သည့် ကာလ ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကိုသာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေလေသည်။

ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ဒီလောက်ထိ ဝိုင်းပြောနေကြတာကို တာလ ဒေါသထွက်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ကျတော့မယ့်လူလို ချောက်ချားနေရတာလဲ ...။

“ရပါတယ် .. ပြောပါ၊ ကျွန်မတို့ကတော့ အားလုံး ပြီးဆုံးဖို့ အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ဘက်က စပြီး ဖြတ်တောက်တာဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ ..”

ဒေါ်ခင်မာလွင် က ဒီစကားကိုပဲ ဦးအောင် တမင်ပြော၍ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်၏။ ဒေါ်နှင်းပွင့် မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဦးခိုးဆောင်း က ဇနီးဖြစ်သူရဲ့လက်ကို ထဆွဲပြီး အတူတူ ယှဉ်ရပ်လိုက်ကာ ...

“တကယ်တော့ ဒါက ကလေးတွေနဲ့ ..”

“ကိုမိုးဆောင်း ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် အသံက မိုးထစ်ခြူးသကဲ့သို့ ရိုကာ ...

“အားလုံးကို ရှမ်းနေတာ .. သားသမီးကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မိဘကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်ထွေးမှုရှိလာရင် မိသားစု တစ်စုလုံးက ရှင်းရတာပဲ။ ရှင် ဘာမှ ထပ်ပြောဖို့ မလိုဘူး။ ဒီမှာ ဒေါ်လွင်လွင် .. ကျွန်မတို့က ကိုယ့်သမီးရဲ့ အရှက်သိက္ခာအတွက် ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖို့လို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လူနာ လာကြည့်တာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် က အသက်ရှူပြင်းနေလျက်နှင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ပါ ဆုပ်ထားရင်း ...

“ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လောဘတွေနဲ့ သားတော်ရနီးနီး .. သမက်တော်ရနီးနီး .. မျှော်လင့်ပြီး လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်လွင်လွင် တို့ မျက်ဝန်းတွေ ညိုမှောင်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်လေးမှာ ဦးထိန်ဝင်း နှင့် လူငယ်တွေ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ထွက်လာတဲ့ အခန်းဆီ အပြေးတစ်စိုင်း ရောက်သွားကြတာကို သတိမထားမိလိုက်ကြ ...။

“စေ့စပ်တယ်ဆိုတာလည်း ဖိတ်စာရိုက်ပြီးတိုင်း ဖြစ်မြောက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စေ့စပ်ဖို့ကို သမီးရှင်ဘက်က ကျွန်မက ဖျက်သိမ်းတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူး မေမေ .. မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ဖယ်စမ်း ..”

“မေမေ .. သမီးတို့က ..”

“ဖြန်း ..”

“ဟင်!...”

“ကာလ ..”

ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ ကာလ မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသလို ဆံပင်တွေ ဖွာခနဲ ဝေ့ဝဲသွား၏။

သားချစ် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ကာလ ကို မြေးထူဖို့ မြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ...

“သားချစ် ..”

ဒေါ်နီနီခင် က သားဖြစ်သူလက်ကို ပြန်ဆောင့်ဆွဲ၍ ...

“ထိုင်နေစမ်း ..”

အခြေအနေက ရီဆက်ရှင်ရှေ့မှာပဲ ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ထဖြစ်ကုန်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေချည်း ပိုမို များပြားနေခဲ့၏။

“ကာလ ..”

သားချစ် က မအေဆွဲထားသည့်လက်ကို မရုန်းပေမယ့် ယိမ်းယိုင်ဖူးဝေနေရှာသည့် ကာလ ကို ခေါ်ရင်း ဟန်တပြင်ပြင် ..။

“လာ .. ပြန်မယ် ..”

ဒေါ်နီနီခင် သားလက်ကိုဆွဲ၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ ဒီလိုကောင်မလေးနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ဖူးသူအဖြစ်နဲ့လည်း သားကို ရပ်တည်ခွင့် မပြုနိုင် ...။

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ပေါက်ကွဲနေလေ .. ဒေါ်ဇင်မာလွင် က ပြုံးနေလေ..။ ပြီးတော့ ခံပြင်းစိတ်တို့က အားမရနိုင်စွာရှိလျက် ...

“ကျွန်မတို့ကလည်း တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာကို လက်ခံနိုင်တယ်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ရှုပ်ထွေးခဲ့တာတွေကိုတော့ ..”

“အန်တီ .. အန်တီ ပြောတာတွေ လွန်နေပြီ ..”

သားချစ် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်စွာ လှမ်းပြော၏။

“ကာလ မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ..”

“လာစမ်း ..”

ဒေါ်နီနီခင် ဆွဲခေါ်သွားသည့်အတိုင်း ပါသွားရင်း သားချစ် က ကာလ အတွက် ကာကွယ်ပြောနေဆဲ ...

“အဟမ်း ..”

ဦးထိန်ဝင်း က ရှိနေသည့်လူတွေ ဘေးမှာ အနီးကပ် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်း၏။

ထိုအခါကျမှ လူနာအခြေအနေ ထူးပြီဆိုသည့်အသံနှင့် အားလုံး တိတ်ကျသွား၏။

အားလုံးနဲ့အတူ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ဒေါ်နှင်းပွင့် က ကာလ လက်လေးကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ဦးမိုးဆောင်း ကို လှည့်ခေါ်ပြီး နေရာမှ ထွက်၏။

ကာလ ဆံပင်တွေ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ရှိနေဆဲနှင့် ဒေါ်နှင်းပွင့် ဆွဲခေါ်သွားသည့်နောက်ကို ပါသွားခဲ့သော်လည်း ...

“ဒီဒေး မျက်လုံးတွေ ကွယ်သွားတယ် ..”

ဟင်!...

ကာလ ကိုယ်လေး နောက်ကနေ ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းလိုက်သလို တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။ ဒါကို ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်သဖြင့် ဒေါ်နှင်းပွင့် တို့ပါ အမှတ်တမဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်ကုန်ကြသည်။

“ခေါင်းကို ထိတဲ့ဒဏ်ရာ ပြင်းလို့ အာရုံကြောတွေ ပျက်စီးတုန်တာ .. ပြန်ခွဲစိတ်ရင်တောင် ဒီမျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်းမကောင်းဆိုတာ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက မသေချာဘူး ..”

ကာလ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် မူးဝေနေဆဲအရှိန်နှင့် မီးစလို ပူလောင် တိုးဆောင့်သွားသည့် စူးနင့်ခြင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲကိုင် ခွေ့ယမ်းနေသလိုပင်...

ဒီဒေး ..၊

သူမ ဒုက္ခရောက်တိုင်း ရှေ့ကနေ ကာကွယ် ဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့သူ..။

သူ ကိုယ့်ကိုဖက်၍ ရိုက်ချက်တွေကို ကျောပေးခံခဲ့သည်။ ကိုယ့်ခေါင်းကိုပါ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ဝှက်ထားပြီး သူ့ခေါင်းကိုသာ ကွဲကြဲခံခဲ့၏။

ခုတော့ မျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့သည်လား ..၊

ဟင့်အင်း ..၊

ခေါင်းလွင်တွင်ရမ်းကာ နောက်ကို ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြေး၏။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကသာ အထဲကို တောက်လျှောက်ပြေးဝင်သွားခဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးက နေရာမှာတင် ခွေ့ခနဲ ..။

“သမီး”

“ငါ့သမီး ..”

မိုက်ပြစ်တို့နှင့် ရင်နှင့်နေသော ဦးမိုးဆောင်း ၏ ခေါ်သံက စူးနင့်လျက် ..၊

အခန်း (၃၃)

“အစတည်းက သူတို့တွေ မျက်နှာမကြည့်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ အဲဒါကို ထပ်သွားမိတာ ကျွန်မတို့ မှားသွားတာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ဘယ်လိုမှ မခံရပ်နိုင် ..။

အိပ်ရာထက်မှာ ခွေခွေလေး လှဲနေသည့် ကာလ ရဲ့ခုတင်ဘေးမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အံကြိတ်နေမိခဲ့ ..။

ဦးမိုးဆောင်း ကတော့ ကာလ ရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ကာ သမီးဖြစ်သူရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို တယုတယ ထွေးဆုပ်ထား၏။

“သူ့အဖေ မရှိဘူးဆိုတာ တစ်ခုကလွဲရင် ဒီဒေး ဘက်မှာ ပြောခွင့် ရှိနေတဲ့သူတွေ ဒီလောက်ရှိနေတာကို တစ်ချက်လေး သတိမထားမိ လိုက်တာနဲ့ ခံလိုက်ရတာ ..”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ ..။ ဒီဒေး ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို ကိုယ်တို့ သိနေကြတာပဲ၊ သူတို့ဘက်က ပြောတာတွေလည်း တကယ်တော့ မမှား ပါဘူး ..”

“မမှားပေမယ့် မမှန်ဘူး ကိုဆောင်း ..။ လူတိုင်း အမှားမကင်းဘူး၊ အမှားကို သိလျက်နဲ့ ထပ်ခါထပ်ခါ ကျူးလွန်နေကြတဲ့လူတွေလည်း ဒုနဲ့ ဒေးပဲ ..။ မှားမှန်းသိလို့ ပြင်ဆင်နေပြီဆိုရင် ဒါကို နိုင်ကွက်နင်းပြီး ပြောသင့်သလား ..။ သိပ်ကို အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတွေ ..”

“ဒေါသကို ဒေါသနဲ့ ပြိုင်မတွေးပါနဲ့ကွာ ..။ ဒီဒေး က ဂျွတ်ဆတ် ဆတ်နိုင်ပေမယ့် အလုပ်ကို ကြိုးစားတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ လွတ်လပ် သလို နေထိုင်ပြီး သောက်စား ရန်များနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလူက ခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး ထဖြစ်တာ မင်း စဉ်းစား ကြည့်စမ်း ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ပါ။ သူမ ဒေါသထွက်နေခဲ့တာလည်း ဒီဒေး နဲ့ မသက်ဆိုင်ပေ ..။

ဒါပေမယ့် မဆိုင်ဘူးလို့ တွေးပြီး ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာ လား ..။

“ကျွန်မ ဒီဒေး ကို မှန်းတီးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဆောင်း၊ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်စေရဘူး ..”

“မေမေရယ် ..”

ဟင်!...

ငိုရှိုက်သံလေးနှင့် ရောနှောခေါ်လိုက်တော့ ဒေါ်နှင်းပွင့် တလန့် တကြား လှည့်ကြည့်၏။

ကာလ သည် ပက်လက်ကလေး လှဲနေရင်းကနေ ထထိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကာ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စက်တွေ စိုစွတ်လျက် ...

“သမီး ဒီဒေး ကို လက်ထပ်ပါရစေ ..”

“ဘာ!... ဘာပြောလိုက်တယ် သမီး ..”

“သူတို့ ဘာပြောပြော .. သမီးကို ဒီဒေး ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မဆက်ခံဘူးဆိုတာ သမီး သိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ မျက်လုံးကွယ်သွား

ပြီ .. အဲဒါ သမီးကြောင့် .."

"ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် .. သူ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း နေတတ်အောင် နေရမယ်။ ခုချိန်မှာ ဥပေက္ခာတရားကသာ မေမေတို့ရဲ့ သိက္ခာ .."

"ဟင့်အင်း .. သိက္ခာကို ဘဝတစ်ခုနဲ့ မလဲပါနဲ့၊ ဒီဒေး .. ဒီဒေး သမီးတို့အတွက် သူ လုပ်ပေးခဲ့တာတွေ မေမေ ပြန်ကြည့်ပါ .."

ကာလ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလာကာ ဒေါ်နှင်းပွင့် ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လေး ထိုင်ချလိုက်၏။

မျက်ရည်တို့သည် တာတမံကျိုးသလို ပေါများစွာ စီးသွယ် ကျဆင်းလျက် ...

"ဒီဒေး ကို သမီး ချစ်တယ်၊ အဲဒါ သူက သိပ်ချစ်လို့ပါ မေမေ ရယ် .. ဘယ်သူ ဘာပြောပြော .. သမီး ဒီဒေး နဲ့ တွေ့ပါရစေ .."

"ဆောင်းကာလ .."

ဒေါ်နှင်းပွင့် အသားတုန်အောင် ဒေါသထွက်လျက် ကာလ ကို ကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်ရပ်သည်။

"မိုက်လှချေလား ညည်း .. ဟင်၊ ငါ ဒီဒေး ကို မုန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့ကို ခွဲချင်လွန်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ပြောနေတယ်ဆိုတာ ညည်း နားမလည်ဘူးလား .."

ကာလ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ ငိုပဲ ငိုနေ၏။

"သမီး မသိချင်ဘူး .. သမီး ဘာမှ မသိချင်ဘူး မေမေ .." ဒီဒေး ကို ပစ်ထားနိုင်ဘူး .."

"ပစ်ထားရမယ် .. ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် မေမေ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး" ပြတ်သားသည့်အမိန့်ကို ချပြီးမှ ကာလ ရဲ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ကာ ...

"သားချစ် နဲ့တုန်းကတော့ ညည်း မာနတွေ ကြီးလှချေလား ဆောင်းကာလ ... သူ့အမေဆီက ဘာမှမဟုတ်လောက်တဲ့ အကြည့်

လေးတစ်ချက် .. စကား အစွန်းအစလေး ထွက်ခဲ့တာနဲ့ ဒီလို အကြည့် ချိုး မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုအပြောတွေ မကြားချင်ပါဘူးနဲ့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တာ တိခနဲပဲ .."

"မဟုတ်ဘူး မေမေ .. သားချစ် စာ သူငယ်ချင်းပါ၊ သူ့ကို သမီး ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ခဲ့တဲ့စိတ်က ဘာကိုမှလည်း သည်းမခံနိုင်ဘူး .."

"ခုတော့ သည်းခံမယ်ပေါ့လေ .."

"သမီး ပြောပါစေဦး နှင်း ရယ် .. သူ့ခမျာ အပြင်းအထန် ဖျားထားတာ ခုမှ နာလန်ထစပဲ ရှိသေးတာ .."

"နာလန်ထစပေမယ့် မိဘကို အာခံတော်လှန်ဖို့ ခွန်အားတွေ သူ့မှာ အပြည့်ရှိတယ်၊ ရှင် မတွေ့လို့လား .."

"တွေ့ပါတယ် .. ဒါကို တော်လှန်တာလို့ မမြင်ဘဲနဲ့ ခဏလေး သည်းခံ နားထောင်ပြီး အခြေအနေကို .."

"ရှင် တော်တော် ပြောရခက်ပါလား ကိုဆောင်း ရယ် .."

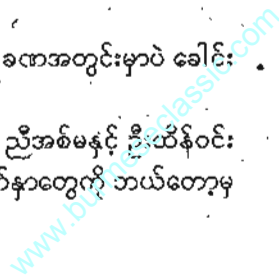
ဒေါ်နှင်းပွင့် မျက်နှာမှာ မချင်မရဲဒေါသတွေနှင့် ဒူးတုပ်ထိုင်၍ ဒီမိုက်နေသည့် သမီးကို ကြည့်လိုက် ..၊ ခင်ပွန်းကိုကြည့်လိုက် ..၊

"သူ အခု မအေကို ဒူးတုပ်တောင်းပန်နေတယ် .. ကျွန်မတို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဟိုမိန်းမတွေ့ရှေ့ကို ပြေးပြီး ဒူးတုပ်တော့မှာ .."

"ဟုတ်တယ် .. မိဘတွေဘက်က ကိုယ့်သားသမီးကို ဒီလိုအဖြစ် ချိုး အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါ မင်း မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီဒေး က သမီးရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ သမီးရဲ့ချစ်သူ၊ သူတို့ချင်း တွေ့ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ မင်း လက်ခံမှ ဖြစ်မယ် .."

ဒေါ်နှင်းပွင့် တွေ့ဝေနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ခေါင်းခါပစ်သည်။

သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါ်ဇင်မာလွင် တို့ ညီအစ်မနှင့် ဦးထိန်ဝင်း၏ အထင်အမြင်သေးသော တင်းမာသည့်မျက်နှာတွေကို ဘယ်တော့မှ

ဈေးကံလို့မရမှာ အသေအချာ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“ရှင်တို့ပြောနေသလို ဒီဒေး ကို သမီးက သိပ်ချစ်တာတွေ၊ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာတွေ .. ပြီးတော့ ဒုက္ခိတဖြစ်နေလို့ ပစ်မထားနိုင်တာ တွေ .. အဲ့ဒါတွေ .. အဲ့ဒါတွေ အားလုံးက သူတို့အတွက် အကျိုးပင် မယ် ထင်နေသလား ..”

“သမီး သိချင်တာ သူတို့တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“ဒီဒေး ကိုယ်တိုင် သမီးကို ငြင်းတာ မဟုတ်ဘဲ သမီး နောက် မဆုတ်နိုင်ဘူး ..”

“ဆောင်းကာလ ..”

ဒေါသအစား ငိုသံ ပါလာခဲ့၏။ ကိုယ်လည်း ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေရတာ မဟုတ်သလို ဘယ်လိုပြောလို့မှ နားမဝင်ခဲ့သည့် သမီး အတွက် ငိုချင်လာသည်။

“ဒီဒေး တို့ ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသလဲ ညည်း သိရဲ့လား... သားအဖနှစ်ယောက်တည်း သိမ်းမနိုင်အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေတာ တွေကို အားလုံးက မက်မောနေကြတာ .. ညည်းရဲ့ မေတ္တာ သစ္စာတွေ ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်မှာလဲ ..”

သမီးအတွက် ဖြစ်ရသော ကရုဏာဒေါသတို့သည် ယူကျွေးမရ ခြင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလျက် .. ဒေါ်နှင်းပွင့် သမီးနားမှာပဲ ခူးထောက်ထိုင် ကျသွား၏။

ပြီးတော့ ဖားလျားပြန်ကျနေသည့် ဆံစတိုနှင့် နဖူးပြေပြေလေးကို တယုတ်ယုတ် ပွတ်သပ် ချော့၍ ...

“သူတို့မှာ ငွေရှိတယ်... ဒီဒေး ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တယ်။ သမီးကို မေ့ပြီး တခြားရင်ခွင်တွေ မှာ ဒီဒေး ပျော်ရွှင်နိုင်လာအောင်လည်း သူတို့ တတ်နိုင်ကြမှာပါ။ သူ့ကို

မေ့လိုက်ပါ သမီးရယ် ..”

“မေတ္တာတရားကို အဲဒီလို ဖြတ်တောက်ခိုင်းစေလို့ မရနိုင်ဘူး ဒေါ်နှင်းပွင့် ..”

“ဟင်!...”

တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်လုံးကို သူတို့ မမြင်ခဲ့ကြ ပေ ..။

လှမ်းကြည့်လိုက်ကာမှ တစ်ဝက်လောက် ဟနေသည့် တံခါး အပြင်မှာ ဦးအောင်ချိန် က ရပ်နေလျက် ...

“သမီး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဒီနေရာအထိ ဝင်မိပါတယ်။ အတွင်းစကားတွေကိုလည်း နားထောင်နေခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ..”

“ကိုအောင်ချိန် ..”

ဦးမိုးဆောင်း ကမန်းကတန်းထွက်ကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ဦးအောင်ချိန် ကလည်း အခန်းထဲကို သေချာမြင်ကာ ကာလ ထိုင်နေပုံလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ် ..။ ဒီသမီးတင်မကဘဲ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအားလုံးရဲ့ မာနနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သေချာ နားလည်လိုက်ရတဲ့ အတွက် တကယ်ကို ကျေနပ်မိတာပါ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ကာလ လက်လေးကိုပါ ဆွဲထူ သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ သေချာထိုင်ခိုင်းပြီးမှ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ ပြီး ...

“ကျွန်မတို့ မာနကြီးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် တကယ်တော့ ..”

“သိပါပြီ .. အားလုံးကို အခု သိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် မရှိဝ အခိုက်မှာ မဖွယ်ရာတဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပ

ရမှာက ကျွန်တော်ပါ ..”

လူကြီးသုံးယောက်သည် အခန်းရှေ့မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး ပြောနေတာတွေကို ကာလ အထဲကနေ ကြားနေရ၏။

ဒီဒေး ကို သူမ ပြုစုခွင့် ရတော့မှာလား ...

နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ထရပ်ရင်း အခန်းတံခါးဝမှာပဲ ခြေစုံရပ်မိသည်။

ဦးအောင်ချိန် က ကာလ ထွက်လိုက်လာတာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သား လုပ်သမျှ .. သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ အားလုံး ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သားအဖကြားမှာ ကွယ်ဝှက်လိမ်ညာတာ ဘာမှ မရှိဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ ကိုအောင်ချိန်၊ နောက်ပြီး ကုမ္ပဏီကိစ္စမှာတည်းက ဒီပြဿနာကို ဒီဒေး ဝင်ရှင်းပေးလိုက်တာ ကျွန်တော် မကြာခင်ကမှ သိရတာပါ။ သူ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ခုလို တစ်ဖက်က ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ..”

“ခဏ ..”

ဦးအောင်ချိန် ခေါင်းညိတ်နေပြီးမှ လက်ကာ တားဆီးကာ ...

“စကားဖြတ်ပြောပါရစေ .. အဲဒီကုမ္ပဏီကိစ္စမှာ ကိုမိုးဆောင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သွားတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးအတွက် ဒါက အမည်းစက်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှာ မှန်ရင် မရင်းဘဲ နေလို့ မရဘူး ..”

ဦးအောင်ချိန် က ပြန်ရှင်းပြသည်။

အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ပေမယ့် ဧည့်ခံဖို့လည်း မေ့နေကြကာ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာပေးဖို့ကိုလည်း သတိမရ ..။ ထိုနေရာမှာပဲ စကားအဆုံးမသတ်နိုင်ဖြစ်လျက် ...

“သားက သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ရင်း ရှင်းသွားတာပါ။ ခု ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာမှာလည်း ယောက်ျားကောင်းမှန်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ မိန်းကလေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို ဘယ်လိုလူမှ လက်ရှောင်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ကြရင်တော့ မနိုင်ရင် ရှုံးမှာပဲ ..”

ဦးအောင်ချိန် ၏ သဘောထားကြီးမှုကို သိလိုက်ရလျှင် သမီးအတွက် စိတ်ချမ်းသာမိခြင်းနဲ့အတူ ကျေးဇူးတင်သွားခဲ့တာ အတိုင်း အဆ မရှိ ...။

ဒေါ်နှင်းပွင့် ငိုမျက်ဝန်းနှင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် .. ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ အများ ပြောစရာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးလေးကိုတော့ ဒါတွေကြောင့် ထိပါးမခံနိုင်လို့ပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီဒေး ကို ချစ်ပါတယ် ..”

ဦးအောင်ချိန် က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေကာ ဦးမိုးဆောင်းကို ကြည့်၍ ...

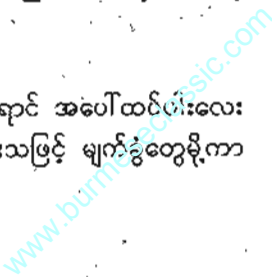
“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ယောက်ျားချင်းပဲဗျာ .. ကိုမိုးဆောင်းကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ မှားတာကို နောင်တရနေတဲ့လူ အတွက် ပြင်ဆင်ခွင့်ဆိုတာ ရှိပါတယ် ..”

“အန်ကယ်လ် ..”

ကာလ ရှေ့ထွက်လာတော့ ဒေါ်နှင်းပွင့် က ဘေးကို ဖယ်ပေးသည်။ ဦးအောင်ချိန် က သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်သည့် ကာလ ပုံစံလေးကို နူးညံ့အေးချမ်းသည့်အပြုံးနှင့် ကြိုဆို၏။

“ပြော .. သမီး ..”

တီရုပ်အဖြူရောင်လေးနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် အပေါ်ထင်ပါးလေး ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကာလ သည် ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်ခွံတွေမို့ကာ ဝါးပြင်တွေ သွေးခြည်ဥသလို နီရဲနေ၏။

ဖြောင့်စင်း အိန္ဒနနေသည့် ဆံပင်တွေက ကျောထက်မှာ ရှည်လျားစွာ ဖြန့်ဆင်းလျက် ...

“ဒီဒေး နဲ့ သမီးတို့က ခွဲလို့မရတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။ သမီး ဒီဒေးကို ပြုစုပါရစေ ..”

ဦးအောင်ချိန် က ပြုံးနေ၏။ ကာလ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့ရင်း ...

“သမီးတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမှာ ဘာပကာသနမှ မပါဘူး။ အဲ့ဒါကို ယုံကြည်ပေးပါ။ သူ .. သူ သမီးအတွက် ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ သူ ဘယ်ဘဝရောက်သွားသွား သမီး သူနဲ့ အတူရှိနေပါရစေ ..”

“ဒါပေါ့ .. ရှိရမှာပေါ့ ..။ အန်ကယ်လ် ဒီထိ လိုက်လာကုမူသမီး ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ။ ကားထဲမှာ သမီးရဲ့ ဒီဒေး ပါတယ်..”

“ဟင်!...”

ကာလ မျက်ဝန်းလေးတွေ အပြင်ဘက်ဆီ တန်းရောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရှိနေသည့် ကားကြီးပေါ်မှာ ဒီဒေး ..။

“ဒီဒေး ..”

ကာလ လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဒီဒေး က လှည့်မကြည့်ပေ။ သူမ ကားနားကို ပြေးဆင်းသွားမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာ၏။

“ကာလ ..”

“မဆင်းနဲ့ .. ငါ လာမယ် ..”

ကာလ ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးဖွင့်၍ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီဒေး က မျက်မှန်နက်နှင့်ဖြစ်ကာ စည်းနှောင်ထားတတ်သည့် ဆံပင်ရှည်လည်း မရှိတော့ပေ ...။

ကုပ်မထိတထိ ဆံပင်နှင့် ဝင်းဖန်နေသည့်မျက်နှာက မျက်မှန်နဲ့ ဆိုတော့ လူမမာနဲ့ မတူဘဲ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့ပဲ တူနေ၏။

“ဒီဒေး ..”

ဝေးရပြီထင်သည့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေလည်း ကျ၏။ ဒါပေမယ့် သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်မိကာ သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

ဒီဒေး က နားထဲကို တစ်စုံတစ်ခု ထည့်လိုက်ပြီး ...

“ကာလ ..”

“ဒီဒေး ရယ် ..”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ ...။ “နင်နဲ့ ငါ ဝေးရပြီ ထင်နေတာ သိလား ..။ ငါလေ .. ငါ နှင့်

ကို အရမ်းချစ်တယ်။ ငါ့ဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံး .. အချစ်ရဆုံး ယောက်ျားက နင်ပဲ။ နင် ငါ့ကို မမှန်းဘူးမို့လားဟင် ..”

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့ မှန်းရမှာလဲ ..”

“ငါ့ကြောင့် နင် မျက်လုံးကွယ်ခဲ့ရတာ ..”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

“ဟင်!...”

ကာလ သူ့ကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားသည့် လက်လေးတွေ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် မော့ကြည့်မိကာ ...

“နင် .. နင် မြင်ရတယ် .. ဟုတ်လား ..”

သူ့မျက်နှာကို ကတုန်ကယင်လေး စမ်းကာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာမှ ဆက်ပြောလို့လည်း မရ ...။

“ဒီလောက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ငမ်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေကိုကွာ ..”

“မသိဘူး .. လုံးဝ သတိမထားမိခဲ့ဘူး ..”

ကိုင်းထားမိဆဲ မျက်မှန်ကို ခုကျမှ ပြန်ငုံကြည့်မိပြီး ဘေးမှာ ချထားလိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုရင် နင် မျက်လုံးကွယ်သွားပြီလို့ အန်ကယ်လ် ဦးထိန်ဝင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ ..”

“ကိုယ် မျက်လုံးကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဟင် .. ပြောလေ ဒီဒေး ..”

“ပြောရင် စိတ်ညစ်မသွားနဲ့ဦး ..”

“ဟင့်အင်း မညစ်ဘူး .. ပြောပါ .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ကိုယ့်နားတွေ မကြားရတော့ဘူး ..”

“ဟင်!...”

ကာလ လက်ဖဝါးလေးတွေ သူ့ရဲ့နားနှစ်ဖက်ဆီ ဖွဖလေး ပွတ်သပ် ထိမိ၏။ ဒီဒေး က သူ့မလက်တွေကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးဖြဲသည်။

ပြီးတော့ နားထဲမှာ ထည့်ထားသည့် နားကြားကိရိယာလေးကို ထုတ်ပြ၏။

“ဒီဒေး ရယ် ..”

မျက်ရည်တွေ လက်တို့မခေါ်ရဘဲ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကြသည်။

ဒီဒေး က နားကျပ်လေးတွေကို ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ကာလ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူဖက်ထားကာ ...

“ပြောထားတယ်လေ .. စိတ်မညစ်ရဘူး ဆိုတာကို ..”

“ဟင့်အင်း .. စိတ်ညစ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့ .. နားမကြားတဲ့ကောင်လ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေး ပေးရင် ရပြီ၊ မျက်ရည်တွေ မလိုချင်ဘူး ..”

ကာလ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ကြည့်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့လည်တိုင်ကို ဖွဖလေး ဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

“နင် မငြိုငြင်သရွေ့ .. သွားပါတော့လို့ နင်မထုတ်သရွေ့ မုန်းအောင် ချစ်ပါ့မယ် ..”

“ဟား!...”

ဒီဒေး ကာလ ရဲ့ ခါးလေးကို တင်းခနဲ ဖက်ကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေ၏။

ထို့ပြင် ...

“ကန်းရကျိုး နပ်လိုက်တာကွာ .. ဒီလိုမှန်းသိရင် ဆောင်းကာလ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရဖို့ စောစောစီးစီးက အရိုက်ခံပါတယ် ..”

“ဒီဒေး နော် ..”

“တကယ်ပြောတာ .. ကိုယ် မင်းနဲ့ အတူနေရမယ်ဆိုရင် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ..”

ပြောနေရင်း မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ကာ ...

“ကိုယ့်ကို နမ်း ..”

“ဟင့်အင်း .. အဲဒါတော့ မရပါဘူး ..”

“မရဘူးလား ..”

“အင်း ..”

“ဒါဆို မှန်ချလိုက်မယ် ..”

“အို .. ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“မင်းကို ကိုယ် နမ်းမလို့ ..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“လူကြီးတွေ လှမ်းမြင်အောင်လို့ ..”

“မညစ်ပတ်နဲ့ .. သွား ..”

“ဒါဆို လုပ်လေ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“ဟာ!... ဒီဒေး နော် .. သွား ..”

မှန်ချမလို့ လက်လှမ်းတာကို လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ရိုက်ပုတ်နေရင်း ကာလ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးတိုးဝင် မော့ရင်း ...

“အိုခေ ..”

ဒီဒေး ဘာကို ကျေနပ်သွားမှန်း မသိဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလျက် ..

“လိမ္မာတယ် .. ကိုယ့်ကောင်မလေး ..”

လရောင်ကျူးရင့်